

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORGAN ELIZABETH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2024 by Morgan Elizabeth

Character art - Jay @kissymoose on Instagram

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Bir yere ait olmadıkları söylenen tüm kızlara.
Umarım onların yanıldığını kanıtlayarak hayatınızın en güzel
zamanını geçirirsiniz.*

PLAYLIST

Espresso - Sabrina Carpenter At
Üstündeki Adam - Maisie Peters
Günah Kadar Suçlu mu? -
Taylor Swift HOTTOGO -
Chappell Roan Kim Diyor -
Selena Gomez Muhteşem -
Taylor Swift
Sue Me - Sabrina Carpenter
Bodyguard - Beyonce
Quarter Life Crisis - Taylor Bickett
thanK you aIMee - Taylor Swift
all-American bitch - Olivia Rodrigo
After Midnight - Chappell Roan
Mean Girls - Charli XCX
Crazier - Taylor Swift
You Look Like You Love Me - Ella Langley
Fearless - Taylor

A NOTE FROM MORGAN

Sevgili okuyucu,

Bu kitabın bir sonraki yazacağım kitap olmaması gerekiyordu. Aslında bu kitap rastgele gönderdiğim ve sonra mükemmel bir zamanda hatırladığım aptalca bir sesli nottu. Farklı bir serinin ikinci kitabını yazmam gerekiyordu ama yazmak için oturduğumda.... Hiçbir şey gelmedi.

Birkaç gün panik yaşadktan sonra merdivenlerden kocamın yanına indim ve Kim Kardashian tarzı bir *evet, harikayım ama bir dakika konuşabilir miyiz?* Bana *başka bir şey yazmamı* söyledi.

Ben, özümde insanları memnun eden biri olarak bunun imkânsız olduğunu düşündüm ama tabii ki haklıydı. Bu kitabı bir başlıktan biraz daha fazlasıyla planlamaya başladım (merak ediyorsanız başlık önce geldi) Bu yeni karakterlerle bu yeni dünyaya girdim ve aşık oldum.

Tüm bunları, eminim *okunacaklar* listeniz bir mil uzunluğundayken bu kitabı aldığınız için teşekkür etmek için söylüyorum, çünkü aptalca, saçma, romantik bir komedi hakkında kimsenin nasıl hissedeceğinden emin değildim.

Yolcu Prenses bir romantik komedi olsa da (ve dürüst olmak gerekirse şimdiye kadarki favorilerimden biri olabilir!) birkaç konuya değiniyor

gibi konular: bir takip, bir yabancının istenmeyen dokunuşu, açık cinsel durumlar, küfürlü dil ve saç aletleriyle bir kavga sahnesi.

Her zaman olduğu gibi, lütfen her şeyden önce ruh sağlığınıza dikkat edin!

Seni aya ve Satürn'e kadar seviyorum, Morgan.

CONTENTS

1. [Ava](#)
2. [Ava](#)
3. [Jaime](#)
4. [Jaime](#)
5. [Ava](#)
6. [Ava](#)
7. [Ava](#)
8. [Ava](#)
9. [Jaime](#)
10. [Ava](#)
11. [Jaime](#)
12. [Ava](#)
13. [Jaime](#)
14. [Jaime](#)
15. [Ava](#)
16. [Ava](#)
17. [Jaime](#)
18. [Jaime](#)
19. [Ava](#)
20. [Ava](#)
21. [Jaime](#)
22. [Ava](#)
23. [Ava](#)
24. [Jaime](#)
25. [Ava](#)
26. [Ava](#)
27. [Jaime](#)
28. [Jaime](#)
29. [Ava](#)
30. [Jaime](#)
31. [Ava](#)
32. [Ava](#)
33. [Ava](#)
34. [Jaime](#)
35. [Ava](#)
36. [Ava](#)
37. [Jaime](#)
38. [Ava](#)

39. [Jaime](#)
40. [Ava](#)
41. [Ava](#)
42. [Jaime](#)
43. [Ava](#)
44. [Jaime](#)
45. [Ava](#)
46. [Ava](#)
47. [Jaime](#)
48. [Ava](#)
49. [Jaime](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Morgan Elizabeth tarafından da](#)

BİR AVA

Sanırım kusacağım.

En yakın arkadaşımın diktiği küçük bir çocuk ağırlığındaki elbisemle, bir santimetre kalınlığındaki makyajımla, yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden uyuşmuş a y a k l a r ı m l a ve can havliyle spreyleneş saçlarımla parlak ışıkların altında dururken aklımdan geçen tek şey bu.

Kusacağım ve bu son zamanlarda yaşadığım en eğlenceli şey.

Uzun zamandır.

"Üçüncü olan... Oklahoma Güzeli!"

Kristie McGee tatlı biri ama röportaj bölümünde kekeleydi ve soyunma odasındaki kızların bana fısıldadıklarına bakılırsa bu ölüm fermanından da beter. Işığı sönüp sahnede sadece üç kadın kalmadan önce kameraya bakarken sahte gülümsemesi kırılmıyor.

Ellerim robotik olarak küçük, nazik alkışlarla hareket ediyor - bu sahnede kabul edilebilir tek alkış türü. Yeterince küçük, neredeyse hiç hareket etmiyorsunuz ve gerçek bir ses çıkmıyor ama bu sahnedeki diğer her şey gibi bu da göstermelik. *Bakın ne kadar iyi spor yapıyorlar* demek için!

Her ne kadar son dört ay boyunca, öncü olmaktan utanç verici olmaya ve görünüşte kutsal olan gösteri dünyasında aşağılanmaya kadar pek çok şekilde çerçevelenmiş olsam da, kimse benim iyi bir sporcu olmadığımı söyleyemez.

Harper'ın beni içine diktiği elbiseyi parçalamamaya ya da sinirlerimi yüzümde göstermemeye çalışarak dikkatlice nefes alıyorum. Farklı yerlerdeki en az üç kamera kalan her yarışmacıya çevrilmiş durumda ve yüzümdeki en ufak bir değişim bile bir klip ya da meme haline getirilme fırsatına sahip.

Miss Americana'yı kaybetmekten daha kötü ne olabilir? Bir meme olmak *ve* Miss Americana'yı kaybetmek.

Bu yüzden tüm vücudum kaskatı, gülümsemem geniş ve yerine sıvanmış

"İkinci..." Üçüncülük de fena sayılmaz; yine de para ödülü alırsınız ama ikincilik ya da birincilik kadar fazla değildir ve sonrasında aynı sponsorluk fırsatlarına sahip olamazsınız.

Ve turneye çıkmıyorsun.

"Bayan New York!"

Maskemin altından bir parça hayal kırıklığının görünmesine izin veriyorum, muhtemelen birilerinin rahatsız olacağı, hoş karşılanmayan bir hareket. Miss Americana yarışmasına katıldığımdan beri yaptığım neredeyse *her* hareketin aykırı olduğunu düşünürsek, yeni olan ne var ki? Ama herkes Lily ile arkadaş olduğumuzu bildiği için, sanırım bu hafif duygu gösterisine değer.

Burada arkadaş edinmek kuşkusuz benim için sürpriz oldu. Bir yanımda bu kadınların hepsinin bana kızacağını düşündü - bir şekilde büyük zamanlara ulaşan aptal amatör, sadece arkadaşları için iş yapmaya çalışmak için katılan kadın. Ve evet, buradaki bir avuç kadın benim hakkımda *tam olarak* böyle hissediyor, ama artık gerçek bir dost diyebileceğim çok daha fazla kadın var.

Lily de onlardan biri ve üçüncü olması beni üzüyor. Eğer biri beni yenecekse, onun olmasını isterdim. I

Keşke ona sarılabilseydim, harika bir iş çıkardığını söyleyebilseydim ve daha sonra birlikte sarhoş olup saçma sapan şeyler konuşabilseydik. Bunun yerine sahnenin ortasına doğru süzülüyorum (yarışma kraliçeleri öylece *yürümez* tabii ki) ve Anne'in elini kendi ellerimin arasında tutup ona kocaman gülümsüyorum.

Elbette bu sahte bir gülümseme, çünkü o kesinlikle en kötüsü - kendisinin bir klişesi olan bir tür yarışma kraliçesi. Kapalı kapılar ardında yörüngesindeki herkese karşı sümüklü ve kaba, ancak izleyicilere karşı ışıltılı ve mükemmel.

Cevapları her zaman kızlık, takım ruhu ve birbirlerine tezahürat yapmakla ilgili oluyor, ancak kameralar kapanır kapanmaz, fazla kiloları ya da insanların ne giydikleriyle ilgili alttan alta alay ediyor.

O zehirli.

Bu yarışmayı ciddiye almaya karar vermemin bir nedeni de o.

Bir şekilde Miss Americana New Jersey seçmelerini geçip ülke çapındaki Miss Americana yarışmasına katıldığımda amacım sadece iyi vakit geçirmekti. Bir gün torunlarıma anlatabileceğim bir başka çılgın deneyim ve arkadaşlarımla işlerini çatılardan haykırmak için bir fırsat.

Ta ki bu yılın resmi Miss Americana yarışmacılarının tanıtıldığı ilk ortak basın etkinliğinde Anne bana berbat bir bakış atana kadar. "Bugünlerde bu yarışmaya *herhangi birinin katılmasına* izin vermeleri çok garip."

Benimle ilgili bilmeniz gereken bir şey varsa, o da İnsanlara yanıldıklarını kanıtlamayı *seviyorum*. O tek an yüzünden, kışımı yırtarak çalıştım ve kabul edilmemle asıl yarışma arasındaki üç ayı sektör hakkında, onu yenmek için ne gerektiği hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenerek geçirdim. Onun sonuncu olması ve benim sondan ikinci olmam umurumda değildi, sadece *onu* yenmek istiyordum.

Bu tek taraflı bir kavga değildi elbette. O andan itibaren, Anne elinden gelen her şeyi yaptı.

beni itibarsızlaştırdı. Toplum içinde mükemmelleştirdiği el altından kötü kız tarzıyla hakkımda kötü konuşuyor ve özel hayatında beni görmezden geliyor, sanki görünmezmişim ve kırmızı poposunun altındaki toza değmezmişim gibi davranıyor.

Ama şimdi gözleri ıslıl ıslıl ve umut dolu, bana uzun zamandır kayıp kardeşlermişiz gibi kocaman gülümsüyor, bu bakış benim yüzüme de yansıyor.

Tekrar ediyorum, şovdan beklenen ve bizim sunmamız gereken şey bu. Miss Americana yarışmasının saygı duyduğu bir şey varsa o da geleneklerdir ve hepimiz çizginin dışına çıkmamız halinde yasal işlem başlatılacağı tehdidini içeren kilometrelerce uzunluğunda bir sözleşme imzalamak zorunda kaldık.

Kurallar ve yönergeler, gündemdeki konuları basına nasıl aktarmamız gerektiğinden (yani, yönlendirme ve görmezden gelme), hüküm süren Miss Americana'nın tüm dönemi boyunca bekar kalması için yemin etmeye kadar uzanıyor, çünkü görünüşe göre flört eden veya *evli* bir Miss Americana sadece çirkin.

"Birinci olan..." Yarışmayı düzenleyen Regina, elinde kalın beyaz bir zarf tutuyor. Geçen yılın Miss Americana'sı yanında onu ile a geniş Gülümse, tutma a Birinciye yastık üzerinde neredeyse komik büyüklükte bir taç.

Regina Miller'ın da benden nefret ettiğini burada belirtmek isterim.

En başından beri benden nefret eden Anne gibi değildi. Hayır, sanırım basın için eğlenceli bir yol olacağımı düşündü, "normal" bir kız olarak tanıtılabilecekleri, *Bakın! Sen bile Amerika Güzeli olabilirsiniz!* Ben bir yeniydim, izlemesi eğlenceli ama asla kazanamayacak bir acemi dim.

Halk bana aşık olana kadar.

Yarışmanın son ilk onundaki en büyük puan yığını, toplam puanınızın üçte birinden biraz fazlasını oluşturan halk oylamasıdır. En çok oyu alan yarışmacı tam otuz beş puan alırken, ikinci yirmi beş puan alıyor ve bu böyle devam ediyor. Sosyal medya ve haber kaynakları

canlandırıcı otantik (onların sözleri, benim değil) yarışmacı sayesinde insanlar 2000'li yılların başından bu yana popülaritesi azalan yarışmaya ilgi duymaya başladı. Bir makaleye göre, bu final yarışmasının reklam masrafları Super Bowl ile aynı düzeyde.

Regina benim yarışmayı alaya aldığımı ve onlarca yıllık geleneğinin temsil ettiği her şeye karşı çıktığımı düşünse de, ölmekte olan sektöre ilgi uyandırdığım için benimle iyi geçinmeyi öğrenmek zorunda kaldı.

İstemeye istemeye.

Regina geniş bir gülümsemeye zarfın üzerindeki altın balmumu mührü kırar, pahalı kart stoğunu çıkarır ve kâğıttaki isme bakar.

Ve bir anlığına, onu görebiliyorum.

Gösterişli yüzündeki en küçük çatlak gerçeği ortaya çıkarıyor: hayal kırıklığı ve kızgınlık.

Midem bulanıyor.

Sonra neredeyse görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve ana kameraya doğru dönerek genişçe gülümsüyor ve "Bayan Utah!" diyor.

Bu kez, çenem yere yaklaşıp gevşerken yüzümdeki ifadeyi taklit etmek zorunda değilim.

Anne'in gülümsemesi düşüyor ve açıkça ağzından *ne oluyor lan diyor*, ama ben buna odaklanamıyorum, bunun yerine daha sonra açıp iyi bir kıkırdamaya ihtiyacım olduğunda izleyeceğim zihinsel bir bankaya kaydediyorum.

Çünkü Utah ikinci olduysa, bu şu anlama gelir.

"Miss Americana yarışmasını kazanan Ava Bordeaux!"

Bayan Utah'ın ellerinde tuttuğum ellerimin titremesi gösterişin bir parçası değil. Aksine, gerçekler yüzüme çarptıkça dayanılmaz derecede gerçek oluyor: Hayatımın en çılgın macerasına çıkmak üzereyim. Seyahat edeceğim, keşfedeceğim ve pek çok harika insanla tanışacağım; bunların hepsi kendime bir şans verdiğim ve en iyi arkadaşlarımın başarılı olmasını istediğim için.

Birisi için dizlerimi biraz büktüğümde vücudum otomatik pilota geçiyor - kim olduğunu bilecek kadar uzun süre odaklanamıyorum bile

-Geçen yılın Miss Americana'sı tacı başıma takarken ve başka bir asistan bana bir buket çiçek uzatırken göz kamaştırıcı kuşağı takıyorum.

Ne yapmam gerektiğini, nasıl davranmam gerektiğini ve sahtekârlık sendromuna kapılmamam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum. Bunu planlamamıştım. Yarışmayla ilgili hiperfiksasyon çalışmalarım sırasında bu yarışmayı *kazanacağımı* hiç düşünmemiştim.

Panik başlar çünkü *ne yapıyorum ben?* Buraya nasıl geldim? Onlara çok büyük bir hata yaptıklarını nasıl söylerim, yapamam-

Ama sonra en ön sıradaki en iyi arkadaşlarım gözüme çarpıyor, tam bir psikopat gibi tezahürat yapıyorlar, Jules hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ve Harper heyecanla zıplıyor.

Ve son üç aydır ne söylediğimi hatırlıyorum: tesadüfen biriktirdiğim takipçilerime ilham vermek ve bunu kadınları ve kız çocuklarını kendilerine güvenmeye, kendilerine bir şans vermeye ve her gün onları korkutan bir şeyi yapmaya teşvik etmek için bir platform olarak kullanmak.

*Omuzlar geride, memeler dışarı,
kaltak. Sen büyük şeyler için
doğmuşsun.*

İKİ AVA

Saatler süren görüşmeler, sağlıklı miktarda gözyaşı ve hızlı bir kıyafet değişiminden sonra, Atlantic City'deki seçkin bir kulüpte en sevdiğim insanlarla ve bir ton yabancıyla zaferimi kutluyorum ve şimdiye kadarki en devasa tacı takıyorum. (Biraz fazla olduğu için kuşağı çıkardım ama bu tacı *hak* ettim ve yalan söylemeyeceğim, bana çok yakıştı).

Perşembe günü, bu yılki Türkiye Güzeli olarak ilk resmi etkinliğim var.

Americana, ve işte o zaman hayatımın seyahatine çıkarken kendimin mükemmel kraliçe versiyonu olmak için onların kurallarına göre oynamaya başlamam gerekiyor.

Ama bu gece? Bu gece kutlama yapıyoruz.

Bu, biraz çakırkeyif olduğum, ayaklarımın çok fazla dans etmekten ağrıdığı ve kendimi dünyanın tepesinde hissettiğim anlamına geliyor.

"Atlas Oaks'un burada olduğunu duydunuz mu?" Danslar arasında su içerken Jules bas sesleri arasında bağılıyor.

"Ne?" Harper sandalyesinden fırlayarak bağıırır. Jules başını sallar ve çenesini VIP bölümüne doğru uzatır.

"Atlas Oaks, Jeremy'nin sevdiği grup mu? Buradalar."

"Asla olmaz! Ona gelmesi gerektiğini söyledim," diyor Harper ve telefonunu çıkarıp göt herif erkek arkadaşına mesaj atıyor.

"Bakalım size bir merhaba bulabilecek miyim!" Müziğin üzerine bağıyorum, elini tutup ayağa kalkıyorum ve halatlı kapılara doğru ilerliyorum.

"Bu değil-"

İmzam dedikleri şeyle başımı sallıyorum, *Ava'nın bir planı var*, gülümsüyorum.

"Hayır, biz yapıyoruz. Stella ile liseye gittim. Greene. Benden birkaç yıl ilerideydi ama orası küçük bir kasaba ve o da benimle birlikte tezahürat yapıyordu. Eminim en azından onlarla bir fotoğraf çektirmene yardım ederdi." Ayaklarını sürüyen Harper'a bakıyorum. "Bunu Jeremy'ye gönderip yüzüne vurabilirsin."

Bakışlarımı Harper'dan Jules'a kaydırıyorum ve gözlerimizi deviriyoruz. Harper, daha iyi bilmesem (ve çok dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyorum; sadece bize *söylediği* bu), onunla ilgili her şeyden nefret ettiğini düşüneceğim bir adamın en dayanılmaz pisliğiyle çıkıyor. Ama aynı zamanda, kesinlikle kişiliksiz biri için Atlas Oaks grubuna karşı garip bir şekilde her şeyi tüketen bir takıntısı var.

"Ava-" diye başlıyor Harper, sözcüklere yorgunluk sinmiş. Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Sadece söylüyorum! Bu gece gelmek istemedi çünkü o lanet olası bir ezik-" diye başlıyorum ama iç çekerek sözümü kesiyor.

"Erken kalkacak-"

"Evet, evet, evet, lanet olası bir Pazar sabahı halletmesi gereken çok önemli bir işi var. Anladım." Gözlerimi deviriyorum ama devam ediyorum. "Şimdi en sevdiği grupla tanışabilir ve Jules ve benimle takılamayacak kadar iyi olduğunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissetmesini sağlayabiliriz."

"O değil-"

"İmzalarını alabilirsin, belki," diyorum çünkü bu fikre şu anda kesinlikle bayılıyorum ve bunun onu ikna etmek için tek şans olabileceğini biliyorum. "Kokteyl peçetesi gibi bir şey imzalat ve ona ver."

"Bunu gerçekten takdir ederdi," diyor, dudağını ısırıyor, şimdi biraz daha az tereddütlü ve onu uygun yöne hareket ettirmeme izin veriyor.

"Harika, hadi gidelim" diyorum, içkimi alıp VIP bölümüne doğru ilerliyorum.

"Ava, hayır. Ava, ben-" Harper bağılıyor, ben kararlılıkla hareket ederken beni takip ediyor. Jules gülümseyerek ve başını hafifçe sallayarak arkamdan geliyor, aklıma bir fikir geldiğinde beni durdurmanın mümkün olmadığını biliyor.

VIP bölümünün merdivenlerinin dibindeki iri adamın önünde durup ona en iyi gülümsememi (artık *buna yarışmayı kazanan gülümseme* diyebilirim) veriyorum ve konuşuyorum. "Merhaba, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Şuradaki arkadaşım-"

"Hayır," diyor, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş, karanlık bir gece kulübünde olmamıza rağmen güneş gözlüklerini takmış ve kulağındaki kulaklıkla sanki bir rock grubunu değil de başkanı izliyormuş gibi.

"Ne?"

"Hayır," diyor benzer şekilde donuk bir sesle.

Gülümsemem genişliyor ve başımı sallıyorum. "Özür dilerim, açıklama fırsatı bulamadım. Ben-" diye başlıyorum ama sanki konuşmaya bile değmezmişim gibi başımın üzerinden bakıp yine sözümü kesiyor.

"Kim olduğun umurumda değil, oraya giremezsin."

"Ben sadece-"

"Umurumda değil."

Tamam, bu adam kesinlikle en kötüsü. Eminim pek çok insan buraya çılgın hikayelerle sızmaya çalışıyordur, ama bırakın grubu tanıdığımı doğrulamaya çalışmayı, kim olduğumu *söylememe* bile izin vermedi.

Ellerimi kalçalarımın altına koyup bir adım daha yaklaşıyorum ve ona dik dik bakıyorum. O zaman ne kadar uzun *olduğunu* fark ediyorum - altı ayak iki, belki altı ayak üç - ve beş inçlik topuklu ayakkabılarla benim beş ayak iki inçimin üzerinde yükseliyor. Ve *ne kadar* yakışıklı. O bir

Seksi olduğunu kesinlikle bilen ama bunu umursamayan yakışıklı bir adam.

Dar kesilmiş kahverengi saçlar ve her iki kulağında da bir şekilde çabalıyormuş gibi görünen ve aynı zamanda tamamen zahmetsiz olan küçük bir elmas küpe. Güçlü bir çene hattı ve onu gölgeleyen saat beş yönünde bir gölge. Bana kötü şeyler yapabileceğini *bildiğim* dolgun pembe dudaklar.

Tavrının tamamen çöp olması dışında.

"Biliyor musun, çok önemli biri olabilirim ve sen beni bir kenara itiyorsun."

"Değilsin," diyor, her zamanki gibi açık sözlü ve pislik gibi ve gözlerim kocaman açılıyor, ağzım açık kalıyor.

"*Affedersiniz?*" Harper'ın eli belime gidiyor ve gitmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama ben bunu algılayamıyorum bile çünkü koca adam tekrar konuşuyor.

"Bu dünyada, *benim dünyamda*, sen önemli değilsin. Üzgünüm prenses, doğum günlerini kutlayan taçlı, seksi vücutlu sarışınların sayısı bir elin parmaklarını geçmez." Gözleri bir an için kalabalıktan bana kayıyor ve beni tararken gözlerinin inanılmaz derecede çekici olduğunu itiraf etmekten nefret ediyorum. "Özel bir şey yok."

Ağzım şok ve kızgınlıkla açıldı ve tam karşılık vermek üzereydim ki Harper elimi çekiştirerek beni durdurdu.

"Hadi bebeğim. Seni buradan çıkaralım," diyor Harper, kolunu benimkine dolayarak ve beni çekerek. "Buna değmez."

"Kendini beğenmiş bir pislik gibi davranıyor," diyorum elimi ona doğru sallayarak, artık geri adım atmamaya kararlıyım.

"Davetsiz insanları bu bölümden uzak tutmak benim işim. Ben sadece işimi yapıyorum" diyor, sözlerinde zerre kadar özür yok.

"İşini yapmak bana *on sentlik demeyi* de içeriyor mu?" Cevap verme şansı bulamaz çünkü

Ağzını açtığında sözümüz kesiliyor.

"Ava!" diyor koca adamın arkasından bir ses ve küçük merdivenlerden yukarı baktığımda tanıdık bir gülümseme görüyorum. "Ava Bordeaux! Sen misin?" Stella Hart, şimdi Stella *Greene*, merdivenlerden iniyor ve kollarını açtığında adam kenara çekiliyor.

"Stella! Evet, benim!" Ona sarılıyorum ve omzunun üzerinden büyük korumaya ters ters bakıyorum, ama o hiç oralı olmuyor ve bir kez daha kalabalığa bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, bana bakarak.

"Kutlama yapıyorum!" Tacı işaret ederek söylüyorum.

"Aman Tanrım, bu doğru! Duydum! Tebrik ederim! Tamam, yukarı gelmelisin." Büyük adama dönüp omzunu okşuyor. "Çok iyiler." Sonra elimden tutup beni ve sırayla Jules ve Harper'ı birkaç basamak yukarı çekerek insanların serin, alçak kanepelerde oturduğu küçük bir alana götürüyor ve bize doğru dönüyor.

"Çocuklar, bu Ava Bordeaux - Ashford Lisesi'ne benden birkaç yıl aşağıda gitti, ama bir süre birlikte amigoluk yaptık." Kocası Riggins Greene olduğunu hatırladığım bir adam alay ediyor ve Ava ona ters ters bakıyor.

Sarkık, kıvrık kahverengi saçları ve tatlı bir gülümsemesi olan gitarist Reed, "Amigoluk yapman beni hâlâ öldürüyor," diyor.

"Miss Americana Yarışmasını kazandı," diyor Stella, ayağa kalkıp bir kolunu beline dolayan Riggins'e, sanki onu uzun süre yanından ayırmaya dayanamayacakmış gibi sıkıca kendine çekiyor.

"Vay canına, öyle demiyorsun," diyor, etkilenmiş görünüyor çünkü karısı etkilenmiş.

"Evet, ama dürüst olmak gerekirse, buraya sadece Stella'ya merhaba demek için geldik çünkü Harper'ın erkek arkadaşı sıkıcı bir ezik ve bizimle kutlama yapmak için buraya gelmeyi reddetti." Stella burnunu kırıstırıyor, ben de ona iri gözlerle bakıp başımı sallayarak Jeremy hakkında tam olarak ne hissettiğimi ifade ediyorum. "Ama siz çocuklar

En sevdiği grup sizsiniz ve ben de hepimizin sizi gördüğü bir fotoğrafı ona göndermenin çok komik olacağını düşündüm."

"Oh, şeytani," diyor Stella gülerek. "Evet, evet, kesinlikle! Çocuklar, fotoğraf!" diye bağıyor, ellerini çocuklara doğru sallıyor ve ben hepsinin ters ters bakmasını ve *siktir git* demesini bekliyorum, çünkü biz gelmeden önce her biri kendi sohbetine dalmıştı. Bunun yerine hemen itaat ediyorlar ve ben fotoğraf çekmesi için garsonlardan birine telefonumu uzatırken ayakta duruyorlar.

Stella Greene doğanın bir gücü, bu yüzden gerçekten şaşırmamalıyım. Fotoğraf çekildi ve telefonum bana geri verildi.

Ortada Harper, bir yanda Wes, Reed ve Jules, diğer yanda Riggins, Beckett ve benim olduğum kareye bakarak, "Aman Tanrım, bu mükemmel," diyorum. Jeremy altına sıçacak. "Gecemi *çok güzelleştirdiniz*"

"Her zaman. Burada intikam almaya bayılırız" diyor Wes. gülümseyerek ve bana göz kırparak.

Stella'ya dönmeden önce en sevdiğim şımarık gülümsememle "Tam benim tarzım bir adam," diyorum. "Cidden, sadece uğrayıp merhaba demek istedik, bu çok daha fazlasıydı, ama kesinlikle rahatsız etmek istemiyoruz. Sizi görmek çok güzeldi!"

"Aman Tanrım. Olamaz, hiç de rahatsız edici değilsin! Lütfen, kal! Buradaki çocuklardan çok sıkıldım."

"Hey!" Riggins arkasından sesleniyor.

Omzunun üzerinden ona bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Onlara ancak bu kadar katlanabilirim. Bazen kız kıza konuşmaya ihtiyacım oluyor."

"Aman Tanrım, bu çok doğru," diyorum, kesinlikle öyle olmasa da - yıllardır gerçek bir erkek arkadaşım olmadı, hele arkadaşlarıyla çok sık takıldığım ve onlardan sıkıldığım bir erkek arkadaşım hiç olmadı.

Kendi tercihimle bekar kaldım, bana göre olmadıklarına karar vermeden önce hiç bitmeyen bir ya da iki randevuya çıktım.

Ben. Bazen bir erkeği birkaç hafta yanımda tutarım ama asla ciddi bir şey için değil.

Hayat, ilginizi çekmeyen biriyle devasa zaman parçaları harcamak için çok kısa.

En iyi arkadaşlarıma dönerek onlara *biraz daha kalmak ister misiniz, yoksa mazeretimizi bildirelim mi?* diye soruyorum. Jules Harper'a bakıp başını sallıyor ve yerine oturuyor. Sonra resmi tanışma faslını başlatıyorum. Kısa bir süre sohbet ettik ve gece dans, içki ve kahkahalarla devam etti.

Gece sona ererken, Stella ilgiyle bana bakıyor. "Demek Jaime'yi tanıyorsun?" Stella omzumu hafifçe iterek soruyor.

"Kim?"

"Jaime, onu tanıyor musun? Sürekli bu tarafa bakıyor." Çenesini VIP alanının girişine doğru uzatıyor ve ben dönüp baktığımda oradaki tek kişinin iri yarı adam olduğunu görüyorum. Yüksek sesle gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Oh, Tanrım, hayır. Benim çılgın bir hayran kız olduğumu düşündü ve benden kesinlikle nefret ediyor."

"Senden hiç nefret etmiyor," diyor benden Jaime'ye bakarak. "Sürekli omzunun üzerinden bakıyor, seni gizlice görüyor."

"Eminim sadece işini yapıyor, sizin güvende olmanızı sağlıyor."

Stella katılmayarak başını sallıyor, ama Wes gelip ellerini Stella'nın omuzlarına koymadan ve arkasında durmadan önce cevap vermiyor.

"Bizim koca Jaime'nin prenesten nasıl hoşlandığından mı bahsediyoruz?"

"Bir kraliçe, çok teşekkür ederim," diyorum göz kırparak ve tacımı düzelterek. "Ve o bana hiç katlanamıyor."

"Jaime kimseye ikinci bir bakış atmaz. Kesinlikle sana karşı bir şeyler hissediyor." Wes geri çekilip bana cömertçe bir bakış attı, yüzüne muzip bir gülümseme yayıldı.

dudaklarını. "Yine de herkes size ikinci bir bakış atmaktan mutluluk duyacaktır. Ya da üçüncü bir bakış."

Uzanıp yanağını okşadım. "Rock yıldızları bana göre değil ama teklifin için teşekkürler."

"Pekâlâ," diyor Jules gülerek. "Kendini aptal durumuna düşürmeden insan içine çıkmaya izin verilen noktayı geçtin."

Gülümsemeden önce ona ters ters bakıyorum çünkü sarhoş halimle bile haklı olduğunu biliyorum. "Neden, masanın üzerinde dans edeceğimden mi korkuyorsun?" diye soruyorum. "Yine mi?"

İki yıl önce reklamını gördüğüm ve eğlenceli bir yer gibi görüldüğü için bizi sürükleyerek götürdüğüm kovboy barına bir gönderme. Yaklaşık üç dakika sonra, daha bir içki bile içmemişken, birisi tüm müdavimlere barda dans etme zamanının geldiğini gösteren bir şarkı çaldı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama hep yapmak istemiştim, bu yüzden Jules ya da Harper beni durdurmaya çalışmadan önce birinin omzuna dokunmuştum ve iki yabancı adam bana yardım ediyordu.

Hayat, ilginizi çekemeyen erkeklerle çıkmak için çok kısa ama fırsatını bulursanız bir barda dans etmemek için *kesinlikle* çok kısa.

"Evet, aynen öyle" diyor, ayağa kalkarak.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyorum, ayağa kalkıyorum ve başım hafifçe çarparak kıkırdamama neden oluyor.

"Biz de birazdan yola çıkacağız," diyor Stella esneyerek ve kocasının göğsüne sokularak. "Ama bilgi alışverişi yapmamız gerek! Bir dahaki sefere şehre geldiğinizde buluşalım."

Başımı sallıyorum, sonra Stella'yla numaramı değiştiriyorum ve turumun sonunda ona uğrayacağıma söz vererek merdivenlerden inip VIP bölümünden çıkıyorum.

"Sonra görüşürüz koca adam," diyorum önünde uzun topuklarımın üzerinde sallanırken ve göğsünü okşarken. "Biliyor musun, birazcık daha seksi olsaydın çok daha ateşli olurdun." İşaret parmağımı kaldırıyorum

parmağımla başparmağımı sıkıştırıyorum, böylece parmaklarım arasında küçük bir boşluk kalıyor. "Daha az huysuz."

"Anlaşıldı," diyor ve her ne kadar karşı koysa da bunu görebiliyorum: dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme iması, fısıltısı. "Eve sağ salım dön prenses."

ÜÇ JAIME

Pazartesi sabahı her zamanki gibi güneşten önce uyanıyor, Evergreen Park şehir merkezindeki Five Star ofislerine gitmeden önce normal antrenmanımı, kahvemi ve protein karışımımı içiyorum.

Hayatımı son derece düzenli bir şekilde yaşıyorum ve bunu görevlerim nedeniyle yoldayken bile sürdürüyorum. Kaosun ve öngörülemezliğin hüküm sürdüğü bir ailede büyüdüğüm için bir rutin oluşturmak güvenebileceğim tek şeydi. Yaş ilerledikçe kontrol ve düzen ihtiyacı değişmedi. Aksine daha da güçlendi.

Sabahlarımı ve meditasyona yakın rutinimi zihnimi temizlemek ve günün getirebileceklerine hazırlanmak için kullanıyorum.

Ne yazık ki, kızgınlığıma rağmen, aklıma gelen tek şey Cumartesi günü AfterDark'ta yüzünün tamamı kadar büyük bir taçla doğum gününü kutlayan minik sarışın.

Beklenmedik bir
şey. Uygunsuz.

Ama aynı zamanda o zamandan beri konsantre olabildiğim tek şey bu. İki koca gün ve tamamen yabancı biri zihnime yerleşti. Bana doğru yürümesi, tüm küstahlığı ve özgüveniyle, dünyada hiçbir şeyi umursamadan. Bu şekilde

Stella onun rastgele, tuhaf bir hayran olmadığını doğruladığında dudaklarında muzaffer bir sırıtış belirdi.

Merdivenlerden çıkarken omzunun üzerinden bakışı, bana göz kırpıp parmaklarını oynatırken parlayan iri mavi gözleri, giderken göğsümü okşayıp bana "koca adam" diye seslenişi.

Ve hepsinden önemlisi, o dar, kısa sakız pembesi elbisenin içinde gözden kaybolana kadar kışının salınışını izleyişim ve numarasını almadığıma pişman oluşum.

Günün sonuna kadar onu aklımdan çıkaramazsam, belki sosyal medyasını bulup onunla iletişime geçerim. Stella'yı ve diğerlerini tanıyor gibi görünse de, onlara pislik olmaları ve ölene kadar beni bu konuda rahatsız etmeleri için hiçbir şekilde cephane vermeyeceğim.

Ama buna gerek kalmayacağını umuyorum çünkü bugün yeni görevimin detaylarını alacağım, ki bu da dikkatimi prenesten uzaklaştırmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Dört ay önce, eski patronum ve akıl hocam Hank, kırk yıl önce kurduğu özel koruma şirketini daha büyük bir güvenlik firmasına sattı. Artık Hank'e rapor vermemem dışında işimle ilgili hiçbir şey değişmedi. Yaklaşık sekiz yıldır aynı görevdeydim, Atlas Oaks'ın güvenlik şefi olarak çalışıyordum ve şirket el değiştirirken de bu görevimi sürdürüyordum.

Grup bir sonraki albümleri üzerinde çalışıyor ve çoğunlukla sessiz kalıyor, bu yüzden yeni bir geçici pozisyona atandım. Bu ilk kez olmuyor. Daha önceki görevlendirmelerde senatörleri ve ileri gelenleri korudum, becerilerimi keskin tutmak için daha yüksek riskli işler yaptım. Hank ara verdiğimde bana her zaman ilginç bir şeyler vermeyi ihmal etmezdi, bunun için minnettardım. Ama şimdi şirketi sattığına göre, beni kime atayacaklarına dair hiçbir fikrim yok.

Hank, henüz on sekiz yaşındayken ve liseden yeni mezun olmuşken beni kanatları altına aldı.

İş için gerekli sertifikaları verdi ve beni kişisel olarak eğitti. O zamandan beri benim akıl hocam ve en yakın arkadaşım oldu; onun için çalışsam da hala haftada en az bir kez onunla konuşuyorum.

Five Star binasına girerken, yönetici asistanı Donna'ya çenemi uzatıyorum ve yürürken çantamı omzuma atıyorum.

"Hey, Jaime. Greg yerleştiğinde seni ofisinde istiyor," diyor gülümseyerek.

"Anladım," diye cevap veriyorum, o yöne doğru ilerliyorum, çenemi sıkıyorum ve zihnimi boşaltmak için derin bir nefes alıyorum.

Ne yazık ki Five Star'ın yeni sahibi Greg ile pek anlaşamıyoruz, bu da hayatımı daha da zorlaştırıyor. Ama otuz beş yaşındayım, emekliliğimin gelmesine sadece üç yıl kaldı ve emekli olup Pennsylvania'nın تنها bir yerinde satın aldığım küçük kulübede huzur, sessizlik ve yalnızlık içinde yaşayabilirim.

Hank şirketin sahibi olduğunda, tüm korumaların şirkette yirmi yıl çalıştıktan sonra tam bir yan haklar paketi ve emeklilik maaşı ile emekli olma seçeneğine sahip olmasını sağladı; bu, şirkete sadakati sağlamak ve Five Star için çalışan herkesin fiziksel olarak en iyi durumda olduğundan emin olmak için konulan bir koşuldur. Kimsenin sadece ışıkları açık tutmak için bedeninin artık yerine getiremeyeceği bir işe tutunmasını istemiyordu.

Greg'in ofisinin kapısını çalma zahmetine girmeden iterek açarken kendime sadece üç yıl daha diye hatırlatıyorum. İş satıldığından beri son iki yıldır bir tür geri sayım yapıyorum. *Bu saçmalıklarla sadece beş yıl uğraşmam gerekecek ve sonra emekli olabileceğim. Dört yıl sonra emekli olabilirim.*

Şimdi üçe düştüm.

"Hey Wilde, nasıl gidiyor?" Greg geniş, sahte bir gülümsemeyle soruyor ve masasının önündeki sandalyeye oturmamı işaret ediyor.

"Çok kötü değil, çok kötü değil," diyorum bir elimi boynuma sürterek. "Sende durumlar nasıl?"

Havadan sudan konuşmakta hiç iyi olamadım, kendimi hep garip ve rahatsız hissettim. Sahte, faydasız ve zaman kaybı ama Greg buna bayılıyor ve sonraki beş dakikasını bana yeni aldığı tekneyi ve golf skorunu anlatarak geçiriyor.

"Atlas Oaks ile kulüpte her şeyin yolunda gittiğini duydum, rapor edecek bir şey var mı?" diye soruyor ve sonunda iş konuşmasına geçiyor.

Ayrıca tek yaptığım VIP girişinin önünde beş saat boyunca durup kimsenin grubu rahatsız etmediğinden emin olmakken, her hareketim hakkında ona uzun raporlar vermemi beklemesinden de nefret ediyorum. Hank ufak tefek şeyleri hiç umursamazdı, iş sorunsuz bir şekilde bittiği sürece rapor vermeden istediğim gibi yapmakta özgürdüm.

"Sıra dışı bir şey olmadı. Kulüp anlayışlı ve misafirperverdi, grup da oldukça gösterişsizdi."

"Duyduğuma sevindim, duyduğuma sevindim. Turneye çıktıklarında Five Star'a geri döndüklerinden emin olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Ona gergin bir gülümseme verip başımı sallıyorum ve o da gülerek bana el sallıyor.

"Ama göreviniz için buradasınız, değil mi?"

"Evet, efendim," dedim.

Sarsıcı bir kahkaha daha atıyor, azı dişlerimi birbirine geçirmeme neden oluyor, sonra başını sallıyor ve bir dosya çıkarıp önüne koyuyor ama açmıyor.

Patronum, "Yani Atlas Oaks turneye geri dönene kadar kısa süreli bir görevin var," dedi.

"Mükemmel," diyorum arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Neye bakıyoruz? Bir senatörü korumaya mı? Gizli bir şey mi? Bir devlet adamını mı?" Kısa süreli görevler eskiden en sevdiklerimden bazılarıydı. Hank'in o kadar çok bağlantısı vardı ki, her zaman bir günden birkaç aya kadar koruma arayan birileri olurdu.

Ne yazık ki Greg görevi devraldığından beri, çok fazla parası olan ve kendini önemli hisseden insanların kendilerini özel hissetmek için koruma tutmalarından başka bir şeyle karşılaşmadım. Bu dünyada, uyanık olduğunuz her an onların kışını öperek geçirmenizi bekleyen bencil bir pisliğin peşinden gitmekten daha eziyetli bir şey yok. Bir CEO'nun zengin karısı saatlerini alışveriş yaparak, süslenerek ya da kuaföre giderek geçirirken ona göz kulak olmaktan bıktım.

Greg biraz gülüp yüzü neredeyse özür dileyen bir ifadeye büründüğünde, bu görevi sevmeyeceğimi anlıyorum.

"Pek sayılmaz," diyor. "Bak, tehlikeli ve heyecan *verici* bir şey bulmayı umduğunu biliyorum ama durum bu" diyor ve birdenbire bu sabah uyandığımdaki kadar iyimser olmadığımı fark ediyorum. "Bir iş olarak biz paranın olduğu yere gideriz, heyecanın değil. Ayrıca, bu tür işler senin aldıkların kadar çok kazandırmıyor."

Greg'de tahammül edemediğim bir başka şey de insanları güvende tutma işinden ziyade paraya aşırı odaklanması.

"Bu sözleşme firma için son derece önemli ve her eyalet için gerekli tüm sertifikalara sahip tek kişi sizsiniz." Kaşlarım bir araya geliyor, bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışıyorum. "Bizimle deneme amaçlı çalışmayı kabul ettiler. Bu deneme görevinden sonra, her şey yolunda giderse, daha uzun vadeli bir anlaşmaya varacağız ve önümüzdeki beş yıl boyunca tüm güvenlik ihtiyaçlarının tarafımızdan karşılanmasını sağlayacağız." Birden Greg'in yüzündeki o mutlu ve kaygısız ifade kayboldu ve öne doğru eğilerek kollarını masaya dayadı ve bana dik dik baktı.

"Demek istediğim, bu sözleşmenin iyi gitmesine gerçekten ihtiyacım var. Emekli olmak üzere olduğunuzu biliyorum ve eğer iş kaybeder ve birilerini işten çıkarmak zorunda kalırsak çok yazık olur."

Tehdit aramızda net bir şekilde çınıyor, ateşlenmiş bir kurşun gibi sağır edici.

Bu görevde başarılı olun, yoksa bu şirkete harcadığınız onca zaman boşa gidecek ve uğra çalıştığınız her şeyi kaybedeceksiniz.

"Elbette efendim. Neye ihtiyacınız varsa bende var," diyorum.

başını sallayarak. "Bu iş için doğru adamı seçtiniz." Birden o sert bakış gitti, yerini yine bir gülümseme aldı. "Harika için duydum. Bu a üç aylık Sözleşme, ve iyi yapmamız şart. Bu kişinin başkanlarla bağlantıları var, Jaime. Başkanlar, CEO'lar ve ünlüler. Bunu başarırsak Five Star

hayat. Bu sözleşmenin iyi gitmesine ihtiyacımız var."

Omuzlarım dikleşiyor ve kendimi odaklanmaya, etrafımda dönüp duran her şeyi tüketen dehşetten sıyrılıp gerçekliğe geçmeye, şimdi ve buraya odaklanmaya zorluyorum.

"Bir saniye geri çekilelim. Ne hakkında konuşuyoruz? Ne tür bir şirket bu kadar geniş bir alana sahip olur ve kendi bünyesinde hiç güvenlik bulundurmaz?"

Kocaman gülümsüyor ve bir şekilde cevabın hoşuma gitmeyeceğini biliyorum.

"Miss Americana Yarışması."

DÖRT JAIME

Hank'i aramalıydım.

Saatler sonra Greg'le bir toplantı odasında otururken böyle düşünüyorum, hayatımda gördüğüm en sert duruşa sahip yaşlı bir kadın ve yüzünde nazik, iyi uygulanmış bir gülümseme, karşıımızda oturuyor.

Hank'i arayıp bu saçmalıkla nasıl başa çıkacağımı sormalıydım. Ama bunu yapsaydım, söz konusu stresi azaltmak için elden çıkardığı bir iş yüzünden strese girecekti, bu yüzden vazgeçtim.

Regina Miller, içeri girer girmez bana tepeden tırnağa bir bakış atan ve ardından gördüklerinden etkilenmediği belli olan bir tavırla dudak büken yaşlı ve sarışın bir kadın.

Greg, birbirimizi tanıtmaya, yolculuğun nasıl geçtiğini sorma gibi temel nezaket kurallarını yerine getirdikten sonra, "Sizinle çalışacağımız için inanılmaz heyecanlıyız," diyor.

"Bizi bu kadar kısa bir süreye sığdırabildiğin için çok mutluyuz," diye yanıtlıyor hoş bir şekilde, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Ne zaman istersen. Bunu ayarlamadan önce biraz konuştuğumuzu biliyorum ama neden Jaime'ye görevi hakkında bilgi vermiyorsun?"

"Tabii ki. Miss Americana yarışmasının her kazananı üç aylık bir tura çıkar ve bu tur sırasında hangi platformu desteklemeye karar verirse onu destekler. Genellikle sağlıklı beslenme, sanat ya da hayvanlar gibi şeyler. Bu yıl *kazanan*." Kazanan kelimesini sanki hala kabullenmeye çalıştığı bir şeymiş ve bundan mutlu değilmiş gibi acıyla söylüyor. "Kadınlara ait işletmeleri seçti."

"Büyük bir amaç," diyorum.

Sanırım gülme olarak yorumlanabilecek bir hava üflüyor ama gülümsemiyor.

"Evet, harika. Dediğim gibi, onu Amerika Birleşik Devletleri kıtasındaki her bir eyalete göndereceğiz, orada Miss Americana yarışmacısıyla buluşacak ve kadınlara ait bir işletmeyi ziyaret edecek."

"İlginç bir yöntem. Küçük işletmeleri öne çıkarmanın harika bir yolu ve sizinki gibi bir kuruluş için harika bir eşleşme" diyorum.

Bana *sadece konuşulduğunda konuşmanı istediğimi* haykıran sıkı bir gülümseme veriyor, sonra da sahte bir baş hareketiyle devam ediyor.

"Evet, şey. Bu yılın kazananı biraz sürpriz oldu."

"Nasıl yani?" Kollarımı göğsümde kavuşturup soruyorum.

arkasına yaslanmış, resmin tamamını görmeye çalışıyordu.

Regina, "Bu onun kazandığı ilk güzellik yarışmasıydı," diyor. "Eminim yarışma dünyası hakkında fazla bir şey bilmiyorsundur ama böyle bir şey daha önce hiç olmadı. Kadınlar tüm hayatlarını Miss Americana sahnesinde yarışmacı olmaya adanmış, hayatlarının en büyük anına hazırlanmak için yarışma üstüne yarışma kazanırlar."

Sözlerindeki küçümseme, bu yılın kazananını beğenmediğini açıkça ortaya koyuyor. Garip, çünkü o yönetiyor.

"Çok özel bir imajımız ve markamız var ve tüm yarışmacılarımızdan, özellikle de hüküm süren kraliçelerimizden bu kurallara uymalarını bekliyoruz. Ne yazık ki, Miss

Bordeaux şu ana kadar bunu yapmadı ve sizin ve şirketinizin onu korurken bu konuda yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

"Tam olarak anladığımı sanmıyorum," diyorum, anladığımı düşünsem de ve söyledikleri hiç hoşuma gitmese de.

Öne doğru eğilirken yüzündeki nezaket ifadesi birdenbire kayboluyor. "Demek istediğim, senin işin onu güvende tutmaktan çok, hizada tutmak."

"Ne?"

"Benim önceliğim ve Five Star'ı getirmemin nedeni Miss Americana yarışmasının imajını korumaktır."

Kaşlarım çatıldı. "Onun güvenliği değil mi?"

Sorun yokmuş gibi elini sallıyor, sonra arkasına yaslanıyor, gözlerindeki nefretin bir kısmı kayboluyor. "Elbette, Miss Americana'mıza bir şey olmasını istemeyiz," diyor ve kıza ismiyle hitap etmeyi reddetmesini, ona sadece bir unvanla hitap etmesini gözden kaçırmıyorum... adı her neyse. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yine de, birazcık şehit durumu iyi bir basın olabilir, biliyor musun?" Gülümsüyor ve sanki ben de gülümseyip aynı fikirde olacaktım gibi bana bakıyor ama bu konuşmanın aldığı garip yön beni şaşırtıyor ve dehşete düşürüyor.

Onunla aynı fikirde olmayacağımı anladığında "Şaka yapıyorum tabii ki" diyor.

"Elbette," diyorum, Regina'yı bu yeni ışıktta daha iyi görerek. İlk bakışta güzel, yaşlı ama belli ki kendine bakan biri, ama daha yakından baktığınızda görüyorsunuz: derisinin altında sürünen çirkinliği. Görünüşüyle ilgili değil, açgözlülük ve kıskançlıktan ve muhtemelen biraz da diğer beş ölümcül günahtan kaynaklanıyor.

Ellerini önündeki masaya koyarak eğildiğinde gülümsemesi azalıyor. "Onunla birlikte seyahat edecek, bir yerden bir yere güvenli bir şekilde gitmesini sağlayacak birini arıyoruz, ancak onu hizada tutmak için firmanızı da tuttuğumuzu bilin."

Başımı sallayarak daha dik oturuyorum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır. Ben bebek bakıcısı değilim. Ben bir korumayım. Benim işim korumak, şımarık bir veledin sorun çıkarmasını engellemek değil." Yüzünde kızgınlık ya da hayal kırıklığı maskesi olan Greg'e dönüyorum.

"İzninizle Bayan Miller. Müşterilerle ilgilenmeye pek alışık değil." Bana döndü, az önceki nezaketi bir anda yok oldu. "Daha önce de konuştuğumuz gibi, göreviniz neyi gerektiriyorsa onu yapacaksınız Bay Wilde."

Çenem geriliyor ama kendime neyin tehlikede olduğunu hatırlattığımda isteksizce başımı sallıyorum.

Yani üç ay boyunca bir veledin peşinde dolaşıp onu hizada tutacağım, o da gülümseyip el sallayacak, yoksa işimi kaybedeceğim. Yeteneklerimi ve zamanımı boşa harcıyorum.

"Ayrıca, bundan daha fazlası var Jaime, endişelenme." Greg başlar. "Dişlerini geçirebileceğin küçük bir şey. Sadece bebek bakıcılığı değil. Görüyorsun, hayranları var." Bir kaşımı kaldırdım, genişletmesini bekliyordum. Önündeki kâğıtlara bakıyor, aradığını bulana kadar sayfaları çeviriyor. "Görünüşe göre kazandı çünkü sosyal medyada viral oldu ve sonra bunu tekrar tekrar yaptı. Azgın bir hayran kitlesi oluşturmuş ve bazıları... yoğun. Sadece bir yarışma kraliçesini takip edip canınız sıkılmayacak. Geçtiğimiz ay içinde aldığı mesajlar nedeniyle üç kez polise başvurdu."

"Ne tür mesajlar?" Daha dik oturarak soruyorum.

"Bir ölüm tehdidi, iki hayranı onun dışarıda çekilmiş samimi fotoğraflarını gönderiyor," diye okuyor Greg gazeteden. "Ve geçen hafta bir antrenman sırasında, birisi onunla buluşmak için etkinlik alanına girmeye çalıştı."

Hay sikeyim. Atlas Oaks'un uğraştığı, Willa Stone'un düzenli olarak rapor ettiği boktan şeyler işte bunlar. Bu yarışma kraliçesi ne kadar popüler?

"Şimdi ilgileniyor musun?"

İç çekiyorum, sonra isteksizce başımı sallıyorum.
Greg Regina'ya bakıp gülümser, o da başıyla onaylar.
"Mükemmel. Bir sonraki görevin için iki saat içinde
Miss Americana ofislerinde buluşalım."

BEŞ
AVA

Güney Jersey'deki Miss Americana ofisinde otururken, başvuruyu doldurduğumdan beri ilk kez kendimi tamamen yersiz hissediyorum ve hiçbir sahte kabadayılık bu duyguyu aklımdan çıkaramıyor.

İçinde bulunduğumuz toplantı odasına giden duvarlar, mükemmel dişleri, saçları, gülümsemeleri ve kıyafetleriyle geçmişte kazananların fotoğraflarıyla kaplıydı. Çok geniş gülümsemem, ön dişlerim arasındaki hafif boşluk ve muhtemelen çok fazla rimel ile bir gün benim de fotoğrafımın bu şöhretler salonunda yer alacağını biliyorum çünkü on altı yaşındayken doğal olmanın benim için uygun olmadığına karar vermiştim ve ne kadar çok allık o kadar iyiydi.

Resepsiyonist beni toplantı odasına götürdüğünde, yanından geçtiğimiz kadınların birbirlerine fısıldamaları, *bu o*, ve, *anlamıyorum*, ve, kişisel favorim, *Anne olmalıydı*, keskin rüzgarlarda kulaklarıma sürüklenmeleri yardımcı *olmadı*.

Rahatsız değilim, pek sayılmaz. Bitmek bilmeyen uyum sağlama arzuma rağmen her zaman biraz dışlanmış biri oldum. İki erkek kardeş ve bekar bir babayla büyüdüğüm için uzun bir süre

Çocuksuydum ve sonra kıvrımlarıma kavuşup pembe, krem, dantel ve fiyonk sevgime yaslandığımda fazla kız gibiydim.

Çok fazla, çok şatafatlı, çok fazla çabalıyor.

Miss New Jersey Americana yarışmasını kimsenin beklemediği bir şekilde kazandığımda, fısıltılar yeniden başladı. Bu fısıltılar, final yarışmasına hazırlanırken sosyal medya bilgimi kullanarak birçok kez viral olunca ve her açıdan ilgi çekince de devam etti.

Bazıları beni kollarını açarak karşıladı, hayranlar ve izleyiciler beni yeni bir soluk olarak nitelendirdi ve medya kuruluşları yarışmaya katılmamın ölmekte olan sektöre yeni bir ilgi uyandırdığını belirtti.

Ama yine de, gerekli her medya gezisinde, her antrenmanda veya yarışma için bir araya gelindiğinde her zaman bir avuç dolusu nefret dolu insan oluyor. Bana bir tür yabancı, bırakın katılmayı, kapıdan içeri bile girmemesi gereken kuzu postuna bürünmüş bir kurt gibi bakan insanlar. Onaylamama en güçlü şekilde organizasyonun kendisinden geldi; ilk başta beni halkın ilgisini çekmenin bir yolu olarak gördüler, muhtemelen beni bir espri malzemesi olarak kullandılar, ancak daha sonra istedikleri popülerliği kazandığımda beni içeri aldıklarına pişman oldular.

Görünen o ki, şu anda yuvarlak bir konferans masasında otururken, bir düzine gözün başarısız bir sosyal deney gibi beni süzdüğü şu anda aldığım bakışlarla bu onaylamama durumu pek değişmemiş.

Karşımda Regina oturuyor, sarı saçları mükemmel bir şekilde açılmış, uçları çenesinin altında mükemmel bir şekilde toplanmış, minimal araştırmamı yaptığımda görebildiğim kadarıyla en az yirmi beş yıldır sahip olduğu bir tarz. Hem şimdiki hem de geçmişte tanıştığım yarışmacı kadınların çoğu gibi duruşu kesinlikle kusursuz ve siyah özel dikim etek takımı profesyonel olduğunu gösteriyor.

Ve yüzündeki parıltı nefret çılgınlıkları atıyor.

En başından beri benden nefret ettiği için en azından bu kısmı bekliyordum.

Solunda uzun, düz siyah saçlı ve sıkıcı siyah takım elbiseli bir avukat, sağında ise bilmek istemediğim bir nedenle Bayan Utah oturuyor.

Eğer Regina'dan hançerlerin geldiğini düşünüyorsam, Anne'den bana tam patlamış nükleer füzeler hedefleniyor. Tacı tamamen ele geçirdiğine inanıyordu, ancak ben ve benim aptal küçük benliğim gelip her şeyi bir kenara bıraktı.

Oops.

Birkaç vuruştan sonra kimse konuşmayınca, suyumdan bir yudum alıyorum ve alışkın olduğum rahat gülümsememle arkama yaslanıyorum. "Peki, Anne'in neden burada olduğunu sorabilir miyim?" Çenemi, mükemmel duruşu ve beni öldürebilecek bakışlarıyla kıvrırcık saçlı kızıla doğru eğiyorum.

"Çünkü." Duraklıyor, sanki sonraki birkaç kelimenin tadı berbatmış ya da söylemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi yutkunuyor. "Ben ilk ikinciyim. Tüm etkinliklere katılmayacağım ama turunuz boyunca bazılarına katılacağım."

"Bildiğiniz gibi," diye başlıyor Regina. "Miss Americana yarışmasını temsil etme turunuz Perşembe günü başlıyor."

İşte bu yüzden kazanma konusunda heyecanlıydım: tur. Maceraları seven biri olarak, başkasının parasıyla tüm ülkeyi gezmek gerçek bir rüya gibi geliyor. Bunu yaparken kadınlara ait küçük işletmeleri sergileme fırsatını da eklerseniz, bir yıl boyunca benden hangi rolü oynamamı isterlerse oynamaya hazırım.

Bence adil bir takas.

"Yola çıkacağım için heyecanlıyım. Takipçilerim seyahatlerim hakkında her şeyi duymak ve öne çıkaracağımız işletmeler hakkında daha fazla bilgi edinmek için çok heyecanlılar."

Başını sallamadan önce Regina'nın dudaklarını sıkı bir gülümseme sıkıyor, gözleri soğuyor.

"Bir hatırlatma olarak, yarışma ve Miss Americana markası ile doğrudan bağlantılı olacağınız için her zaman profesyonel soğukkanlılığınızı korumanızı rica ediyoruz. Bu organizasyonun temel ilkelerinin herhangi bir şekilde ihlal edilmesi

Bu da tacınızı birinciye kaptırmanızla sonuçlanır" diyerek tehdidini açıkça ortaya koyuyor.

Hizada kal, yoksa o güzel tacı kafandan söküp atarız.

"Ve bu senin için çok uygun olmaz mıydı, Anne?"

Başarısız olmamı en çok isteyen kadına soruyorum.

"En azından hak eden biri bu unvana sahip olurdu," diye mırıldanıyor.

Şimdi mi? Bu beni kızdırıyor.

"Ben de senin gibi kıcımlı yırtarak çalıştım. Sorularımı yanıtladım, yeteneklerimi sergiledim ve tıpkı senin gibi mayo modellik yaptım. Islak bir halı kadar kişiliğe sahip olduğun ve kendini ortaya koymaktan ve halkın seni tanımasına izin vermekten daha üstün olduğunu düşündüğün için üzgünüm, bu yüzden kimse sana oy vermedi-"

Anne'in içinde bir şeyler kopuyor ve öne doğru eğiliyor, güzelliği gözlerimin önünde çirkin bir zehre dönüşüyor. "Bu aptalca bir boşluk! Önemli olan tek şey güzel olup olmadığın ve güzellik yarışması kraliçesi olmaya uygun olup olmadığın. Sırf insanlar senin için üzülüyor diye-"

"Yeter," diyor Regina, kelimeler sert ve tehditkâr, ve Anne anında itaatkâr bir köpek gibi arkasına yaslanıyor. Gülmemek için dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmek zorunda kalıyorum, Regina gözlerini kapatıyor ve sanki sabrının son kırıntısına tutunmaya çalışıyormuş gibi derin bir iç çekiyor.

"Söylemeye çalıştığımız tek şey Bayan Bordeaux," diye başlıyor düğmeli avukat. Sakin tavrı ve kusursuz duruşuyla eski bir yarışma kraliçesi olup olmadığını merak ediyorum. "Markanın sınırları içinde hareket etmeyi kabul eden bir sözleşme imzaladınız ya da unvanınızı kaybetme ve Miss Americana markasına verilen zararlar için potansiyel olarak dava edilme riskini göze aldınız. Tabii ki yeni pozisyonunuza yakışır şekilde davranırsanız bu bir sorun olmayacaktır."

Söyleyeceklerimi duyması gereken asıl kişiye, Regina'ya dönmeden önce zavallı kadına tatlı bir gülümseme veriyorum

Söyle.

"İmzayı attığımdan beri hepinize defalarca söylediğim gibi, ne olursa olsun kendim olmaya devam edeceğim. Bu, sahnede, sosyal medyada ve bu turda anlamına geliyor. Sözleşmemi ihlal edecek ya da yarışmayı kötü gösterecek hiçbir şey yapmayacağım ama aynı zamanda herkesin benden beklediği gibi kendimden başka bir şey de olmayacağım."

Gülümsemesi gerginleşiyor, sanki cevabımı duymaktan mutsuz olmuş gibi, ama bu yarışmayı kendim olarak kazandım ve sırf "mükemmel Miss Americana"nın ne olduğuna dair yanlış bir anlatıyı sürdürmek istiyorlar diye değişmeyeceğim.

Sonunda Regina arkasına yaslanıyor ve şimdiye kadar görmediğim en sahte gülümsemesini takınıyor.

"Biliyor musun Ava, eğer kurallarımıza uymak sana çok ağır geliyorsa, tüm bu sinir bozucu baş ağrılarını artık kolayca önleyebiliriz. Tacını Anne'e vermekten ve para ödülünün sende kalmasına izin vermekten mutluluk duyarız." Elime dokunmak için uzanmadan önce abartılı bir şekilde iç çekip gülümsüyor ve ben de elimi çekme isteğimle savaştık zorunda kalıyorum. "Bunun herkes için olmadığını anlıyoruz, baskı, beklentiler..." Sözleri sanki kabul etmemi, başımı sallamamı ve teklifini minnettarlıkla kabul etmemi bekliyormuş gibi kesiliyor.

İçimden bir ses benim gibi bir kadınla hiç tanışmadıklarını söylüyor. Onlar için ne büyük bir hayal kırıklığı.

"Biliyor musun Regina, sanırım iyi olacağım. Dünyaya bir Miss Americana yarışmacısının mükemmel olmak zorunda olmadığını, normal, günlük, ayakları yere basan bir kız olabileceğini göstereceğim için çok heyecanlıyım. Daha önce Miss American yarışmasında sıkça örneklenmeyen bir kadın versiyonunu temsil edeceğim için heyecanlıyım."

"Diğer kızlara hiç benzemiyorsun," diyor Anne kinle ve ben de tatlı bir gülümsemeyle ona dönüyorum.

"Komik olan şu ki, senin aksine ben tıpkı diğer kızlar gibiyim ve bunun için minnettarım. İlişkilendirilebilir ve ulaşılabilir olmayı seviyorum. Pembe fırırlı şeyleri,

fıyonkları ve makyajı seviyorum. Süslü kahvelerimi almayı,
küçük aptal kitaplarımı okumayı seviyorum.

aşk kitapları ve eğlenceli olduğu için diğer kızlarla aynı müziği dinlemek. Benim diğer kızlardan tek farkım, mesela senin gibi, insanları sevdikleri ya da sevmedikleri şeyler için yargılamamam. Sadece en iyi hayatlarını yaşamalarına izin veriyorum ve onları alkışlıyorum."

Sonra, Regina'ya dönüyorum.

"Turumda herkese göstermeyi umduğum şey de bu: Herkesin kendisi olduğu sürece nasıl Miss Americana olabileceğini. Miss American yarışmasının imajına zarar verecek şekilde davranmadığımı da emin olacağım ama kim olduğumu da değiştirmeyeceğim. Bu unvanı kim olduğum için kazandım, kimmişim gibi davrandığım için değil ve bu yakın zamanda değişmeyecek."

Birden gözlerindeki nezaket kayboluyor ve saldırmaya hazırlanan bir engerek gibi öne doğru eğiliyor. İlk kez gerçek Regina'yı görüyorum; herkese gösterdiği ısıltılı yüzünün altındaki çürümüş pisliği.

"Şimdi beni dinle, seni küçük velet. I-"

Bana yönelmek istediği tehdidi söylemeden önce biri kapıyı çalıyor ve kapı kırılarak açılıyor.

"Regina, Beş Yıldızlı Güvenlik alt katta ve bir iki dakika içinde üst katta olacak," diyor resepsiyonist, kafasını kapıdan içeri sokarak.

"Mükemmel, kalktıklarında onları içeri gönder." Bana döndü, önceki tehditleri erimişti ve şimdi yüzünde tarafsızlık vardı. "Bu senin yolculuk için koruman."

Kafam biraz karıştı. "Koruma mı? Neden bir korumaya ihtiyacım olsun ki?"

"Personelden birinin senin nasıl gittiğini bize rapor edeceğinden emin olmak istedik," diyor duraksamadan önce, söylenmemiş tehdit önümüzde havada asılı duruyor. Biri beni takip ediyor ve her hareketimi rapor ediyor, sözleşmemi ihlal ettiğimi söylemek için bir neden arıyor, tacımı alıp Anne'e vermek için bir neden.

Ve işte tam da böyle, benim için çizdikleri sınırlar içinde kalarak, çizgiyi aşmamak için elimden gelen her şeyi yapmaya karar verdim. Benden kurtulmaları için ne gerekiyorsa onlara asla vermeyerek yanıldıklarını kanıtlayacağım, çünkü bunu yapmak onların kazanması anlamına gelir ve ben bir şeyi kafama koyduğumda asla kaybetmem.

Kendimi değiştirecek miyim? Kesinlikle hayır.

Ama onların mükemmeliyetle başlattıkları oyunu oynayacak ve bunu yaparken iyi görünecek miyim? Kesinlikle.

Oyunu benim kadar iyi oynayabilen bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadılar, bunu garanti edebilirim.

"Ve tabii ki," diye devam ediyor Regina'nın küçümseyici sesi, kelimelerdeki küçük bir gülümsemeyle düşüncelerimi yarıp geçerek. "Seni edindiğin tüm o hayranlarından korumak istiyoruz. Bazıları sana oldukça... bağlı görünüyor ve elbette başına kötü bir şey gelmesini istemeyiz."

Bunu söyleme şekli bir güvenceden ziyade bir tehdit gibi geliyor.

"Kim o?" Arkama yaslanarak soruyorum.

"A..." Avukat bir tabletin ekranına dokunuyor ve sonra bana bakıyor. "Jaime Wilde? Bizimle çalışmaya yeni başladı ama çalıştığı firma için yeni değil. Kusursuz tavsiyeler."

"Hmm," diyorum, ismi bir yere yerleştirmeye çalışarak. Tanıdık geliyor, gerçi son altı ayda o kadar çok insanla tanıştım ki tüm isimler birbirine karışmaya başladı.

Bilinçaltıma fazla inmeden bir kapı daha çalınıyor, aynı güzel esmer kafasını içeri uzatıyor. "Regina, Five Star Güvenlik geldi."

"Mükemmel, içeri gönderin lütfen."

ALTı
AVA

Bir an sonra toplantı odasının kapısı açıldı, huysuz görünümlü yaşlı bir adam içeri girdi ve bir an için bu etkinlik için güvenliğimi sağlayacak kişinin o olduğunu düşündüm. Bununla başa çıkabilirim. Bana çok fazla bok vermeyecek sevimli bir yaşlı adam mı? Mükemmel.

Ama sonra uzun boylu, iri yarı bir adam arkasından içeri giriyor, sanki bir tehdit arıyormuş gibi odayı tarıyor ve tüm vücudum buz kesiyor. O adamı tanıyorum, o yapıda. Ve gözleri odayı taramayı bitirip bana geldiğinde durduğunda, yüzü de tanıdığımı fark ediyorum.

AfterDark'taki pislik fedai.

"Sen," diyorum, o içeri girdiğinde dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor, parçalar yerine oturuyor. Ne eğlenceli bir kismet bu.

Adam bana bakıyor, kapalı gözlerinin ardında düşünceler dolaşıyor. "Prenses," diyor, kelimeler zihninde neredeyse gözle görülür bir şekilde sekiyor.

"Teknik olarak bir yarışma kraliçesi," diyorum, çenemi gururla yukarı kaldırıyorum çünkü bu benim hayatımın amacı olmayabilir ama unvanımı kazanmak için çok çalıştım. Ayrıca, içimden bir ses bu adamın bu unvandan etkilenmediğini söylüyor. Eğer bir şey varsa, o da

ve eğer iyi olduğum bir şey varsa, o da insanların damarına basmaktır.

Patronu otururken ona bakıyorum ve adam -Jaime Wilde, eğer duyduysam harika bir isim- benden olabildiğince uzakta oturuyor, gözleri hala bana kilitlenmiş, beni okumaya, içine girdiğimiz karmaşayı anlamaya çalışıyor.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor masadaki yaşlı adam, tuzlu biberli kaşları çatılmış bir halde.

İkimiz de aynı anda başımızı sallıyoruz.

Jaime başını hararetle sallayarak, "Hayır, hiç de değil," diye bağılıyor. Dudaklarım eğlenceli bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. Sanki ben bir seri katilmişim ve bir sonraki şüphelinin kendisi olmasından korktuğu için benimle olan her türlü bağlantısını inkâr etmeye çalışıyormuş gibi konuşuyor.

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum, yaşlı adama mükemmel yarışmacı gülümsememle gülümseyerek. "Ben kazandıktan sonra kutlama yaparken o AfterDark'ta çalışıyordu. Stella Greene ile aynı liseye gittiğim için Atlas Oaks'a merhaba demeye çalıştım ama bu konuda biraz huysuzdu ve söyleyeceklerimi duymak istemedi. Dürüst olmak gerekirse, işinde çok iyi."

Yaşlı adam yarı memnun bir ifadeyle ona bakar. "Dünya küçük."

"Evet, daha önce de belirttiğim gibi," diyor Regina, bu alışverişin üzerinde açıkça. "Jaime turda seni takip edecek, sana göz kulak olacak ve bir yerden bir yere şoförlüğünü yapacak."

"Yani o bir okul şaperonu mu?" Biraz homurdanarak söylüyorum çünkü bu gülünç. Bu gerçek hayat mı?

Geriye dönelim:

Birincisi, her nasılsa, birdenbire ülke çapında bir yarışma kraliçesi oldum.

İki, kazandığım yarışma benden nefret ediyor ve yeni kurduğum baş düşmanım tacı alabilsin diye istifa etmemi istiyor. Üç, önümüzdeki üç ay boyunca bir refakatçim var çünkü her hareketimi izlemek ve beni İstifa et.

Ve dört, yeni arkadaşlık sistemi arkadaşım, birkaç gün önce VIP bölümüne girmemi engellediğinde sarhoşken flört ettiğim huysuz koruma.

Tanrı'nın bir kadın olması gerektiğini biliyorum çünkü hiçbir erkeğin bu kadar iyi bir espri anlayışı yoktur.

Regina dostça bir gülümsemeden çok tehditkâr bir ifadeyle, "Aslında refakatçi, burada ne yaptığını anlamana yardımcı olmak için iyi bir yol," diyor. "Sizi güvende tutacak ama aynı zamanda, daha önce de belirttiğim gibi, organizasyonun davranış kuralları içinde kaldığınızdan emin olacak."

"Yoksa tacını alırım," diye kendini tutamayan küçük bir çocuk gibi geveleyen Anne'in gülümsemesi, Regina'nın onu masanın altından tekmelemesi ve bu hareketle tüm vücudunun sarsılmasıyla kaybolur.

Davranış kurallarına kesinlikle uymayan şey nedir biliyor musunuz?

Anne'in yüzüne yumruk atmak. Ama buna değebilir....

Avukat, Regina ve Anne'e ters ters bakarak, "Bu arada," dedi. "İkinizin birbirinizi tanımasına ve uzun süre birlikte olacağınız için ihtiyaçlarınız ya da tercihleriniz hakkında konuşmanıza izin vereceğiz. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin. Ava, hazır olduğunuzda imzalamanız gereken birkaç form var, resepsiyona gidin."

İçtenlikle gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Çok teşekkürler, yapacağım." Jaime hariç herkesin dışarı çıkıp kapıyı kapatmasını izledikten sonra gülümseyerek yeni korumama dönüyorum.

Ayakta duruyor, bana bakmadan bir defteri sırt çantasına yerleştirirken yere bakıyor.

"Uhhh," diyorum, bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bulmaya çalışarak.

Bu adamın benim hayranım olmadığı açık ve ilk buluşmamız da pek ideal değildi. Yine de önümüzdeki üç ay boyunca birlikte olmak zorunda kalacağız, bu yüzden işleri tekrar yoluna koymaya çalışabilirim.

"Peki, bir sonraki-" diye başlıyorum, ama o dik duruyor, çantasını omzuna atıyor. Artık gözlükler ya da kulübün loş ışığı tarafından kapatılmayan gözleri, aslında olabildiğince yakışıklı, yeşil ela rengi ve uğruna cinayet işleyebileceğim kalın, koyu kirpikler.

"Benim kurallarım," diyor hızlıca, sözümü keserek. Hayır, merhaba, nasılsın? "Söylediklerimi dinleyeceksin. Dediğimi yapacaksın. Sapmayacaksın. Güvenliği ön planda tutacağız ve önümüzdeki üç ayı çok fazla başımız ağrımadan atlatacağız."

Bir süre geçiyor ve birkaç kez göz kırpıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana ters ters bakmaya devam ediyor.

"Affedersiniz?" Ağzım açık soruyorum.

"Önümüzdeki üç ay boyunca şımarık bir veletle uğraşacak ne zamanım ne de sabrım var. Benim işim seni güvende tutmak. Ben bebek bakıcısı değilim. Aptal gibi davranma ve her hareketini ona rapor etmeyi planlamıyorum."

Bu rahatlatıcı ama...

"Bunu takdir ediyorum," diyorum. "Ama arkadaş olmak da isterim.

Birlikte çok zaman geçireceğiz ve-" "Hayır," diyor, yine kaba bir şekilde ve şimdi beni rahatsız ediyor. "Ne?"

"Hayır. Arkadaş olmak istemiyorum. Seni tanıma oyunu oynamak istemiyorum. Senin tipini biliyorum ve ilgilenmiyorum."

"Benim *tipim mi*?"

"Kendini beğenmiş, sadece dış görünüşe önem veren. Gülümseyen ve saçlarını savuran ve geri kalanımız kurallara uymak zorundayken bunun ona hayatta her şeyi kazandırabileceğini düşünen bir tip."

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, bana sahip olduğunu sanıyorsun ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Jaime."

Bu ileri geri konuşmalardan sıkılmış gibi iç geçiriyor. "Bak. Bir iş yapmak için buradayım ve üç ay boyunca seni takip etmek zorunda olduğum için pek heyecanlı olmasam da, bu benim için sadece bir iş."

"Tamam... ve bu benim için bir tane."

"Hayır, bu eğlenceli bir kaçamak. Prensesçilik oynayıp kraliyet tebaana el sallıyorsun."

Konuşmadan önce ona birkaç kez göz kırpıyorum, tamamen şok olmuş bir halde. "Affedersiniz?"

"Sana söylediklerimi dinle, her şey yoluna girecek."

"Neyin var senin?" Şimdi sinirlenerek soruyorum. I kanka olacağımızı düşünmemiştim ama birlikte çok zaman geçireceğiz, özellikle de beni duraktan durağa götürüyorsa.

"Bu görevi sinir bozucu ve yeteneklerimi boşa harcamak olarak görüyorum. Bencil bir prensesi takip etmek zorunda kalmak kulağa sefalet gibi geliyor ama hepimizin yapması gereken işler var ve ben de kendi işimi yapacağım."

"Anlamıyorum," diyorum kapıya doğru ilerlerken, onu çözmeye çalışıyorum.

"Neyi alayım?" diye soruyor, bana doğru dönüyor, yüzünde aynı sinirli ifade.

"Benden neden nefret ediyorsun? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım."

Küçük bir iç geçiriyor, maskesinde küçük bir çatlak var. "Senden nefret etmiyorum, özellikle. Sadece bir güzellik kraliçesini takip etmekle ilgilenmiyorum. Bu görev aslında benim yetişkin bir kadın için yüceltilmiş bir bebek bakıcısı olmam anlamına geliyor ve zamanımı boşa harcıyorum. Seninle bu işe girerek tuzağa düşürüldüğüm için sinirliyim çünkü her şeyi masaya yatırırsak, seni biraz rahatsız edici buluyorum ve geçen gece gördüğüm ve şu ana kadar duyduğum kadarıyla, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket gibi görünüyorsun. Her beş dakikada bir seni beladan kurtarmak için sabırsızlanıyorum çünkü talimatları dinleyemiyorsun, bu yüzden yetişkin olmaya çalışıyorum

bu odayı ve kuralları önceden belirlemeliyiz. Bunlardan hoşlanmadığınız için çok üzgünüm ama hayat bu Prenses."

Sonunda konuşmayı kesiyor ve tırnaklarımı incelemeden önce ona bakıyorum.

"Bitti mi?" Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle soruyorum. "Ne?"

"Korumam olmanın ne kadar can sıkıcı olacağıyla ilgili küçük tiradınla. Bu konuda gerçekten büyük hislerin varmış gibi geldi ve ben araya girmeden önce hepsini açığa çıkardığından emin olmak istiyorum. Peki, bitti mi?"

Çenesi geriliyor ve o anda bunun çok eğlenceli olacağını fark ediyorum.

"Evet, işim bitti," diyor dişlerini sıkarak.

"Mükemmel, harika. Olay şu: Kurallardan pek hoşlanmam. Aslında, insanlar bana ne kadar çok kural verirse, onları o kadar çok çiğnemek isterim. İşinizi kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım ama ne olursa olsun kendim olacağım. Çılgınca tehlikeli ya da aptalca bir şey yapmayacağım ama her an her dediğinizi yapan küçük, itaatkâr bir şey de olmayacağım." Bana bakıyor, sonra derin bir iç çekiyor. "Bu bir felaket olacak," diyor nefesinin altından.

Masanın etrafından dolaşıp çıkışa doğru yürüyorum, önünde duruyorum ve ona gülümsüyorum. Kendi iyiliği için fazla yakışıklı, o kadarını biliyorum.

Ve çok, çok fazla ciddi. Onu biraz rahatlamaya zorlayarak eğleneceğim.

"Bir şey var,"
diyorum. "Neymiş
o?"

"Bana aşık olma koca adam, tamam mı?" Uzanıp yanağını okşayarak soruyorum. Çenesi geriliyor.

"Söz veriyorum bu bir sorun
olmayacak." "Bu bir meydan okuma
mı?"

İlk defa o da bana gülümsüyor. Buradan yanağında bir çukur görüyorum. Bir gamze.

"Elinizden geleni yapın, Prenses."

"Tanrım, az önce ne yaptığının farkında bile değilsin, değil mi?" İnanamayarak başımı sallarken gülümsemem yayılıyor ve çantamı omzuma atıyorum. "Eğer sevdiğim bir şey varsa, o da meydan okumaktır. Yapıp yapamayacağımı görmek için koca bir yarışmayı kazandım. Ama sen? Şimdiye kadarki en sevdiğim meydan okuma olabilirsin."

Dışarı çıkarken nefesinin altında mırıldandığını neredeyse duymuyorum "Ve sen benim olabilirsin."

YEDİ AVA

Harper yatak odamdaki koltuğa oturmuş tırnaklarını törpülerken, Jules yatağıma uzanmış, başını ellerinin arasına almış, üç aylık giysilerimi iki dev bavula sığdırmaya çalışmamı çılgınca izliyor. Ne yazık ki bu yığının en az üç bavulu kaplamaması mümkün değil gibi görünüyor. Hâlâ saç ve vücut ürünlerine, pijamalara, egzersiz kıyafetlerine, iç çamaşırlarına, makyaja... ve *ayakkabılara* ihtiyacım var.

Etrafımıza saçılan dağınıklığa bakarak, "Aman Tanrım, çok fena sıçtım," diyorum. "Bütün kıyafetlerimi nasıl getireceğim?"

Harper iç geçiriyor, tırnak törpüsünü yan masaya koyuyor ve ayağa kalkıyor. "Sen değilsin. Bu yeni koleksiyon sadece asgari düzeyde ihtiyacınız olduğu ve aksesuar ekleyebileceğimiz anlamına geliyor. Her biri çift taraflı, yani her birinde gerçekten iki parça var. Ve bu üstler"-çoklu askılı ve bağcıklı iki üstlüğü kaldırıyor

-"Binlerce şekilde giyilebilir ve asla aynı görünmez. Size her durakta ne giymeniz gerektiğini gösteren bir belge gönderdim. Hazırladığım belgeye göre sadece dört çift ayakkabı ve bir çift spor ayakkabıya ihtiyacınız var."

Kaygılarım eriyor.

"Seni öpebilirim," diyorum rahat bir nefes alarak. "Doğru şeyleri topladığımdan emin olmama yardım eder misin?" Gözlerini deviriyor, kaldırıp katlamaya başladığında gülümsüyorum, rahatsızlık veriyormuş gibi davranıyor ama aslında A tipi kişiliği bu işi gizliden gizliye sevdiği anlamına geliyor.

"Demek koruman kulüpteki o seksi adam?" Jules tırnak törpüsünü eline alıp kendi tırnaklarını yuvarlayarak soruyor.

"Eğer *seksi adamdan* kastın huysuz pislikse, o zaman evet. Ve bana katlanamıyor çünkü benim kendini beğenmiş bir prenses olduğumu düşünüyor."

"Şey..." Harper başlıyor ama ben ona bir sutyen fırlatıyorum ve hemen katlayıp paketlemeden önce onu güldürüyorum.

"Senden bir şey çıkmaz," diyorum.

Yarın Atlantic City Boardwalk'taki ilk etkinlik var. Yarın gece yatağında son bir gece geçirecek olsam da, geç saatlere kadar dönmeyeceğim ve çok erken ayrılacağım, bu yüzden bu gece toplanmam gerekiyor, dolayısıyla kaos.

Jules, "Bilmiyorum, böyle görünseydi şımarık olduğumu düşünmesini aşabilirmişim gibi hissediyorum," diyor.

"Ne?"

Telefonunu çeviriyor ve bana Jaime'nin kollarını göğsünde kavuşturmuş, kameraya ters ters baktığı bir fotoğrafını gösteriyor. Onu aldım ve Five Star Security'nin web sitesinden olduğunu gördüm.

Bu kadar iyi görünüp her zaman *bu* kadar kötü bir ruh halinde olmak kesinlikle adil değil.

Jules aklımı okuyormuş gibi, "Huysuz ya da değil, bahse girerim yatakta kesinlikle harika olurdu," diyor. Omuz silkiyorum, o ekrana sonsuza kadar bakmaya devam etmek istesem de telefonunu ona geri veriyorum.

"Eminim yapardı," diyorum gülümseyerek.

"Biliyor musun, eğer bu bir film olsaydı-" diye başladı Jules, Harper sözünü kesmeden önce her zamanki nakaratıyla.

"Jules, hayır. Bu bir film değil, bu gerçek." Harper bana ters ters bakıyor, toparlanmaya ara veriyor. "Ava, biriyle çıkmaya izin yok."

Sahte bir şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Biliyor musun, bu çok komik, çünkü o adamla çıkmakla ilgili *hiçbir şey* söylediğimi hatırlamıyorum."

Jules havayı yumruklamadan önce bir kahkaha daha atıyor. "Evet! Onu iyi bir ruh haline sok derim."

"Jules! Bizim mantığın sesi olmamız gerekiyor," diye söyleniyor Harper, eteğini katlayarak. Gerçi bizim maskaralıklarımıza alışkın.

"Sanırım mantıklı davranıyorum! İkinizin arasında kıvılcımların uçuşması cinsel gerilimin artmasına yol açacaktır."

Ofiste bana nasıl baktığını düşünüyorum, aramızda sadece birkaç santim varken dudaklarında küçücük bir gülümseme vardı. Gözlerinin gözlerime kaymadan önce dudaklarımda gezinişini. Kulüpteki gece sessiz bir şekilde "*Eve sağ salim git prenses*" deyişini.

Açıkçası, olayları çok fazla okuyorum, büyük resimde aslında önemli olmayan zaman içindeki küçük anları parçalara ayırıyorum.

"Cinsel gerilimden kastınız beni ıssız bir adada bırakıp bir daha hiç görmemek istiyorsa, evet."

"Saçmalık. *Herkes* seni seviyor, Ava. Kelimenin tam anlamıyla herkesi kazanıyorsun. O neden farklı olsun ki?"

"Birincisi, sanırım benden nefret ediyor."

"Saçmalık," diyor Jules gülerek, bana zerre kadar inanmıyor. Haklı, çünkü kesinlikle abartıyorum ama...

"Tamam, en azından benden nefret *etmediği* için nefret ediyor." Ona söylediğim son sözleri hatırlayarak dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Belki de pantolonumun içine girmek istemesinden nefret ediyordur."

Jules ve Harper bunu düşünürken sessizlik hakim olur ve Jules omuz silkerek konuşur. "Yani, belki, ama bununla çalışabiliriz."

"Jules!" Gülererek ona bir makyaj fırçası fırlatıyorum.

"Sadece söylüyorum!"

İkimiz de kıkırdama nöbetlerine devam ediyoruz, sonra sesler kesiliyor ve aramızda mantıklı olan Harper konuşuyor.

"Senden neden nefret ettiğini sorabilir miyim?" Harper da en az benim kadar şaşkın bir şekilde soruyor. "Seni tanımıyor bile. "

"Benden *nefret* ettiğini sanmıyorum," diyorum, aniden onu savunmam gerektiğini hissederek. "Bence sadece işini yapmak istiyor. Çizgileri net tutmaya değer veriyor. O çok profesyonel ve patronuyla arasında bir gerginlik vardı. Bilemiyorum. Bence o sadece işini yapmak ve yoluna devam etmek istiyor."

Jules homurdanıyor. "O zaman üç ay boyunca seninle uğraşmak zorunda kalacağı için ona en iyi dileklerimi sunuyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" Kafasına bir çift çorap fırlatarak soruyorum.

Cevap vermeden önce hiç tereddüt etmeden bavulumun içine sokuyor. "Birini en iyi arkadaşın yapmak için yapabileceğin şeylerin çok aşırı olduğu anlamına geliyor."

"Kim, ben mi?" Gülümsememi gizleyerek soruyorum.

Haksız değiller. Ama insanların sizi sevmesini istemek *gerçekten* bir suç mu?

"Tamam, *herkesin beni sevmesini* istediğimden değil. Ben sadece insanların yanıldığını kanıtlamayı seviyorum. Ukala gibi görünmem *öyle olduğum* anlamına gelmez."

"Şey..." Harper diyor ki.

"Kapa çeneni, siz çok kötüsünüz," diyorum gülererek ve Harper da gülüyor. İçkimden bir yudum daha alıp komodinin üzerine koyuyorum ve bir iniltiyle yatağıma geri düşüyorum. "Yani, neden bir korumaya *ihtiyacım olsun* ki? Bu biraz abartılı değil mi? Politik bir figür ya da önemli biri değilim ki. Bana göz kulak olmak istediklerini biliyorum ama bunu *herkes* yapamaz mı? Ben Willa Stone falan değilim ki bir güvenlik ekibine ihtiyacım olsun."

Harper ve Jules o anda birbirlerine çok aşına olduğum bir bakış atıyorlar. *Tatlı, hayalperest arkadaşımıza gerçeği söylemek ister misin, yoksa ben mi söyleyeyim?*

Jules bu sefer liderliği alıyor.

"Tatlım, sosyal medyadaki mesajlarını gördün mü?"

Gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım, lütfen. Beyin hücrelerini bir araya getirmekten daha fazla zamanı olan aptallar sadece."

"Ava, son dört ayda en az altı polis raporu doldurmak zorunda kaldın."

Başımı ellerimin arasına alarak inliyorum. "O kadar da ciddi değil!"

"Ava," diyorlar hep bir ağızdan, ben iç geçirmeden önce bana *çok gerçekçi* bir bakış atıyorlar.

Tamam, Miss Americana kostümlü provasına girmeye çalışan, beni sevdiğini ve birlikte olmamız gerektiğini söyleyen bir adam vardı. Biraz garipti ama binanın girişini bile geçemedi. Onu *görmedim* bile.

Ve evet, çeşitli sosyal medya platformlarında birkaç tuhaf mesaj aldım, ama herkes almıyor mu? Jules ve Harper da bunlarla uğraşmak zorunda ve diğer tüm Miss Americana yarışmacıları da bunları alıyor. Zararsızlar. Özellikle endişe verici herhangi bir şey içeren mesajlar yetkili makamlara bildirilir, ancak bu sadece bir belge izi içindir.

Ne olur ne olmaz.

"Mikroskop altında olmaktan zaten nefret ettiğimden daha da fazla nefret ediyorum. Keşke sizden birini getirebilseydim ve korumam olsaydınız. O zaman en azından yanımda biri olurdu."

Toplantıdan bu yana ilk kez her şeyin gerçekliğinin yüzüme çarpmasına izin verdim: Regina ve Anne'in beni dışarı atma amacı, Jaime'nin beni takip etmek zorunda kalmaktan duyduğu rahatsızlık, bu rüyanın yavaş yavaş

daha az cazip. "Ya tüm bunlar sadece zaman kaybıysa? Ya tüm bu zaman boyunca mutsuzsam?"

İkimizin de konuşmadığı uzun bir süre geçiyor, bu da beni geriyor.

"İstifa edebilirsin, biliyorsun," diyor Harper, sonunda sessizliği bozarak.

"Ne?" Başım onun sözleriyle hareket ediyor, ama arkadaşşıma baktığımda gülümsemesi yumuşak, eli bacağıımı okşamak için uzanıyor. Jules'a baktığımda onun yüzünde de benzer bir ifade var.

"İstifa edebilirsin. Jules ve bana zarar vermez- bizim için yaptığın şey, Ava, bu...inanılmazdı. Hayatımızı değıştirdi. Asla doğru dürüst teşekkür edemeyeceğiz."

"Teşekkür istemiyorum, bunu biliyorsun. Eğlenceliydi. Bir maceraydı. Ve bu yolculuk da bir macera olacak." Harper, sanki bu kararı vereceğimi biliyorlarmış gibi Jules'a gülümsüyor. "Bu aptal sürtüklerin beni bu hayatımın gezisinden korkutmasına izin vermeyeceğim."

Gülümseyerek anlık acıma partisinden sıyrılıp ayağı kalkıyorum. "Adil ve dürüst bir şekilde kazandım; hepsiyle aynı kurallara göre oynadım; kazanacağını düşündükleri kişinin kazanmamış olması bunu hak etmediğim anlamına gelmez."

"İşte kızımız," diyor Jules, alkışlayarak. "O pisliklerin kazanmasına izin verme. Ne olursa olsun harika vakit geçireceksin." Bana gülümseyerek ayağı kalktı. "Tamam, o zaman bize eve getireceğın eğlenceli hediyelik eşyalardan bahsedelim."

SEKİZ AVA

Miss Americana için ilk resmi etkinliğim Atlantic City Boardwalk'ta New Jersey Valisi ve Belediye Başkanı ile olacak.

Evet, vali.

Sanırım artık hayatım bu.

Ama bu aynı zamanda en eski hayallerimden birinin de başlangıcı. Gençken, yaz boyunca bir karavanla tüm ABD kıtasını gezen biri hakkında bir makale okumuştum. Her eyalete gitmişler, tüm manzaraları görmüşler ve yol boyunca bunları belgelemişlerdi. New Jersey dışına hiç seyahat etmemiş, çocukluğumun tüm tatillerini ailemle birlikte Jersey Shore'da geçirmiş, macera ve seyahat hayalleri kuran biri olarak, bu bir insanın yapabileceği en fantastik şey gibi görünüyordu.

Ve şimdi, bir şekilde, biraz da şaka olsun diye katıldığım bu yarışma bu hayalin gerçekleşmesini sağlıyor.

Ne kadar havalı değil mi?

"Tamam, şimdi Ocean View Boardwalk'taki en eski restorana gideceğiz," diyor Miss Americana yarışmasının halkla ilişkiler müdürü, başıyla onaylayan vali yardımcısına bakarak.

"Bu taraftan!" diyor elini sallayarak.

Kalabalık yürümeye başladı: Regina valiyle birlikte en önde, Anne kendisiyle ilgili üç saniye konuşmak için yalvarabileceği basın mensuplarına yakın yürüyor ve Jaime'yle ben de onların arkasına doğru ilerliyoruz. Koyu siyah güneş gözlüklerini takmış, çenesi gergin bir şekilde ileriye bakıyor, sanki biri kum tepelerinden birinin arkasından çıkıp beni kaçıracaktı gibi tetikte bekliyor.

"Güzel bir gün," diyorum, bir çift kahverengi kaplumbağa kabuğu gözlüğü burnuma indirmeden önce güneşe bakıyorum, camları kedi gözü kalp şeklinde.

"Mmm," diyor, sanki her an biri dışarı fırlayıp beni kaçırmaya çalışacakmış gibi etrafı taramaya devam ederken kafası bana doğru hiç bakmıyor.

Küçük bir kahkaha atıyorum, dostça bir itme hareketi yapmak için koluna bastırıyorum, ama en ufak bir kıpırdama bile yapmıyor. "Biraz rahatlayabilirsin, biliyorsun değil mi? Yukarıda New Jersey Valisi için güvenliğimiz var. Eğer biri güvenlik riski taşıyor olsaydı, bu o olurdu, ben değil."

Konuşurken Jaime'nin yüzü bana bakmak için hareket etmiyor. Onun yerine dümdüz önüne bakıyor, tarıyor. "Benim işim," diyor.

"Ödevinin ben olduğumu fark ettiğinde sihirli bir şekilde tam cümleler kurmayı mı unuttun yoksa benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum, sadece işimi yapıyorum."

Gözlerimi tekrar deviriyorum, yorgunlukla mavi gökyüzüne bakıyorum. Adım söylenmeden önce ağzım bir şey söylemek için açılıyor.

"Ava!"

Bu bir çocuk sesi ve döndüğümde on iki yaşlarında bir kız çocuğu babasıyla birlikte hızla bana doğru geliyor. Adımlarımı yavaşlatıyorum.

"Ava! Büyük bir hayranınım!"

Jaime ve gruptan uzaklaşıp geniş bir gülümsemeye kıza doğru ilerliyorum.

"Çok özür dilerim, ona meşgul olduğunu söyledim," diyor babası, yüzünde bir özür ifadesi.

"Tanrım, hayır!" Ben de öyle dedim. "Beni durdurup selam verdiğin için çok mutluyum!"

"Büyük bir hayranınızım. Çok havalısın! New Jersey yarışmasını kazandığından beri seni izliyorum! Bunun ilk yarışman olduğuna inanamıyorum!" Geniş yeşil gözleri, at kuyruğu yapılmış kahverengi kıvrırcık saçları, pembe tişörtü, mor eteği ve bir çift beyaz spor ayakkabısıyla sevimli bir kız.

"Tanrım, bana hatırlatma! Merdivenlerde tökezlediğimi gördün mü?" Kendimi küçümseyen bir kahkahayla sordum çünkü New Jersey yarışması sırasında röportaj bölümünde merdivenlere takılıp düşmüştüm. Gülüp geçtim ve spikere bu konuda bir şaka yaptım. Bazı makaleler bu "gerçek" anı, Miss Americana yarışmasının en sevilen ve hayranların favorisi haline gelmemin başlangıcı olarak nitelendirdi.

Bazıları bunu bilerek yaptığımı bile iddia etti ve insanlara düşündükleri kadar zeki olmadığınızı, sadece tam bir sakar olduğunuzu söylemek zorunda kalmak oldukça utanç verici.

Kız güler ve başını sallar. "Evet, ama bu seni daha çok sevmeme neden oldu. Ben de oldukça sakarım." Kolundaki, daha önce fark etmediğim, üzerinde imzalar olan pembe alçıyı kaldırıyor.

"Sakar kızlar en iyi kızlardır. Yerçekimi gibi aptalca şeyler hakkında endişelenemeyecek kadar çok eğleniyoruz."

Başını sallamadan önce kocaman gülümsüyor. "Senin sayende önümüzdeki hafta First Position'da dans derslerine başlıyorum!" diyor.

"Yok artık! Aman Tanrım, çok eğleneceksin! Jules'a selamımı söylemeyi unutma!"

"Yapacağım!" Bir bana bir babasına bakıyor, birden geriliyor. "Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Cebimden bir Sharpie çıkararak, "Sadece alçınızı da imzalamama izin verirsiniz," diyorum. İmza dağıtmak kariyerimdeki bu yeni değişimin en tuhaf yanlarından biri oldu,

ama bunun gibi sevimli kızlar için olduğunda çok mutlu oluyorum.

Ayağa fırlayıp alkışlamadan önce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Aman Tanrım, arkadaşlarım çok kıskanacak!"

Gülüyorum, fotoğraf çekmeden önce oyunculara imzamı atıyorum. "Bu fotoğrafı bana gönderebilir misin?" diye soruyorum ve başını sallarken gözleri kocaman açılıyor. Göndermesi için babasına e-posta adresimi veriyorum.

"Güle güle!" El sallayarak söylüyorum. "Jules'tan dansınızla ilgili gelişmeleri duymak için sabırsızlanıyorum!"

"Teşekkür ederim, gerçekten," diyor kızın babası, gözlerinde gerçek bir takdir var. Sesini alçaltıyor. "Sakarlığı yüzünden hep dalga geçilirdi - dispraksisi var ve bu onun için işleri biraz daha zorlaştırıyor. Az önce onun gününü güzelleştirdin."

İtirafı karşısında kalbim ısınıyor. "Çok mutlu oldum. Bir şeye ihtiyacın olursa, artık e-postam sende var," diyorum çenemi telefonuna doğru uzatarak. Bana gülümsüyor ve ikisi, o bana doğru koşmadan önce oldukları yere geri dönüyorlar.

Jaime ve ben gruba geri dönüyoruz. Jaime ilk kez bir konuşma başlattığında arayı neredeyse kapatmıştık.

"Bu hiç güvenli değildi Ava," diyor alçak sesle ve sinirli bir şekilde, sürünün arkasına ulaştığımızda.

"Ne?"

"Bu güvenli değildi. O insanların iyi niyetli olup olmadıkları hakkında hiçbir fikriniz yok."

Hep birlikte yürümeyi bırakıp ona bakıyorum ve takip etmediğimi fark edene kadar yürümeye devam ediyor. Bana dönüyor ve ben ellerim kalçalarımın altına dururken aramızda bir metre var. Onunkiler göğsünün üzerinde çapraz duruyor ve bir an için nasıl görüldüğümüzü merak ediyorum. Eğlenceli bir manzara olmalı - devasa bir taç takmış pembeli bir kadın, tamamen siyah giymiş iri yarı bir korumaya bakıyor.

"Jaime, alçılı on iki yaşında bir kız ve babasıydı. Güpegündüz. Vali birkaç metre ötedeydi. Sanırım oldukça güvendedim."

"Güvende olduğunu düşünen insanlar böyle ölür Ava."

"Tanrım, çok dramatiksindir," diyorum göz devirerek ve Yürümeye başla. "Kendin söyledin, bu abartılmış bir bebek bakıcılığı işi, değil mi? Yani gerçek bir tehlike yok."

Sesli bir şekilde iç geçiriyor. "İşimi kolaylaştırmama ihtiyacım var Ava. Sadece onaylı kişiler; eğer durmak istiyorsan bana haber vermelisin, izin verilip verilmeyeceğine ben karar veririm. Bu şekilde ikimiz de bu işten büyük sorunlar yaşamadan çıkacağız."

"Evet, bunu yapmayacağım," diyorum, ne kadar sinirlendiğimi görmezden gelmek için saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

"Sana zarar verebilirlerdi."

Ona sinirli bir inançsızlık ifadesiyle bakıyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Güvenlik konusunda şaka yapmam."

Gülmeden önce ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Bu kadar komik olan ne anlamıyorum," diyor

"On iki yaşında bir kız ve babasını bir tür çılgın güvenlik tehdidi olarak görmeniz gerçeği mi?"

"Gördüğüm saçmalıkları, insanların biriyle yakınlaşmak için nasıl sahte şeyler yaptıklarını bilmiyorsun. Bu dünyada her şey güneş ışığı ve gökkuşağı değil Ava. Dışarıda tehlikeli insanlar var."

"Ben aptal değilim. Sevimli, pembe ve aptal göründüğümü biliyorum ama iki beyin hücrem var. Tehlikenin farkındayım ve ister inanın ister inanmayın, yirmi altı yıl boyunca hiçbir büyük sorun yaşamadan hayatta kaldım. Mega rock yıldızlarını takip etmeye alışkın olduğunuzu biliyorum ama ben sadece bir yarışma kazanmış bir kıyım. Biraz çılgınlığı bir kenara bırak, sağduyunu kullan ve bu yolculukta harika vakit geçirelim, tamam mı?"

"Ava-"

"Hayır. Bu yolculuk için heyecanlıyım. Bu hayatımın fırsatı. için Ben. I olmaz izin ver bazı Çılgınca,

aşırı hevesli

koruma bunu mahveder." Bu huysuz adamın heyecanımı mahvetmesine izin vermeyerek derin bir nefes alıyorum.

"Senin bir tür soğukkanlı pislik olduğunu ve dünyanın her yerine gittiğini biliyorum ama ben gitmedim. İnsanlara merhaba diyeceğim. Benden ilham alarak dans etmeye başladıklarını ya da bir yarışmaya katılmaya çalıştıklarını söyleyen küçük kızlara sarılacağım. Buna alışın. Bununla nasıl başa çıkacağınızı - benimle nasıl başa çıkacağınızı - bulun; çünkü siz neyin güvenli olup neyin olmadığına dair kaotik bir fikre sahipsiniz diye ben kim olduğumu değiştirmeyeceğim. İşini zorlaştırmadığımdan emin olmak için sağduyulu adımlar atacağım, ama senin de aynısını yapmana ihtiyacım var." Ona bakıyorum, bir yanıt bekliyorum ama yüzü sert ve hareketsiz.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak bir kaşımı kaldırıyorum. Ben geri adım atacak türden bir kız değilim. Aslında, sırf zevk için kavga eden bir kızım. Sırf kıkırdamak için kin tutacak türden bir kızım. Lanet olsun, sırf Anne kaltak olduğu için bütün yarışmayı kazandım.

Kararlılığımı görmüş olmalı, çünkü sonunda gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Özür dilerim," diyor, sesi alçak, neredeyse duyulamayacak kadar alçak.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Neydi o?" Çenesi daha da gerginleşiyor ve gülümseme savaşını kaybediyorum.

"Özür dilerim."

Elimi göğsüme götürüyorum ve sanki beni şok ediyormuş gibi nefes nefese kalıyorum. "Koca maço Jaime Wilde özür mü diliyor? Hem de ilk günden? Seni bu kadar erken mi kıldım?"

"Özür dilerim. Pislik gibi davrandım. Bunu hak etmiyorsun. Haklısın; on iki yaşında bir kız tehdit değil ve sen de benim gibi bir iş yapmak için buradasın. İkimizin de kabul edeceği gerçekçi kurallar koyabiliriz. Sadece... bana biraz müsamaha göster çünkü buna alışık değilim."

"Bu mu?"

"Bunların hepsi," diyor ellerini bana doğru sallayarak.

"Küstahlık.

İnatçılık."

Ne dediğini ve ne demek istediğini daha iyi anlamak için sözlerindeki samimiyeti çözmeye çalışarak uzun süre ona bakıyorum, sonra bunun önemli olmadığına karar veriyorum. O çaba gösteriyor ve ben de çaba göstermeliyim, sadece bu turu ikimiz için de kolaylaştırmak için bile olsa.

"Tamam, tamam. Bak, bir anlaşma yapalım. Çılgın, nevrotik programlarınızla planın dışına çıkarak size çok fazla kalp krizi geçirtmemek için elimden geleni yapacağım ve siz de bana, yani ben olmaya gelince biraz gevşeklik göstereceksiniz. Anlaştık mı?"

Biraz önce benim ona baktığım gibi o da bana bakıyor, kara gözlüklerinin arkasından beni değerlendiriyor ve sonunda başını sallıyor. "Anlaştık."

Geniş bir gülümseme dudaklarımı boyuyor, ama bu sahte bir yarışma gülümsemesi değil; gerçek gülümsemem. "Tamam, şimdi koca adam, herkese yetişelim ve yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum." Kolumu onunkine dolayarak gruba doğru yürümeye başlıyorum, o da isteksizce beni takip ediyor. Kendini kurtarmaya çalıştığında, daha sıkı tutuyorum. "Hayır. Bana takılıp kaldın," diyorum geniş bir gülümsemeyle. "Yanımda olmak istiyordun; şimdi öylesin. Balık balık, dileğin gerçekleşti."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdanıyor. Yine de, tutuşumla savaşımaya devam etmemesini, bunun yerine teslim olmasını ve tutuşu ikimiz için de daha rahat hale getirmek için kaymasını özlemiyorum.

Tanrım, bu eğlenceli bir yaz olacak.

DOKUZ

JAIME

Bu lanet olası berbat bir yaz olacak.

Bu kadının yaptığı her şey beni öyle etkiliyor ki aynı anda hem onu boğmak hem de bir odaya sürükleyip artık benimle tartışamayacak hale gelene kadar becermek istiyorum.

Neden yaptığı ya da söylediği her şeye karşılık verme ve ona zor anlar yaşatma ihtiyacı hissettiğime dair hiçbir fikrim yok. Sanki o şımarıklığını ortaya çıkarmasını, benimle flört etmesini ve aletimi sertleştirmesini *istiyorum*.

O kızla konuşmak için durduğunda, bir tehdit olmadığını anladım. Önümüzdeki grup o kadar yavaş yürüyordu ki onları kaybedecek gibi değildik.

Ama kızın güvenliğini tamamen hiçe saymasıyla ilgili bir şey beni onunla tartışmaya itti. Sonra parmağında yüzük olmayan ve kızın göğüslerine bakmaktan vazgeçmeyen kızın babasına e-postasını verdi ve damarlarımda öfke kaynadı.

Beni sinirlendirmesinin hiçbir anlamı yoktu ve bunu diğer tüm duygularımın altına gömmeli ve çenemi kapalı tutmalıydım ama elimde değildi. Onu kızdırmak için onunla uğraşmak bir tür içgüdü gibiydi. Onu görebiliyorum.

Ava'nın ateşlenmesi, bana ya da herhangi birine onun hakkında yanıldığını kanıtlamaya hazır olması, kısa sürede dünyada en sevdiğim şey haline gelebilir.

Rahatsız edici gerçek şu ki, ondan ne kadar rahatsız olursam olayım, Ava Bordeaux ile kalabalık bir barda tanıştım ve o zamandan beri onu düşünmeden edemiyorum.

Ama tabii ki ona sahip olamam. Benim görevim olduğu için düğmelerime basmaktan zevk alıyor gibi görünen muhteşem, kıvrımlı sarışına sahip olamam. İş ve zevki karıştırmak asla akıllıca bir karar değildir ve benim işim herhangi bir eylemin artılarını ve eksilerini tartmakla ilgilidir.

Restoranın arka tarafında durup oturmasını izliyorum, sonra kaşları çatılmış bir halde sağa sola bakıyor ve sonunda beni fark edince gülümsüyor.

"Haydi Jaime, burada senin için bir koltuk var," diyor Ava, başını kabinin ucundaki yanına eğerek, koltuğun önünde fazladan plastik kaplı bir menü.

"Hayır, ben iyiyim," diyorum, duvara yaslanmış, kollarımı göğsümde kavuşturmuş, güneş gözlüklerimi gömleğimin içine sokmuş bir halde.

"Jaime, otur" dedi. Başımı hayır anlamında salladığımda, *New Jersey Valisi'ne* bir dakikalık bir parmak işareti yaparak dışarı çıkıyor ve sonra bana doğru yürüyor. "Gel hadi. Seni öldürmez; pizza dışında bir şeyler yiyebilirsin. Salata ya da cheesesteak, sosis ve biber ya da-

"Buraya misafir olarak gelmedim Ava. Arka planda olmak, arkanı kollamak için buradayım." Sert bir yüz ifadesi takınmadan önce bir gülümsemeyle savaşıyor ve gözlerindeki kararlılığı görerek içimden inliyorum.

"Misafirmsiniz."

"Minnettarım, gerçekten, ama benim işim gölgede kalmak ve güvende olduğunuzdan emin olmak. Başka bir şey değil."

"Benimle normal bir insan gibi oturabilirsin. Sen bir tür kirli sır değilsin Jaime."

"Çok net bir iş tanımım var."

"Aptalca bir şey yapmadığımdan emin olmak için. Eğer bir köşede saklanıyorsanız, şirkete iftira atmamı engelleyemezsiniz. Ve benim bir vicdanım var. Eğer beni takip edeceksen, ekibin bir parçası olacaksın, arka planda saklanan garip bir sürüngen değil."

"Ava-" diye iç çekerek başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Hayır," diyor, elleri kalçalarında. Böyle çok tatlı, otoriter ve öfkeli. "Hadi, masaya otur."

"Ben-" diye başlıyorum ama bitirmeye fırsat bulamıyorum çünkü elimi çekiştiriyor ve beni ait olmadığı masaya geri sürüklüyor.

"Hey, çocuklar, bu Jaime, şoförüm, korumam ve refakatçim. Bizimle yemek yemesi sizin için sorun olmaz, değil mi?"

Herkes başını sallıyor, gülümsüyor ve burada olmam garip değilmiş gibi konuşmalarına devam ediyor.

Kaburgalarımın dirsek atmadan önce kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Gördün mü? Büyütülecek bir şey yok. Sırf bizimle yemek yiyorsun diye yanmıyorsun ve kimse bunu savunmasız olduğuma ve beni almaya geldiğine dair bir işaret olarak algılamıyor."

Tartışmaya devam etmek istiyorum. Ama Ava'da bana böyle gülümsemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak istememe neden olan bir şey var. Onda baştan çıkarıcı bir şey var; sadece hayatta olmakla bile iyi vakit geçiren ve sizde de iyi vakit geçirme isteği uyandıran türden bir insan. *Eğer siz* iyi vakit geçirmiyorsanız, o da iyi vakit geçirmeyecektir. Sizin de iyi vakit geçirmenizi sağlamayı kendine görev edinmiş biri.

İç çekiyorum ve bu yazın şimdiye kadar yaptığım en tuhaf görev olacağı gerçeğini kabulleniyorum. Bu ilklerin, zorlukların ve en önemlisi de onun beni derinden etkilediği bir sezon olacak.

"Bu yaz başıma bela olacaksın, değil mi?"

"Sen baş belası diyorsun, ben eğlence diyorum."

Yemekten sonra, herkes ayrılmaya başladığında, tahta kaldırıma çıkıyoruz. Ava bana bakıyor, suya bakıyor ve sonra dudağını ısıırıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Saçmalamadan önce iç geçiriyor. "Bana yardım etmektense cam çiğnemeyi tercih edeceğini biliyorum-" diye başlıyor Ava ve ben inliyorum.

"Tanrım, çıkar ağzındaki baklayı."

"Fotoğraf çekmek için yardıma ihtiyacım var. Sosyal medya için."

İç çekiyorum, ama daha önce bir pislik gibi davrandığımı ve bu yolculuğa çok yanlış bir başlangıç yaptığımı düşünerek iç çekiyorum ve elimi uzatıyorum. "Ver onu bana. Ama tam olarak nasıl yapmamı istediğini açıklamam gerekecek," diyorum.

Zıplıyor ve ellerini çırpıyor. "Gerçekten mi? Sen en iyisisin!"

Telefonunu bana vermek yerine, tatlı parfümünü koklayabilmem için bana yakın duruyor ve ekranını gösteriyor. "Tamam, o zaman şuna bas" diyor, ekrandaki boyutları değiştirmek için bir düğmeye dokunuyor. "Ve sonra fotoğraf çekmek için buna bas. Ama açığa ihtiyacımız var." Telefonu havaya kaldırıyor, sonra ortalıyor, sonra indiriyor, benden yapmamı istediği şeyi taklit ediyor. "Gerçekten, ben söyleyene kadar fotoğraf çekmeyi bırakma, Tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve o da "*hadi*" deyip poz vermeye başlamadan önce tahta kaldırımın korkuluklarına doğru ilerliyor. Bir dakika boyunca defalarca yer değiştiriyor ve yanıma gelip telefonu alıp kontrol etmeden önce benden istediklerini aynen yapıyorum. "Doğuştan yeteneklisin. İş kaptın."

"İş mi?"

"Turnedeki resmi fotoğrafçım olmaktan." Sonra ekrana tekrar dokunuyor, eğiliyor ve ikimizin de yüzü ekrana yansıyana kadar kollarını hareket ettiriyor. "Gülümseyin! Turnenin ilk günü!" O gülümsüyor ama ben donuk, şaşkın

ve kamera karşısında son derece rahatsız bir şekilde duruyorum.

bir dizi fotoğraf çektikten sonra gülüyor. "Bunun üzerinde çalışmalıyız," diyor. "İngiliz muhafız gibisin. Bakalım seni çatlatabilecek miyim?"

"Sana iyi şanslar," diye mırıldanıyorum.

Geri adım atıyor ve elini yanağıma hafifçe vurmadan önce bana kocaman gülümsüyor. "Oh, koca adam, şansa ihtiyacım yok. Güven bana."

Ben de tam olarak bundan endişeleniyorum.

Tahta kaldırımdan otoparka doğru geri yürümeye başladığımızda ekrana dokunarak, "Tutamağın ne?" diye soruyor.

"Ne?"

Başını kaldırmadan "Senin adın ne?" diye soruyor ama ben ne dediğini anlamadan şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Sonunda yürümeyi bıraktı ve bana baktı. "Sosyal medya için mi?"

"Sosyal medyam yok."

"Sosyal medyanız yok mu?" diye soruyor, sanki büyük bir suçmuş gibi.

"Hayır," diyorum, tekrar yürümeye başlayarak. "Gerek yok. Bu devasa bir zaman kaybı ve kendini bu kadar kaptırmış ve dünyanın her düşüncesini bilmesine ihtiyaç duyan insanlar görmeye ihtiyacım yok."

"Ama sosyal medya bundan çok daha *fazlası*! Muhteşem bir şey. İnsanları birbirine bağlıyor, ilham veriyor ve öğretiyor."

"Eminim öyledir. Sadece bana göre değil."

"Vay canına. Sen bir anomali gibisin. Dünyada sosyal medyası olmayan son insan." Geri çekilip bir fotoğrafımı daha çekiyor. "Bunu Guinness'e göndereceğim. Sen bir dünya rekoru olmalısın."

Bir kahkaha atıp başımı sallıyorum ve o da elini göğsüne götürerek soluk soluğa kalıyor.

"Aman Tanrım. Tanrım. Seni ilk gün de güldürdüm mü?!"

Ona gözlerimi deviriyorum ama elini dirseğimin kıvrımına koyup

yanımda yürüyor.

"Çok iyi arkadaş olacağız, Jaime Wilde."

ON
AVA

Jaime beni erkenden evimden aldı ve eşyalarımı SUV'a taşımama yardım etti. Her şeyi iki valize, bir küçük spor çantasına, bir el çantasına ve ağzına kadar dolu bir "araba çantasına" sığdırdım. Elimden geleni yaptım, gerçekten.

Her şey içeride olduğunda, araba çantamı alıyorum ve kabarık pembe battaniyemi çıkararak yolcu koltuğunu kendim için hazırlamaya başlıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, eli arabanın kapısının üstünde, üşüme ihtimalime karşı battaniyemi koltuğun üzerine örterken beni izliyor.

"Ne?"

"Arabaya bin. Ne yapıyorsun?"

"Koltuğumu hazırlıyorum. Yaklaşık dört saatlik bir yolumuz var."

Çantama uzanarak su şişemi çıkarıyorum ve kapının yan tarafındaki cebe yerleştiriyorum, ardından kolay ulaşabilmek için birkaç atıştırmalık alıyorum. Son olarak bir kitap, üzerinde *A* harfi bulunan şeffaf ve pembe kesemi, kalemler, sekmeler ve fosforlu kalemler, kulaklıklarım, Nintendo Switch'im ve telefonumu çıkarıp koltuğa oturuyorum

ve boyun eğiyor. Burada durmaya devam ediyor, elleri kapının pervazında, kesinlikle lezzetli görüldüğünü düşünmemem gereken kollarını gösteriyor.

"Gerçek bir yolcu prensessiniz, değil mi?"

"Seyahat etmenin tek gerçek yolu," diyorum gülümseyerek.

Gözlerini deviriyor ve kapıyı çarpıp kapatmadan önce arabadan hiçbir şeyin sarkmadığından emin olmak için kontrol ediyor.

Ve sonra maceramıza başlıyoruz.

Connecticut'taki ilk durağımıza doğru yol alırken Jaime sessiz. Onunla ne zaman bir konuşma başlatmaya çalışsam, en basit cevabı homurdanarak veriyor ve sonra yine tamamen sessizleşiyor; arabadaki tek gürültü GPS'in ara sıra yön gösteren sesi.

Sonunda oyunumu bıraktım ve iç çektim.

"Sıkıldım." "Sadece bir saattir arabadayız."

"Ama *sıkıcı* bir saat oldu."

"Eğer bir yolculuğa çıktığınızda kendinizi bir saat bile eğlendiremiyorsanız sıkıcı bir yaz sizi bekliyor demektir. Önümüzdeki üç ay boyunca çok fazla araba kullanacağız. Az önce video oyunu oynamıyor muydun?" diye soruyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Evet, ama pembe bir çiçek yapmam gerekiyor ve bunu çözemiyorum."

"Çiçek yapman gereken ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Sıcacık bir peri oyunu," diyorum gülümseyerek.

"Sıkılmana şaşmamalı," diyor nefesinin altından. Ben de gözlerimi devirip koltuğumda kayarak yanımdaki iri adama gülümsüyorum.

"Hadi yirmi soru oynayalım."

"Ne?"

"Yirmi soru. Senin hakkında soracak yirmi sorum var."

Cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Bu oyunun böyle oynanacağını sanmıyorum."

"Yirmi soru oynuyoruz, *Ava'nın versiyonu*." İç geçiriyor ve bu beni daha da gülümsetiyor. Onun sinirlerini bozduğumu bilmek beni kıkırdatıyor ve içimi güneş ışığıyla dolduruyor.

"Neden bana soru sormak istiyorsun?" diye sorar.

"Seni tanımak istediğime karar verdim, Jaime Wilde."

"Ne?"

"Tüm yaz boyunca birlikte olacağız ve yazın büyük bir kısmı sadece ikimizle geçecek. Birbirimiz hakkında biraz bilgi sahibi olmamız gerekmez mi?"

"Ben iyiyim. Sanırım sizin hakkınızda bilmem gereken her şeyi biliyorum ve işinizi yapmak için benim hakkımda bir şey bilmeniz gerektiğini sanmıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve koltuğumda yeniden pozisyon alarak ön camdan dışarı, ondan uzağa bakıyorum. "Tanrım, sana kim zarar verdi?" Nefesimin altında söylüyorum.

"Ne?"

"Belli ki bir kadın seni incitmiş ve sen de acısını benden çıkarıyorsun. Tırnaklarını yapmayı ve makyaj yapmayı sever miydi? Kalbini kıran kız gibi bir kız mıydı?"

"Hayır."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "O zaman neden benden bu kadar nefret ediyorsun? Ben ne yaptım ki Gezegendeki en kötü, en sinir bozucu insan olmam gerektiğine dair bu genellemeyi hak ediyor musunuz? Bunun en heyecan verici görev olmadığını biliyorum, ama söz veriyorum yazınızı cehenneme çevirmeye çalışmıyorum. Ben *aslında* dünyadaki en kötü insan değilim."

Başını sallıyor, gözleri ön camdan dışarı kilitlenmiş, ama yine de kalın, kara kaşlarının çatıldığını görebiliyorum. "Ben... Ben senden nefret etmiyorum Ava. Sadece senin yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum, tamam mı? Profesyonel olmaya çalışıyorum."

"*Profesyonel* olmanın ilk günden itibaren bir pislik olmak olduğunu düşünmüyorum, ama korumalık hakkında ne bilebilirim ki? Ben sadece... ne demiştin? Bencil bir yarışma kraliçesi mi?" Benim hakkımda daha önce söylediği sözleri alıntılayarak söylüyorum ve o da başını hafifçe sallıyor.

"Bunu söylememeliydim. Hoş değildi ve şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Sen sadece... beni her türlü karışıklığa sokuyorsun. Normal görevlerimde orada değilmişim gibi davranıyorum. Araya karışmaya ve kendi düşüncelerimle baş başa kalmaya alışkınım. Ama sen varsın."

"Bir de ben varım...." Başlıyorum ve sonra gülümsüyorum. "Ve bununla açıkça, en iyi arkadaş olmak istediğin çılgınca güzel, dikkat dağıtıcı derecede esprili ve dayanılmaz derecede ilginç bir kadını mı kastediyorsun?"

"Kendimizi fazla kaptırmayalım Prenses," diyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bir gülümseme! Gülümsüyor! Şuna bir bakın!" Nefes nefese kaldım. "Beni gülümserken gördün, Ava."

"Evet, ama çoğunlukla sadece sana sataştığımda." "Bu senin bana sataşman değil mi?"

"Hayır, bu benim seninle flört etmem. Bu benim uzmanlık alanım."

"Muhtemelen korumanızla flört etmemelisiniz," diyor.

Uzanıp elini okşuyorum. "Oh, seni tatlı, tatlı çocuk. Nasıl bir yaz geçireceğin hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

ON BİR JAIME

Bir sonraki durağımız Stafford'da bir dondurma dükkânı. Görünüşe göre burası Bayan Vermont'un ilk işiymiş ve sahibi de annesiymiş. Biz oradayken Ava tezgâhta çalışıyor, dondurma topluyor ve hayranlarına servis yapıyor. Elde edilen gelirin bir kısmı Miss Vermont'un bağış topladığı yerel bir amaca gidiyor.

Ava dondurma toplarken sürekli gülümsüyor ve şakalaşıyor. Dondurma sunuculuğunun daha önce yaptığı işler listesinde *kesinlikle* yer almadığını biliyorum. Ama bir yandan Miss Americana görevlerini yerine getirirken, bir yandan da müşterilerle şakalaşmak ve onlara hizmet etmek gibi dengeleri çok iyi kuruyor.

Daha önce hiç yarışma dünyasında bulunmadığını, hatta halkın gözünün önünde bile olmadığını söylediğini biliyorum, görevi aldıktan sonra onu araştırdığımda bunu doğruladım, ama o doğuştan yetenekli. Sanki izlenmek için yaratılmış gibi.

Yıldızların özel güvenliğini yaptığım yıllar boyunca pek çok insanın halkın gözüne girdiğini gördüm ve herkes bunu zarif bir şekilde yapmıyor. Daha da azı, basınla başa çıkma ya da onu utandırmak ya da kötü duruma düşürmek için sorulan soruları yanıtlama konusunda en az sorunla bunu başarır.

Ama Ava değil.

Sonunda tat testi zamanı geldi. Herkesin siparişini izliyorum, Ava beni çift kepçe çikolata almaya zorluyor. Küçük bir gülümsemeyle başını sallayıp reddetmeden önce menüye nasıl özenle baktığını kaçırmıyorum. Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor - kameraların çekemeyeceği kadar uzakta duruyorum, Ava da bunu istemeye istemeye kabul ediyor.

Dışarıda yemek yediğimiz her seferde bunu yaptığını fark ettim, tatlı menülerine özlemle bakıyor, muhtemelen kalorileri hesaplıyor ya da her neyse, sonra kafasını sallıyor ve hiçbir şey almıyor.

Bu, ondan neden hoşlanmadığımı ve neden hoşlanamayacağımı hatırlatıyor. Görünüşe -insanların onu nasıl göreceğine-, tek bir top dondurmanın ince vücudunu bir şekilde kameraların nefret edeceği bir şeye dönüştürüp dönüşturmeyeceğine çok takıntılı.

Herkes yemeğini yerken, o gruptan uzaklaşıp benim yanıma oturuyor ve benim çift kepçemi alıyor. Bardağı ona doğru uzatıyorum.

"Biraz ister misin?" Ben sorarım.

Başını sallamadan önce kaşığımdan damlayan çikolatalı dondurmaya aynı özlemle bakıyor. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bu seni öldürmez, biliyorsun. Birkaç kalori." Kafası şaşkınlıkla geriye doğru eğildi. "Ne?"

"Dondurma. Ya da herhangi bir tatlı. Bu size bir milyon kilo aldırılmaz ya da kendinizi inandırdığınız şey her neyse. Muhtemelen yarışma diyetlerine alışkın olduğunu biliyorum ama-" Sözüümü bitirmiyorum çünkü kahkahası etrafı dolduruyor ve her zamanki gibi başların bize dönmesine neden oluyor. Ava'nın mizahı ve neşesi bir alev gibi ve dünya güvellerle dolu.

Son zamanlarda, yanmayı en çok isteyen kişi benmişim gibi görünüyor.

Başını arkaya yatırmış, gülerken saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor, güneş sanki tüm işi buymuş gibi teninden yansıyor ve ben onun büyüüne kapılıyorum.

Sonunda gülmeyi bıraktı ve bana baktı. "Süt ürünlerine alerjim var, Jaime."

Orada oturup ona göz kırpıyorum ve o hâlâ gülümseyerek başını sallıyor.

"Nispeten yeni bir şey, geçtiğimiz yıl içinde öğrendim. Kurdeşen dökmeme neden oluyor. Ne yazık ki dondurma ve tatlılara bayılıyorum ama çoğunda bir çeşit süt var." Elini kaldırıyor, beni eğlendirici buluyormuş gibi yanağımı okşuyor - hiçbir şeyden haberi olmayan tatlı küçük bir çocuk.

Dürüst olmak gerekirse, onun yanındayken kesinlikle böyle hissediyorum.

"Bu konuda şakalaşıp durduğumuzu biliyorum ama ben gerçekten de bencil bir yarışma kraliçesi *değilim*."

Birden kendimi aptal gibi hissettim.

Haksız değil: En başından beri onu yargılıyorum, sadece kendini ve görünüşünü önemseyen bir diva olduğunu varsayıyorum, ancak hazırlanmak için harcadığı zaman dışında hiçbir zaman bu inancımı gerçekten pekiştirmede. Ama *onun* bile sadece sevdiği için yaptığı bir şey olduğunu açıklıyor. Başkası için değil.

Sanırım buna tutunmaya, inanmaya çalışıyorum, çünkü öyle olmadığına karar verirsem, bu işi profesyonel olarak sürdürme şansım kalmaz.

"Sana görüldüğüm gibi olmadığımı anlatmaya çalışıyorum Jaime. Sadece gözlerini açmayı reddediyorsun."

Yumuşak eli yanağımda, gözlerimin içine bakarak, dudaklarında küçük bir gülümseme ile bir an geçiyor ve ben bir şey söylemek için ağzımı açıyorum... Bilmiyorum ama bu konuda stres yapmama gerek yok çünkü o anda biri onu çağırıyor. Ayağa kalkıyor, bana göz kırpıyor ve kendisini çağırın muhabire doğru koşar adım gidiyor.

Kadın tam bir bilmece.

Ve ben kocaman bir pisliğim.

ON İKİ AVA

Otel odamın kapısı çalınıyor ve muhtemelen Jaime'nin bana ertesi günün planını anlattığını düşünerek, "İçeri gel!" diye bağıriyorum. Kapı, dijital kilidin açılma sesiyle tıkırdıyor ve kitabımı bir kenara bırakıp kanepede rahatça otururken, farklı marketlerden aldığı üç dev poşetle içeri girerken başımı kaldırriyorum.

Sessizce içeri giriyor, bana bakıyor ve küçük mutfığa geçip poşetleri tezgâha koymadan önce o havalı adam tavrıyla çenesini bana doğru eğiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kanepeden göremediğim çantaları karıştırmaya başladığında soruyorum. Sonunda kafasını kaldırriyor ve bana bakıyor, bir şeyleri kaldırmaya başlarken dudaklarında utangaç bir gülümseme var.

"Bu markanın çikolatalı ve vanilyalı dondurmalarının sağlam olması gerekiyor," diyor ve iki büyük kap koyuyor, kaşlarıyla çatılıyor. "Bu markadan da birkaç tane aldım çünkü normal dondurma da yapıyorlar, ama sanırım ya tutacak ya tutmayacak." Alerjimi saptamadan önce yediğim tanıdık bir markadan üç pint daha diziyor. Kurabiye hamuru, fıstık ezmeli çikolatalı ve vişneli vanilyalı.

"Bu marka gerçekten çok havalı," diyor özel bir mağazanın poşetinden alırken. "Ve tatları biraz tuhaf, ama yorumlar harika." Birkaç tane pastel görünümlü pint çıkardı. Ayağa kalkıyorum, ona doğru yürüyorum ve o devam ederken izliyorum.

"Bunlar da sorbeler, meyve ya da her neyse, yani tam olarak dondurma değil ama denemeye değer diye düşündüm." Bunları diğerlerinin yanına koyuyor ve son bir kez daha poşetlere uzanıyor.

"Bunlar dondurma çubukları. Bu markayı seviyorum, barların iyi olup olmadığından emin değilim ama kulağa hoş geliyor. Hangisini beğenirseniz, bir sonraki durakta daha fazlasını alabiliriz. Ya da daha fazlasını deneyebiliriz. En iyi ikamenin ne olduğunu buluruz."

Uzun bir süre orada durup bana bakıyor, sonra eşyaları karıştırmaya, çantaları birbirinin içine sokmaya ve uzaklaşmaya başlıyor. Yine de ona bakınca anladım.

Yanaklarından hafif bir kızarıklık geçiyor, biraz rahatsız ama aynı zamanda hevesli, sanki bana yaptığı bu basit jesti beğeneceğimi umuyor.

"Bana dondurma mı aldın?" Diye sordum. Başını sallıyor ama konuşmuyor. "Neden... neden bunu yaptın?" Omuz silkiyor ama bu garip sessizliği ben doldurmuyorum.

Sonunda cevap vermeden önce iç geçiriyor. "Dondurma sevdiğini söylemiştin. Dondurmayı *özlediğini* söylemiştin." İnanamayarak ona bakıyorum ve sonunda konuşmaya devam ediyor. "Süt ürünlerine alerjin olduğunu bilmiyordum," diyerek sözel kusmasına başlıyor. "Senin sadece kalorilerine dikkat eden ve tatlı yemek isteyen bir klişe olduğunu sanıyordum, ama bu bir tür yapmacık diyete uymuyordu. Seni yargıladım ve aptalın tekiydim. Şimdi bunu düzeltiyorum."

"Nereden bilebilirdin ki Jaime?" Küçük bir gülümsemeyle soruyorum, açıkça hissettiği suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışıyorum. "Sana hiç söylemedim, şirketine ya da başka bir şeye hiç söylemedim. Çok fazla insana söylemiyorum, gerçekten, çünkü

zor olacak. Hayati tehlike ya da başka bir şey değil, sadece rahatsız edici."

"Dürüst olmak gerekirse, seni pek çok konuda yargıladım Ava. Sadece dondurma konusunda değil."

"Bu değil-"

"İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz ve berbat bir durum. Bu mu? Bunu telafi edebilirim. İzin ver," diyor.

Jaime'den bir düzine kadar dondurma ve bar kutusuna, sonra tekrar Jaime'ye bakıp tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken küçük mutfağı sessizlik kaplıyor.

Ama bu çok açık.

"Aman Tanrım," diyorum farkına vararak, tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Ne?" Yüzü panikten donuklaşıyor, sonra aniden tetikte olarak yaşam alanına bakıyor.

"Sadece... benden gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Gözlerini devirmesini ve sinirli bir şekilde alay etmesini bekliyorum ama bunu göremeyince şaşıyorum. Onun yerine dudaklarına utangaç bir gülümseme daha geliyor, yanağında hafif bir gamze belirliyor.

"Tam bir baş belası, biliyorsun değil mi?" diye mırıldanıyor ama bu bir inkâr değil.

İlerleme

var. Ben

alırım.

Elim omzuna gidiyor ve parmak uçlarıma kayarak dudaklarımı gamzesinin hâlâ durduğu yanağına bastırıyorum. "Teşekkürler koca adam," diye fısıldıyorum, bunu kast ederek. İnsanlar benim için böyle bir şey yapmazlar ve bunu yapan kişi bu adam olunca kendimi özel hissediyorum. Jaime bana dondurma almak gibi basit bir şey yaparak sert adam dış görünüşünü aşmama izin verdi.

"Ne zaman isterseniz Prenses," diyor, kaşık almak için uzaklaşırken yanakları hafifçe kızarıyor.

"Kalacak mısın?" Birden gerilerek sordum. "Benimle tadım testi yapar mısın?" Bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama evet demesini gerçekten çok istiyorum.

Ve başını sallayıp kapları açmaya ve titizlikle sıralamaya başladığında, bunu benimle de vakit geçirmek istediği için yaptığını hayal etmeme izin veriyorum.

ON ÜÇ JAIME

"Ava, gitmeliyiz," diye bağırarak kapısını çalıyorum.

Koridorda beklerken kendime, ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın profesyonelce davranmam gerektiğini hatırlatıyorum. Ava'nın damarıma basmak için ne gerekiyorsa yapacağının farkına vardım ve bunun işe yaradığını ona göstermeyi bırakmalıyım.

Bu akşam Bayan Massachusetts, bazı basın mensupları ve Anne ile lüks bir restoranda akşam yemeği var.

"İçeri gel!" diye bağılıyor.

İki saat önce otele vardığımızda, her birimiz gevşemek ve geceye hazırlanmak için kendi odalarımıza gitmeden önce, acil bir durum olması ihtimaline karşı hem onun hem de benim odamın anahtarını aldım. Şimdi kendimi içeri almak için kullanıyorum, o banyodan çıkarken kapı çarparak kapanıyor.

"Ee," diyor dönerek. "Nasıl görünüyorum?" Omuzlarına askı olarak bağlanmış açık pembe ipeksi fiyonkları olan krem rengi dar bir elbise ve arkasında aynı pembe fiyonklara sahip yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor.

Birden aklıma şu fiyonklardan birini çekiştirsem, acaba üst kısmı aşağı kayar ve tüm göğüsleri ortaya çıkar mı?

"Görünüyorsun..." İç çekiyorum, zihnimi bu kontrol edilemeyen düşüncelerden arındırmaya ve uygun bir şey söylemeye çalışıyorum. *Bana neler oluyor böyle?* "Çok güzel görünüyorsun."

Suratını asıyor. "Güzel mi?"

"Evet, Ava. Çok güzel görünüyorsun."

Hareket ediyor, boy aynasına doğru yürürken topukları tıkırdıyor ve kendini süzüyor.

"Hmm," diyor aynada önce sola, sonra sağa dönerek. "İyi değil."

"İyi değil mi?"

"Benim istediğim bu değil."

"Bu tam da senin havana benziyor, Ava."

"Kolunda, ateşli, iri adam, güzel değil."

Gözlerimi kapatıyorum ve konuşmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Bu etkinliğe benim kolumda gitmiyorsun Ava."

Bana gözlerini deviriyor ve ben de çocuklarına bunu yapmaya devam ederlerse gözlerinin o şekilde kalacağını söyleyen tüm anneleri düşünüyorum. Umarım Ava Bordeaux'yla hiç tanışmazlar, benim yanımda her beş saniyede bir bunu yaptığı düşünülürse, bunun lanet bir yalan olduğunun reddedilemez bir kanıtı.

"Tamam, dinle, bu saçmalık hakkında konuşmalıyız," diyor, önümde duruyor, yüzü sert, elleri kalçalarında ve bana dik dik bakıyor.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu haliyle çok sevimli görünüyor, kızgın bir peri gibi. Bahse girerim kostüm giyse Tinkerbelle'in tıpatıp aynısı olurdu.

Bunun yerine, devam edecek şekilde bir kaşımı kaldırıyorum ve devam etmesini bekliyorum.

"Bu işin normalde sizin için nasıl işlediği umurumda değil. Normalde gölgelerde oturup gözcülük yapman umurumda değil. *Ben* öyle *yapmam*. Sana üç ay boyunca beni bir sürüngen gibi takip etmeyeceğini söylemiştim. Yemek yerken bir köşede oturmayacaksın. Sen de eğlenceli bir yaz geçireceksin, benimle eğlenceli şeyler yapacaksın." Durdu, düşünüyordu,

Daha fazlasını eklemeyen önce. "Belki de kendini her şeyden çok benim yoldaşım olarak görmelisin. Beni güvende tutmak için buradasın, evet, ama aynı zamanda bana arkadaşlık etmek için de buradasın. Arkadaşım ol."

"Bu iş böyle yürümüyor Prens," diyorum tiradını bitirir bitirmez. "Ne için kaydolduğumu biliyorum ve bu o değil."

"Yeni ve farklı bir şeye hazırlansanız iyi olur."

"Patronum görünmez olmam için bana iyi para ödüyor. Müşteriler bunu istiyor ve söz veriyorum siz de bunu istiyorsunuz."

Göz açıp kapayıncaya kadar yüzünde bir şeyler değişiyor, şakacı ve iddialı bir halden utangaç ve gergin bir hale bürünüyor.

"Bak, Jaime. Ben bu işe kazara girdim. Bu hayatımdaki hedeflerimden biri değil. Beni yanlış anlama, bu bir macera ve burada olduğum için çok heyecanlıyım. Seyahat etmeyi seviyorum, yeni şeyler görmeyi seviyorum, bu yüzden bunu yapmak için para almak kesinlikle çılgınca, çılgın ve eğlenceli. Ama yalnız olacağım. Ayrıca bu insanların *hiçbirini* gerçekten tanımıyorum. Yarışmadan önceki tüm etkinliklerde dışlanan tek kişi bendim çünkü tüm bu kızlar birbirlerini önceden tanıyorlardı; yıllardır bu yarışmalarda birlikte yer alıyorlardı. Ben hiçbirini tanımıyordum. Tanıdığım ve işler tuhaflaştığında konuşabileceğim birilerinin olması beni gerçekten çok daha iyi hissettirecekti."

Yüzündeki samimiyet ve sesindeki yalvarış içimde bir şeyleri kırıyor ve en iyi kararıma rağmen ona bir teklifte bulunuyorum. "Gergin olursan, kendini rahatsız hissedersen, geri dönmeye hazır olana kadar gelip benimle takılırsın, tamam mı?"

"Harika, bunu takdir ediyorum, gerçekten, ama tekrar söylüyorum, ben yemek yerken ya da eğlenirken seni bir köşede kiralık yardımcı gibi oturtmayacağım. Bu çok garip ve beni kaşındırıyor."

"Ava, patronum asla onaylamaz-"

"Onunla konuşmama izin ver," diyor.

Kaşlarımla çatıldı ve yüzü bir şekilde daha da kararlı ve inatçı bir hal aldı. "Ne?"

Elini bir şey ister gibi uzatıyor. "Bana telefonunu ver; patronunu arayıp onunla konuşacağım."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. Greg'le konuşmayacak. Adam onu canlı canlı yiyecek.

"Ne yapacak, ısrıracak mı? Sadece onunla konuşmak ve kendi tarafımı açıklamak istiyorum. Eğer benimle takılmaman konusunda ısrar ederse, bunu kabul ederim. Tam bir baş belasıyım ve ısrarcıyım ama işini tehlikeye atmam," diyor, sanki çok açıkmiş gibi.

Omuz silkmeden, telefonumun kilidini açmadan ve ona uzatmadan önce bir an için seçeneklerimi kafamda tartıyorum. "Adı Greg. Muhtemelen son aramamdı."

"Tanrım, telefonun çok sıkıcı. Eğlenceli uygulamaların ya da arka planın bile yok," diyor dehşetle, sonra kişiler simgesine dokunuyor ve Greg'i kolayca buluyor. "Ve burada sadece beş kişi var."

"Telefonumu aşırı analiz etmeyi bırakıp patronumu arayabilir miyiz, böylece yemeğe çıkabiliriz?"

Aramaya basmadan ve telefonu kulağına götürmeden önce genişçe gülümsüyor. Tekrar gülümsemeden önce bir anlığına çalıyor.

"Merhaba Greg, değil mi? Evet, adım Ava Bordeaux, Jaime'nin yeni görevlisiyim, kısa bir süre önce tanışmıştık. Hayır, hayır, o tamamen iyi; tam önümde duruyor." Ayaklarına bakıyor, sarı saçları yüzüne dökülmek üzere aşağı kayıyor. "O günkü etkinliğimize gidiyoruz ama Jersey'de biraz tartıştık ve bu konuda bir açıklama istiyorum." Derin, gırtlaktan gelen bir kahkaha göğsünü terk ediyor ve başını arkaya doğru eğiyor.

Greg, göt herif Greg, Ava'yı böyle mi güldürüyor?

"Hayır, o tam bir beyefendi, endişelenmenize gerek yok. Sadece hepimiz yemeğe oturduğumuzda bizimle birlikte masaya oturmayı reddetti ve bizi izlemek için köşelerde gizlenmesi gerektiğini söyledi."

Greg'in beni duymasını umarak yüksek sesle, "Tam olarak öyle demedim," diyorum.

Gülümsemesi genişler. "Evet, oydu. Ama şahsen ben eğlenirken onun köşede sıkılmış bir serseri gibi durmasını biraz garip buluyorum. Bu yüzden kibarca rica ettim-" Alay ediyorum ve o da bana gözlerini deviriyor. "Benimle otursun ya da hangi etkinlik olursa olsun ona katılsın. Aksi takdirde garip ve diva gibi hissettiriyor, ki ben kesinlikle diva değilim, biliyor musun?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, ama sonra yüksek sesle gülüyor ve bir kez daha Greg'in onu bu hale getirecek ne söylediğini merak ediyorum.

"Hayır, kesinlikle! Çok dik kafalıdır. Bana bizimle *pizza yerse* bunun profesyonelce olmayacağını ve bu yüzden köşede saklanması gerektiğini söyledi. Ona saçmaladığını söyledim." Gülümseyerek dinliyor, gözleri bana kilitlenmiş ve sanırım bir şekilde Greg'i üç saniye içinde kazanmış.

Bu kadın bunu nasıl yapıyor?

"Pekâlâ, açıklığa kavuşturmak gerekirse, Jaime mantık çerçevesinde her dediğimi yapmak ve işini tehlikeye atmayacak etkinliklere katılmak ya da Tanrı korusun, benimle yemek yemek zorunda mı?" Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Mükemmel, bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için çok teşekkür ederim!" Bir süre duraksadıktan sonra başını sallıyor ve saçının bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor. "O tam bir centilmen, Scout'un onuru." Telefonumla birlikte yürümeye başlıyor ve ben de onu hareket ederken izliyorum, ayaklarına bakıyorum, dikkatle dinliyorum.

"Kesinlikle. Ve çok teşekkürler Greg, rahatsız ettiğim için çok üzgünüm." Başını kaldırıyor ve geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Oh, kesinlikle. İhtiyacınız olursa diye size numaramı vermek isterim."

Aman Tanrım.

Gülümseyerek numarasını sayıyor ve ardından patronum eski bir arkadaşımı gibi sıcak bir veda ediyor.

aramayı sonlandırmak ve bana devretmek için.

"Bana takılıp kaldın, koca adam. Anlaşılan senin görevin bana her konuda eşlik etmek." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Merak etme, sana çılgınca bir şey yaptırmayacağım ama güvenliğini köşeye çekip herkesi her an bana saldıracakmış gibi izleyen çılgın bir kadın da olmayacağım."

"Asla bilemezsin-"

"Ve sen de benim yanımda olacaksın, yani bir şey olursa yakınımda olacaksın, değil mi? Her iki taraf da kazanacak gibi görünüyor."

Tartışmak istiyorum.

Greg'i arayıp neden ona teslim olduğunu sormak istiyorum.

Ama içimden bir ses, pembe prenses enerjisine sahip olsa da bir şey istediğinde tam bir rottweiler olduğunu söylüyor.

Ve bazı nedenlerden dolayı, istediği şey bu.

Tartışmak yerine içimi çekip başımı sallıyorum ve ona kocaman bir gülümseme gönderiyorum. Zıplıyor ve sonra heyecanla ellerini üç kez çırpıyor, sonra yaklaşıp kolunu benimkine doluyor.

"Pekâlâ, dostum. Hadi yemeğe gidelim."

ON DÖRT JAIME

Ava ile turneye çıkalı tam bir hafta oldu ve her şey beklenebileceği kadar sorunsuz gidiyor. Görünüşe göre, onun her fırsatta beni duvara toslatmaya çalışmadığı ve benim de her zaman soğuk bir pislik olma dürtümü bastırmaya çalıştığım bir tür ateşkese vardık.

Sistem mükemmel değil ama bir süredir ellerini kalçalarına koyup bana ters ters baktığı o sinirli surat ifadesini takınmadı, o yüzden ben buna bir kazanç diyorum.

Her etkinlik, Ava'nın en iyi davranışını sürdürmesi ve rastgele bir yabancıyla konuşmak için kaçmaması veya organizasyona kötü bir ışık tutacak çılgınca bir şekilde davranmaması ile bekleyebileceğim kadar sorunsuz geçiyor. Ek bir bonus olarak, Rhode Island'daki çömlek boyama ve Massachusetts'teki kaya tırmanışı da dahil olmak üzere tüm etkinlikte yer almam konusunda ısrar etmesine rağmen, flört etmeyi azalttı.

Belki de sadece benimle daha rahat olmaya ihtiyacı vardı; belki de bu sadece bir savunma mekanizmasıydı çünkü ben bir pislik gibi davranıyordum ve ondan nefret ettiğimi düşünmesine neden oluyordum.

Her ne ise, minnettarım ve bu görevi çok daha kolay hale getirecek.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diyorum, kelimeleri sessizce söylemek için eğilerek. "Burada kal. Bir şeye ihtiyacın olursa şurada bir koruma var, Five Star'ın adamlarından biri," diyorum ve Five Star'ın bir başka müşterisi olan Willa Stone'un da New Hampshire'da katıldığı kâr amacı gütmeyen bir bağış toplama etkinliğinde kapının yanında duran adama çenemi eğerek bakıyorum.

Ava selam veriyor, dudaklarındaki gülümseme bana bir şeyler hissettiriyor. "Efendim, evet, efendim," diyor.

Cevap vermek yerine dönüp uzaklaşıyorum, artık onu cesaretlendirmemem gerektiğini daha iyi biliyorum.

Odaya geri döndüğümde, sadece birkaç dakikalığına gitmiş olmama rağmen insan sayısı büyük ölçüde azalmıştı. Ne yazık ki odayı taradığımda pembe ve tüyler göremiyorum.

"Nerede lan bu kız?" Onu en son konuşurken gördüğüm Bayan New Hampshire'a doğru ilerleyerek homurdanıyorum. "Hey, Ava'yı gördün mü?" diye sordum.

Başı odanın içinde dönüyor. "Görmedim. Birkaç dakika önce onunla konuşuyordum, sonra ön kapıdan dışarı baktı ve hemen döneceğini söyledi."

Ava'yı kaybetmenin verdiği panikle içimde bir şeyler çalkalanıyor. Diğer gardiyan hangi cehennemdeydi? Etrafıma baktığımda onu bir köşede bir kızla flört ederken görüyorum ve ellerim yumruk oluyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum kendi kendime, sonra yarışma kraliçesine gülümseyerek yardımları için teşekkür ettikten sonra cadde ve kaldırımın görüldüğü büyük cam çift kapıya doğru ilerliyorum.

Onu öldüreceğim.

Restoranın önüne çıktığımda etrafa bakıyorum ve hiçbir şey göremiyorum.

Etrafta dolaşan birkaç kişi var ama hiçbiri Ava'dan ziyade etkinliktenmiş gibi görünmüyor. Gözlerim sokağı tararken ve aklımda ona ne olmuş olabileceğine dair milyonlarca düşünce dolaşırken koşarak ilerliyorum.

Biri onu kaçırdı. Biri ona zarar verdi.

Biri onu köşeye sıkıştırmış ve başı belada.

Korkmuş durumda.

Bununla ilgili bir şey midemi bulandırıyor - geniş gülümsemeleri ve tatlı flörtleriyle tatlı Ava'nın korkmuş olduğu fikri.

Koşarken aklımdan her türlü kötü senaryo geçiyor ama hiçbir şey görmüyorum. Birkaç dakika sonra dönüyorum, diğer yöne doğru koşuyorum ve tekrar restoranda duruyorum.

"Jake!" Hâlâ flört etmekte olan diğer güvenlik görevlisine bağıriyorum. Başını bana doğru çevirdi ve yavaşça bana doğru yürüdü, dünyada umurunda bile değildi.

"Hey dostum, ne var-" diye gülümseyerek başladı, yüzümü görünce durdu. "Neyin var?"

"Sorun ne lan? Sana iki dakikalığına işaretimi izlemeni söyledim ve şimdi Ava kayıp."

"Ava?" Ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum ama bunun için zamanım yok, o yüzden vurmuyorum. "Bayan Americana. Aman Tanrım."

Yüzünün rengi biraz solar ve omzunun üzerinden bakarak hedefi Willa Stone'un hâlâ binada olup olmadığını kontrol eder. Onaylandığında rahatlıyor.

Greg böyle pislikleri işe alırken nasıl oluyor da işimi tehdit ediyor?

"Araştırma yaptın mı?" diye soruyor, sanki ben geri zekalıymışım gibi. Yirmi beş yaşından büyük olamaz ve yine yeni patronumun ne tür aptalları işe aldığını merak etmek zorundayım çünkü Hank'in şirketi satmadan önce işe aldığı biri olmadığını biliyorum.

"Şu tarafa doğru çeyrek mil koştum," diyorum başımı sallayarak. "Sırada ters yöne gitmek var. Sadece yakın bölgeyi arayabilir misin?"

"Elbette, elbette. Üzerinde," diyor.

Başka bir şey söylemeden binadan çıkıyorum ve henüz kontrol etmediğim bir yöne doğru ilerliyorum. Bir sonraki adımını düşünmeye çalışıyorum.

adımları, kimi aramam gerektiği ve bunu duyduğumda polise ne söyleyeceğim.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi?" diyor bir ses sessiz ve tatlı bir şekilde ve ayaklarım hareket etmeyi tamamen bırakıyor, sesin nereden geldiğini bulmak için 360 derece bakıyorum ama hiçbir şey yok. Hiç kimse yoktu.

Bir an için, sesini tekrar duymadan önce panik içinde hayal ettiğimi düşünüyorum.

"Aman Tanrım, çok tatlısın!"

Soluma dönüyorum, restoranın üç bina aşağısında küçük bir ara sokak görüyorum.

"Hadi, gidip koca adamı bulalım," diyor Ava'nın sesi ve sonra aniden, altın sarısı saçları ışığı yakalıyor, pembe bir fiyonk onları geride tutuyor. Daha hızlı hareket ediyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum.

"Neredeydin lan sen?" Ona yaklaşıp dirseğinden tutarak, biraz güç kullanarak onu hareket ettirdiğimi söylüyorum, ancak kadını kesinlikle sarsmak istiyorum.

Onu restorana doğru yönlendiriyorum, Jake'i görüyorum, salak, kaldırımında, elleri kalçalarında, sanki Ava'yı o şekilde bulacakmış gibi etrafına bakınıyor.

"Onu yakaladım," diyorum ve o da başını sallıyor. "Üzgünüm dostum, ben-"

"Tek kelime etme," diyorum.

"Lütfen Greg'e söyleme, dostum," diye başlıyor.

"Kendini topla. Git görevini bul ve güvende olduğundan emin ol. Ve Tanrı aşkına, mesaideyken kızlarla flört etmeyi bırak," diyorum ve o da başını sallıyor, gözlerinde panik var ama kıpırdamıyor. "Şimdi. Gidiyoruz."

"Elbette, görüşürüz dostum. Kusura bakma," dedikten sonra restorana geri koşuyor ve Willa'nın pencereden biriyle sohbet ettiğini görebiliyorum.

İç çekerek Ava'ya bir kez daha park yerine kadar rehberlik ediyorum.

"Hey, ne oluyor? Herkesle vedalaşmak istedim!" diye somurtuyor, büyük çantasını ona yakın tutuyor

Vücut.

"Tek bir talimatı bile yerine getiremediğin için herkes senin kayıp olduğunu düşünüyor."

"Tüh," diyor gülümseyerek. "Benim hatam." Bunun önemli bir şey olduğunu düşünmediği, sık sık sevimli bir gülümseme ve sahte bir özürle beladan kurtulduğu açık.

Ne yazık ki onun için bunu ya da ortadan kaybolma hareketini sevimli bulmuyorum.

"İşte bu yüzden yerinizde kalın dediğimde dinliyoruz. Eşyalarını aldın mı?" diye sordum. Omzundaki devasa çantaya tereddütle bakıyor, sonra başını sallıyor ve ben SUV'a varana kadar sessizce onu yönlendiriyorum. Kapının kilidini açarak onu içeri alıyorum.

İşte o zaman anladım.

Çantasından küçük bir çift kulak çıkıyor.

Kulaklara bakıyorum, sonra Ava'ya, sonra tekrar kulaklara, donuk turuncumsu bir renge, sonra tekrar Ava'ya, sonra gözlerimi kapatıp bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Bu da ne böyle?" Soruyorum, vücudum iliklerime kadar yorgun, omzunun üstündeki çantaya bakıyorum, içinden bükük kulaklı minik bir kedi kafası çıkıyor, kocaman gözleri kocaman, hiç de garip değilmiş gibi etrafa bakıyor.

Bir kedi.

Çantasında.

"Kaybolma sebebim mi?" diye soruyor gergin bir gülümsemeyle. "Yeni maskotum mu?" Hemen başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

Ava'nın gözleri, suratını asan kedinin gözleri kadar açılıyor. "Hadi ama, o çok tatlı! Ve yapayalınızdı. Onu öylece bırakamazdım!"

"Kesinlikle yapabilirdin. Yapmalıydın. Şimdi bir sığınak bulmamız gerekiyor-" diyorum, telefonumu tekrar çıkararak. Bu kadın benim sonum olacak, bundan eminim.

"Hayır!" diyor, çantayı ve dolayısıyla yavru kediye kendine doğru çekerek. "Hayır. O bende kalacak."

Başım tekrar ona bakmak için hareket ediyor. "Sen ne sikimsin." "Sadece ona bak!" Pis, kirli kedi yavrusunu Çantasını sanki sokakta bulduğu pis bir kedi değil de bir bebekmiş gibi tutuyor. "O sadece bir bebek! Bir anneye ihtiyacı var!"

"Annesi muhtemelen onu kaçırdığınız lanet olası ara sokaktaydı."

Birdenbire, göz açıp kapayıncaya kadar hevesliden sinirliye dönüşüyor.

"Onu ben kaçırmadım, çok teşekkür ederim. Doğruca yanıma geldi, elime yürüdü ve çantama atladı. Belli ki benimle olmak istiyordu."

"Onu nasıl buldun?"

"Onu kaldırımda koştururken gördüm," diyor yüzünü buruşturarak. "Biliyorum, bana kalmamı söylediğini biliyorum ama ona bir baksana. O kadar tatlı ki."

"Bir sığınak aramalıyız," diyorum.

Gözleri büyüyor ve yalvarıyor, bir eli uzanıp beni tutuyor ve elimin daha fazla hareket etmesini engelliyor. "Hayır, Jaime. Hayır! Lütfen. Onu seviyorum. Ona ihtiyacım var. Benim olması gerekiyordu! Tüm estetiğe uyuyor."

Derin bir nefes alıyorum. "Estetiğinize uyuyor diye bir sokak kedisini öylece besleyemezsiniz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... yapamazsın. Ya başkasının kedisiyse Ava?" Sesimi biraz yumuşatarak soruyorum çünkü şimdi üzülüyor, gözleri büyüyor ve sulanıyor ve elimde ağlayan bir kadına ihtiyacım yok.

Kesinlikle sevimli olduğu için değil ve yüzündeki o üzgün ifadeyi sevmiyorum.

"Onu bu gece veterinerine götüreceğim! Zaten yola çıktık, acelemiz yok. Bir sonraki durak için yarın öğleden önce yola çıkmayacağımızı söylemiştin. Onu veterinerine götüreceğim, onlar da

Bir ip ya da her neyse onu taramak için. Ama ona bir bak Jaime. Bunun gerçekten birinin ev hayvanı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yavru kedi yetersiz beslenmiş, kirli ve kulağında bir kesik var. En azından kısa hayatının büyük bir kısmında sokaklarda olduğu açık.

"Lütfen, Jaime?" Her nasılsa, büyük mavi gözleri daha da büyüyor, dudaklarını büzüyor ve sanki bana büyü yapıyor.

İ çekiyorum, tüm vücudum gevşiyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Soruyorum, ama bu sefer gökyüzüne soruyorum.

Tanrı cevap vermiyor.

Başımı eğip uzun süre Ava'ya bakıyorum, seçeneklerimi tartmaya çalışıyorum, s o n r a tekrar i çekip konuşuyorum. "Bir veteriner bul."

"Gerçekten mi?" diyor, yüzünü heyecan kaplıyor.

"Yarın saat 4'te yola çıkıyoruz," diyorum ters ters bakarak, sert olma abamın bu kadının kafasının üzerinden geçtiğinden eminim. "O zamana kadar o... şeyi yerleştiremezseniz, bir sığınma evine gider."

"Jaime, ondan öylece vazgeemem. Bak beni ne kadar çok seviyor."

"Ve eğer herhangi bir hastalığı olmadığından emin olamazsanız, onu barınaktan alan kişiyi sevecektir."

Bir eli kalçasına gidiyor, diğeri kediyi tutuyor ve bana bakıyor. "Ama yapmazsa, onu alabileceğimi mi söylüyorsun?"

Sanki başıboş bir kedi bulmuş ve onu almaları için ailesine yalvaran küçük bir ocuk gibi hissediyorum, ama sanırım olan bu. Ona bakıyorum, yalvaran gözleri kocaman, sonra yavru kediye, her nasılsa çoktan ellerinde uyuyor.

"Yüce Tanrım." Bakışlarımı bir kez daha ona çeviriyorum, yüzü heyecan ve umut dolu.

Onu ezemem.

Ve gerçekten, bir kedi yavrusu ne kadar iş çıkarabilir ki?

"Evet. Eğer sağlıklıysa sende kalabilir," diyorum içimi çekerek.

Zıplıyor, kucağındaki kediye uyandırıyor, ciyaklıyor ve bir kolunu boynuma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Vücudunu bedenime, sonra dudaklarını yanağıma bastırırken kahverengi şeker ve vanilya kokusu etrafımda dönüyor.

"Teşekkür ederim, Jaime."

ON BEŞ AVA

Bir çeşit sihirle, o gece bir veteriner randevusu aldım. Jaime ikimizi de ofise götürdü, orada bazı testler ve birkaç kesiğin temizlenip dikilmesi için onu bir gece bırakmam söylendi. Bazı testler birkaç gün içinde çıkmayacak ama veteriner mümkün olanları hızlandırmayı kabul etti ve öğlene kadar Prenses Şeftali'yi bizimle geziye çıkarmanın güvenli olup olmadığını bana bildireceğine söz verdi.

Neyse ki büyük maceramız için izin aldı. Aslında çok tatlı, çok yetersiz beslenmiş, muhtemelen sokaklarda doğmuş altı aylık bir yavru kedi olduğu ortaya çıktı, ancak eğitilmiş gözüne göre bunun dışında nispeten sağlıklı görünüyor.

Veterinerden gülümseyerek (ben) ve mırıldanarak (Peach) çıktığımızda, Jaime bana kapıyı açarken ters ters bakıyor.

"Yani her şey yolunda mı? Çılgınca ya da bulaşıcı bir şey yok mu?" Veterinerin bana verdiği yumuşak kenarlı kedi taşıyıcısını SUV'un zeminine koyarken Jaime soruyor.

Dudağımı ısıırıyorum ve elimde kediyle ona gülümseyerek dönüyorum. Gözlerim köpek yavrusu modundayken ve Peach'in tatlı küçük yüzüyle, *o kadar* da kızgın olamaz, değil mi?

"Yani, onda kuduz, pire, saçkıran ya da hiçbir şey," diyorum.

"Ava..." diye başlıyor, sesi alçak ve gürliyor.

"Tamam, tamam, solucanları var! Önemli bir şey değil, gerçekten ve yüzde yüz benim sorumluluğumda olduğu için sana söylemesem *haberin* bile olmazdı. Onu kısa sürede iyileştirecek bir ilacı var."

Konuşmadan önce etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor. "Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum: Hastalık yoksa o da gelebilir."

Ona aşırı tepki veriyormuş gibi elimi sallıyorum. "Veteriner bile önemli bir şey olmadığını söyledi ve bizimle gelmesine izin verdi. Hatta bu zavallı küçük bebeği kurtararak iyi bir insan olduğum için beni tebrik etti."

"Ava, o şeyin *kurtları* var."

"O bir şey değil, o bir kedi yavrusu. Ve sadece biraz karın ağrısı var," diyorum. "Anne gibi, kız gibi." Onu kaldırıyorum, böylece küçük tatlı başı benimkinin yanında oluyor. "Bütün iyi kızların karın sorunları vardır, Jaime." Bana donuk donuk bakmaya devam ediyor, Peaches minik bir miyavlama çıkarmadan önce göz göze geliyoruz ve her şey oluyor.

Yüzü biraz yumuşuyor, ağzı daha az sert ve öfkeli bir hal alıyor, sonra iç geçiriyor, kapıdan bir şey sarkmadığından emin olmak için kontrol ediyor, sonra sürücü tarafına geçmeden önce kapıyı çarparak kapatıyor ve benim tek yapabildiğim gülümsemek oluyor.

Jaime arabaya bindiğinde, başını arka koltuğa doğru eğmeden önce arabayı çalıştırıyor. "Yarına kadar seni idare edecek birkaç şeyim var." Yanakları biraz pembeleşmiş, acaba güneş onu ısıttı mı diye düşünüyorum ama arkama dönüp baktığımda, zincir bir evcil hayvan dükkanından aldığım ağzına kadar dolu üç poşeti görünce sevinçten nefesim kesiliyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sonra dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle dönüp ona bakıyorum. "Başından beri Peach'i sakladığımızı biliyordun. Onu geride bırakmama izin vermeyecektin, değil mi?"

Yüzünün kızarması derinleşiyor. "Hayır, sadece bizimle gelmesine izin verildiyse, bir şeylere ihtiyacımız olacağını

ve evcil hayvan dükkanının

Bir sonraki durağımıza varmadan önce kapatın." Tekrar ileriye bakmadan önce bir anlığına bana bakıyor. "Gerçekten önemli bir şey değildi. İşimin bir parçası. Dükkândaki adam kum kabının seyahat için işe yarayacağını ve gerektiğinde boşaltabileceğimizi söyledi ve ne tür bir yiyeceğe ihtiyacı olacağından emin değildim..."

Eğer gidip en azını alsaydı, bunu kabul edebilirdim. Bu adamın beni yola çıkarmak ve programımızı aksatmamak için ihtiyacım olan her şeyi alarak sadece işini yaptığına inanabilirdim.

Ancak bunlar temel unsurlar *değildir*.

Bu birkaç kutu kedi maması ve bir kum kabı değil.

Bu... dükkanın yarısı.

Kargoyu daha iyi görebilmek için yer değıştirdiğimizde, en az dört beş marka mama, iki çeşit kum, bir kum kabı ve en eğlenceli kısım: oyuncaklarla dolu taşan bir çanta.

Pembe oyuncaklar, mor oyuncaklar, fare görünömlü oyuncaklar, toplar ve lazer işaretçiler ve önünde sallanması için bir çubuğun üzerinde bir balık.

"Bir şey bıraktın mı?"

"Ne?" diye sorar, veterinerin otoparkından çıkarken gözleri özenle yoldadır.

"Evcil hayvan dükkanında. Bir şey bıraktınız mı, yoksa hepsini satın mı aldınız?"

Allık yanaklarından boynuna doğru süzölüyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor ve Peach'i göz göze gelene kadar yüzüme doğru kaldırıyorum.

"Oh, bizi çok seviyor, Şeftali," diyorum gülümseyerek ve Jaime sadece inliyor. Battaniyeye yerleşmesi için onu tekrar kucağıma alıyorum ama bırakır bırakmaz ayağa kalkıyor ve konsolun üzerinde dengesiz bacakları üzerinde yürüyor.

"Burada kal," diyorum ve onu kaldırıp tekrar kucağıma koyuyorum. Tekrar ayağa kalkıyor ve konsolun üzerinde yürüyor, bu sefer miyavlayarak yürüyor.

"Şeftali, hayır," diyorum onu tutarak. Ne yazık ki kucağıma oturur oturmaz tekrar Jaime'ye ulaşmak için hareket etmeye çalışıyor. İç çekiyorum. "Belki de onu-"

Ben cümlemi tamamlayamadan iri bir el hareket ediyor, gözleri yoldan hiç ayrılmıyor ve küçük yavru kediyi kucağımdan alıp kendi kucağına yerleştiriyor. Anında miyavlamayı kesiyor ve onun kucağına yerleşiyor.

"Özür dilerim," diyorum, onu yakalamak için uzanıyorum, ama eli yukarı kalkıyor ve beni engelliyor.

"Sorun yok," diyor, eliyle Peach'in başını kaşıyor. Elinin kedinin yanında bu kadar büyük görünmesi komik ve göğsümde kabaran kahkahayı durdurmak için dudaklarımı dişlerimin arasında döndürmek zorunda kalıyorum. "Sen tatlı bir kızsın, değil mi Şeftali kız?" diye alçak sesle mırıldanıyor.

Uzun süre ona bakıyorum, bir eliyle araba kullanırken diğer eliyle yavru kedimi sevmesini izliyorum, tamamen huzur içinde, sonra gülümseyerek arkama yaslanıyorum.

Peach'e kum kabını kullandırmayı ve Jaime'nin kucağında tekrar uykuya dalmadan önce yemek yedirmeyi başardığımız bir sonraki mola yerimizden sonra, o konuştuğunda kitap okuyordum. "Eğer yirmi soru oynarsak, hiç cevap alabilir miyim?"

Ona bakmadan önce kafam karışmış bir şekilde kitabımı bıraktım. Bakışları yola sabitlenmiş, bana bakmaktan kaçınıyor. "Ne?"

"Geçen gün yirmi soru oynamak istedin ve ben seni reddettim. Şimdi oynarsak, soru sorma hakkım olacak mı?"

Gülümsemeye karşı koyuyorum, sanki korkutmaktan korktuğum vahşi bir hayvanmış gibi rahat davranmaya çalışıyorum.

"Uh, evet. Elbette."

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Birkaç kolay soruyu süzgeçten geçiriyoruz, burada favori bir rengi olmadığını öğreniyorum (şok edici) ve

tıpkı benim gibi, o da

liseden sonra üniversiteye gitmedi. Ona çocukken bile büyüyünce ne olmak istediğimi tam olarak kestiremediğimi, astronotluktan makyaj sanatçılığına, deniz biyoloğundan oyunculuğa kadar birçok seçenek arasında bocaladığımı anlattım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor sonunda. "Neyi yapıyorum?"

"Güzellik yarışması. Daha önce hiç yapmadığınızı anlıyorum ama insanlar bu tür şeylere pek rastlamaz. Neden denedin?"

"Ne yani, yola çıkmadan önce beni aramadın mı?" Gülümseyerek sordum.

"Basının bu işe neden girdiğinize dair yorumlarını gördüm ama hepsinin çalıştığı bir açığı var. *Senin versiyonunu* duymak istiyorum."

Bu hoşuma gitti.

Gazetecilere ve onların okuyucu kitlesine en uygun hikayeye güvenmek yerine konu hakkında söyleyeceklerimi duymak istemesi hoşuma gidiyor; bazıları beni kötü adam, bazıları da sektörü değiştirmeye çalışan bir şehit haline getiriyor, oysa gerçekte bunların hiçbiri değil.

"Şey, başvurdum çünkü düşüncesiz biriyim ve arkadaşlarıma yardım etmek istedim," diye başlıyorum. "En iyi arkadaşlarımdan kendi işletmeleri var ve zor durumdalar. Birlikte takılıp dertleşiyorduk ve ben de onları desteklemenin bir yolunu bulmaya karar verdim. Tesadüfen bir yarışma ilanına rastladım ve.... bilmiyorum. Olaylar oradan gelişti."

Aklım o geceye gidiyor, Harper ve Jules işlerini nasıl tanıtacaklarını bilemediklerinden yakınıırken yatağında uzanıp şarap içiyordum.

"Ben sadece... ismimi duyurmak için işbirliği yapacağım bir kişiye ihtiyacım var. Bugünlerde anahtar bu gibi görünüyor. Biraz sosyal medya gücüne ihtiyacınız var ve sonra altınsınız." Harper iç çekerek beyaz dantelli yorganın üzerine uzanıyor.

Karnının üzerine yuvarlanmadan ve çenesini ellerinin arasına almadan önce yatağım. "Ve ben bu işte çok kötüyüm."

Öyle. Bu gezegendeki en tatlı, en nazik insan olmadığı için değil, Harper'ın kesinlikle sakatlayıcı bir sosyal kaygısı olduğu için, kendini göstermesi gereken kendi işine sahip olmayı neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Anlıyorum," diyor Jules iç çekerek, saatlerdir içtiğimiz içkiyi devam ettirmek için tatlı bir karışım la doldurduğu bardağını döndürerek. "Stüdyo iyi gidiyor ama günde iki sınıfı zar zor dolduruyorum."

Jules'u tanıdığımdan beri, büyükannesinin ona bıraktığı küçük mirası bir dans stüdyosu açmak için kullanmak istiyordu. Geçen yıl çok şirin bir yer buldu ve hemen işe koyuldu. Çocuklara ders veriyor ve yetişkinlere fitness dersleri veriyor ama umduğu gibi büyümüyor.

Arkadaşlarımı mücadele ederken izlemekten nefret ederek iç çekiyorum.

Bir sosyal medya uygulamasında düşüncesizce gezinirken, "Size bir tür...in lazım," diyorum. "Bir ünlü ya da bir influencer. Bölgede birlikte paylaşımlar yapabileceğiniz ve sürekli etiketleyebileceğiniz biri."

"Evet, şimdi telefonuma girip hemen bir tane arayacağım," diyor Jules alaycı bir şekilde ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay biliyorum, ama sadece bir kişinin ikiniz için de cevap olabileceğini kastetmiştim." Zihnim hareket etmeye devam ediyor, ulaşamayacağım parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum. Arama çubuğuna dokunarak birkaç anahtar kelime yazıyorum-New Jersey dans fenomeni- ve kaydırmadan önce devam tuşuna basıyorum. İsim ve yüzlerden birkaçı, eyalette yapmaya çalıştıkları birçok reality şovdan tanıdık geliyor.

"Peki ya sürekli paylaşım yapan C-listers? Yerel ünlüler gibi mi?" Aklımda oluşmaya başlayan bir fikirle soruyorum. Kolayca bir liste oluşturabilir ve işbirliği

için bazı duyumlar gönderebiliriz. Hatta bunu Harper ve Jules için seve seve yaparım, çünkü onların bunu yapacak ne zamanları ne de enerjileri var.

"Peki ya onlar?" Harper yüzünde şaşkınlık ifadesiyle soruyor.

"Etkinliklerde falan giymek için birkaç parça tasarlayabilirsiniz, mükemmel bir uyum olur. Elbiselerinizi giydikleri için sizi etiketleyeceklerdir. Hayran kitleleri genellikle hiper yerel olduğundan, içlerinden birinin doğum günü, düğünü ya da özel bir günü olduğunda, kimi işe alacakları konusunda akıllarında sizin isminiz olacaktır." Jules'a dönüyorum. "Siz de falanca kişinin stüdyonuzda antrenman yaptığınızdan ya da orada ders aldığınızdan bahsedebilirsiniz. Egzersiz yapmanın yeni ve modaya uygun bir yolu olarak lanse edebilirsin, ki zaten amacın da bu, değil mi?"

Eğer ilgi çekici biri olsaydım, sırf arkadaşlarımla işlerini tanıtabilmek için tüm enerjimi influencer olmaya harcardım, ancak kimse gerçek bir sosyal hayatı olmayan bir barmenle pek ilgilenmiyor.

Ve sonra onu gördüm.

Miss Americana Yarışması-şimdi başvuruları kabul ediyor!

Bu kadar kolay olamaz, değil mi? Bir başvuru formu dolduracaksın ve sonra içerdesin?

İlana tıklıyorum ve biraz daha okuyunca, başvurunuz kabul edildiği sürece bu kadar basit olduğunu görüyorum. Ama iyi olduğum bir şey varsa, o da harika bir başvuru yapmaktır. Adımı ve adresimi yazmaya başlıyorum, yaşam hedeflerim ve tutkularımla ilgili soruları yenilenmiş bir gayretle yanıtlıyorum. Bu arkadaşlarıma yardım etmek için mükemmel bir yol olabilir.

Güzellik kraliçelerinin süslü elbiselere ve yeteneğe ihtiyacı vardır.

En iyi ihtimalle New Jersey'deki yarışmaya katılıyorum ve Harper ile Jules'un peşine takılıp bir elbise dikerler ve Jules'un yeteneğini sergilemek için en iyi olduğuna karar verdiği dans konusunda beni eğitmelerine yardımcı olurum. En kötü ihtimalle, bir güzellik yarışmasına katılmaya çalıştığım komik bir hikâye olur.

"Ne yapıyorsun orada?" Harper soruyor ve odanın

*sessizleştğini, arkadaşlarımla dikkatle beni
izlediğini fark ediyorum.*

"Miss Americana'ya başvuruyorum."

Jules "Bilmek istiyor muyum ki?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

"Muhtemelen hayır," diyorum formu doldurmayı bitirip gönder tuşuna bastığımda ve bir hafta sonra gelen kutuma bir e-posta düşene kadar unutuyorum.

Davetlisiniz: Miss Americana New Jersey Seçmeleri.
Ve gerisi tarih oldu.

"Yaptı mıo Çalışmak mı?" Jaime sorar,
vurmak Ben dışarı . Anılarım.

"Ne?"

"İşe yaradı mı? Arkadaşlarına yardım etmek?"

"Evet, elbette. Jules'un tüm dersleri dolu, hatta yardımcı olması için ikinci bir eğitmen bile tuttu. Harper'ın neredeyse bir yıllık özel gelinlik rezervasyonu var. Bu inanılmaz," diyorum gururla.

"Ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Bundan ne anladın? Hayatını ele geçirmiş gibi görünüyor."

Sıranın bana gelmesi gerekirken bunun başka bir soru olduğunu söylemiyorum, onun yerine omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum. Arkadaşlarımda geliştiğini görmenin mutluluğu mu?" Bana hemen saçmaladığımı haykıran bir bakış fırlatıyor ve ben de gülümseyerek cevabımı değiştiriyorum. "Büyük bir macera oldu ve ben maceraları severim. Her zaman seyahat etmek istemiştim ama ne param ne de zamanım vardı. Bu yüzden reddedemeyeceğim bir fırsattı."

"Ama?"

"Ama... sizi değiştirmek isteyen, kim olduğunuzdan hoşlanmayan koca bir organizasyonla karşı karşıya kalmak zor. Organizasyonun bu kadınlara uyguladığı baskı delice. Ve Regina benim bu mükemmel kadın olmamı istiyor.

sadece söyleneni yapan ve ç e n e s i n i kapalı tutan küçük bir bebek."

"O zaman belli ki seni tanımıyor." Sözcükler hızlı, emin ve biraz da kızgın bir şekilde geldi.

"Ne?"

"Belli ki seni hiç tanımıyorlar. Çünkü senin ne kadar inatçı olduğunu bilirlerdi," diyor dudaklarının ucuyla ve ben de gülümsüyorum. Sonra eli Peach'in başından kalkıp dizimi sıkıyor. Kalın terlerimin içinde bile elini vücudumda bir yanık gibi hissedebiliyorum. "Ve çünkü seni tanısalardı, seni değiştirmeye çalışmazlardı Ava. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

ON ALTI AVA

"Hazır mısın?" Sesi odamın dışından huysuz ve sinirli geliyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Neredeyse beş dakikadır hazırlanmayı bitirmiştim, burada oturmuş telefonumda geziniyordum.

Turumuzun üçüncü haftasındayız ve yeni, geçici en iyi arkadaşım hakkında epeyce şey öğrendim.

Birincisi, ona yeni kankam olduğunu söylememden kesinlikle nefret ediyor, bu yüzden konuşmalarına daha da fazla sevecenlik terimi serpiştirmeye başladım.

İkincisi, her şeye agresif bir şekilde erken gelmek gibi bir huyu var, bu yüzden bazen sırf zorlamak için hazırlanmak için biraz daha fazla zaman harcamayı seviyorum. Genellikle bana hazır olmam gerektiğini söylemeden yaklaşık bir saat önce odama gelir, bu noktada onu içeri alırım ve işim bitene kadar kendimi banyoya kilitlerim. Her şey için en az yirmi dakika erken geliyoruz ama *kırk dakika* erken gelmemek onu beni mutlu edecek kadar sinirlendiriyor.

Üç, benim süslenmemi tamamen gereksiz ve çok zamansız buluyor, hiç umurumda değil. Güzelleşmeyi seviyorum. Bazı insanlar meditasyon yapar, bazıları egzersiz yapar, bazıları günlük tutar.

-Banyoda tek başıma vakit geçiriyorum, en sevdiğim müziği dinliyorum ve süsleniyorum.

"Hemen hemen!" Ses çıkarmak için tezgâhın üzerindeki bazı şeyleri hareket ettiriyor ve bunu yaparken gülümsüyorum.

"Sadece benimle dalga geçtiğini biliyorum Ava, hiçbir şey yapmıyorsun bile." Sonunda kapıyı açtım ve ona gülümsedim.

"Beni yakaladın." Masaya doğru yürüyorum, daha önce gerekli eşyaları koyduğum küçük çantayı alıyorum, sonra dönüp ona bakıyorum. "Hadi başlayalım." Kımıldamıyor; onun yerine bana tepeden tırnağa vücudumu ısıtan bir bakış atıyor. Kendimi durduğum yerden kalkmaya zorluyorum, gülümseyerek kapıya doğru ilerliyorum ama o beni takip etmeyince duraklıyorum.

"Bunu mu giyiyorsun?" diye soruyor.

"Evet, beğendin mi?" Dönerek kısa pembe tenis eteğimi açıyor, altımdaki şortu ortaya çıkarıyor, ardından beyaz spor üstümü ayarlıyorum. Eteğin bel kısmı ile üstüm arasında üç santimlik bir boşluk var, bu da çıplak bir deri parçası bırakıyor ve sutyendeki pedler, eğer kendim söylersem, göğüslerimi harika gösteriyor. Düşük saç örgümün bağlarına bir çift sevimli küçük fiyonk ve biraz altın takı eklediğimde kıyafetim *mükemmel* oluyor.

"Çok fazla bir şey yok," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

Ona gözlerimi deviriyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "İşte bu yüzden hoşuma gidiyor."

"Ne tür bir sürüngenle karşılaşacağını bilmeden böyle dışarı çıkmak hiç güvenli değil." Ona yumuşak, azarlayıcı bir gülümseme veriyorum.

"Bu senin işin değil mi? Beni korumak falan? Biliyorsun, bazılarımız sevimli görünmeyi seviyor ve her zaman siyah giyme ihtiyacı hissetmiyor."

"Dağa doğru yürüyüşe çıkacağız."

"Evet, ve?" Nereye varmak istediğini kesinlikle bilmeme rağmen biraz kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Yürüyüşe çıkıyorum"

her zaman böyle."

"Sen mi?

Yürüyüş mü?"

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi deviriyorum. Bu yeni bir nakarat değil ve ne zaman şirin kıyafetlerimle bir patıkaya girsem, neredeyse her zaman en az bir erkek bana bakıyor ve bana bir tür maço 'bu patika küçük kızlar için değil tatlım' konuşması yapmaya çalışıyor, ama ben sadece gülümsüyorum, kirpiklerimi kırıştırıyorum ve ilgileri için onlara teşekkür ediyorum. Bir ya da iki saat sonra nefes nefese kışlarının yanından geçerken de kocaman gülümsüyorum.

"Evet, Jaime, yürüyüşe çıkıyorum. Bu benim en sevdiğim egzersiz şekli. Temiz hava, dağları görmek, doğa? Bunun gibisi yok." Kaşı şaşkınlıkla çatıldı.

"Dans ettiğini sanıyordum?"

Gülüyorum, başımı sallıyorum ve çıkmak için kapıya doğru yürüyorum, bunu yaparken yatakta kıvrılmış olan Peach'e el sallıyorum. "Güle güle, Peach!" Ona sesleniyorum, sonra Jaime'ye dönüyorum. "Tanrım, hayır. Gösteri için üç dans öğrendim ama dansçı olmaktan çok uzağım. Sana söyledim, bir hevesle katıldım, kazara kazandım."

"Kazara kazandığını sanmıyorum. Rutinini ve bazı kliplerini izledim. Denedin, çok çalıştın, hak ettin." Kapıyı arkamızdan kapattı ve ben elimi göğsüme götürerek nefes nefese kaldım.

"Yani beni aradığını mı söylüyorsun?" diyorum gülümseyerek, koridorda onun önüne geçerek. "Bunun iş tanımının bir parçası olduğunu sanmıyorum."

"Benim tek bir işim var Ava. O da seni güvende tutmak. Bunun bir parçası da seni araştırmak."

"Bana çok benziyorsun, Wilde," diyorum omzumun üzerinden.

Cevap vermiyor, ama yine de vermek zorunda değil.

Birkaç saat sonra, Miss Maine, Sarah, ne çıkardığımız rehberli yürüyüş turu işletmesinin sahibi Anne, Tina, organizasyonun halkla ilişkiler müdürü ve bir basın ekibiyle birlikte bir patıkada yürüyüş yapıyoruz. Hava mükemmel ve

Jaime ve ben grubun sonuna doğru ilerliyoruz. Tina'nın önde, basın olduğu yerde olmamı, yarışmadan ve görevimden bahsetmemi tercih edeceğinden eminim ama Anne zaten orada onlara fazlasıyla eşlik ediyor.

Bence bu turun amacı ziyaret ettiğimiz eyaletlerdeki kadınlara ait işletmeleri vurgulamak, bu yüzden Sarah'nın bunun yerine kendini tanıtmak için biraz zaman harcamasını tercih ederim. Ayrıca, arkada olmak, gözlerini özenle ileride tutan ve her ihtimale karşı takılabileceğim taşları veya ağaç köklerini işaret eden Jaime'nin yanında yürüyebileceğim anlamına geliyor.

"Biliyor musun, sanırım bu tarafta gözetleme noktası olan bir uçurum var," diyorum komplocu bir tavırla, başımı sola doğru eğerek, üzerinde okla *gözetleme* noktası yazan küçük bir tabela görüyorum.

"Mm," diyor Jaime, güneş gözlükleri yüzünü kapatıyor ve ifadesini koruyordu. Patikayı önceden keşfetmiştim, gittiğimiz yerin bir vadiye bakan muhteşem bir yer olduğunu, ancak güzergahta olmayan muhteşem manzaralara sahip daha küçük bir alan daha olduğunu belirtmiştim.

Şu anda oradan geçiyor olmamız ne güzel bir tesadüf.

"Gizlice kaçmalıyız," diyorum. "Fark etmezler bile. Gözetleme noktasında küçük şirin bir fotoğraf çekebilirim ve-" "Hayır."

"Ne?"

"Hayır, bu yoldan ayrılmayacaksınız. Programa sadık kalacağız. Ayrıca, gözetleme yolu bantla kapatıldı." Sanki ben aptalmışım da sarı uyarı şeridini gözden kaçırmışım gibi konuşuyor. Ama bir suç mahalli olmadığı sürece, bu tür şeyleri her zaman bir öneri olarak görürüm. *Bu patikadan aşağı inerken dikkatli olun* gibi.

"Bu sadece bir öneri," diyorum gözlerimi devirerek.

"Değil ve sen de gitmiyorsun. Son fırtınalar gözetleme noktasını bozdu ve alanı üzerinde durmak için daha küçük hale getirdi." Bunu arama yaparken ben de gördüm, ancak üzerinde durmanın imkansız olduğunu söylemiyordu, sadece kalabalıkların cesaretinin kırıldığını söylüyordu.

"Hep böyle sıkıcı mıydın?"

"Evet," diye anında cevap veriyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Hadi ama. Kısa bir oyalanma olur. Lütfen?" Ona en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atıyorum ama başarısız oluyorum çünkü bana bakmaya tenezzül bile etmiyor. "Peki, tamam. O zaman tek başıma gideceğim." Hızlanıyorum ve ilerideki sapağa doğru biraz ilerliyorum.

"Kesinlikle olmaz," diyor, sesi sert. Arkamı dönüyorum, geriye doğru yürüyorum ve bunu yaparken ona gülümsüyorum.

"Küçük bir dolambaçlı yol. Çılgınca bir şey değil."

Jaime dişlerini sıkarak, "Patikadan ayrılma Ava," diyor.

"Ya da ne?" Dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle soruyorum. "Ya da ne?"

"Patikada mı kalayım, ne yapayım Jaime?" Güneş gözlüklerinin ardından bile yüzünde milyonlarca cevap belirliyor, sanki nasıl cevap vereceğine karar veremiyormuş gibi. Keşke bir tanesine izin vermeden önce on yedi filtreden geçirmek yerine bana ilk düşüncelerini söyleseydi. Bence bunu yapsaydı işler çok daha ilginç bir hal alırdı.

"Boş tehditler," diye fısıldadıktan sonra arkasına bakıyorum, sonra da diğer kızların medyanın dikkatini dağıttığı yere doğru dönüyorum.

Uzay için mükemmel bir fırsat.

Özgürlük. Jaime'ye kocaman gülümsedim ve sonra *koştum*.

YEDİ
JAIME

Bir an Ava önümde geriye doğru yürüyor, genişçe gülümsüyor ve her zamanki gibi bana takılıyor, sonra bir bakıyorum gitmiş, pembe eteği rüzgârda uçuşarak daha küçük bir patikada hızla ilerliyor.

"Ava!" Önümüzdeki paparazzilerin dikkatini çekmemeye çalışarak ama aynı zamanda onu durdurmaya çalışarak söylüyorum. Tek ihtiyacım olan Greg'in ödevimi saatimde bıraktığımı öğrenmesi ve bir gazetenin bunu her yere sıçratması.

Gözcülük bir uçurumu ima ediyor ve Ava'nın düşüncesizliği bir gün ona zarar verirse hiç şaşırmam. Şansıma, bu benim gözetimimde olur.

Şimdi manşetleri görebiliyorum: *Amerika Güzeli Korumadan Kaçtıktan Sonra Korkunç Bir Şekilde Öldü.*

Bu görüntü aklımdayken, ani bir karar verdim ve koştum. onun peşinden.

Hızlıca hareket ediyorum, patikadan ayrılıp ona doğru dönüyorum ama o düşündüğümde daha hızlı. Ağaçların arasında kıvrılıyor, saçlarındaki küçük fiyonklar kayaların üzerinden attığı her zarif adımda zıplıyor ve aşağı sarkan dallardan kaçıyor. Omzunun üzerinden sürekli

Bana gülümsüyor ve her seferinde bu beni hem kızdırıyor hem de *kesinlikle* olmaması gereken bir şekilde tahrik ediyor.

Ağaçlar bir metre önünde açılıyor ve ötesinde açık görünüyor, ileriye değil de bana bakmaya devam ederken kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Ava, dur!" Bu sefer daha yüksek sesle söylüyorum, kimsenin duymasından endişelenmiyorum. "Yavaşla!"

"Yetiş, ihtiyar!" Ağaçları aşıyor ve elli, belki de yüz metrelik bir taşlık alan bitip açık havaya çıkıyor.

İçimde bir şeyler kopuyor, ona doğru fırlarken bacaklarım daha hızlı pompalanıyor. Artık manşeti, işimi ya da bir şey olursa Greg'in yaşayacağı hayal kırıklığını düşünmüyorum. Sadece Ava'nın, muhteşem, güzel, tatlı Ava'nın yaralanmasını düşünüyorum.

Eğer onun iyiliğini düşünmüyorsa, ikimize de yetecek kadar yapmam gerekecek.

Ben yaklaştıkça yavaşlıyor, sanki bir uçuşumun kenarında değil de arkadaşının ona öğrettiği danslardan birini sahnede yapıyormuş gibi zıplıyor, dönüyor ve kıvrılıyor ve her hareketi, gevşek taşlarda spor ayakkabısının her dönüşü beni panikletiyor. Yanlış bir kayma ve-

Sonunda, ayağı bir kayanın altından kayarken ona ulaşıyorum, kolum beline dolanıyor ve onu yakalıyor, sonra ayağımı düzeltene kadar tökezleyerek geri çekiliyorum. Gözleri kocaman, yüzü solgun ve küçük kayalar uçuşumdan aşağı, kesinlikle otuz metrelik bir düşüşten kurtulacak kadar derin olmayan bir su kütesine düşüyor.

"Ne yapıyorsun lan sen!?" Bağırıyorum, kuşlar uçuyor ve ben ayağa kalkıp onu kendime çekiyorum, kolum hala belinde.

Cevap vermeden önce yüzünü buruşturuyor. "Eğleniyor musun?"

"Bana kalp krizi geçirtmeden eğlenebilir misin?"

"Yani, *sanırım* yapabilirim, ama kulağa çok daha az eğlenceli geliyor."

"Kalbimin sağlığı için eğlenenizden biraz fedakârlık edin," diyorum zar zor tanıdığım çakıllı bir sesle.

"Oldukça yaşlısın," diye gülümseyerek alay ediyor.

Nabzım neredeyse onun ölümüne düşüşünü izlemekten çarpıyor ve *kesinlikle* vücudu benimkine yapıştığı için değil. "Tanrım, ölebilirdin Ava."

"Demek benim için endişelendin?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Bu benim işim Ava."

"Mm-hmm, sanırım. Ya da benden hoşlandığın içindir." Gülümseyerek ve en yaygın nakaratı gibi görünen, akıl sağlığımı bozmak ve başka pek bir şey düşünmeden hazırlanmış bir cümleyle alay ediyor.

"Senden kesinlikle hoşlanmıyorum Prenses. Hayatımda beni sizin kadar çıldırtan tek bir kişiyle bile tanışmadım."

Bana gülümserken bir duraksama oluyor, elini kaldırıp saçlarını geriye doğru taradıktan sonra nefes nefese ve alçak sesle, "O zaman neden hâlâ beni tutuyorsun Jaime? Bir süre önce bırakabilirdin."

Anında hatamı fark edip kolumu bırakıyorum ve geriye doğru üç büyük adım atıyorum. Gülümsemesi geniş ve alaycı, sanki bunu eğlenceli buluyormuş gibi, ama tek düşünebildiğim hala kenara çok yakın olduğu, bu yüzden ileri uzanıp elini tutuyorum ve çekiyorum, bunu yaparken bir adım geri atıyorum ve onu uçurumun kenarından çekiyorum.

"Benden *çok* hoşlanıyorsun Jaime," diyor pembe dudaklarını kocaman bir gülümseme kaplayarak.

"I-" Tartışmaya başlıyorum, ama o başını sallıyor, küçük fiyonkları ve saç örgüleri sallanıyor.

Tanrım, muhteşem bir kadın; sarışın, kıvrımlı ve pembe fiyonklarını çekiştirmek istiyorum. Vücudunun her değişimi görmezden gelemeyeceğim bir cazibe ve en kötüsü de ne?

O bunu biliyor.

"Senden hoşlandığımı itiraf edersem, benim için uslu durur musun?" Dudakları yukarı kalkıyor ve beynimin bir kısmı bana ince bir buzda yürüdüğümü ve her an donarak ölebileceğimi söylüyor.

"Muhtemelen hayır," diye gülümseyerek fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum, ama gözlerim benimkinden birkaç santim ötedeki dudaklarına kilitlenmiş durumda. Öne doğru eğilip onu öpmek için fazla bir şey gerekmiyor. Bir an geçiyor ve "*siktir et*" dersem ne olacağını merak ediyorum.

"Nereye gittiğimizi merak etmeden önce gruba geri dönmeliyiz," diyerek uzaklaşıyorum.

Tartışmasını, bana eğlenceli olmadığını söylemesini ya da buna benzer bir şey yapmasını bekliyorum ama onun yerine başını sallayıp elini önünde sallıyor.

"Yolu göster, koca adam."

Dağın tepesine çıkıp vadiye baktığımızda bu egzersiz türünün cazibesini anlıyorum. Ben hiçbir zaman bir yürüyüş adamı olmadım, hatta *açık* havayı pek sevmedim. Fiziksel aktivitemi bol klimalı ve böceklerin olmadığı bir spor salonunda yapmayı tercih ederdim. Ama bu manzara buna değer.

Sonra Ava'nın çocuksu bir heyecanla dağları ve yemyeşil ağaçları seyredişini izliyorum ve onun gördüğü şeyin bu olduğunu anlıyorum. Neden yürüyüş yapmayı sevdiğini, neden egzersiz olarak bunu seçtiğini anlıyorum. Dahası, bir kez daha onu çok erken yargıladığım gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyorum, daha dik yokuşlarda zar zor ter döktüğünde onun yürüyüş yapacak türden bir insan olmadığını düşünüyorum.

Arka fonda, fiyonklu küçük kıyafeti ve pembe ayakkabılarıyla tam oturuyor. Etrafında bir sanat eseri

daha fazla güzellik. Cebimden telefonuma uzanıyorum, bana gösterdiği Şekilde ekrana dokunuyorum.

"Fotoğrafını Őekeceđim," diyorum, o daha poz vermeden Çekmeye başlıyorum ve saf bir Şok ve sevinÇ bakışını yakalıyorum.

"Fotoğrafımı mı Őekeceksin?"

"Sosyal medya işin onlara ihtiyaŐın var," diyorum, yine bana gösterdiği gibi telefonu farklı aŐılardan kaldırarak. Ayrıca diğer herkesin de aynı Şeyi yaptığını izliyor ve bunun sadece onun nevrozları olmadığını fark ediyorum.

"Yani, evet. Sadece teklif edeceğini hiÇ düşünmemiştim," diyor ama vücudunu kaydırıyor, böylece birkaç dakika işinde farklı aŐılar ve ifadeler -bazıları aptalca, bazıları seksi- yakalayabiliyorum.

"Bu iyi olmalı," diyor ve ben fotoğraf Çekmeye devam ederken telefonuma uzanıyor. Gülümsüyor, sanki bu onun da dahil olduğu bir Şakaymış gibi, ve nedense, o son fotoğraf

-elini uzatmış, gülümsemesi geniş- hepsinin işinde en sevdiğim. Eline alıyor, anında fotoğraflarımı buluyor ve aralarında geziniyor. "Bu işte fena değilsin koca adam," diyor gülümseyerek, bana bakarak. "Senden bir sosyal medya erkek arkadaşı yapacağız."

"Ben-"

"Güven bana, biliyorum. Bana zar zor tahammül edebiliyorsun," diyor göz kırparak, fotoğraflardan birkaçına dokunuyor ve sonra onları kendine göndermek işin yeni bir mesaj aşıyor.

"Sosyal medyam bile yok demek istemiştim," diye aÇıklıyorum ve telefonumu bana geri verip ağzını aÇmadan önce bir kez daha gülümsüyor. Ama hazırladığı espriyi söyleme fırsatı bulamıyor Őnk biri Ava'nın adını sesleniyor.

"Siz ikiniz fotoğraf Őektirmek ister misiniz?" Bayan Maine söylüyor ve Ava başını sallarken ben de başımı sallıyorum.

"Evet! Şok isterim, Şok teşekkür ederim!" Telefonunu kadına uzatıyor, sonra elimi tutup Őekiřtiriyor. Onun kŐk ellerinin benim büyük ellerime ne kadar iyi oturduğunu

düşünmeme izin vermiyorum.

"Ben sadece korumayım," diyorum alçak sesle. "Benimle fotoğraf çektirmene gerek yok."

"Hoşuna gitse de gitmese de bu macerada benimle birliktessin Jaime," diyor gülümseyerek ve beni birkaç adım geriye, durduğu yere götürdükten sonra dönüp Ava'nın telefonunu çoktan kaldırmış olan Bayan Maine'e bakıyor.

"Gülümse, Jaime. Sen zaten gezintiye geliyorsun. Hazır oradayken tadını da çıkarabilirsiniz."

Bayan Maine birkaç fotoğraf çektikten sonra iç çekiyorum ve kendimi son birkaç fotoğraf için gülümsemeye zorluyorum, kendimi rahatsız hissediyorum. Ama Ava telefonunu geri alıp fotoğrafları karıştırdığında, fotoğraflara duyduğu heyecan her türlü rahatsızlığa geliyor.

Ava dağın tepesinde birkaç röportaj yaparken ben de manzaranın birkaç fotoğrafını çekip Atlas Oaks'tan Riggins Greene'e gönderiyorum, Maine'in onun en sevdiği yerlerden biri olduğunu biliyorum. İtiraf etmeliyim ki şimdi nedenini anlıyorum. Hepimiz aşağıya indiğimizde Ava patikadan sapmıyor, bu da aşağıya doğru yürüyüşü kalp krizi geçirmekten çok daha az yorucu hale getiriyor.

Grupla rahat bir akşam yemeği yedikten ve otele döndükten çok sonra, kayıtlı olmayan ama fotoğraf gönderdiğim bir numaradan mesaj aldım.

İyi geceler koca adam, diye yazıyor mesajda, ikimizin bir fotoğrafı da eklenmiş.

Açıklayamadığım bir nedenle çekimi kaydedip yeni kontağına uyguladım.

Saat daha yedi bile değil.

Ne yazık ki, eğlenceli bir şey yapmama asla izin vermeyecek çılgın, koruyucu, sıkıcı bir korumam var, bu yüzden benim için erken bir gece.

Erken kalkmalıyız.

Biliyorum. Sadece seninle dalga geçiyorum. Zaten yürüyüşten yoruldum. Sadece kitap dinleyip aptal küçük oyunumu oynayacağım.

Peri olan mı?

Faerie, ama evet.

Son mesajımı yazmadan önce uzun süre bekliyorum, sonra siliyorum, sonra tekrar yazıyorum, her seferinde kendime bunun aptalca bir fikir olduğunu söylüyorum. Sonra da gönderiyorum.

Pembe bir çiçek yapmak için beyaz bir çiçek dikmeli, sonra bir boşluk bırakmalı, ardından kırmızı bir çiçek dikmelisiniz.

Ne?

Cevap vermeyeceğim.

Jaime, oyunumu nasıl oynayacağına baktın mı?

Aman Tanrım. Yaptın. Denedim ve işe yaradı. Buna inanamıyorum.

Neredeyse yüzünü, gülümsemesini, heyecanını hayal edebiliyorum ama yine de yanıt vermiyorum, telefonumu Rahatsız Etmeyin'e ayarlayıp komodinin üzerine koyuyorum ve yatmaya hazırlanıyorum.

Sabahları, yola çıkmadan önce egzersiz yapmak için alarmım çaldığında onu görüyorum.

Bana çok benziyorsun, Jaime Wilde.

Ve tamamen haksız olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum.

SEKİZ JAIME

Bir sonraki durağımız, buket yapmak için bir çiçekçiye gittiğimiz Virginia. Ava, zamanın yarısında kucağımda tuttuğum kediye getiriyor. İtiraf etmek beni ne kadar üzse de, kedi çok tatlı, neredeyse her an kucağıma alınmak istiyor ve sayamayacağım kadar çok kollarımda uyuyakaldı.

Çocukken hiç evcil hayvanım olmadı ve kariyerim nedeniyle yetişkinde de hiç olmadı. Emekli olduğumda Riggins'in Alman Kurdu gibi bir köpek alacağımı düşünmüştüm ama bu kedi oldukça harika. Gerçi bunu Ava'ya asla itiraf edemem, çünkü bunu yaşamama asla izin vermez.

Şimdi otelin asansöründen inerken Ava'nın önünde yürüyorum, kedinin tasmaı elinde, onu taşıyor.

Kadın minik kedisini gezdirmek için göz kamaştırıcı bir *tasma* almış, aynen aktarıyorum, "aptal aptal kedi yürüyüşleri". O lanet tasmayı tutarken çizgiyi çektim.

Odalarımızın bulunduğu koridora doğru yürürken, kim bilir ne hakkında saçmalamaya devam ediyor. Koridora yaklaştığımızda, bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde sözleri daha da parazitli bir gürültüye dönüşüyor.

"Bu da ne-" diye mırıldanıyorum o konuşmaya devam ederken, otel odasına yaklaştığımızda koridora ışık yayılıyor

Kapı. Ava, aniden alarma geçtiğimi fark etmeden sırtına doğru yürüyor. Vücudu benimkine bastırıyor ve kolum arkamda hareket ederek kendini sabitleyene kadar onu sarıyor ama dönmüyor, gözlerimi kapıya kilitliyorum.

"Jaime, ne var-" diye söze başlıyor ama kolumu sırtına koyarak onu sıkıyor ve parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Kolum düşüyor ve arka cebime uzanıyorum, oradaki telefona dokunuyorum ve bir adım daha yaklaşımadan önce onu çekip çıkarıyorum. Sağduyu bunun sadece ev temizliği olduğuna, kötü bir şey olmadığına inanmak istiyor, ama içgüdülerim... içgüdülerim daha fazlası olduğunu düşünüyor.

Ne yazık ki, içgüdülerim çok nadiren yanılıyor, bu da öne doğru eğilip kapıdan içeri bakacak kadar yaklaştığımda doğrulanıyor.

Yok edildi.

Onun otel odası bu.

Ava'yı güvende tutma, yanımda tutma ve önümüzdekileri görmesini engelleme ihtiyacımı dengeleyerek seçeneklerimi hızlıca gözden geçiriyorum. Güçlü bir duruş sergiliyor, sert ve umursamaz bir hatunu oynuyor ama uzun süredir yanında olmasam da bunun sadece bir rol olduğunu biliyorum.

Benim tanıdığım Ava yumuşak ve tatlıdır.

Kısa koridora baktığımda, bu koridorda sadece bir oda daha olduğunu fark ediyorum ve o da onun tam karşısında kaldığım oda. Bir karar veriyorum, anahtarı almak için cebime uzanıyorum ve onu içeri çekip arkamdan kapatmadan önce odamın kapısını açıyorum. Sessiz ve el değmemiş gibi görünüyor ama yine de odada dolaşıp dolapları ve yatak altlarını kontrol ederek içeride kimsenin olmadığından emin oluyorum.

Ava'ya geri dönüyorum, elimi omzuna koyuyorum, yüz yüze gelene kadar biraz çömeliyorum ve

onun büyük mavi gözleri. "Burada kal, kımıldama," diyorum. "Anlıyor musun?"

"Jaime, ne-"

"İki dakika, burada kal." "Beni korkutuyorsun, Jaime."

Bir elimi kaldırıp yanağına bastırıyorum, o kocaman, güzel gözleri açılıyor. "Biliyorum. Beni dinle. Telefonun yanında, değil mi?" Başını sallıyor. "Aferin kızıma. Gidip odayı kontrol edeceğim. Bir ses duyarsan 911'i ara."

"Jaime-"

"Kendinizi rahat hissetmeniz için ayrıntılara ihtiyacınız olduğunu biliyorum, bu yüzden onları size vereceğim. Otel odanız yağmalanmış. Odanızda kimsenin olmadığından emin olurken sizi bu odada bırakacağım. Sen burada Peach'le kalırken ben de odanı kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Jaime-"

"Muhtemelen bir şey yoktur," diye yalan söyledim. "Ama ben güvenlikle oynamam."

"Güvenlik mi?" Sözcük fısıltı yumuşaklığında ve acaba sonunda gerçekliğinin ciddiyeti zihnini yarıp geçti mi, benimle birlikte olma, ona verdiğim kuralları dinleme ihtiyacı sonunda kafasına dank etti mi diye merak ediyorum.

Ona yaklaşıyorum, alanını daraltıyorum, her seferinde bu kadar yakın olmanın çok iyi hissettirmesini görmezden geliyorum, sanki genellikle gergin olan bir tür görünmez ip sonunda onun yakınlığıyla gevşiyor.

"Ava. Lütfen. Beni sadece bir kez dinleyeceksen, o da bu olsun. 911'i ara. Peach'le birlikte bu odada kal. Hatta birini bulduğunda nerede olduğumuzu, odana zorla girildiğini ve güvenliğin kontrol ettiğini söyle. Ben çıkmadan telefonu kapatırlarsa oteli ara. Herhangi biri - ve herhangi birini kastediyorum Ava: bir çocuk, yaşlı bir kadın, palyaço kıyafeti giymiş bir adam - kapıya gelirse çılgılık at. Kapıyı sakın açma. Anlıyor musun?" Gerçeklik onu yıkıyor gibi görünüyor, ağzı

Bana bakarken hafifçe açılıyor ve sesimi alçaltıyorum. "Hey, Prenses, beni anlıyor musun? Gidip odayı kontrol etmem gerek ama iyi olduğunu bilmeden seni burada bırakamam."

Başını sallamadan önce bir, iki, üç kez göz kırpmıyor. "Tamamdır. 911'i arayın ve eğer biri gelirse çılgık atın ve üzerlerine şeftali sıçratın," diyor küçük bir gülümsemeyle.

Ona bakıyorum, gözleri parlıyor ve gülmemek için kendini zor tutuyor ve ilk kez deli olup olmadığını merak ediyorum. Normal bir insan otel odasına zorla girildiğini fark ettiğinde böyle tepki vermez.

Ama yine de, bu Ava.

Kollarını sıkarak ona bir kez daha başımı sallıyorum. Artılarını eksilerini ya da karşımda olmasının ötesinde hiçbir şeyi düşünmeden dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. Sonra geri adım atıyorum, parmaklarımı kolundaki turuncu kedinin başının üstünden geçiriyorum ve koridora doğru ilerliyorum. Kapı arkamdan tıkladığında kilitli olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ve Ava'nın zinciri taktığını duyuyorum.

Ava'nın odasına doğru yürürken, yıkımı görünce içimden küfrediyorum; neyse ki eşyaları sağlam görünüyor, her yere atılmış olsa da, ama küçük otel odasındaki diğer her şey alt üst edilmiş, bir şey arıyor gibi değil, sadece bir açıklama yapmak için.

Burada olduklarını bilmemizi istediler.

Birkaç dakika etrafta dolaşıp herhangi bir ipucu arıyorum ama ne bir ipucu ne de bir suçlu bulabiliyorum.

"Bir not falan var mı?" diye soruyor bir ses ve ben sıçrayıp arkamda Ava'yı görmek için dönüyorum.

"Ne oluyor, Ava? Sana odada kalmanı ve 911'i ve oteli aramanı söylemiştim!"

"Ben yaptım! Sonra kimsenin ortaya çıkıp sana saldırmayacağı belliyken buraya geldim. Desteğe ihtiyacın vardı."

"Bir talimatı dinlemek sizin için *bu kadar* mı imkansız? *bir kez olsun?*"

"Hayır, ancak talimat, korumamın olduğu bu yıkık ama görünüşte boş odaya karşı açıkça korkunç bir güvenliği olan hafif kabataslak bir otel odasında durmak olduğunda, korumamın olduğu odayı seçerim."

Ona ters ters bakıyorum, tartışmak istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum çünkü maalesef ifadesinde bir mantık var. "En azından bir şey söyleyebilirdin."

"Peki seni hazırlıksız yakalamayı özledim mi? Kesinlikle hayır."

"Ya davetsiz misafirin sen olduğunu düşünüp sana saldırsaydım?"

Bu delilikmiş gibi gözlerini deviriyor ve ofluyor. "Sanki böyle bir hata yapacaktıydın gibi." Bir elini üzerimde gezdiriyor, fazla bir şey söylemeden çok şey anlatıyor, sonra etrafına bakınıyor ve bunu yaparken alçak bir ısıklık çıkarıyor.

"Vay canına. Bu biraz çılgınca, değil mi?" Bir daire çizerek etrafına bakınıyor, etrafta dolaşmaya başlamadan önce yıkımı kontrol ediyor, ayakkabısının burnuyla bir sehpayı yan yatırıyor ve sonra eşyalarına bakıyor. "Tuhaf, benim eşyalarım dokunmadılar, değil mi? Bu garip mi?"

"Yani..." Bir şey söylemekte tereddüt ediyorum ama oyun oynamayı çoktan geride bıraktığımıza karar veriyorum. "Evet, garip. Not da yok, en azından benim görebildiğim kadarıyla. Yine de hiçbir şeye dokunma, tamam mı?"

"Kuralları bilecek kadar CSI gördüm." Peach'i yüzüne doğru kaldırıyor, pembe dudaklarını turuncu kürküne bastırmadan önce yanağını uykulu yavru kediye sürtüyor.

"Neden bu konuda çıldırmıyorsun?" Birden endişelenerek soruyorum çünkü odanın yağmalanmış olduğunu görmek tipik bir tepki değil.

"Adrenalinin etkisi geçince biraz panikleyeceğimden eminim. Ama şu anda, burada kimse olmadığı ve Peach bizimle olduğu için yeterince şanslı olduğumuz için mutluyum."

Kedicik. "Şu anda hayal görüyorum ve kendime bunun komik, heyecan verici ve ilginç olduğunu söylüyorum."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu normal değil, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayallerle dolu bir hayat yaşamaktan zevk alıyorum, çok teşekkür ederim." Bir şey düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Belki bu benim bir sonraki hiperfiksasyonum olur. Podcast dinleyen ve seri katilleri araştıran şu gerçek suç kızlarından biri olurum."

"Belki de henüz buna karar vermemeliyiz. Ayrıca, bunun bir seri katil olduğunu kim söyledi, Ava? Talan edilmiş bir odadan seri katile nasıl ulaştınız?"

"Yani, bu kesinlikle istikrarlı bir insanın işi değil. olmak, Jaime."

"Ama bir *seri katil*?"

Omuz silkiyor, sonra muhtemelen fikrini savunmaya devam etmek için ağzını açıyor, ama kapı çalınıyor, bir otel çalışanı arkasında bir memurla kapıda duruyor ve dikkatim yeniden odaklanıyor.

NINETEEN

AVA

Polisin ayrılmamıza izin vermesinin üzerinden neredeyse iki saat geçtikten sonra, Jaime'yi her türlü haberden haberdar edeceğine söz vererek yarışmanın bizim için ayırttığı yeni otele geldiğimizde hava kararalı çok olmuştu. Önceki otel benim için yeni bir oda teklif etmişti ve ben de kabul edecektim çünkü dürüst olmak gerekirse, her şeyin esprisi geçtikten sonra bitkin düştüğümü ve devasa boyutlarda bir kazaya doğru gittiğimi fark ettim.

Ne yazık ki Jaime reddetti, patronunu aradı, ona bilgi verdi ve geceyi geçirmek için onayladığı yeni bir yer buldu. Sonra Jaime eşyalarımı toplamama yardım etti. Odaya bavullardan sadece birini getirdiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım ama Jaime'nin buna rağmen çok sayıda iç çamaşırı ve sütyen gördüğüne eminim.

Bunu hafızamdan sileceğim, çok teşekkür ederim.

Yeni bir otelin resepsiyonuna gidiyoruz, burada bizi hızla içeri alıyorlar ve Jaime'ye her oda için iki tane olmak üzere dört tane verilen son birkaç duraktan farklı olarak iki anahtar kartı veriyorlar.

Bu da demek
oluyor ki... Bir
oda.

Ben ve Jaime aynı odada.

Zihnim, ellerinin omuzlarımda olduğu zamana, bana bakışına, beni sakinleştirmesine, bana Prenses demesine, odamı kontrol etmeye gitmeden önce başımın üstünü öpmesine gidiyor.

Asansördeyken nihayet konuşuyorum ve neredeyse boğucu hale gelen gerginliği azaltmaya çalışıyorum. "Tek oda mı?"

"Greg ve ben, peşinde biri varsa birlikte kalmamızın bizim için daha iyi olacağına karar verdik."

Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum. "Bu biraz fazla değil mi?" Jaime en üst kat için düğmeye basıyor ve asansör yavaşça yükseliyor. "Kimse *bana bakmıyor*."

"Odanıza girildi ve tahrip edildi, bu Size birden fazla platformda birden fazla tehdit ve mesaj gönderildi. Bana kalsa, yapacağımız en asgari şey bu olurdu." Çenesi geriliyor ve ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Sonra da onun çılgın kışının atacağı sert adımları gerçekten bilmek istemediğime karar veriyorum.

Polis ve otel personeli, odamın bulunduğu koridorda kamera olmamasına rağmen -yarışmanın seçtiği ekonomik bir oteldi- muhtemelen bir grup çocuğun etrafta dolaştığı konusunda hemfikir. Jaime'ye şahsen güvence vermeye gelen polis şefine göre, hayatıma yönelik yakın bir tehdit yoktu. Bu bölgede çok sık olan bir şey. Hafta sonları liseli gençleri eğlendirecek hiçbir şey olmayınca, baş ağrısı yaratacak kadar sorun çıkaran ama gerçek bir sorun yaratmaya yetmeyen küçük pisliklere başvuruyorlar.

Bunun yerine, elimizdeki konuya geri dönüyorum.

"Yani, bir otel odası," diye başlıyorum, dudaklarımda geniş bir gülümseme yayılıyor ve kalçamla ona çarpıyorum. "Yatakta biraz eğlenecek miyiz?"

"Ne?" diye soruyor, bir ebeveynin asi bir çocuğa verdiği yorgunlukla bana bakıyor.

Bana sorarsanız, oldukça iyi bir benzetme. Jaime sorumlu ebeveynse, ben de kesinlikle aşırı hareketli çocuğum.

"Hani iki tane ikiz yatağımız olması gerekirken tek kişilik yatak var ya, sen de aramıza yastık duvarı örmeye çalışıyorsun ama sonra beni kaşıklarken uyanıyorum." Ona gülümsüyorum ve o da derin bir nefes almadan önce bana bakıyor.

"Ne oluyor lan?" diye soruyor, sanırım kafası karışmış ve biraz da sinirlenmiş. Sadece gülümsüyorum ve devam ediyorum.

"Ya da belki korkunç bir kâbus görüyorumdur ve sen benim incindiğimi düşünerek uyanıyorsundur, sonra ben tekrar uykuya dalana kadar bana sarılıyorsundur." Kaşları şimdi endişeli görünerek bir araya geliyor.

"Sık sık kabus görür müsün?"

"Ortalama bir insandan daha sık düşünmüyorum." Gülümsüyorum ve omzunu okşuyorum. "Merak etme, kötü rüyalarım yüzünden benimle kucaklaşmak zorunda kalmayacaksın."

Hem yorgunluk hem de şaşkınlıkla başını bana doğru sallıyor. "Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?"

"Çok okurum," diyorum.

"Ne okuyacaksın? Korku kitapları mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve alay ediyorum. "Hayır, seni ahmak. Romantizm. Tek yatak kinayesi romantik kitaplarda bir *klasiktir*." Romantizm okumakla ilgili küçümseyici bir yorum yapacağını düşündüğüm bir duraklama oluyor, bu noktada kendimi haklı çıkarmam gerekecek, bu utanç verici çünkü uzun bir gün oldu, ama bunun yerine bana bir şekilde daha sinirli bir bakış atıyor.

"Az önce bana aptal mı dedin?" Asansör çınlıyor, kapılar açılıyor ve o çıkamadan ben çıkıyorum, onun ters ters bakan yüzüne dönüyorum.

Tanrım, onu kızdırmak çok eğlenceli. Ve kızdırması çok kolay. "Elbette. Şimdi hangi oda bizim, *ahmak*?"

Çok küçük bir mutfağı olan iki yatak odalı bir daireye adım atarken, "Vay canına, burası güzelmiş," diyorum.

"Bölgede süiti olan ve kedilere izin veren tek şeydi. Tam açıklama, olanlardan sonra, bundan böyle her durakta iki ayrı oda yerine iki yatak odalı bir süit alıyoruz" diyor.

"İşte sarılma umutlarım ve hayallerim gidiyor," diyorum iç çekerek, gece çantamı kapıp bana ters ters bakarken.

"Hangi odayı istiyorsunuz?"

"Umurumda değil," diyorum başımı sallayarak, çünkü gerçekten umurumda değil. Toplanıp etkinliğimizi gerçekleştirmeden ve bir sonraki etkinlik için Kuzey Carolina'ya gitmeden önce burada sadece bir gece kalacağız.

Yürüyüp gitti, çantamı bir odaya koydu ve sonra tekrar yanıma geldi. "Ben duş alacağım. Burada iyi misin?"

Başımı sallıyorum, kitabımı çıkarıyorum ve sanki bütün o kaotik gece hiç yaşanmamış gibi Peach'le kanepeye sarılıyorum.

"Evet, her şey yolunda."

Bakışları altında kendimi rahatsız hissedene kadar uzun süre bana bakıyor. "Gerçekten iyi misin?"

İçimi çekip gözlerimi deviriyorum, kitabımı bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum ve ona doğru ilerliyorum.

"Evet, Jaime."

"Sarsılmak sorun değil," diyor, sesi yumuşak ve nazik. Arabaya binmeden önce giydiğim pijamalarla önünde durana kadar hareket ediyorum, ona bakıyorum ve bir elimi göğsüne koyuyorum.

"Yanımda başka biri olsaydı muhtemelen öyle olurdu. Şanslıyım ki bir Jaime'm var, bu yüzden bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyorum."

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor, sonra tekrar açmadan önce kapatıyor. Sonra başını sallayıp geri adım atıyor, elim düşüyor.

"Gidip duş alacağım," diyor ve bunu yaparken yüzü kızarıyor.

Bunu yüksek sesle söylemek zorunda değilim. Bunun yerine, sadece gülümseyerek düşünüyorum.

Tanrım, benden gerçekten hoşlanıyor.

Peach gelip ayak bileklerime sürtünmeden ve bana bağırmadan önce toplam beş dakika oturup kitabımı okuyordum.

"Bekle, Prenses şeftali, bana bir dakika ver. İyi bir bölümdeyim," diye mırıldanıyorum, okurken onu kaldırıyorum ve sarılmak için kucağıma koyuyorum. *Sarılma havasında* görünmüyor ve bunun yerine bileğimi ısıırıyor, açıkça *beni şimdi besle, seni kaltak, yoksa hayatını cehenneme çevireceğim* gibi bir şey söylüyor. İç çekerek kitabımı yere bırakıyorum ve yüz yüze gelene kadar onu kaldırıyorum.

"Biliyor musun, eğer bu kadar tatlı olmasaydın, çok daha büyük sorunlarımız olurdu," diyorum kulaklarımı bile rahatsız eden tatlı bir sesle. Burnumu ısırđığında o da bana katılıyor olmalı.

İçimi çekiyorum, onu yere bırakıp işe koyuluyorum, derin bir nefes alıp kendimi düzene sokmaya çalışmadan önce kabına su ve mama koyuyorum.

Jaime'ye asla itiraf etmesem de, olanlardan sonra biraz sarsıldım. Bu çok gerçek, bana çok yakın. Mesajları ve yorumları zihnimin arka planına atabilirim çünkü onlar sadece kim bilir nerede rastgele bir yabancından gelen telefondaki kelimeler.

Ama biri otel odama zorla giriyor? Bu gerçek.

Bu yüzden, normalde yaptığım gibi yatağımda okumak yerine, kanepede okumayı seçtim çünkü daha güvenli ya da en azından Jaime'nin bana verdiği güvenliğe daha yakın hissettim.

Ana yaşam alanına geri döndüğümde, Peach yüzünü dünyanın en iğrenç kedi mamasıyla doldururken

Bu gezegenin küçük mutfağında benim okuma yerim kapılmış. Onun yerine beyaz tişörtlü ve gri eşofmanlı Jaime oturuyor, tam bir rüya, kanepede benden boşalan yere oturmuş kitabımı okuyor.

Tam bir kabus.

"Yerimi kaybetmemiş olsan iyi edersin," diyorum gülümseyerek, ne okuduğunu anlamaya çalışarak.

Sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi biraz sıcıyor, sonra bana bakıp başını sallıyor. "Arabada hep bunu mu okuyorsun?" diye soruyor, kitabı tekrar k a l d ı r a r a k .

"Yani, o kadar spesifik değil. Bazen vampirler, periler ya da hokey oyuncular. Kovboylar benim için yeni sayılır." Neye baktığını görmek için omzunun üzerinden eğildim ve bekâr bir anneyi yatağına bağlayan bir kovboyu okumasından duyduğum utançla savaştım.

Kapmak için uzanıyorum ama son anda ayağa kalkmadan önce elimden almak için hamle yapıyor. Kanepenin etrafından dolaşıp bir kez daha almak için uzanıyorum, ama o çok büyük ve ulaşamayacağımı bildiği bir açıyla okuyor. Neredeyse yakaladığımda ayağa kalkıyor ve kitabıma ulaşmamı imkânsız hale getiriyor.

"Tanrım, Prenses, bu tür şeyleri seviyor musun?"

Yüzümü göremiyorum ama kitabımı geri almak için hareket ettiğimde yanaklarımın şiddetle yandığını hissedebiliyorum. Bir e-okuyucuda okumaya başlamalıydım, ama kitapların kalıcılığını her zaman daha çok sevmişimdir ve fiziksel versiyonu sekme ve açıklama ekleyebilmeyi seviyorum.

"Bilmiyorum," diyorum, kitabı tekrar kapmak için zıplıyorum, ama yalınayak olduğumda çok uzun, beş inçlik topuklu ayakkabıların burada gerçekten yardımcı olabileceğinden değil.

"Bilmiyor musun? Nasıl bilmezsin?"

"Bunların hiçbirini yapmadım, Jaime. Sadece okudum." Kollarımı göğsümde kavuşturarak daha dik duruyorum.

"Neden?"

İyi. O bu oyunu oynamak istiyorsa, ben de oynarım.

"Çünkü bugünlerde hiç erkeklerle *tanıştın* mı? Bırakın beni becerirken boğmalarını, beni yemeğe götüreceklerine bile zor güveniyorum."

Orada öylece duruyor, söylediklerim karşısında ağzı açık kalıyor ve ben gülümsüyorum, oyun alanını bir kez daha eşitlediğim için mutluyum.

"Şimdi, sen? Bahse girerim bir kadını nasıl boğacağını ve bundan hoşlandığından nasıl emin olacağını biliyorsundur." Genişçe gülümsüyorum ve yarısı dolu olmasına rağmen su şişemi doldurmak için tekrar küçük mutfığa dönmeden önce göz kırpyorum. Bana öyle bakarken nefes almak için biraz alana ihtiyacım var.

"Şunu keser misin?" Jaime sonunda mutfığın girişinde durarak konuştu.

"Neyi durdurayım?" Omzumun üzerinden soruyorum.

"Dur..." Birkaç kez kekeliyor, söylemeye çalıştığı şey her neyse doğru yolu bulmaya çalışıyor ve onu bu kadar telaşlandırdığımı bildiğim için tatmin duygusuyla savaşıyorum. "Benimle flört ediyorsun."

"Neden?" diye soruyorum. Diye soruyorum, ama sonra aklıma başka bir şey geliyor, yeni bir düşünce beni dehşete düşürüyor. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ona doğru dönerek soruyorum. Onu kızdırdığı için onunla flört etmek bir şey, ama sadece işini yapmaya çalışırken onu rahatsız etmek başka bir şey.

Hızlı ve net bir şekilde cevap verir. "Hayır." Yanakları kızarıyor, sanki tek bir kelime bile yapmak isteyeceğinden daha büyük bir itirafmış gibi. "Bu hiç profesyonelce değil."

"Profesyonelce değil mi?"

"Benim işim seni korumak Ava. Seninle flört etmek değil."

Benim *onunla* flört etmemden ziyade *onun benimle* flört ettiğini söylemesi çok ilginç.

Bu onun flört tarzı mıydı?

Eğer öyleyse, bu işte *gerçekten* kötü.

Jaime Wilde'ın bir konuda gerçekten kötü olduğunu bilmek beni gülümsetiyor.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılmasına izin verdim. "O zaman anlaştık." "Neyi hallettik?" diye soruyor tereddütle, sanki emin değilmiş gibi.

gerçekten cevabımı istiyor.

"Benden hoşlanıyorsun. Bu yüzden seninle flört etmem seni telaşlandırıyor." Onu tam suyundan bir yudum alırken yakaladım ve boğulacak gibi oldu. Jaime birkaç kez öksürürken gülme isteğimle savaştım zorunda kalıyorum ve sonunda yanına gelip sırtını sıvazlıyorum. "İyi misin koca adam?"

Bana doğru dönüyor, bana ters ters bakmadan önce aramızda ancak bir karış mesafe bırakıyor. "Ben iyiyim. Sadece beni hazırlıksız yakaladın."

"Bu konuda gerçekten iyiyimdir," diyorum gülümseyerek.

Beni içine alıyor, seçici bakışları yüz hatlarımı, gözlerimi, yüzümü, dudaklarımı inceliyor... sonra dudaklarımda duruyor, gözleri beni öpmek istemeyecek biri için çok uzun süre orada kalıyor.

"Senden hoşlanmıyorum," diyor, sesi gürleşiyor ve kesinlikle gitmemesi gereken yerlere gidiyor.

"Evet, öyle. Sorun değil. Küçük bir aşk asla incitmez Kim olursa olsun," diyorum gülümseyerek, sonra geri çekilip sehpadan su şişemi alıyorum ve yürüyüp gidiyorum.

YİRMİ AVA

"Bir sonraki otelin adresini biliyor musun?" Jaime, Tennessee'deki bir sonraki durağımıza yaklaşık iki saat kala soruyor. Oraya vardığımızda planımız otele gitmek, *hazırlanmak* (onun sözleriyle, *çabuk ol Ava - bu saçmalıkların hiçbirisi yok*) ve sonra Tennessee Güzeli ve birkaç basın mensubuyla akşam yemeğine gitmek.

"Hayır." İç geçiriyor ve ben gülümsüyorum. "Bu turnede neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını fark etmedin mi? *Yetenekli* olan benim. *Adres* gibi ufak tefek şeylerle uğraşmıyorum. Hangi eyalete gideceğimizi bile zar zor biliyorum."

"Tennessee'ye gidiyoruz."

"Evet, anladım koca adam. Ama bırakın adresini, otelin adını bile bilmiyorum." Önce telefonuna, sonra da SUV'un ekranına bakarak bir kez daha iç çekti.

"Telefonumda var. Onu alıp adresi yazabilir misin?" Başımı salladım, orta konsola uzanıp telefonunu aldım, yüzüne doğru kaldırıp kilidini açtım ve uygulamalarına göz attım. "E-postamda, Five Star'daki Greg'den gelmiş olmalı."

"Anladım," diyorum ama sonra tanıdık, canlı renkli bir uygulama karşısında donup kalıyorum.

Bir sosyal medya uygulaması.

"Seni koca yalancı," diyorum gülümseyerek, omzunu iterek. "Tanrım, Ava, ben sürüyorum."

Peach, onun kucağındaki yerinden başını kaldırıp bana bakıyor.

"Araba kullanıyorsun ve bir *yalancısın!*" "Şimdi ne hakkında yalan söylüyorsun?"

Telefonu kaldırıyorum ve ona ekranı gösteriyorum, ben bunu yaparken gözleri ön camdan zar zor ayrılrsa da. "Sosyal medyanız var!"

"Ava, hayır, ben-" diye başlıyor ama sözünü kesiyorum.

"Seni takip edebilmem için kullanıcı adın ne?" Meraklı olduğum için simgeye dokunarak soruyorum.

"Ava, ben-" diye başlıyor.

"Ah," diyorum telefona bakarak. Beni durdurmaya çalışmaktan vazgeçiyor, onun yerine iç geçiriyor. "*Oh.*"

Oh diyorum, çünkü telefonu açtığımda hiç takipçisi olmayan bir Jaime0914 kullanıcı adı ve... takip ettiği bir hesap var.

Ben.

Adam beni takip ediyor. "Ava-"

"Bu hesabı ne zaman açtın?" Soruyorum ama cevap vermeyince başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzünün kızardığını ve çenesinin gerildiğini görüyorum. Son zamanlarda neleri beğendiğini görmek için beğenilen gönderilerine gittiğimde nedenini anladığımı düşünüyorum.

Benim içeriğim.

Adam sadece *benim içeriklerimi* beğeniyor.

"Sosyal medyanız var," diyorum, bir tür suçlama. İç geçiriyor, sonra başını sallıyor. "Evet," diye isteksizce itiraf ediyor. "Benim yüzümden," diyorum.

Yine derin bir iç geçirdi. "Bunu sağlığım için almadım."

Tekrar konuşmadan önce bir an geçmesine izin veriyorum. "İtiraf edecek misin?" Soruyorum, telefonumu açıyorum ve onun

onu takip ettiğinden emin olmak için. "Neyi itiraf edeyim?"

Telefonunu tekrar elime alıp e-postalarına tıkladığımda, bir sonraki otelin yerini bulup navigasyona yazdıktan sonra telefonunu ona geri verdiğimde ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle koltuğuma geri oturduğumda ses tonunda bir bıkkınlık var.

"Bana aşık olduğunu."

Bir şey söylemeyeceğini düşündüğüm uzun bir süre geçiyor, ben de kitabımı tekrar elime alıp okumaya başlıyorum. Ama birkaç uzun dakika sonra, nefesinin altından, onu duyuyorum.

"Biliyor musun Peach, annen sevimli olabilir ama tam bir baş belası."

Ve dürüstçe?

Buna galibiyet diyeceğim.

"Yani bu kitaplar... hepsi romantik mi?" diye soruyor bir saat kadar sonra kısa bir mola için kitabımı kapattığımda, boynumu gererek ve Şeftali'yi kucağıma çekerek biraz sarılmak için.

"Evet."

"En sevdiğin tür hangisi?"

"Ne?"

"Farklı türleri var, değil mi? Komik olanlar, üzücü olanlar gibi..."

Elimi göğsüme götürdüm ve nefes nefese kaldım. "En sevdiğim mecazları mı soruyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki?"

"Madem sordun." Ona dönüyorum. "Ben en çok romantik komedileri severim. Biraz komik, saçma ve çirkinler ama işin eğlencesi de bu zaten. Huysuz güneş ışığını, zoraki yakınlığı, zıt kutupların birbirini çekmesini seviyorum." I

duraklıyor, sonra gülümsüyorum. "En sevdiğim mecazların çoğuna uyuyoruz," diyorum düşünerek. "Hatta büyük, büyük adam, küçük, küçük kız."

Gözlerini kapatıyor ve bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?"

"Biliyorsun, o küçük, kısa ve narin. Adam ise iri, uzun boylu, kaslı bir adam. Çok ateşli ama lojistiği hep merak etmişimdir. İkimize bir baksana. Sen bir devsin. Asla doggy yapamayız, biliyor musun?" Ben böyle bir şey söylediğimde yaptığı gibi kızarmasını, kekeleymesini, hatta inlemesini bekliyorum.

"İşe yarar, inan bana," diyerek beni şok ediyor ve orada oturup ona göz kırpmama neden oluyor. Dudaklarının küçük ucunu kaçırmıyorum.

O konuşmadan önce az önce patlattığı bombayı sindirmeye çalışırken arabayı sessizlik kaplıyor.

"Neden sadece romantizm?"

"Çünkü onları seviyorum ve diğer türleri o kadar sevmiyorum. Hayatta bir şeyleri sırf başkaları öyle düşünüyor diye yapmak gerektiğine inanmıyorum."

"Hmm," diyor.

"Ayrıca, aşk fikrini kim sevmez ki? Aşık olmayı ve şehvete kapılmayı. Bu dünyadaki en güzel şey. Romantizm okuduğunuzda, bunu farklı şekillerde t e k r a r tekrar izleyebiliyorsunuz - sevilmecek ne var ki?"

Bir duraklama daha oluyor ve sanırım o sessizliği tekrar bozmadan önce konuşma bitiyor.

"Ama senin... senin bir erkeğin yok mu?" diye soruyor, kafası karışmış görünüyor.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum. "Birlikte birkaç haftadan fazla geçirecek kadar hoşlandığım birini bulamadım. Hayat bunun için çok kısa. Arkadaşlarımın sırf rahat olduğu ya da mantıklı buldukları için kendilerine uygun olmayan erkeklerle çıktıklarını gördüm. Birini istemiyorum

mantıklı. Uğruna delireceğim birini istiyorum." Tekrar omuz silkiyorum, kendimi çok fazla mikroskop altında hissediyorum. "Onu bulduğumda bileceğim ve her şey bitecek. Gelecek hafta da olabilir, kırk yıl sonra da. Sırf bir adamı bekliyorum diye hayatımı askıya alacak değilim."

Jaime gözlerini yola çevirmeden önce hızla bana bakıyor. "Benmerkezci bir güzellik kraliçesinden gelen bu sözler oldukça akıllıca, biliyor musun?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme var ve gülüp kolunu tokatlamadan önce ona bakakalıyorum.

"Gerçekten bir *fıkra* anlattığına inanamıyorum. Ve biraz da komikti."

"Oldukça komikti," diye homurdanıyor ve kolunu ovmak için tekrar uzanıyorum.

"Pekala, pekala, koca adam. Haklısın. Çok komikti."

Sessizliği bozmak için cesaretimi toplamadan önce bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz, duyulan tek ses navigasyon.

"Peki ya sen? Biriyle çıkıyor musun?" Bunu sormaktan bile utanarak soruyorum, ki bu benim doğama çok aykırı. "Görünüşe göre işin oldukça öngörülemez ve *sürekli* çalışıyorsun. Biriyle çıkmak ya da bir ilişki yaşamak zor olmalı." Kafasını sallarken yakalamak için ona bakıyorum, gözleri metanetle yolda.

"Bu işte dikkat dağıtıcı şeyler olamaz." Daha önce defalarca kendine söylediği bir cümleye benziyor ve bir an için ciddi olup olmadığını merak ediyorum.

"Dikkat dağıtıcı şeyler mi? Mesela, kışına bakmaktan kendini alamadığın güzel yolcu prensesler gibi mi?" Gülümseyerek soruyorum.

"Aynen öyle."

"Eminim eğlenceli bir dikkat dağıtıcı olabiliriz, biliyorsun." Sırf onun kızarmasını izlemek için flört etmek benim normal yöntemimdir, ama bu sefer kızarmadım.

Onun yerine, sadece dürüstlüğünü anlıyorum.

"Ava, sen en kötü türden bir dikkat dağıtıcısın."

"Kulağa çok da kötü bir şeymiş gibi gelmiyor."

Sonunda bir anlığına bana bakıyor ve gülümseyerek başını sallıyor, ardından dikkatini tekrar yola veriyor.

"Uzun zamandır bu işin içindeyim Ava. Bu işin kolay olduğunu düşünen, sadece hak sahibi insanlara göz kulak olduğunu ve polisle soyguncuyu oynadığını sanan kadın ve erkek gardiyanların gelip geçtiğini gördüm. İnsanların yaralanmasına neden olan şey dikkatlerinin dağılmasıdır."

Karnıma hayal kırıklığına uğramış küçük taşların yerleşmesine neden olsa da bu mantıklı. Görmezden geliyorum.

"Beğendin mi?" "Neyi?"

"Ne iş yapıyorsun? Korumalık."

Kabul edilebilir olandan daha uzun bir süre tereddüt ediyor, *bu da* cevabın tam olarak *evet* olmadığını *ama aynı zamanda tam olarak hayır da* olmadığını gösteriyor. *Kafası karışık.*

"Bu eğlenceli bir iş. Dünyayı geziyorum ve bunun için para alıyorum.

öyle yapıyorum. Atlas Oaks'a atandığımda, turneye çıktıklarında, arkadaşım haline gelen bir grup adamla takılabiliyorum. Bu harika bir şey."

"Fena bir iş değil, öğreniyorum." *Tekrar* gülümsediğinde şok oluyorum, sanki beni sevimli bulmuş gibi.

"Ama..." Sözümü yerine getirip onu beklemeye başladım. boşlukları doldurmak için.

İç çekiyor. "Ama bu iş sonsuza kadar sürmeyecek." Bir an için bunu yüksek sesle söylediği için şok olmuş gibi görünüyor, sanki bunu itiraf etmek istememiş gibi. Sonra devam ediyor, sanırım zaten yolu yarıladığı için. "Patronum -eski patronum- şirketi neredeyse bir yıl önce sattı ve yaklaşık üç yıl içinde devreye girecek olan gerçekten harika avantajları vardı, bu da benim erken emekli olabileceğim zaman. Yeni patron bana bu görevi verdi ve eğer işler istediği gibi gitmezse, yani şirketle bir sözleşme imzalamakla sonuçlanmazsa, bu avantajları göremeyebileceğimi ima etti."

Ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım, seni öldürmekle mi tehdit etti?"

"Tanrım, hayır. Sadece potansiyel olarak gitmeme izin veriyorsun, sanırım?" Sanırım bu daha az korkunç.

"Yani bu bir deneme çalışması mı?"

"Sanırım buna böyle de diyebilirsiniz."

Yüzümü buruşturup ona bakıyorum, birden özür diler gibi. "Ve ben bunu daha da mı zorlaştırıyorum?"

"Yani... özellikle değil."

"Ama bunu *kolaylaştırmıyorum*," diyorum yüzümü buruşturarak. Cevap vermiyor, ben de ona yeni bir soru soruyorum. "Emekli olduğunda ne yapmak istiyorsun?"

"Kesinlikle hiçbir şey," diyor sırtarak ve bu beni de gülümsetiyor.

"Herhangi bir süre boyunca oturmanın iyi olacağını sanmıyorum."

"Belki, ama eski üniversiteyi denemeye hazırım." Bu beni güldürdü, sonra sessizce oturup Jaime hiçbir şey yapmadan oturuyor. Bu asla sürmez. Adam her zaman tetikte, her zaman meşgul. Sıkıntıdan ölür.

"Peki ya sen? Tüm bunlardan sonra senin için sırada ne var?" Omuz silkiyorum. "Emin değilim."

Cevabım üzerine kaşları çatıldı. "Emin değil misin?" "Hayır," diyorum gülümseyerek.

Kaşları çatılır. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ben her zaman akışına bırakırım. Hayat kısa, anlıyor musun? Neden sevmediğiniz şeyleri yaparak harcayasınız ki?"

"Hmm," diyor ama bunu yutmuş gibi görünmüyor. "Ben her zaman karşıma hangi fırsat çıkarsa kucağıma düştü. Yarışmadan ve influencer'lık işlerinden önce barmendim. Şu anda yarışmadan kazandığım ve hiçbir şeye harcamadığım para ödülüm var ve her gün sosyal medyada sponsorluk talepleri alıyorum. Göreceğiz bakalım. Eninde sonunda, bir şeylerin içine düşeceğim ve fark edeceğim ki

Sonsuza dek yapmak istediğim Şey bu. O zamana kadar sadece hayatımı yaşıyorum."

Araba sürerken zaman geçiyor, Jaime sözlerimi düşünüyor ve sonunda konuşuyor.

"Biliyor musun, bencil bir prensese göre oldukça zekisin."

"Bunu sakın unutma koca adam," diyorum gülümseyerek ve kitabımı tekrar elime alıyorum.

YİRMİ BİR JAIME

"Ne okuyorsun?" Ava uzun süre sessiz kaldığında istemeden soruyorum. Çerçevesine beyaz kurdeleler bağlanmış büyük pembe kulaklığını çıkarıp dudaklarında geniş bir gülümsemeye başını kaldırdığında anında pişman oluyorum.

"Ne?"

"Ne okuyorsun? Kıkırdayıp duruyorsun."

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve ayaklarını altına sıkıştırarak bana bakmak için koltukta kayıyor. Peach kucığımda hareket ediyor, bir kolunu Ava'ya uzatıyor ve o da bu harekete karşılık vererek kulağının arkasını kaşıyor.

"Bir omegaverse."

Gözlerim yoldayken derin bir nefes alıyorum. O basit, anlamsız kelimeyi söyleme şeklinden, cevabım için heyecanlandığını anlıyorum. Yine de içimden bir ses ne derse desin bilmem gerekmediğini, *hatta* bilmek *bile istediğini* söylüyor.

"Omegaverse'in ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Kesinlikle," diyor ve ardından alfalar, omegalar, betalar, atamalar ve eşler hakkında uzun bir sohbete dalıyor. Sonra bana bir

bir pipet ve sargı bezi kullanarak *düğümün* ne olduğunu çok derinlemesine açıkladı ve ben haklıydım.

Bilmek istemedim.

"Anladın mı?" diye soruyor. Yola bakmaya devam ediyorum, ama kırmızı ışığa geldiğimizde ona dönüyorum, gülümsemesi genişliyor ve gözleri daha da büyüyor.

Tanrım, çok tatlı.

"Bundan önceki halimi özlüyorum," diyorum ve o da pırıltılı bir kahkahayla başını geriye atıyor, uzun atkuyruğunun sarısı kolunu sıyrıyor. Işık yeşile dönüyor ve "Biliyor musun, seninle vakit geçirebileceğimi düşünmüştüm-" diye itiraf etmeden önce arabayı sürmeye başlıyorum.

"Baskı altında, tabii ki." Gözlerini deviriyor ve ben de gülümsüyorum çünkü elimde değil.

"Tabii ki. Ama seninle zaman geçireceğimi ve senin de bunu kapatacağını düşünmüştüm."

"Ne?"

"Senin yarışmacı kızın. Mutlu-şanslı, herkese dostça davranan, top toplayıcı versiyonu. Senin bir sürtük ya da sinirli ya da başka bir şey olacağını." Cevap vermeyince başımı çeviriyorum, arabayı sürerken hızla bakıyorum, bana dönmüş, dudaklarına geniş bir gülümseme yayılmış.

"Ama...?" diyor, neredeyse sevinçten

zıplayarak. "Tanrım, tam bir baş belasısın."

"Hey, hey, hayır, bitir! Ne bekliyordun ki?!"

"Bunun bir rol olduğunu, gerçekten sen olmadığını sanmıştım. Ama hayatımda hiç kimse için rol yapmayan bir insanla tanışmadım. Arabada yanımdayken de aynıydın, o sahnedeysen de, o çocukla konuşurken de, bir dağın tepesinde röportaj yaparken de. Her seferinde aynı kişisin." Duraksıyorum, nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. "Çok etkileyici. Pek çok insan böyle değildir."

"Biliyor musun Jaime, bence bu *neredeyse* bir iltifattı," diyor gülümseyerek ve ben bir tanesiyle savaşmak zorunda kalıyorum

benimkinden. Bir süre sessiz kaldıktan sonra sesini alçaltarak ve neredeyse gergin bir şekilde sessizliği bozuyor. "Öyleyim, biliyorsun. Bazen."

"Ne?"

"Sahte. Kimsenin her zaman tamamen *gerçek* olabileceğini sanmıyorum. Ama bence bu normal." Çevresel görüşümde, omuz silkiyor, güneş ışığı gülümsemesinin bir kısmı soluyor ve içimden bir şey ona her zaman olması gerektiğini hissettiren her insanın peşinden gitmek istiyor, sanki herhangi bir anda olduğu kişi mutlak mükemmellikmiş gibi. "Bence herkes dünyanın geri kalanı için bir yüz takınıyor. Hiç kimse kapalı kapılar ardında ve dışarıda tamamen aynı değildir, özellikle de kameralar ve kariyerler söz konusu olduğunda. Herkes bazen biraz sahtedir."

"Bilmiyorum," diyorum.

Yalancı, diyor zihnim. *Ne lanet bir yalancı*.

Çünkü Ava beni etkilemiyormuş, içimde bir şeyleri değiştirmiyormuş gibi davranırken biraz sahteyim. Onu başka biriyle flört ederken gördüğümde ve bu beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmak zorunda kaldığımda ya da *benimle* flört ettiğinde ve umursamıyormuş gibi davranmak zorunda kaldığımda sahteyim.

"Hayır, hayır, değilsin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Öncelikle toplum içinde çok daha fazla tetikte oluyorsunuz," diyor ki bu doğru. "Ve kesinlikle yavru kedilerin kucağınıza oturup kulaklarının arkasını kaşımaya izin vermiyorsunuz ya da dünyada kendinizi kötü hissettiğiniz için yarışmacı kraliçelere bir düzine çeşit dondurma almıyorsunuz."

"Sanırım... Sanırım bu adil."

"Sürekli açık olmak düşündüğümde çok daha yorucu. Bazen keşke ben de normal olabilsem diyorum. Bir f-bombası patlatmak, kambur oturmak ya da sadece kötü bir ruh halinde olmak."

"Neden yapamıyorsun?"

"Öncelikle, internet sonsuza kadar var," diyor gülerek. "Ve korkunç bir kadınla otururken çekilmiş bir fotoğrafıma"

ihtiyacım yok.

Biri benimle hayatımın geri kalanında beni takip etmesi için konuşurken duruşum ve kaltak yüzümü dinlendirmem."

"Sanırım bu adil," diyorum, ne olursa olsun ona muhteşem olduğunu söyleme içgüdümü tutarak.

Lanet olsun, Wilde, kendine gel. O bir müşteri.

"Ve insanlar beni *görmeye* geliyor. Uzun bir süre araba kullanıyorlar ve yoğun hayatlarından zaman ayırıyorlar, programlarını yeniden düzenliyorlar, bebek bakıcısı buluyorlar veya işten izin alıyorlar, hepsi bu, çünkü bir şekilde onlara ilham verdim veya bir konuda iyi hissetmelerini sağladım veya yarışmalara ilgi duymalarını sağladım." İç geçiriyor, ruhunun derinliklerinden gelen bir ses ve bu ses beni derinden etkiliyor.

"Senin gerçek halini de severler Ava," diyorum, çenemi kapalı tutmam gerekse de. "Eğer onu daha fazla dışarı çıkarırsan."

Ne demeye çalışıyorum? Gerçek versiyonunu saklamasının bir nedeni var, çünkü eğer saklasaydı, Regina aklını kaçıırır ve sözleşmesini iptal etmek için bir neden bulurdu. Benim işim onu hizada tutmak, daha fazla ayak uydurması için cesaretlendirmek değil.

"Evet, belki," diyor.

"Belki değil, Ava. Kesinlikle." Sonra bir elim direksiyonda uzanıp onun elini tutuyorum ve bir kez sıkıyorum.

"Teşekkürler Jaime," diye fısıldıyor ve bu iki kelimenin *moral konuşması için teşekkür etmekten* daha fazlasını ifade ettiğini biliyorum.

Cevap vermiyorum.

Ben de elini bırakmıyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

YİRMİ İKİ AVA

"Sizi Florida'da ağırladığımız için çok heyecanlıyız!" diyor bu durak için vurguladığımız şnorkel işletmesinin eğitmeni. Hepimiz yerel bir şnorkel işletmesinin parçası olan büyük bir kiralık teknedeyiz. Yanımızda birkaç basın mensubu, Miss Florida, Anne (ne yazık ki), Jaime ve ben varız.

"Bugün, Florida kıyılarının en popüler turistik cazibe merkezlerinden biri olan şnorkelle dalış yapacağız. Bugün muhteşem balıklar ve mercanlar göreceğiz. Dışarıda birkaç köpekbalığı olabilir ama bunlar uysal türler ve bize herhangi bir sorun çıkarmayacaklardır."

Jaime'nin vücudu kısa bir süre hareketsiz kalıyor ve bir anlığına eğitmeni izlemeyi bırakıp ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor.

Yüzü soğukkanlı ve konuşmacının üzerinde, ben açıkça ona bakarken bile hiç değişmiyor. Eğitim köpekbalığı gördüğünüzde ne yapmanız gerektiğini, nasıl güvende kalacağınızı anlatmaya başlıyor ama ben Jaime'yi izlemekle meşgul olduğum için pek dikkat edemiyorum. Çenesi gerildi ve yüzündeki rengin bir kısmı gitti.

Ona doğru eğilip fısıldıyorum. "İyi misin? Bir hayalet görmüş gibisin. Ya da bir tehdit." Yakınlarda bir tehdit olduğu ve Jaime'nin bundan korktuğu düşüncesi içimi ürpertiyor.

"Köpekbalıklarını sevmem," diye fısıldıyor ve kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"*Sen* mi? Köpekbalıklarını sevmiyor musun?" Fısıldıyorum.

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmediğim ve sudan uzak durmak dışında kontrol edemediğim bir tehdit. Onlarda sevilecek ne var ki?"

Jaime hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da öngörülebilir olan her şeye duyduğu inkar edilemez sevgi. Sanırım bu yüzden onu bu kadar çıldırtıyorum, çoğu zaman onu bu kadar kızdırıyorum, çünkü ben öngörülebilirliğin *tam tersiyim*. Ben spontanlığı, kaosu ve uçmayı severim.

Jaime ile sevişmeyi de seviyorum.

"Çok güzeller," diyorum gülümseyerek, bunun onu kızdıracağını bilerek. Bana alaycı bir ifadeyle baktığında içimden bir galibiyet telaşı geçiyor, ancak bunun altında eğlence yatıyor.

"Güzel şeyler tehlikeli olabilir," diyor dikkatle ve ben gülümsüyorum.

"Benim gibi mi? Senin için tehlikeli miyim, Jaime?"

O daha cevap veremeden eğitmen yüksek sesle alkışlıyor, dudaklarında geniş, neşeli bir gülümseme. "Pekâlâ, önce kim can yeleği giymek ister?"

Hemen elimi kaldırdım. "Ben!"

Jaime'nin çenesi bir şekilde daha da sıkılaşıyor ve ben de eğitmene dönerek göz kırpıyorum ve üstümdeki örtüyü çıkarıp arkası olmayan ve önü süper düşük tek parça bir mayoyu ortaya çıkarıyorum.

"Bu koca adamı alabilir misin?" Ona tüllü kumaşı uzatarak soruyorum, sonra nefesimin altında fısıldıyorum, "Dişlerini gıcırdatmayı bırakmalısın. Dişlerin için gerçekten kötü."

Eğitmene doğru ilerlediğimde, onun yeterince sevimli bir adam olduğunu fark ediyorum, ama Jaime'ye kıyasla küçük görünüyor. Normalde, muhtemelen benim tipim olurdu: flörtöz, güzel bir gülümseme ve uzun, güneşte ağarmış saçlar, ama aniden, sörfçü çocuk görünümü bana göre değil.

Doğru büyüklükte bir can yeleği bulmak için bir çöp kutusunu karıştırmadan önce bana genişçe gülümsüyor ve ben de güzel bir tane olmadığı konusunda şaka yapıyorum. Gülümsemelerini ve çocuksu bakışlarını turistleri çekmek için kullandığı açık, ama ben buna kanmıyorum, can yeleğini giydirirken ya da tokasını takarken parmakları kolumun üzerinde kayarken gözlerimin içine bakmaya çalışmıyor.

Tüm bu süre boyunca omzunun üzerinden Jaime'ye bakmaktan kendimi alamıyorum, çenesi hâlâ gergin ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. Üzerinde bir çift zeytin rengi şort ve dar siyah bir tişört var, teni çoktan bronzlaşmış, bana güneş kremi sürdüğünü görmediğimi hatırlatıyor.

"Pekâlâ, sırada kim var?" diye soruyor eğitmen, Anne'e gülümseyerek, cazibesinin benim üzerimde işe yaramadığını açıkça kabul ederek.

Elini kaldırıyor ve ben de hareket ederek hafifçe sallanan teknede Jaime'ye doğru yürüyorum. Parmak arası terliklerimi çantama koyuyorum, güneş kremi arıyorum ve onu biraz sürmeye ikna etmeye çalışıyorum, ama sonra can yeleğimin gevşek kayışlarından birini güçlü bir şekilde çekerek dik durmamı sağlıyor.

"Ne-"

"Berbat bir iş çıkardı. Bunları sıkıyorum," diye mırıldanıyor Jaime nefesinin altında ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküp göğsümle yüz yüze gelince benimkini yakalıyor. Gözleri can yeleğimin tokalarına kilitlenmiş, onları çözüyor ve sonra daha güvenli olmaları için gevşek kayışları çekiştiriyor ve manipüle ediyor. Bir parmağı göğsümün yan tarafını sıyırdığında neredeyse ayağımı kaybederken ellerim omuzlarına doğru hareket ediyor.

"Özür dilerim."

Cevap vermiyorum çünkü hafif bir dokunuşla nefesim

açıklanamaz bir şekilde boğazımda düğümleniyor.
Jaime'nin beni sevdiğine dair şaka yapıyorum.

Ben, çoğunlukla onun damarına basmayı ve onun "profesyonellik" tanımını komik bulduğum için, ama o yakışıklı bir adam. Ondan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum ve ara sıra aklımdan geçen uygunsuz düşüncelerden daha fazlasına sahip değildim.

"Bu da mı benden hoşlanmıyorsun?" Sadece onun kulağına fısıldıyorum.

Başını sallıyor ama bana bakmıyor, sadece gözlerini can yeleğinin kayışlarından ayırmıyor, onları çözüyor ve güvenli olduğundan emin oluyor.

"Benim işim seni güvende tutmak; tek yaptığım bu," diyor alçak bir hırıltıyla. "O herif göğüslerine bakmakla o kadar meşguldü ki bunu doğru bağladığından emin olamadı."

"Mm-hmm," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde. "Çünkü benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Doğru," diye homurdanıyor, sonra aniden ayağa kalkıyor, can yeleklerinin bulunduğu kutuya doğru ilerliyor ve kendi bedenine uygun bir tane kapıyor.

"Ne yapıyorsun?" Elinde yeleğiyle geri döndüğünde sordum.

Onu çantamın yanındaki koltuğa fırlatıyor, sonra arkasına uzanıp tişörtünü kapıyor ve başının üzerinden çekiyor. *Her yerindeki* çizgileri ve kas yapısını görünce ağzım kuruyor. Tanrım, spor yapmak için bu kadar erken kalkmasına şaşmamalı - bunu korumak için bir yüzyıl geçmesi gerek. Geniş olduğunu biliyordum ama şimdi görüyorum ki bunun nedeni kaslı omuzları ve güçlü sırtı, ön tarafında mükemmel miktarda göğüs kılları var.

"Sen şnorkelle dalıyorsan, ben de dalıyorum." "Jaime, yapmak zorunda değilsin-"

"Buradaki tek görevim seninle ilgilenmek ve seni güvende tutmak Ava," diyerek sözümü kesiyor. "Yapmak zorundayım."

"Ama sen köpekbalıklarından korkuyorsun."

Gözleri gökyüzüne kayıyor, benimleyken sık sık yaptığı bir hareket, sanki onu sürekli bir noktaya itiyormuşum gibi

devreye girmesi için daha büyük bir güce ihtiyacı var. "Köpekbalıklarından korkmuyorum Ava. Sadece öngörülemezlikten hoşlanmıyorum."

"O zaman benden nefret ediyor olmalısın," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

Bana bakıyor, koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından yüzümü okurken dudaklarını bile eğmiyor. "Senden nefret etmekten çok uzağım Prenses, iyi ya da kötü. Sanırım bu çok açık."

Beni şaşkına çeviriyor, kendinden eminliği ve Jaime hakkında düşündüğüm her şeyin tam tersi olmasıyla beni şaşırtıyor ve şok ediyor.

Elbette, benden hoşlandığını söyleyerek onunla dalga geçtim ve elbette, benden gerçekten nefret ettiğini hiç düşünmedim, *ama* bunun onun ideal görevi olduğu izlenimine kapılmamıştım, bir güzellik kraliçesini sürekli olarak neredeyse başını belaya sokarken ülke çapında sürmek.

Eğitmen duymadığım bir şeyler söylerken ona bakmaya devam ediyorum, Jaime'de ve söylediklerinde kayboluyorum, ta ki kalın kolu kalkıp gözlerini arkamdaki eğitmene dikene kadar.

"Önce biz gideceğiz," diyor ve can yeleğini hızlı ve etkili bir şekilde giydikten sonra bir elini belime koyarak beni teknenin arkasına doğru çevirip yönlendiriyor.

Bildiğim bir sonraki şey, eğitmen her birimize gözlük, şnorkel ve talimatlar listesi verdikten sonra Jaime'nin teknenin arka tarafının kenarında durduğu. Zar zor duyuyorum, zihnim hala yarışıyor, ama Jaime konuşurken ona yapışmış, her şeyi alıyor.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diyor sonunda. "Ya nazikçe binebilirsiniz ya da atlayabilirsiniz." Bize bakarken gülümsemesi gerçektir ve birden nerede olduğumu, kameralar olduğunu ve yapılacaklar listesindeki maddelerden birini geçmek üzere olduğumuzu hatırladım.

"Atla!" diye bağıriyorum ve teknedeki herkes sanki benden daha eğlenceli versiyonu istemem bekleniyormuş gibi gülüyor.

Jaime ofluyor ama başını sallıyor.

Tur rehberi Jaime'ye çenesini göstererek, "Ne zaman hazır olursanız," diyor.

"Önce sen," diyor nefesinin altında ama ben başımı sallıyorum, sallarken örgüm omuzlarımı sıyırıyor.

"Birlikte."

Bana bakıyor, gözlerini devirmeden önce bakışlarında hafif bir kızgınlık var. "Peki." Sonra geri sayımımı bekliyormuş gibi ileri bakıyor.

Sonsuz bir şekilde soluma, ona doğru eğildim. "Elimi tutmalısın," diye fısıldıyorum.

"Ne?"

"Atlamadan önce. Elim tutmalısın." Önce suya sonra da bana baktı. "Neden?"

"Bilmiyorum, herkes tekneden atladığında böyle yapar." Bana ters ters bakıyor ve ben gülüyorum. "Elimi tutman profesyonelliğini bozmaz, koca adam," diyorum ona.

"Sanırım profesyonelliği çoktan onarılamayacak şekilde mahvettim," diye homurdanıyor nefesinin altında. Yüksek sesle gülüyorum ve dudakları karşı koyamadığı bir gülümsemeyle aralanıyor.

"O zaman elimi tut ve atla." Ve atladı.

YİRMİ ÜÇ AVA

"Bu da ne?" Jaime, dört gün sonra günlük gezi için dışarı çıkmak üzere yatak odamdan çıktığımda soruyor.

"Bir çanta," diyorum gülümseyerek, küçük krem rengi dantelli el çantasını kaldırarak.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor ve ben de anlıyorum elbette.

Omuzları fiyonklu pembe korse benzeri bir üst ve kısa bir firfırla genişlemeden önce uyluğun ortasına kadar oturan kısa, krem rengi bir etek seçtim. Üstte beni tutan ve bana çok ihtiyaç duyduğum desteği veren bir balen olmasına rağmen, göğüslerim neredeyse üstten dışarı taşıyor ve kışımı örtmek için altına çıplak erkek şortu giymeme rağmen, etek kesinlikle kısa.

Jaime sinirli görünüyor.

"Oh, bu küçük yaşlı şey mi?" Geniş bir gülümsemeyle soruyorum, eteğimin firfırları biraz daha açılsın diye dönüyorum.

"Azın altını çiziyorum," diyor kaşlarını çatarak. Zihnindeki dişlilerin çalıştığını neredeyse görebiliyorum.

"Sus, yarışmada giydiğim kıyafetlerin yarısından daha fazla kapatıyor. Hepimize giydirdikleri mayo neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu," diyorum, Miss Americana yarışmasında giydiğim zorunlu mayoya atıfta bulunarak.

"Evet, güven bana, biliyorum."

"Gösteriyi izledin mi?" Birden ilgimi çekti. "Bir kısmını
. benim iş o bilmek kim Ben
İzliyordum. Senin

fotoğraflar internetin her yerinde. Bu mayo
fotoğraflarından kaçınmak oldukça zor."

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun."

"İnan bana, değilim."

"Dur tahmin edeyim, bir kadının plajda sadece etekli tek
parça giymesi gerektiğini düşünen adamlardan birisin."

"Hayır, ama kışını daha fazla kapatırsan hayatım biraz
daha kolaylaşır."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve gülümsüyorum.

"Yani kışımı mı izliyordun?"

Gözlerinde bir şey parlıyor ama parladığı anda
kayboluyor.

"Sanırım bu noktada tüm ülke senin kışını gördü."

"O zaman belki de benden hoşlanmaman iyi bir şeydir,"
diyorum göz devirerek.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diyor.

"Neden, çünkü senin olsaydım bana mağara adamı gibi
davranır, sürekli rahibe kıyafeti giydirirdin, öyle mi?"
Çenesi gerilirken içinde bir şeyler kopmuş gibi görünüyor.
Başını sallayarak bir adım daha yaklaşıyor ve kalbim hızla
çarpmaya başlıyor.

"Hayır, Prenses."

"Yani evden çıkmama hiç izin vermeyecek misin?" Sesim
soluk soluğa bir fısıltı, aramızda sadece iki adım var.

"Hayır, tatlım. Eğer benim olsaydın, seni her yere
götürürdüm. Her yere. Her fırsatta sana hava atardım.
Senin gibi bir kadına ne yapacağını, ne giyeceğini
söyleyemezsin. Yapmasına izin verirsin, sonra hareket
ederken kışını izlemeye hazırlanırsın, hayatını yaşarken
tetikte olursun, ona zarar gelmemesini sağlarsın. Böylece
kendi baloncuğunun dışında güneş ışığı ve gökkuşağı
olmayan bir dünya olduğunu asla fark etmek zorunda
kalmaz."

Sözleri ciğerlerimdeki nefesimi kesiyor, damarlarımdaki kanı durduruyor, kalbim tekliyor.

"Kulağa şu anda yaptığımız şeye oldukça yakın geliyor, değil mi?" Soruyorum ve kendi kulaklarıma bile sesim nefesli ve baştan çıkarıcı geliyor, bir Marilyn Monroe kalitesi. "Ben ne istersem giyerim, ne istersem yaparım, sen de başıma kötü bir şey gelmesin diye kıcımlı kollarsın?"

Başını sallıyor, bakışında biraz pişmanlık var. "Ama sen benim değilsin Ava."

"Olabilirim," diyorum, öne doğru küçük bir adım atıp ona gülümseyerek. O kadar uzun ki, ayakkabılarımı giymediğim için onun yanında normalden bile küçük kalıyorum. "Ben senin korumanım," diyor sanki bana bir şey söylemek istemiyormuş gibi.

söylüyor ama yine de kelimeleri söylemeye zorluyor.

"Ama olmasaydın," diye açıklıyorum. "Eğer bir müşteri olmasaydım, korumak için para aldığın biri olmasaydım, beni ister miydin?" Bir adım daha attım ve neredeyse onunla göğüs göğüse geldim. Kendimi böyle açıkta hissediyorum, küçücük bir kıyafetin içinde, o siyah bir tişört ve siyah bir pantolon giymiş.

"Ava..."

"Bilim için, Jaime." Elimi göğsüne koyuyorum ve kalbinin avucuma çarparak orada attığını hissediyorum.

Yüzümde bir şey görüyor olmalı ya da belki o da benim kadar oyunlardan sıkıldı, çünkü sonunda bir itiraf gibi hissettiren bir şey yapıyor. "Evet, Prenses, eğer müşteri olmasaydın, seni öperdim."

Duymam gereken şey bu. Beni istemeyen, beni hiç istememiş ve istemeyecek olan bir adama kendimi vermeyeceğim, ama bu? Bununla çalışabilirim.

Yavaşça, ona hayır demesi, beni itmesi için zaman tanıyarak.

Sürekli damarına basıyor olsam bile saygı duyacağım bir hareket - serbest elim boynunun yan tarafına gelene kadar yukarı hareket ediyor. Sonra hareket ediyorum, ayak parmaklarımdan ucuna kadar kaldırıyorum, onunla buluşmaya çalışmak için yükseliyorum, başını biraz eğmeye teşvik etmek için elime hafif bir baskı uyguluyorum, o da

sarılmadan önce bunu yapıyor

Bir kolunu belime doladı, vücudumu en lezzetli şekilde onunkine yapıştırdı.

Ve sonra dudaklarım onun dudaklarında, nazik bir baskı, kalbimin hızla çarpmasına ve midemde kelebeklerin patlamasına neden olan dudakların dudaklarda kalması.

Dudaklarımda yumuşak, rahat bir gülümsemeyle düz ayaklarıma doğru inerken istediğimden çok daha çabuk bitti. Gözlerim yavaşça açılarak ona bakıyor, o da başını eğerek bana bakıyor, gözleri beni seçiyor ve okuyor.

"Beni öptün," diyor basitçe ve göğsünden meme uçlarıma doğru hareket ederken her heceyi mümkün olan en iyi şekilde hissediyorum.

"Evet," diyorum gülümseyerek.

"Beni öptün," diye açıklıyor, sanki bu kavramı kesinlikle şaşırtıcı buluyormuş gibi.

"Elbette," diye tekrarlıyorum gülümseyerek. "Bu işler böyle yürümez Ava."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve dudaklarımı yukarı kaldırıyorum. "Sanırım tam olarak böyle oldu," diyorum gülerek.

"Hayır, benimle değil."

Başımı yana eğip gözlerimi deviriyorum. "O zaman nasıl işe yarayacak Jaime?" Sözlerimde meydan okuyarak söylüyorum, muhtemelen iş ya da bulanık çizgiler ya da kim bilir kimler yüzünden bunu yapmamam gerektiğini söyleyeceği aptal erkek açıklamasını bekliyorum.

Bunun yerine, her zamanki gibi, bunların hiçbirini yapmayarak beni şaşırtıyor.

"Bunun gibi."

YİRMİ DÖRT JAIME

Dizlerim biraz bükölüyor ve boştaki elim Ava'nın kışının altından geçiyor, sonra dik durup onu yerden kaldırıyorum ve arkasındaki duvara doğru ilerliyorum. Anında, bacakları içgüdüsel olarak belime sarılıyor, sanki vücudu bile bunun nasıl olması gerektiğini biliyormuş gibi.

Kafamın içinde olduğumu sanıyordum.

Onun sadece muhteşem olduğunu ve birbirimizin etrafında çok fazla olduğumuzu düşündüm, çünkü Ava'ya karşı hissettiğim bu her şeyi tüketen çekimin kolaylıktan veya kafamdan başka bir şey olmasına imkan yok.

Sonra beni öptü ve bu teori pencereden dışarı atıldı.

Şimdi, daha
fazlasına
ihtiyacım var.
Boku yedim.

Ama bunun için başka zaman endişelenebilirim. Başka *bir* zaman. Şu anda onu sırtını duvara yaslıyorum, yüzü tam benimkinin önünde, artık daha eşit durumdayız, dudakları benimkilere değerken fısıldıyorum, "Bu işler böyle yürür Ava. Seni öpüyorum. Her seferinde *seni* öperim ve bunu öyle bir yaparım ki öpölmenin nasıl bir şey olduğunu asla unutamazsın. tamamen sana saplantılı bir adam tarafından."

Bu bir tür itiraf; ondan hoşlanıp hoşlanmadığımla ilgili tüm sorularına ve öğrendiğime göre sürekli alay etmesine cevap sadece onun tarzı. Bana her sorduğunda, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı sorduğunda, "*Evet, senden hoşlanıyorum Ava*" dememek için kendimi zor tutuyorum. *Senden hoşlanmaktan da öte, sana kafayı takmış durumdayım ve sen aklımda olmadan tek bir şey bile yapamıyorum.*

Ava Bordeaux uyandığım anda düşündüğüm ilk şey ve uykuya dalarken düşündüğüm son şey ve bunun onu koruma ihtiyacımla hiçbir ilgisi yok. Azıcık bile değil.

Çenesindeki elim daha iyi aç vermesi için yüzünü yukarı kaldırıyor ve başımı aşağı eğerek dudaklarımın hafifçe dudaklarını sıyrmasına izin veriyorum. Öpüşürken iç geçiriyor, bu ses doğrudan sikime gidiyor ve ben de bunu dudaklarını aralamak, dilimi ağzına sokmak ve onu tatmak için kullanıyorum.

Çiklet. Tadı lanet bir sakız gibi. Beni çılgına çeviren pembe prensesimin *tadı* sakız gibi ve bir an için başka her yerde tadının nasıl olduğunu merak ediyorum.

Dili benimkine dokunmaya geldiğinde, onunla dans ettiğinde, hakimiyet için savaştığında, bu bizim günlük etkileşimlerimiz gibi ama bir öpücükte: ateş vuruşu ile şekerli tatlı.

Bu beni sertleştiriyor, *daha fazlasını* istememe - hayır, *ihtiyacım olmasına*- neden oluyor, bu yüzden daha da yaklaşıyorum, onu duvarla göğsüm arasında daha da sıkıştırıyorum, sikim bu açıyla onun merkezine sürtünüyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor öpüşürken ve ben onu becerirken altımda çıplak bir şekilde bu sesi çıkarması için neler vermezdim.

"Mükemmelsin amına koyayım," diye inliyorum dudaklarına karşı, dişlerim önce ısırıp sonra emerek morarmış derisini yatıştırıyor. Sonra dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, emiyorum ve nazikçe tadına bakıyorum. O bir bağımlılık -en tatlı tatlı, en güçlü likör- ve ben şimdiden onunla sarhoş olmuş durumdayım.

"Lanet haftalar, tatlı küçük kıyafetlerinizle beni kızdırıyorsunuz." Boynunu ısırıyorum ve tekrar inliyor, bana karşı eğiliyor, bana daha fazla çalışma alanı sağlamak için başını yana eğiyor.

"Tek yapmak istediğim işimi yapmak ve seni ne kadar *çok* istediğimi unutmaya çalışırken benimle dalga geçiyor ve senden hoşlandığımı söylüyorsun. Seni ne kadar çok istediğimi biliyorsun, değil mi Ava? İlk günden beri biliyorsun. Bunu saklamakta berbatım." Kulak memesini ısırmadan önce dilim boynunun derisinde geziniyor. Kalçaları şimdi hareket ediyor, sert sikime karşı hafifçe sallanıyor.

"Ben de seni istiyorum," diye fısıldıyor, bir yalvarış gibi.

"Biliyorum, Prenses. Kahretsin, biliyorum. Sana daha ne kadar karşı koyabilirim bilmiyorum." Boynunu emiyorum, hareket ediyorum ve ısırıyorum, bir noktada çok uzun süre kalmamaya dikkat ediyorum, çünkü yüksek durumumda bile, yarışma kraliçesinde bir morluk bırakmamam gerektiğini biliyorum.

Elim yanından aşağı kayıyor, sonra göğsünü kavrayana kadar yukarı çıkıyor, başparmağım kabı aşağı itmeden önce meme ucunun kabarık noktasının üzerinde geziniyor. "Tanrım," diye inliyor kulağıma ve ben de sert sikimi tekrar ona sürüyorum, üzerimde sallanmaya devam etmesini, bir tür sürtünme elde etmeye çalışmasını yaşıyorum. "Daha fazla, lütfen."

Ağzım tekrar onunkine gidiyor, meme ucunu çimdiklemeden önce tadına bakıyorum, yuvarlıyorum ve bunu yaparken çıkardığı çığlıkta boğuluyorum. Göğüsleri mükemmel, avucumu şu anda emmek için her şeyimi verebileceğim sıkı pembe meme uçlarıyla dolduruyor, ben oynarken vücudu tepki veriyor. Onu yatağa yatırmanın yollarını düşünmeye başlıyorum, bundan sonra ne yapacağım, nasıl-

Sonra telefonumdan bir mesaj geliyor, muhtemelen koordinatörler aşağıya inip inmeyeceğimizi ya da bir sorun olup olmadığını soruyor ve kendime geliyorum.

Bunu yapmamalıyız.

Gitmemiz gereken yerler, bize güvenen insanlar var.

İkimizin de yapması gereken bir iş var.

Yine de geri çekilmek yerine öpücüğü yavaşlatıyorum, tamamen bitiremiyorum.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığı önemli değil, Ava'yı öptüğüm için pişman değilim.

Azıcık bile değil.

Elim son bir kez kışını kavıyor, sadece onu koruyan biri için çok sık izlediğim mükemmel küreleri sıkıyor, tutuşumu gevşetmeden önce vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum, bunu yaparken iniltiyle savaşıyorum.

Ona bakıyorum, dudakları şişmiş, ruju neredeyse bitmiş, neredeyse fikrimi değiştiriyorum. Neredeyse koordinatöre Ava'nın gıda zehirlenmesi geçirdiğini ve bugün gelemeyeceğimizi söyleyen bir mesaj gönderecektim, bunun yerine Ava'yı bütün gün yatağında yatırmayı tercih ettim. Ama her şeyden çok Ava'nın çalışkan olduğunu ve insanları hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmadığını biliyorum.

Hoşuna gitse bile, yapmak için burada olduğu şeyi yapmadığı için pişman olacaktı. Bu yüzden dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırıp fısıldıyorum: "Bu işler böyle yürür Ava." Sonra geri çekiliyorum, ayakları yere basana kadar belini tutuyorum, biraz bocalamasını izlerken gülümsemeye karşı koyuyorum. Bunu yaptığında, tekrar geri adım atıyorum, tam göğsünün pembe meme ucunu üstünden yakaladığımda bir inilti ile savaşıyorum. Uzanarak sutyen üstünün krem rengi kumaşını nazıkçe kavıyorum ve tekrar örtülene kadar çekiştiriyorum.

Ben bunu yaparken alçak sesle miyavlıyor, sanki parmaklarımın tenini hafifçe sıyırması bile başlı başına bir mutlulukmuş gibi ve işler kontrolden çıkmadan bu otel odasından ayrılmam gerektiğini fark ediyorum.

Geri adım atarak onu son bir kez daha süzüyorum; yüzü kızarmış, dudakları şişmiş, gözleri irileşmiş ve uzanıp başparmağımın yanıyla alt dudaklarının silmeden önce her şeyi hafızama kaydediyorum. "Git rujunu düzelt Prenses. Seni koridorda bekleyeceğim."

YİRMİ BEŞ AVA

Jaime beni duvara yaslayıp sanki onunmuşum gibi öptükten sonra öğleden sonra hiçbir şeye odaklanamadım. O öpücüğün beni götürdüğü gezegenden aşağıya süzülmem, rujumu düzeltmem ve koridora adım atmam tam beş dakikamı aldı. Bunu yaptığımda, belime hafif bir el koydu, beni asansöre doğru yönlendirdi ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı.

Öğleden sonraki etkinlik basit, Miss Georgia'nın memleketi Augusta'nın şirin Ana Caddesini keşfetmek ve ardından hayranların bana ve Miss Georgia'ya, Vanessa adında tatlı bir kadına ve maalesef Anne'ye merhaba demek için fazladan bağışta bulundukları bir buluşma ve selamlaşma ile bir bağış toplama yemeğine gitmek.

Odaya girdiğimizde çok şirin olduğunu gördük. Üstünde vesikalık fotoğrafların ve kalemlerin olduğu iki yüksek masa ve üzerinde minik pembe fiyonkların olduğu krem rengi büyük bir fon var. Siyahlar giymiş iki adam, yemeğin düzenlendiği otelin ek güvenliği ile birlikte birbirleriyle sohbet ediyorlar.

"Ben şu köşede olacağım," diyor Jaime içeri girerken, odanın bir köşesini işaret ederek.

en üst masada duracağım. "Hemen yanınızda olmadığım için sinirlenmeyin; fotoğraflarınızda olmak istemiyorum."

Başımı ona doğru sallamadan önce bir gülümsemeye mücadele ediyorum. "Sorun değil, koca adam. Bence bu sağlam bir istisna."

"O neden burada ki?" Anne tüm dramı ve tavrıyla yanıma gelerek soruyor. Vanessa'ya "*hadi* bakalım" der gibi bakıyorum ve o da kocaman gözlerle gülümsüyor. "Bir tanışma toplantısında başını nasıl bir belaya sokabilirsin ki?"

İç çekerek Anne'e dönüyorum ve sesimi olabildiğince sakın ve dostça çıkarmaya çalışıyorum. "Düşündüğünüzün aksine, Jaime sadece beni takip etmek ve her hareketimi Regina'ya rapor etmek için burada değil, bana biraz fazla ilgi duyan bazı tuhaf tipler olduğu için burada."

Anne bana gözlerini devirip ellerini kalçalarına koymadan önce ofluyor. "Biliyorsun, hepimizin mesajlarında tuhaf tipler var Ava. Seni bir korumaya ihtiyaç duyacak kadar özel yapan nedir bilmiyorum."

Onu yatıştırmaya çalışarak ellerimi kaldırdım. "Bak, Regina'yla konuş. Korumaya ihtiyacım olduğunu hiç söylemedim -gerekli olmadığını söylediğim toplantıda sen de vardın. Beni bu adamla baş başa bıraktılar," diyorum, baş parmağımla Jaime'yi işaret ederek, her ne kadar son üç haftadır yanımda olmasından giderek daha fazla mutlu olsam da.

"Burada sadece el sıkışıp fotoğraf çektireceksiniz. Otelde güvenlik var. Ben güvenliğin *olmadığı* ana odada olacağım." Çenesini yukarı kaldırıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Bu duruşu ve yüzü onu istediğini elde edemeyen küçük bir çocuk gibi gösteriyor, sanki ayağını yere vurmaya da yere yatmak üzere, istediğini elde edene kadar öfke nöbeti geçirecekmiş gibi. "Benimle gelmesini istiyorum."

Jaime'nin vücudu benimkinin yanında geriliyor ve içimi bir kıskançlık ve panik dalgası kaplıyor ama sümüklü gülümsememi koruyorum.

"Seninle gelmek mi? Ne için, Anne? Kazanman için oy veren milyonlarca insandan seni korumak için mi?" Vanessa küçük bir homurtu çıkardı ama ben konuşmaya devam ettim. "Jaime'nin sana yardım etmesini isteyecek kadar tehdit altında hissediyorsan, Regina'yla konuşmalısın. Ya da Jaime'yle, ama o konuda iyi şanslar."

"İyi şans mı? Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Bu sadece onun hiçbir şeyden hoşlanmadığı anlamına geliyor." Elimi sallıyorum odanın etrafında. "Bu."

"Belki de sadece *senden* hoşlanmıyordur," diye cevap veriyor saçlarını yolmak istememe neden olacak bir şekilde.

Aklım doğrudan bu sabahki öpücüğe gidiyor, bana sarılma şekline, bana bakışına, üzerine bastığımda çıkardığı iniltiye...

Kesinlikle benden hoşlanıyor.

Ama tabii ki Anne'in bunu bilmesine izin vermeyeceğim. "Çok haklısın," diyorum kocaman gözlerle. "Bu olmalı. Belki onu düzeltebilirsin, biliyor musun?" Jaime kahkahasını gizlemek için öksürmeden önce homurdanıyor, bana bakıyor, gözlerini devirip uzaklaşmadan önce bir değerlendirme yapıyor.

Bunu yaparken Vanessa bana doğru eğiliyor. "Tanrım, çok çekilmez biri," diyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?"

"Anne seninle kaç kez durdu? Ve nasıl oldu da hala onu *kaybetmedin*?"

"Ah, şu. Evet, dürüst olmak gerekirse çok fazla. Ama İşin iyi tarafı, benden o kadar nefret ediyor ki çoğunlukla benden uzak duruyor."

Vanessa bir kahkaha atıyor ve bana içten bir gülümseme veriyor. "Tanrım, bu çok hoş olmalı. O kadar uzun süre iyi davranmaya çalıştım ki onunla aynı pistte olduğumuzdan beri; sanırım arkadaş olduğumuzu düşünüyor."

"Ah, evet, ne yazık ki, ya da belki de benim için şanslıyım, o nihai kabullenme durumuna asla ulaşabileceğimizi sanmıyorum."

"Kesinlikle şanslı," diyor sesi biraz alçalmadan önce. "Kötü cadı ve maymunu geliyor."

"Ne-" diye başlıyorum ama Regina bir görev için yolumda yürüyor, Anne de kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arkamdan geliyor ve anlıyorum.

Regina kimseye selam vermeden, "Bay Wilde, bugün Anne'le birlikte imza gününe gitmenizi istiyorum," dedi.

"Ne?" diye soruyor. "Hayır, Ava'ya atandım."

Duruşu daha da dikleşiyor, çenesi dışarı fırlıyor ve içimden bir ses bu kadının istediğini elde edememeye alışık *olmadığını* söylüyor. "Aslında sen Miss Americana yarışmasına atandın. Ava'yı takip etmeni istedik."

Jaime'nin çenesi geriliyor. "Ava'ya yönelik aktif güvenlik tehditleri aldık. Bayan Utah'a yönelik herhangi bir tehdit oldu mu?"

Bana *Ava*, Anne'e de yarışma ismiyle hitap etmesi içimde bir sıcaklık yaratıyor ama *bunun* için zamanım yok çünkü tiradına devam ediyor.

"Ava gibi ben de tuhaf mesajlar *alıyorum*. *Hepimiz* alıyoruz, değil mi Vanessa?" Anne kollarını göğsünde kavuşturmadan önce ellerini *bu* işten *uzak duruyorum* dercesine kaldıran Vanessa'ya dönüyor. "O özel biri değil."

Bu sözler Jaime'nin onunla tanıştığım ilk gece, beni VIP bölümüne girmeye çalışan sarhoş bir doğum günü kızı sandığı zaman söylediklerini hatırlattı.

Asit çalkalanıyor ama Jaime konuştuğunda uzun sürmüyor. "Ava inanılmaz derecede özel biri." Yanaklarının hafifçe kızarmasını izlerken tüm vücudum hareketsiz kalıyor. "Ayrıca daha bir hafta önce otel odasına zorla girildiği için daha yüksek bir risk altında."

"Etkinlikte standart güvenlik görevlilerimiz var; Ava'yla tanışma ve selamlaşma sırasında ona göz kulak olabilirler. Otel meselesi de bana bazı yerel çocukların ortalığı karıştırması olarak açıklandı, Ava'nın kendisiyle bir ilgisi yok."

Jaime'nin çenesi geriliyor. "Neden o güvenlik Anne'le gitmiyor, ben de Ava ve Bayan Georgia'yla bu odada kalıyorum?"

"Biraz ara vermek için ana yemek alanında bazı tanışma ve selamlaşmalar yapacak. Burada otel güvenliği var ama ön tarafta bir şey yok. Sizden anlaştığım işi yapmanızı istiyorum Bay Wilde." Bunu söyleme şekli açık bir tehdit.

"Sadece neden yapamadığınızı anlamıyorum-"

"Sorun değil," diyorum düşünmeden. "Öğleden sonra için onu ödünç al."

"Ne?" Regina ve Jaime aynı anda söylüyorlar.

"Bu oda küçük, yani bir seferde sadece beş kişiyi içeri alacaklar, artı basın ve etkinlik güvenliği var. Burada kötü bir şey olması gerçekten çok zor," diyorum ve bunu yaparken doğrudan Jaime'ye bakıyorum.

"Kesinlikle hayır," diyor.

"Basit bir emri yerine getirmekte neden bu kadar zorlandığınızı anlamıyorum. Sanırım Beş Yıldız'a nasıl olduğunu söylemek için bir not almam gerekecek-" Regina başlıyor ve gideceği yolu biliyorum, Jaime'nin işini tehdit ediyor.

Beni terk etmesini istemiyorum, bu fikir şimdiden kaygımı artırıyor, varlığıyla etrafıma sardığını fark etmediğim güvenlik battaniyesini kaldırıyor, ama bu aptal tartışmanın kariyerine zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Bize birkaç dakika ver, tamam mı?" Jaime'nin elinden tutup onu boş bir odaya çekmeden önce Regina ve Anne'e söylüyorum.

"Kesinlikle olmaz," diyor ters ters bakarak, kapı bizi içeri sokar sokmaz beni boğmak istiyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Kesinlikle,

evet." "Ava-"

"İçeride güvenlik var. Olabilecek çok az şey var. Regina'nın patronunuza işinizi yapmadığınızı bildirmesine değer mi? Emekliliğinizi kaybetmeye değer mi?"

"Güvenliğiniz buna ve daha fazlasına değer."

Karnım bununla ısınıyor ama bunu yapmasına izin veremem. "Ve ben güvende olacağım, Jaime. Ama bir şey olur ve senin işlerini berbat ederse uyuyamam," diyorum.

Ağzını açtığı anda sözünü kesiyorum. "Bu da seni benim davamdan almaları anlamına gelebilir ve ben güzelleşirken Peach'i başka kim tutacak?" Ağzı kapanıyor ve çenesi sertleşiyor,

ama sanırım ben kazandım.

"Yani ben sadece Peach'i tutmak için mi buradayım?" diye soruyor, sesi bir şekilde daha alçak, daha boğuk.

"Oh, kesinlikle. Senin iyi olduğun tek şey bu," diyorum gülümseyerek, her ne kadar herhangi bir mizah hissetmesem de. Uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz.

Jaime sonunda, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi.

"Neden, bana çok aşık olduğun için mi, her gün her saniye yanımda olmamaya dayanamıyorsun?" Gözlerini deviriyor.

"Hayır, çünkü seni tanıyorum ve denemediğin zamanlarda bile, ki genellikle deniyorsun, Ava, her fırsatta bir sorun buluyorsun."

"İyi olacağım, Jaime. Orada başka güvenliğim de olacak; herkes için serbest olacak değil ya. Bu bizim tek seçeneğimiz ve sen de bunu biliyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, bir elimi göğsüne koyuyorum ve çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurmadan önce düşünceli gözler ve sıkılmış dişlerle ona bakıyorum.

Bununla birlikte, sonunda başını sallamadan önce bir iç çeker. "Peki. Yine de en iyi şekilde davranırsan Ava. Ciddiyim."

"Sen en iyisisin! Teşekkür ederim!" Geri adım atıp ellerimi çırparak söylüyorum. "Tamam, önce geri dönelim-oof!" Bağıriyorum, halının yukarı çekilmiş küçük bir parçasına takılıp neredeyse bileğimi burkuyordum. Yüzüstü haliye kapaklanmak üzereydim ki kolu belime dolandı ve beni göğsüne çekerek kaçınılmaz sonumdan kurtardı. Benim

Kalbim küt küt atıyor, başparmağı üstümün bittiği ve eteğimin başladığı yer arasındaki çıplak teni okşuyor.

"Bir kol mesafesinde olmanın faydalarını görüyor musun?" diye soruyor, sesi göğsümde alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Evet, sana yakın olmanın faydasını görebiliyorum," diye fısıldıyorum. Gözlerinin parlamışını, dudaklarıma inişini, tekrar gözlerime dönüşünü, biraz daha koyulaşmasını, orada oynamasını dilediğim düşünceleri kaçırmıyorum.

Sonra eğiliyor, beni bırakmak için hareket etmeden önce kendine karşı koyamıyormuş gibi dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. Parmakları sanki bırakmak istemiyormuş gibi oyalanırken eli hafifçe hareket ediyor. Bir kez daha kendi üzerime düşmeyeceğimi anladığında kollarını göğsünde kavuşturup başını sallıyor ve başını diğer odaya doğru çeviriyor.

"Tamam, Anne'le gideceğim ama Regina istediği için değil. Çünkü sen istedin. Ama buradaki güvenlikle konuşup onları nasıl olduğun konusunda uyaracağım."

Gülümsüyorum çünkü nasıl
gülümsemeyebilirim ki?

"Teşekkürler, koca adam."

YİRMİ ALTI AVA

Hayranlarla buluşma ve selamlaşma ilk iki saat için eğlenceliydi, ancak spot ışıklarının üzerimden çekilmesine hazırım.

O kadar çok gülümsüyorum ki çenem yorulmaya başlıyor, ama kapının üstündeki saate baktığımda, dışarı çıkıp yemeğe gitmeden önce sadece beş dakikamız daha olduğunu görüyorum, orada yemek yiyebilirim ve sonra sessizce dışarı çıkıp gece için otele geri dönebilirim.

Bir grup genç kız kıkırdayarak uzaklaştıktan sonra bir adam "Büyük hayranınım Ava," diyor. Tokalaşmak için elini uzatıyor, ben de yüzüme yapışmış zarif yarışma gülümsememle kabul ediyorum ama tokalaşmayı beni kendine çekmek için kullanıp sarılmaya zorlayınca gülümsemem biraz kayıyor. Ucuz parfümü beni sarıyor ve geri çekildiğimde parfüm bana yapışıyor. Sarılmalara hayır demiyorum çünkü özellikle genç hayranlarımla sarılmayı genellikle sorun etmiyorum ama şimdi bunu kurallara eklemeyi düşünüyorum.

Gözlerimin Jaime'nin duracağı köşeye kaydığı o anda, Regina'yı onu yanımda tutmama izin vermesi için zorlamadığıma pişman oluyorum.

Bu adam beni huzursuz ediyor.

"Çok güzelsin, bunu sen de biliyorsun elbette. Bu gece seni dışarı çıkarmak ve Augusta şehrini daha yakından tanımana yardımcı olmak isterim."

Kesinlikle olmaz.

Ona nazik ama kapalı dudaklı bir gülümseme veriyorum, kadınların sadece sürüngenleri yatıştırmak için verdiği türden ve başımı sallıyorum. "Maalesef o kadar çok işim var ki, başka bir şey için zamanım yok. Yine de teklifiniz için çok teşekkür ederim," diyorum özür dileyerek. Odanın kapısı kapanıyor ve bu adam ile arkasındaki üç grubun tanışma ve selamlaşmanın sonuncusu olduğunu gösteriyor.

Elini cebine attı, cüzdanını aldı ve bir kart çıkardı. "Fikrini değiştirirsen diye numaram." Göz kırparak bana uzatıyor, ben de kameralar üzerimdeyken olabildiğince küçük bir gülümsemeyle kartı alıyorum ve insanların bana verdiği küçük hediyeleri ya da mektupları saklamak ya da bir şeyler imzalamak için kullandığımız yanımdaki küçük masanın üzerine koyuyorum.

Tekrar sürüngene dönüyorum, elinde telefonu olan asistana bakıyorum ve fotoğraf çekmek için dönüyorum. Bunu yaparken, eli arkamda hareket ediyor, belime iniyor ve ona siktirip gitmesini söylemek istesem de, sırtıtıyorum ve sırasının gelmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ben gülümseyip başımı hafifçe eğerken kameralar etrafta tıkırdıyor ve sonra her şey oluyor.

Eli önce aşağı iniyor, sonra dışarı çıkıyor ve kıcımlı tokatlıyor. Sert değil, açısı garip ama yine de yapıyor ve ben şok olmuş bir şekilde geri adım atıyorum. Hiçbir şey fark etmedim.

Dudaklarındaki geniş, gururlu sırıtış dışında.

"Az önce kıcımlı mı tokatladın?" Hala şoktayken soruyorum. Ben bunu yaparken yan kapı açılıp kapanıyor, ama bakışlarımı kıpırdatmıyorum, bu adama bakmaya devam ediyorum.

"Oh, hadi ama, sadece bir aşk dokunuşuydu," diyor kıkırdayarak ve yüzünde aynı kendinden memnun erkek-erkek bakışıyla.

"Aşk musluğu mu? *Aşk musluğu mu?*"

"Olayı olduğundan daha fazla büyütme," diyor, ellerini bir kadının aşırı tepki verdiğini düşünen pislik erkeklerin yaptığı şekilde kaldırarak.

Aşırı tepki mi istiyor? Ona vereceğim.

Elimi geri çekip yanağına bir tokat atıyorum, bunu yaparken biraz sendeliyorum, topuklarım ağırlık merkezimi bozuyor.

"Bu da ne-" dedi, sonra arkasından biri gelip kollarını tutup arkasına sıkıştırınca durdu. Adamın bana vurmak için elini kaldırmaya başladığını fark etmedim bile.

Ve onu geride tutan Jaime.

Ne zaman döndüğünü ya da odaya ne zaman girdiğini bile bilmiyorum ama uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

Rahatladım.

Jaime'nin gözleri benimkilerde, adam ne kadar karşı koyarsa koysun, tutuşa karşı ne kadar sarsılırsa sarsılsın, adamın kollarını kolaylıkla arkasından tutuyor.

"Bu ne lan?" diye bağılıyor adam.

Ve o an her şeyi görüyorum. Gözlerinde pişmanlık, korku ve öfke... *Biliyorum*, sırf daha az tepki çekeyim diye Anne'le gitmesinde ısrar etmek benim hatam. Onu dinleseydim ve Anne'le gitmeme konusunda ısrar etmesine izin verseydim bunların hiçbiri olmayacaktı.

Hemen ardından, bunun benim hatam *olmadığını* hatırlatan başka bir düşünce içime işliyor. Bunun olmaması gerekiyordu. Bu pislik herif sınırları bilseydi böyle olmazdı.

Bu pisliğin suçu.

Bu düşünceyle elimi geri çektim ve adamın suratına bir tokat attım. Tekrar.

"Nasıl istersin, ha? Küçük bir aşk dokunuşu?" Jaime onu geri tutarken, adrenalini ona tekrar tokat atıyorum.

damarlarımda dolaşıyor. "O kadar da eğlenceli değil, değil mi? Aşk musluğu, *kıçımın kenarı!*"

Kendimi, eğer bir şey olmasaydı ne olurdu diye düşünmeye bırakmıyorum.

Jaime burada değildi ve geldiğinde de onu yakalayamadı. Onun yerine, adamı vuruş menzilimden uzaklaştırırken Jaime'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve bir şekilde kendimi sakinleştirip gerçekliğe geri dönüyorum.

"Ava! Ava!" diye sesleniyor muhabirler ve az önce ne olduğunu anladığımda adrenalinin düşüyor, tenim ısınıyor: Bir adama tokat attım ve her anı kameraya kaydedildi.

Bu en fazla on dakika içinde her yerde olacak. "Ava! Bu Miss Americana'ya nasıl yansır? örgüt?" diye soruyor birkaç kez gördüğüm American Star'dan bir muhabir.

"Ne?" Kıpırdamadan soruyorum. Jaime kıçıma şaplak atan şerefsizi otelin güvenliğine teslim ederken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Miss Americana yarışması. Onlar adına burada olduğunuzu düşünürsek, bunun onlara nasıl yansıdığını düşünüyorsunuz? Bir adama defalarca saldırdınız." Preston Smith, muhabirin adının ne olduğunu hatırlıyorum. Hakkımda onaylamayan ve spekülâtif yazılar yazmayı sever.

Çok güzel.

Bir anlığına paniğe kapıldım. Bu sözleşmemi bozar mı? Yarışmanın sözcüsü olduğum, davranışlarımın onlara nasıl yansıdığı ve davranışlarımın onlara kötü yansıması halinde zararlardan sorumlu olacağım ile ilgili bir cümle olduğunu hatırlıyorum.

Ve sonra umurumda olmadığını hatırlıyorum.

Biri *bana saldırdıktan* sonra kendimi savunmam onların gözünde kötü bir izlenim bırakıyorsa, canları cehenneme.

Kendimi savunduğum için tacımı Anne'e kaptırmaya hazır olduğum tek an bu.

O yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve kameralardan birine tam karşıdan baktım.

"Tamamen yabancı bir adam iznim olmadan kışıma tokat attıktan sonra ben de ona tokat attım." Muhabire tatlı tatlı gülümsüyorum, bana sosyal oyları ve nihayetinde yarışmayı kazandıran gerçek versiyonumu, yani küratörlü yarışma kızımı yerine koyuyorum. "İntikam kötüdür, biliyor musun?"

"Demek istediğim, Miss Americana yarışmacıları için ideal olan uysal bakıcılardır, intikam ve şiddet peşinde koşan kişiler değil. Bildiğiniz gibi genç kızlar her hareketinizi izliyor. Bir rol model haline geldiniz."

Sanki muhabir *bana* tokat atmış gibi başım geriye gidiyor. Çevresel görüşümde Jaime'nin kafası da yukarı kalkıyor, benim gibi soruya şaşırdığı için değil, bildiği için. O kadar uzun süredir birlikte çalışmıyor olabiliriz ama beni bu sorunun beni kızdıracağını bilecek kadar iyi tanıyor.

"Haklısınız. Kızlar izliyor; spot ışıkları altındaki kadınları izliyorlar ve gördüklerini, kendilerine nasıl davranılmasını hak ettiklerine inandıklarını ve herhangi bir anda nasıl davranmaları gerektiğini şekillendirmek için kullanıyorlar. Böyle pislikler karşısında kendimizi nasıl savunduğumuzu ya da savunmadığımızı izliyorlar.

-" Parmağımı adamın bulunduğu yöne doğru salladım. "Bizden faydalanın. Ve umarım kendilerini nasıl savunmaları gerektiğine dair notlar alıyorlardır. Ben büyürken, gördüğüm medyanın çoğu bana sırtımdan ve katlanmamı, bunun olmasına izin vermemi söylüyordu çünkü büyük ihtimalle o kadın bunu hak edecek bir şey yapmıştır. Doğru giyinmemiştir, yanlış bir şey söylemiştir ya da hak sahibi bir erkeği cesaretlendirmiştir. Ama bu boktan bir durum. Sırf *erkekler var* diye neden hayatımı farklı yaşayayım ki?" Artık göğsüm kabarıyor ve etrafımdaki herkes sessiz. "Yani evet. Umarım kızlar izliyordur. Bu alıntıyı alıp istediğiniz gibi çarpıtabilirsiniz ama ben bunu söylediğimde, umarım kızlar kadınların kendileri için ayağa kalkmasını izliyordur ve umarım not alıyordur demek istiyorum. Gerçek Miss Americana böyle olmalı ve *ben* de böyle olacağım."

Sonunda, söyleyecek sözüm kalmadı - ya da en azından, sözüm ve cesaretim kalmadı - ve bu gerçekleştiğinde küçük hayran ve muhabir kalabalığına bakıyorum.

Bayan Georgia'nın dudaklarında geniş bir gülümsemeyle durduğu sol tarafımdan tek bir alkış sesi duyuyorum. Ben de gülümsüyorum ve tanımadığım ama popüler bir sosyal medya fenomeni olduğunu bildiğim başka bir kadından daha fazla alkış geliyor. Sanki bütün tiradımı kaydediyormuş gibi telefonu açık.

Tanrım.

Her şeyi berbat ediyorum.

Odada daha fazla alkış kopuyor, on beş yirmi kişi her şeye tanıklık etmek için burada, sonra biraz tezahürat. Paniklemeye başladım çünkü bununla ne yapmam gerekiyordu? Teşvik mi edeyim? Bir çeşit hasar kontrolü mü yapmalıyım? Tam olarak emin değilim.

Tabii ki görüyor. Jaime paniğin hakim olduğunu görüyor.

"Pekala, gösteriler bitti," diyor Jaime, sesi gürleyerek küçük odaya doğru. "Herkes dışarı." "Hâlâ-"

diye ciyaklıyor halkla ilişkiler müdürü.

"Hayır, yok. Ava ulaşamadığımız kişiler için bazı şeyler imzalayacak ama hazırlamamız gereken bir polis raporu var ve Ava'nın tüm bu olanlardan sonra dinlenmesi gerekiyor." Yüzü taş gibi sert olan Jaime'ye göz kırpmıyorum, muhabirler bunu kesinlikle görüyor çünkü hiç tartışmadan dışarı sızmaya başlıyorlar. Ve buna minnettarım çünkü adrenalın damarlarımdan aniden çekiliyor ve yerini huzursuz bir paniğe bırakıyor.

"Hadi Prenses," diyor Jaime birkaç dakika sonra, kolu belime gidiyor ve beni bir sandalyeye doğru yönlendiriyor. "Hadi seni bir koltuğa oturtalım."

"Ben hallederim, koca adam," diyorum, belimdeki koluna karşı koyarak. "Yürüyebilirim ve bunu kesinlikle hak eden başka bir pisliği tokatlamak için kaçmayacağım."

"Biliyorum. Güven bana, biliyorum. Sen sert ve yetenekli bir kadınsın. Ama lütfen, bana bunu ver."

Jaime ile tartışacak gücüm yok, bu yüzden beni sandalyeye götürmesine, oturtmasına ve gerisini

halletmesine izin verdim.

minnettarlıkla karşıladı.

YİRMİ YEDİ

JAIME

Bir rapor doldurduktan ve Peach'i bakıcıdan aldıktan sonra otele dönerken arabayı gerginlik kaplıyor. Tek düşünebildiğim, kimin ne kadar ısrar ettiğine bakmaksızın tüm zaman boyunca orada olmam gerektiği, diğer odada olmayı asla kabul etmemem gerektiği ve bir dakika daha fazla kalsaydım neler olabileceğiydi.

Ava küçük, kendini küçümseyen bir kahkaha atarak, "Tamam, bir sonraki buluşmada her fotoğrafta sen olacaksın," diyor. "Bir süreliğine birbirinize bağlısınız, tamam mı?"

Hemen ona bakıyorum, kediye bir güvenlik battaniyesi gibi sıkıca göğsünde tuttuğunu görüyorum.

"Bana *kalsa* bir daha buluşup tanışmazdınız." Ne yazık ki bana bağlı *değil*.

"Ne? Dur, Jaime, sen delisin." Gözlerini duyabiliyorum sesinde yuvarlanma.

"Bugün neredeyse vuruluyordun Ava. Biri sana saldırdı. Daha kötüsü olmadığı için şanslıyız. Neden bu önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü öyle değil, Jaime."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.

"Ben sadece... bu tür şeyler olur. Ne yaptığımı bilerek, kendimi bu aptal kaidenin üzerine koyarak bu işe girdim ve sonra aynı şeyi yaparak sosyal medyaya girdim. İnsanların bakıp parçalara ayıracağı bir oyuncak bebek olacağımı bilerek bu işe girdim. Bununla bir sorunum yok. Bazen insanlar bunun daha fazlasıyla iyi olacağım anlamına geldiğini düşünüyor, bu berbat bir şey ama bu yüzden sana sahibim, değil mi?" Gülümsemesi tedirgin ama adam yüzünden değil. Benim yüzümden ve yüzümün nasıl görünmesi gerektiğinden. Değiştirmek, ifademi değiştirmek istiyorum ama yapamıyorum.

"Bu çok boktan, Ava."

Omuz silkiyor. "Hayat böyle Jaime," diyor karşı argüman olarak.

"Senin için değil," diyorum başımı sallayarak ve otelin otoparkına g i r i y o r u m .

"Ne?"

Ondan uzak kaldığım iki saat boyunca düşündüğüm her şey içime çöktü: sahip olma, ihtiyaç, istek. Ardından o adamın ona saldırmasını, ona vurmasını ve polise şikayette bulunurken sessizce ve şok içinde oturmasını izlerken hissettiğim her şey.

Her şey göğsümde çarpışıyor ve havaya ihtiyacım var.

Havaya ihtiyacım var ve Ava'ya da hava gibi ihtiyacım olduğunu fark ediyorum ve aptalca bir şey yapmadan önce buradan çıkmamız gerekiyor.

Cipi park ettikten sonra kapatıyorum ve dışarı çıkıyorum, ön tarafa doğru yürürken kapıyı çarpıyorum. Kendimi sabitlemek için derin bir nefes alıyorum. Kadının kapısına ulaştığımda kapıyı açıyorum, uzanıp kadının k e m e r i n i çözüyorum, sonra kediye alıp taşıyıcıya yerleştiriyorum.

Ava arabadan iniyor ve ben bir elimle Peach'in taşıyıcısını tutarken diğer elimi de onun beline koyuyorum, ikimiz de tek kelime etmeden otelin girişine doğru ilerliyoruz.

"Jaime," diyor ama asansörlerin olduğu yere gelene kadar sessiz otel lobisinde yürümeye devam ediyorum, yukarı düğmesine basıyorum ve kapılar açıldığında içeri adım atıyorum.

Kapılar bizi içeri kapatırken "Neler oluyor?" diye soruyor, kokusu küçük alanı dolduruyor ve tekrar nefes almamı imkânsız hale getiriyor. "Beni korkutuyorsun."

En üst katın düğmesine basıp kapıların kapanmasını bekliyorum ve ona dönüyorum. "Olanlardan korkmamış olman beni daha da korkutuyor Ava."

Geri çekilip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmadan önce gözlerini deviriyor ve göğüslerini biraz yukarı kaldırıyor. "Sadece tuhaf biri, sorun yok."

Başımı sallıyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Hayır, değil." Sesim kulaklarıma bile alçak geliyor.

"Bu sadece işin bir parçası. Bütün kızların başına gelir. Bunu daha az tehlikeli hale getirmek için *senin* gibi, Jaime gibi şeylerimiz var." Bir adım geri atıyor, sırtı asansörün metaline çarpıyor.

"Böyle bir şey ne senin ne de *başkasının* başına gelmemeli Ava."

Gözlerini deviriyor, bu noktada imzası bana doğru hareket ediyor. "Sorun değil. Her şey yolunda, her şey iyi biter."

Ona bakıyorum, başımı sallıyorum ve kızgınlık ve öfkenin galip gelmesine izin veriyorum. Ona değil, dünyaya, bu yarışmaya, ona *bunu* kabul etmesi gerektiğini hissettirdiği için, bunun normal olduğunu düşündüğü için - bir adamın kişisel alanına girmesi ve ondan herhangi bir şey beklemesi...- kızgınlık.

Ama en çok kendime öfke duyuyorum.

İşte *tam* da bu yüzden, kulüpteki o ilk geceden beri ona karşı bir çekim hissetmeme rağmen Ava'yı *düşünmeyi* bıraktım: dikkatim dağılıyor. Bu sabah zayıftım ve beni öpmesine izin verdim, sonra onu öptüm, ona sarıldım ve ona dokundum ve bundan sonraki her düşüncemi ve eylemimi çarpıttı. Bu yüzden Anne'le gitmemi istediğinde, onu mutlu edecek her şeyi yapmak istedim.

onun *korunmasını* sağlamak için ne yapmam gerektiğinden çok, mutlu olmasını istedim.

"Bu sabah hiç yaşanmamalıydı." Hissediyorum Söylemesi yanlış ama onu kollarımda hissettiğim her an, dudaklarımın onunkilere değdiği her an, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha doğru geliyordu. Başını çevirip bana baktığında ona dönmüyorum ama yine de bakışlarının yakıcılığını hissediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah seni öpmemeliydim," diyorum, sonra asansörün kapıları açılıyor ve ben dışarı çıkıyorum, onun da beni takip etmesini bekliyorum.

Asansörden çıkıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana bakıyor. "Seni öptüm," diyor ve ben derin bir iç çekiyorum.

"Ava, ne demek istediğimi biliyorsun. Bu sabah öpüşmemeliydik."

"Neden olmasın? Biz rızası olan iki yetişkiniz Jaime."

"Çünkü ben seni güvende tutmak için buradayım Ava ve bugün sen değildi. Bu işte dikkatinizin dağılmasına izin veremezsiniz ve siz bilinen en büyük dikkat dağıtıcısınız. Dikkatimin dağılması bu öğleden sonraya yol açtı ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Başını sallamadan önce uzun süre bana bakıyor, değerlendiriyor. "Senin bu kadar kolay korkacak bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyor.

"Dehşete düştüm," diye cevap verdim çabucak, sesim de bir o kadar kısıktı. "Ne?"

"*Dehşete* kapılmıştım Ava. Hayatım boyunca o adamın sana uzandığını gördüğüm andaki kadar hiç korkmadım ve çok boktan şeyler gördüm. Dehşete kapılmıştım ve hepsi benim hatamdı. Başından beri orada olsaydım, bunlar olmazdı. Senin fikrine bu kadar kapılmamış olsaydım, aklımı kullanır ve senin için orada olmam gerektiğini bilirdim. Ama değildim ve bunun nedeni seni güvende tutmaktan çok mutlu etmek için endişelenmemdi ve bak nasıl bitti." Gözleri biraz yumuşadı, omzu

Bana dokunmak için uzandığında rahatlıyorum, ama ulaşamayacağım şekilde geri çekiliyorum.

"Jaime," diyor.

"Ben ciddiym. Bu kötü bir fikirdi. O odada hissettiklerimi bir daha asla hissetmek istemiyorum ve özellikle de gözlerindeki panik ifadesini asla görmek istemiyorum. Aramızda her ne varsa ona boyun eğmeyeceğim için benden nefret etmek mi istiyorsun? O zaman benden nefret et. Ama en azından güvende olacaksın," diyorum ona bakarak, duvarlarımın ardındaki her şeyi görmesine izin vererek.

Hissettiğim her şey.

~~Hissettiğim~~ her şey.

"Yani bir şey olduğunu söylüyorsun," diye fısıldar ve Sanki yüzüncü kez iç çekiyorum.

Ama ben onu vazgeçirmek için bir şey söyleyemeden asansör bir kez daha çalışıyor, kayarak açılıyor, biri orada duruyor ve inerek anı bozuyor. Bunun üzerine bir adım öne çıkıp Ava'nın elini tutuyorum ve onu odamıza götürüyorum.

Tüm bu zaman *boyunca* tek düşünebildiğim, *senin boku yemiş olduğun*.

YİRMİ SEKİZ JAIME

"Dün ne oldu lan?" Ses ertesi sabah erkenden hattan yükseliyor. Saat sabahın yedisi ve ben o uyanmadan balkona çıkmaya çalışırken Ava hâlâ uyuyor.

"Greg-" diye başlıyorum, kapıyı arkamdan kaydırarak kapatıyorum. Dünkü kaostan sonra zihnimi sakinleştirmek için zaten spor yapmışım ve kahve içmişim, bu yüzden patronumla uğraşmadan geçireceğim iki saatlik huzur bir kazanç olmalı.

"Ne oldu lan Wilde?" diye bağırır. "Bak-"

"Şu anda ihtiyacımız olan şey bu *değil*," diyor ve beni ezmeye devam ediyor.

"Anlıyorum, ama-"

"Neredeydin?"

Tersledim. "Cevap vermeme izin verirsen sana her şeyi anlatabilirim."

Sonunda sessizlik hakim oldu ve ben de gözlerimi kapatıp açıklamadan önce derin bir nefes aldım.

"Dün, tanışma ve selamlaşmadan önce, Regina diğer yarışmacılardan birini tanışma ve selamlaşmaya götürmem için ısrar etti

Çünkü ona göre Ava'nın bulunduğu otelin balo salonunda yeterli güvenlik olacaktı. *Ava* için değil, Miss Americana organizasyonu için görevlendirildiğim konusunda ısrar etti."

Hattan alçak sesle bir küfür geliyor, bunu devam etmeden önce tamamen mahvolmadığıma dair iyi bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Ava olabildiğince az dalga yaratmak istiyor, o yüzden benden gitmemi istedi. Neyse ki diğer etkinlik çabucak sona erdi, yoksa gerçek bir sorun olabilirdi: Adam Bayan Bordeaux'ya saldırmadan önce daha içeri yeni girmiştım. Eğer onu yakalamasaydım..." Kolundaki gücü ve o yumruğun inmesine nasıl izin verdiğini düşünürken sesim kesiliyor. "Yemin ederim, onun güvende olacağı izlenimine kapılmıştım. Bana bu şekilde açıklandı ve bana bir seçenek sunulduğunu hissetmedim."

"O güvende değildi," diye tersliyor. "Evet, bunu anlıyorum, ama ben-"

"Sonra da ağzını basına açtı," deyince sırtım dikleşti.

Dün gece Ava bana Regina'nın kendisine mesaj attığını ve *Miss Americana organizasyonunun imajını korumak için gelecekte basınla tek taraflı konuşmaktan kaçınmasını* istediğini söyledi, önsöz olarak bir "*iyi misin?*" mesajı bile atmamış. Ellerimin yumruk gibi olmasına neden oldu ve Greg'in saçmalıklarını kusmasıyla bu his daha da güçlendi.

"Senin işin o hatunu hizada tutmak."

Çenem gerildi.

"Benim işim onu güvende tutmak."

"Regina ve Miss Americana organizasyonu onun saçmalıklarından bıktı. Dalga yaratmak istemiyor mu? Tek yaptığı bu. Onu hizada tut, Jaime."

Derin bir nefes alıyorum, bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve beni duyamayacağını hatırlayarak konuşmadan önce başımı sallıyorum. "Anladım."

Sanki o kadar da ince olmayan tehditlerini unutabilirmişim gibi bana "Söz konusu olanın ne olduğunu unutma," diye hatırlatıyor. Ama ilk kez, buna değip değmeyeceğini, üç yıl daha tam bir sefalet içinde buna katlanmanın buna değip değmeyeceğini merak ediyorum.

"Evet, Greg. Anladım."

Sonra hat kesildi. *Orospu*

çocuğu.

Nefesimi kontrol etmek için bir iki dakikamı ayırıyorum.

Telefonum elimde çalmadan önce kontrol ediyorum, ekranda tanıdık bir isim var.

"Evet," diyorum selamlarken.

"Erken kalkmışsın," diyor Hank. "Dün olanlarla ilgili bir şey mi?" Sanki bu komik bir şakaymış gibi kelimelere gülüyor.

"Yarışmayı yöneten kişinin başka bir yarışmacıyla anlamsız bir iş yapmam konusunda ısrar etmesi üzerine görevimin saldırıya uğramasını mı kastediyorsun? Evet, bu yüzden ayaktayım."

Bu da sözlerindeki mizahı ortadan kaldırıyor.

"Ne oldu? Neredeydin?" diye soruyor, Greg'in ortaya attığı suçlamayla değil ama kafası karışmış bir şekilde, sanki bunun benim gözetimimde olmayacağını biliyormuş gibi.

Kovulma ve sosyal haklarımı kaybetme tehdidini atlayarak ona bilgi veriyorum. Bu konuda strese girmesine gerek yok. "Yemin ederim Hank, eğer bilseydim..." Sesim kesiliyor, zihnim hep *keşkelere* takılı kalıyor.

"Sana güveniyorum evlat. Sadece incinmediği için mutluyum."

Elimi yüzüme sürerek iç geçiriyorum. "Hem organizasyonu mutlu etmek hem de *onu* güvende tutmak için çizgiyi takip ediyorum. Ve başarısız oluyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Daha önce hiç Ava gibi bir görevim olmamıştı ve bunu pek çok açıdan kastediyorum.

Çok geveze biri.

Ondan istediğim hiçbir şeyi dinlemeyen

biri. Belaya eğilimi olan biri.

O kadar muhteşem biri ki, dikkat dağıtıyor. O *kadar* cezbedici ki.

"Tam olarak seni eğittiğim şeyi yaptın evlat. Sen Güvende olsun ama bırakın hayatını yaşasın. O kızın söylediği ve benim de katılmadığım tek bir kelime bile yok. Kızlarım var, bunu biliyorsun. Onlar küçükken Ava gibi bir Miss Americana'yı örnek almalarını isterdim, utangaç ve insanların üzerlerinden geçmesine izin veren o yarışma kızlarını değil. Bugünlerde dünyanın ihtiyacı olan şey bu değil."

Aynı fikirde olmama rağmen gözlerimi deviriyorum. "Tam bir baş belası."

"En iyi kadınlar her zaman öyledir." Hank'in sesindeki gülümsemeyi *duyabildiğimden*, bunun körüklemek istemediğim bir ateşe benzin dökmek olacağını bildiğimden buna yanıt vermiyorum. "Senin ve o kızın fotoğraflarını gördüm, biliyorsun," diyor ve ben donup kalıyorum.

Resimler?

"Ne?"

"Paparazziler onu sanki ilk kez yarışmaya katılan bir kraliçeymiş gibi değil de hayat boyu pop yıldızıymış gibi takip ediyor. Bir sürü fotoğraf."

Uzlaşmacı bir pozisyonda çekilmiş bir fotoğrafımızı kastetmediğinde biraz rahatlıyorum. Tabii ki yanılmıyor. Organizasyonun her gezisi kesinlikle muhabir *akınına* uğruyor, her durakta daha da fazlası, hepsi manşetlere değer alıntılar yapmak için Ava ile sadece bir dakika geçirmeye çalışıyor. İş kabul ettiğimde bunun kolay olacağını düşünmüştüm ama bazen ona pop yıldızı Willa Stone'la aynı muameleyi yapıyorlarmış gibi geliyor.

"Evet, bu gerçeği çok iyi biliyorum," diye şaka yapıyorum.

"Sadece söylüyorum, arada sırada ikiniz çekimlerdesiniz ve birlikte iyi görünüyorsunuz."

İnledim. "Hank-"

"Janine'imle bir görevde tanıştığımı biliyorsun. İşini yaparken küçük, güzel bir şeyle tanışsaydın, asla-" Bunu kesmek için sözünü kestim.

"İşimin yarısı onun kontratına sadık kalmasını sağlamak." Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Sözleşmenin bir kısmı, saltanatının sonuna kadar bekâr kalması gerektiğini söylüyor."

Ava'nın sözleşmesindeki bu maddeyi okuduğumda şok oldum ve biraz araştırma yaptım. Ahlak bölümü altında yer alan ve Ava'nın galibiyetini ve dolayısıyla üç aylık turunun sonuna kadar alamayacağı para ödülünü anında geçersiz kılacak maddelerin çoğu oldukça açıktı ve neredeyse garanti edebilirim ki, önceki bir sabitle ilgili bir sorundan sonra eklenmişti. Seks kaseti yok, siber zorbalık yok, yüz yüze zorbalık yok, organizasyon hakkında kötü konuşmak yok, bu tür şeyler.

Ancak çıkmamak, bir Reddit forumunda yarışmanın tarihini biraz araştırmamı gerektirdi - her zaman gerçek ve spekülasyonun ilginç bir karışımıdır, ancak bu sefer bana mantıklı geldi.

Şu anki Miss Americana yarışmacısı, iyi bir erkek tarafından kapılma yeteneği de dahil olmak üzere, tüm Amerikan kadınının temel, bence modası geçmiş ideallerini örneklemek için sözleşmeli. Eğer Miss Americana bekar kalırsa, ülkedeki herhangi bir erkeğin onunla hala bir şansı varmış gibi görünüyor.

"Evet, ama hepimiz bunun uygulanabilir olmadığını biliyoruz," diyor Hank sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

"Hank-"

"Bana bu ülkede buna bakacak ve bu bağlamda, bu on yılda bunun mantıklı olduğunu kabul edecek bir yargıç olduğunu söyleyin?" Söyleyemem tabii ki. "Demek istediğim, eğer bir şey olsaydı, sana bir bok vermezdim." Bir duraksama oluyor ve sonra gülümseyerek ekliyor: "Peki. En azından ben sana *o kadar* bok atmazdım."

Gözlerimi deviriyorum ve beni görmemesine rağmen onu tersliyorum. Kafamı daha fazla karıştırmadan Hank'i telefondan çıkarmam gerektiğine karar veriyorum. Dün, kısa süreli muhakeme hatama rağmen Ava'yla aramdaki profesyonelliği korumam gerektiğine karar vermiştim. Daha fazlası değil.

"Her neyse, aramamın nedeni," diyor, sanki konuşmayı bitirmek üzere olduğumu hissetmiş gibi.

"Yani sadece bana zor anlar yaşatmak için değildi?"

"Öyleydim, ama aynı zamanda... notlar alıyordu, değil mi?" "Notlar mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır, sadece mesajlar.

Sosyal medyada tehdit edenler, ürpertici fotoğraflar. Bu tür şeyler."

"Yani sen yapmadım duydum herhangi bir şey hakkında herhangi bir fiziksel tehditler?"

Derin bir nefes alıyorum ve bu işin gidişatından hoşlanmayacağımı bildiğim için panik halimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Evet."

"Tamam, en azından bir mektup aldıklarını biliyorum."

Ben konuşmadan önce bir süre geçti. "Mektup mu?"

"Bir mektup. Evet. Miss Americana ofislerine fiziksel bir mektup gönderilmiş. İsmim bir yerlerde bir iletişim formunda olmalı çünkü Miss Americana Organizasyonu'ndan bir çocuk beni arayıp haber verdi."

"Ve?"

"Bana posta odasında çalıştığını söyledi; Ava tehdit mektubu almış. Patronu ona güvenlik şirketini aramasını söylemiş. Ben de Regina'yı aramalarını ve durumu Five Star'a bildirmelerini söyledim. Greg'in işine karışmayacağım."

"Ne tür bir mektup?"

"Buolabilir olmak Hiçbir şey." o diyor, değil cevap vermek soru.

"*Ne tür bir mektup?*" Dişlerimi sıkarak tekrarlıyorum, elim korkulukta sıkışıyor.

Burada a derin iç çek önce benim mentor konuşuyor. "Muhtemelen

endişelenecek bir şey yoktur."

"Ama?" Söylemediği kelimeleri duyarak soruyorum.

"Ava'ya istifa etmesini yoksa kötü şeyler olacağını söyleyen bir mektup. Üzerinde adı yazıyor, ona hitaben yazılmış, ofise gönderilmiş ama pek çok kişisel detaydan bahsediyor. Nereye gittiği, nerede çalıştığı, arkadaşları..." O tekrar konuşmadan önce parçaları birleştirmeye çalışarak satır boyunca sessiz kalıyorum. "Bak Jaime, muhtemelen endişelenecek bir şey yok. Sadece bilmeni istedim."

"Endişelenecek bir şey yok mu? En iyi ihtimalle çok fazla yatırım yapan bir hayranı, en kötü ihtimalle de bir sapığı olabilir. Ve neden kimse bana bundan bahsetmiyor?" Zihnim tüm seçenekler ve en kötü senaryolar arasında dönüp duruyor.

"Bakın, tek yapabileceğimiz onun güvende olduğundan emin olmak, değil mi? İşler yolunda gitmiyor, bunu görebiliyoruz ama yapabileceğimiz çok şey var. Sen kızı güvende tut, ben elimden geleni yaparım. Maalesef elin kolun bağlı evlat."

"Sanırım uyanıyor," diyorum banyonun kapanma sesini duyarak. "Yola çıkmamız gerekiyor, bu yüzden yol için toplanmaya başlamalıyım."

"Pekala, evlat. Sen o kızla ilgilen, tamam mı? Bakalım bir şeyler bulabilecek miyim; birkaç arkadaşımı arayacağım."

Rahatlayarak iç çektim. "Sana borçluyum Hank," diyorum, şu anda yanımda *biri* olduğu için rahatlamış *bir* şekilde.

"Kaliforniya'y a gittiğinde onu bana getir. Onu istiyorum. "Seni bu kadar telaşlandıran güzellik kraliçesiyle tanış." "O bana sahip değil-"

Ama sonra hattın sessizleştiğini fark ediyorum, Hank ben tartışmadan telefonu kapatmıştı.

Göt.

Otel süitine geri dönerken Ava banyodan çıkıyor, saçları dağınık, yüzünün yan tarafı kırıışık, pijamaları kocaman bir erkek tişörtü, rastgele bir pislikten aldığını düşünerek seslendirmeyi reddettiğim bir tür kıskançlık uyandırıyor.

"Günaydın," diyor gözlerini kısarak ve bana bakarak. Sabahları böyle olduğunu öğrendim. Sabah insanı olmadığından değil - uyandığında huysuz ya da sinirli olduğundan değil - sadece bir parçası hala yatağında kıvrılmış gibi tamamen orada olmadığından.

Yatakta kıvrılmış halini düşünmeyi bırak, diyorum kendime, sarı saçları yastığın üzerine yayılmış, üzerine kıvrılmış, tişörtü yukarı kalkmış bir halde nasıl görüneceği aklıma geldiğinde.

"Buzlu kahve buzdolabında," diyorum çenemi otelin küçük mutfağına doğru eğerek.

"Sen bir cankurtaransın," diye inliyor, sonra oraya koşuşturuyor, sabah erkenden kaptığım bardağı çekiyor ve tezgâha yaslanmadan önce uzun bir yudum alıyor.

Konuşmadan önce kollarım göğsümde onu izliyorum. "Kendini savunmayı biliyor musun?" diye soruyorum.

"Ne?" Sesi sanki yavaş yavaş yaşayanlar diyarına geri dönüyormuş gibi daha az cızırtılı ve ben gülümsememe karşı koyuyorum.

"Kendini savunma. Bunu biliyor musun?"

Başını kaldırıyor ve küçük, uykulu bir gülümseme dudaklarında kıvrılıyor. "Hayır, neden ihtiyacım olsun ki?"

"Sen bir halk figürüsün Ava. Muhteşem bir kadınsın. Hayattasın. Daha dün saldırıya uğradın. Kendini nasıl koruyacağını bilmek için daha kaç nedene ihtiyacın var?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. Ama..."

Parıltıyı görüyorum. Dün gece o adamı ve işlerin çok daha kötü gidebileceğini düşündüğünü biliyorum. Zihnim kötü gidebilecek bir düzine kadar başka durumu, Hank'in bana aldığını söylediği mektubu düşünüyor... ve bir karara varıyorum.

"Sana öğreteceğim."

"Ne?"

"Sana kendini savunmanın bazı temel hareketlerini öğreteceğim."

"Bana öğretecek misin?"

"Evet." En azından, en kötüsü gerçekleşirse kendini nasıl koruyacağını bilmesi beni daha iyi hissettirecek - ben yanında değilsem kendini koruyabileceğini bilmek. "Evet," diye tekrarlıyorum, fikir zihnimde şekilleniyor. "Bir sonraki durakta bir yer kiralarız." Bunun nerede olacağını hesaplamaya başlıyorum, zihnimdeki takvimi açıyorum ve bir yer bulmak için zihinsel notlar alıyorum.

"Trafiğe takılmazsak gün sonuna kadar Alabama'ya varmış oluruz ve yarın programımızda bir şey yok. Bir stüdyo bulup kiralayacağım." Gerekirse kendi paramı kullanırım.

"Pekâlâ, koca adam. Ama şunu bil ki sana karşı hiç de yumuşak davranmayacağım," derken gülümsemesi genişti ve sonunda uyandığı belliydi.

"Evet, evet. Toparlan ve giyin. Ne kadar çabuk yola çıkarsak, bir sonraki durağa o kadar çabuk varırız."

Selam veriyor, sonra elinde kahveyle odasına doğru dönüyor. Peach ona doğru yürüyüp ayak bileklerine sürtündüğünde, onu kaldırıp beni becermek için eğiliyor; gömleği yukarı kalkıyor ve kışının alt yarısı ortaya çıkıyor.

Boku yedim.

YİRMİ DOKUZ

AVA

"Pekâlâ, şimdi serbest bırakma üzerinde çalışacağız. Üç ana versiyon var: bilek serbest bırakma, ayı sarılması serbest bırakma ve saç serbest bırakma," diyor Jaime ertesi gün, gözleri aynada benimkilerle buluşurken.

Bu sabah uyandığımda, bana ilk resmi savunma dersim için yirmi mil ötede bir dans stüdyosu bulunduğunu söyledi. İçeri girdiğimizde kendimi rahat hissettim. Bir dans stüdyosunun tanıdıklığı, arkadaşlarımı özlediğimi hissettirdi ama bunu çabucak bastırdım.

Vardığımızda çok az zaman harcadı, önce bana farklı vuruşları ve bunları yapmanın doğru yolunu öğretti, ardından her durumda durumun nasıl farkında olacağıma geçti. Herhangi bir anda *ne kadar* korumasız olduğumu ve Allah korusun bir şey olursa ne kadar hazırlıksız olduğumu fark etmek göz açıcı ve biraz da korkutucuydu. Bu hayatta Jaime'ye itiraf etmeyeceğim ama bir dereceye kadar haklı: Kendi güvenliğime yeterince değer vermiyorum.

"Ayı gibi sarılmak kulağa eğlenceli geliyor. Önce bunu yapalım," diyorum gülümseyerek.

Jaime milyonuncu kez gözlerini kapatıyor ve dudakları sessizce kıpırdamaya başlamadan önce bir tür dua gibi iç geçiriyor.

"Eğlenceli mi?"

"Ayılar şirin ve sevimlidir. Eğlenceli bir ismi var," diyorum gülümseyerek. Bunu sadece onu kızdırmak için söylüyorum ama belli ki işe yarıyor.

"Peki," diyor başını sallayarak, sonra arkamda durup aynanın yansımasından bana bakıyor. "Tamam, arkandan bir adam geliyor ve seni yakalıyor; ne yaparsın?"

Rahatça omuz silkiyorum. "Beni nerede tutuyor?" "Fark eder mi?" Jaime kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Şey, evet. Elimi tutması ile göğüslerimi avuçlaması arasında büyük bir fark var."

Bununla birlikte, gözlerini kapatıyor ve sanki içsel bir zen bulması gerekiyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

Başarılı olacağını sanmıyorum.

"İyi," diyor, kollarıyla beni sımsıkı sarıyor, kollarımı iki yanına sıkıştırıyor. "Seni böyle tutuyor. Sen ne yapıyorsun?"

"Yardım için bağıryorum."

Başını bana doğru sallıyor. "Hayır, yardım edin diye bağırmıyorsun.

-" diye başladı ve ben sözünü kestim. "Oh, evet, sen *ateş* diye bağır!"

Bana başını salladı. "Aynen öyle. İnsanların gelme olasılığı daha yüksek

Eğer yangın var diye bağıırırsanız. Yardım için bağırmak, insanların yardım edebileceklerini düşünmediklerini ya da başka birinin geleceğini varsaydıklarını kanıtlamıştır. Ama diyelim ki etrafta kimse yok. Ne yaparsınız?"

"Tekmeleyeyim mi?" Bir ayağımı onunkine doğru uzatarak Dizler.

"Belki bazı durumlarda işe yarayabilir ama sen oldukça küçüksün Ava."

Haksız olmasa da sinirlenerek dudaklarımı büzüyorum; panik halindeyken, gerçek bir etki yaratmak için arkamdaki bir adamı tekmelemem gereken yere tekmeleyecek kadar yüksekliğim olduğunu sanmıyorum.

"İdeal olarak, elleriniz saldırganın ellerinin altındaysa, dışarı kaymaya çalışırsınız" diyor. Denediğimde, temel olarak ayaklarımı kaldırıp vücut ağırlığımı ve yerçekimini kullanarak, kolları üzerimdeyken bile kıpırdayabiliyorum.

Jaime daha sonra bana saldırganı nasıl yavaşlatıp yaralayacağımı ve dışarı çıktığımda nasıl kaçacağımı, kollarım saldırganın ellerinin üzerinde kilitliyse ne yapacağımı ve yeni bir şey denemeden önce güvenli bir yere nasıl kaçacağımı göstermeye devam ediyor.

Sonra, önümde, bir kol genişliğinde, bana bakıyor, göğsü harcadığı hafif eforla yükselip alçalıyor. Buna karşılık ben çoktan terden sıırılsıklam olmuşum. Sonra nasırlı, sert ve kocaman eli boğazıma dolanıyor.

"Bir adam seni buraya getiriyor; ne yapıyorsun?"

Gülümsüyorum. Beni gülümseten bu işi ciddiye almamam değil. Daha çok, *çok* ciddiye almanın benim için tam bir sistem yüklemesi olacağı ve beni asla içinden çıkamayacağım bir panik sarmalına sokacağı. Ve tabii *ki* onun *bu kadar ciddi* görünmesi bende tam tersi olma isteği uyandırıyor.

"Ona baba mı diyeyim?"

Başını bana doğru sallıyor ve gülümsemem büyüyor.

"Tanrı aşkına Ava, lütfen bunu ciddiye almaya çalış."

"Özür dilerim, özür dilerim! Çok mükemmel bir açılıştı!" Ters ters baktı, ben de pes ettim. "Tamam, tamam, artık beni boğmak yok baba şakaları, söz."

Gözleri kapanır ve nefesinin altında küfreder.

Belki de "*boğ beni, baba*" dememeliydim. Şimdi aklımdan çok ama *çok* fazla fikir geçiyor.

"Bu boktan hoşlanıyor musun?" diye sorar ve anında yüzü sanki yüksek sesle söylemek istememiş gibi biraz pembeleşir.

"Erkeklerle baba mı diyorsun? Bana göre değil. Boğulmak mı? Henüz emin değilim. Hiç denemedim."

Gözleri daha da büyür. "Ama sen birine baba mı dedin?" Sözcükler o kadar hızlı geliyor ki, bir dürtü olduğunu varsaymak zorundayım.

"Bir kez. Benim için değildi. Sonunda hep güldüm, bu da onun egosu için pek bir şey yapmadı." Çenesi gerildi ve ben gülümsedim. "Peki, tamam. Boğ beni, *Jaime*."

Gözlerinde bir şey kırılıyor ve karnıma sıcaklık doluyor, Ama yine de tek kelime etmeden elini kaldırdı, boğazımı sardı ve bana baktı.

"Biri size bu şekilde saldırırsa, amaç parmaklarını mümkün olan en kısa sürede üzerinizden çekmektir. Önce sol elinizle bileğimi kavrayın" diyor.

"Bunun gibi mi?" Elimi bileğine dolayarak soruyorum.

"Evet, daha yükseği daha iyi. Diğer elinle benimkini tut. boğazındaki parmakları.

"Parmaklarını mı tutayım?"

"Evet."

Biraz aptalca hissederek boştaki elimle onları tutuyorum. Eğer biri beni boğuyorsa, onu itmem gerekmez miydi? "Güzel, güzel. İtmek açıları ve ağırlık dağılımını bozar, bu yüzden içgüdülerinize biraz karşı çıkmanız gerekir" diye açıklıyor. "Şimdiden istiyorum için kapmak şunlar parmaklar sıkıca, onları birbirine sıkıştır. Bu onun canını yakacak ve kavramasını bozacak." Biraz sıkıyorum, sıkıkça parmaklarımın kalktığını hissediyorum. "Böyle kavırıyorsun, geriye doğru sıırıyorsun ve itiyorsun. Evet, evet," diyor parmaklarını boynumdan çekerken. "Sonra it, dirseğimi yan tarafıma sok." Yavaşça yapıyorum, talimatlar biraz kafamı karıştırıyor, doğru yaptığımdan emin oluyorum. "Sonra parmaklarını bileğine doğru geri it. İdeal olarak hızlı yaparsın ama

Sadece pratik yapıyoruz."

"Anladım,"

"O zaman geri itip parmaklarımı kıracaksın." Gözlerim kocaman oldu. "Tam anlamıyla değil, en azından şu anda değil. Şimdi, eğer bunu yaparsan, dirseğin geriye doğru hareket ederken

Parmakları kırılırsa yere düşecek. Sonra yüzüne bir diz atıp *kaçacaksın* Ava. Koş ve ılık at."

"Anladım. Bunu yapabilirim," diyorum.

Hareketi ve tüm varyasyonlarını anladığımı hissedene kadar bana birkaç kez daha yaptırmadan önce "Pekâlâ, tekrar" diyor.

Jaime bir saat kadar sonra, "Tamam, şimdi bazı senaryoları gözden geçireceğiz," dedi.

"Ne?"

Amayerine . cevap veriyorum, Jaimegider doğru içine Bir kadın için en tehlikeli saç modeli olduğunu söylediği atkuyruğumdan tutarak ve bundan kurtulmamı bekleyerek. Dövüşüyoruz ve bana öğrettiği hareketleri kullanıyorum, ancak bu sefer oyun oynamadığı ya da öğretme modunda olmadığı açık - bu sefer, onaylamadan önce bana gösterdiği hareketleri yapmak için gerçekten dövüşmem gerekiyor ve bir bilek serbest bırakma ve ardından bir ayı sarılmasına geçiyoruz. İkinci ayı sarılması hareketinden kurtulduğumda nefes nefese kalmış ve terlemiştim, sonra ayağım takıldı, yere düştüm ve kendimi ellerimin üzerinde yakaladım.

Ve sonra üstüme çıktı, beni vücudunun altına sıkıştırana kadar yuvarladı.

Bu "saldırgandan" defalarca kaçmaya çalışmanın verdiği panik adrenaline birleştiğinde, içimde bir şeylerin harekete geçmesi gerekir: korku ve panik.

Ama tam tersini yapıyor, beni bastıramadığım bir şehvetle dolduruyor. Göğsüm kabarıyor ve o da üzerime çıktıkça kabarıyor.

Talimatını bekliyorum ama gelmiyor, onun yerine üzerimde gezinmeye devam ediyor, gözleri değerlendiriyor, o gözlerin ardında düzinelerce düşünce dolaşıyor.

Ve her kalp atışında, sanki eğilmenin artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi bakışları dudaklarımda duruyor. Dudaklarının dudaklarıma değmesi, Jaime'nin beni öpmesinin verdiği o anlık mutluluğu bir kez daha yaşamam için fazla bir şey gerekmiyor.

Bunun bir hata olduğunu, öpüşmememiz gerektiğini, bunun dikkat dağıttığını söyledi... ama *umurumda* değil. Bana tacı kaybettirse de, tüm turu berbat etse de umurumda değil.

Jaime Wilde'ı her türlü mantığın üstünde bir şekilde istiyorum.

"Öp beni," diye fısıldadım hiç düşünmeden.

"Ne?"

"Öp beni," diye

tekrarlıyorum. "Ava-"

"Siktir et de öp beni Jaime. Senden o kadar hoşlanıyorum ki, düşünmemem gereken *tek kişinin* sen olduğunu bilmeme rağmen zar zor nefes *alabiliyorum*."

"Ava-"

"Çılgınca olduğunu biliyorum ama orada bir şey olduğunu biliyorsun. Yoksa neden bütün gününü bana bunu öğretmek için bir stüdyo kiralayarak geçiresin ki? Bütün gün bana dokunarak beni delirtiyorsun." Gözbebekleri şehvetle parlıyor ve ben bunu görüyorum: sessiz bir itiraf. "O öpücük bir hata değildi ve sen de bunu biliyorsun. Benden hoşlandığını kabul et." Yanıtını beklerken zaman su gibi akıp geçiyor.

"Seni, başına kötü bir şey gelmesini istemeyecek kadar seviyorum. Seni işimin ötesinde güvende tutmak isteyecek kadar seviyorum. Ama aynı zamanda bu fırsatı senin için mahvetmek istemeyecek ve aramızdaki kimyaya göre hareket edemeyeceğimizi bilecek kadar da seni seviyorum."

Göğsümde umut ve heyecan çiçekleri açıyor. "Yapabiliriz, biliyorsun," diye fısıldıyorum aynada gözlerini tutarak. Aptal numarası yapmasını bekliyorum ama onun yerine başını sallıyor, yine de bakışlarımı tutuyor.

"Geçen gün yapamayacağımızı kanıtladı. Sen benim sorumluluğumdasın ve odaklanmam gerekiyor. Ve senin de bekar kalman gerekiyor."

"Ah, tatlı çocuk," diyorum, uzanıp yanağını okşuyorum, sonra orada bırakıp başparmağımın alt dudağını okşamasına izin veriyorum. Bir erkeğin bu kadar

mükemmel dudaklara sahip olması yasadışı olmalı.

"Ne yapacaklar, tacımı mı alacaklar? Benim ve tüm bu işin en iyi yanı, taç ya da unvan için bu işin içinde olmamam. Arkadaşlarıma yardım etmek için bu işin içindeydim ve şimdi macera için ve inatçı olduğum için devam ediyorum." Zamanın geçmesine izin verdim; belki dakikalar belki de saatler. Fısıldamadan önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. "Öp beni, Jaime."

"Ava," diye fısıldıyor ama hayır demiyor ve geri çekilmiyor.

"Beni her seferinde öpen kişinin sen olduğunu söylemiştin. Yap o zaman."

Sözlerimi düşünüyor gibi görünüyor, sonra yavaşça, o kadar yavaş ki halüsinasyon gördüğümü sanıyorum, bir eli hareket ediyor, kaba nasırlar boynumun narin derisini kazıyarak çenemi kavırıyor ve bana doğru ilerliyor, dudakları dudaklarımı zar zor sıyrıyor.

Sonra kapı çalınır, kafasını kaldırır. O hareket etmeden önce an bozuldu. Hızla ayağa kalkıyor ve kalkmama yardım etmek için bana elini uzatıyor.

"Zaman doldu," diyor.

OTUZ JAIME

Beşten bir saat önce uyandığımda sikim sertleşiyor.
Sabah alarmı.

Kendini savunma dersi aklımı başımdan aldı, bütün gün ona dokundum, onunla birlikte terledim ve üzerinde kıyafet olmadan yapmayı gerçekten çok istediğim bir şekilde onun üzerinde gezindim.

Şu anda beni böyle bir duruma sokan şey, Ava'nın önümde bir yatağa yayılması ve ben onun üzerinde dururken, derinlere kayma *düşüncesi*.

Düşüncesi bile mutluluk vericiydi.

Rüyada bile olsa tamamen uygunsuzdu.

Kadın benimle dalga geçiyor, gülümsemeleri, flörtleri, tatlı kahkahaları ve alaylarıyla derimin derinliklerine iniyor. Wes'in dün gece bana gönderdiği linke tıklamamalıydım, Ava'nın yarışmasının mayo bölümündeki sosyal medya klibine.

İlk kez gördüğümünden değil, muhtemelen son da olmayacak. Görünüşe göre cezalandırılmaya aç biriyim, sahip olamadığım şeylerle kendime işkence etmek için can atıyorum.

Çünkü ne derse desin, Ava Bordeaux'yu alamam.

Sessiz bir iniltiyle yataktan kalkıp büyük banyoya doğru ilerliyorum. Tezgah nefret etmediğim bir şekilde Ava'nın eşyalarıyla dolu, bir başka düşünceyi de kendime asla çok fazla araştırma izni vermeyeceğim bir kasada dosyalıyorum.

Suyu soğuga çevirip sistemimi şok ederek normale döndürmeliyim, ama bunun yerine, onun aptal vücut yıkamasını alıp elimi kayganlaştırmak için kullanmadan önce ılık hale getiriyorum, sonra da sert sikimi kayganlaştırıyorum.

Cezalandırma için bir obur, hatırladın mı?

Kendimi okşarken kokusu buharlı odayı dolduruyor, gözlerim kapanırken Ava'nın ıslak amını hayal ediyorum ve bir elimi duvara dayayıp tatlı kokusu beni sararken suyun üzerimden akmasına izin veriyorum.

Elim sikimi pompalamaya devam ederken zihnim rüyaya geri dönüyor.

Çırlıçıplak, göğüsleri ortada, yatağa yayılmış, saçları etrafında bir şelale gibi. Parmakları meme uçlarına gidiyor, çimdikliyor ve yuvarlıyor, dudakları öpücüklerden şişmiş. Parmaklarım üzerinde dans ederken miyavlıyor, karnından aşağı, zaten sırılsıklam olan amına doğru iniyor. Bir parmağımı içeri kaydırırken, ne kadar ıslak olduğuna ve beni nasıl sıkıştırdığına bakarak inliyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inliyor, kalçaları yukarı doğru hareket ediyor. "Neye ihtiyacın var, Prenses?"

"Sen, lütfen." Kendimi elime alarak sikimin başını ıslak yarığına sürtüyorum ve tekrar inliyor. "Evet, sik beni."

"İstediğin bu mu bebeğim?" Kendimi onun girişinde çentikleyerek ve aletimin başı zar zor içine oturana kadar kalçalarımı biraz bükerek soruyorum. Etrafımda nabız atıyor, daha fazlasını elde etmek için kenetleniyor.

"Evet, evet. Lütfen. Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor, sonra kayarak beni bir santim daha içine alıyor.

"Kahretsin," diye inledim, sonra yer değiştirdim, bacaklarını tuttum ve yavaşça, işkence edercesine omuzlarıma aldım.

Yavaşça, derinlere yerleşene kadar içeri kayıyor, bir elimle yatağın iki yanında, başının yanında duruyorum.

"Çok doluyum," diye inliyor ve ben de gülümseyerek önce dışarı kayıyorum, sonra tekrar içeri giriyorum, yavaş işkenceye devam ediyorum, tadını çıkarıyorum.

"Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun," diye inliyorum, sikimin onun içinde kaybolmasını, beni almasını izliyorum. "Sikimi sanki bunun için yaratılmışsın gibi alıyorsun. Benim olmak için, benim tarafımdan becerilmek için doğmuşsun." Etrafımda sıkılaşıırken ona vururken toplarım kışına tokat atıyor. Parmaklarım kalçalarını kavırıyor, oradaki yumuşak deriyi kazıyor ve acıdan hoşlanıyormuş gibi daha yüksek sesle inliyor.

"Jaime, oh tanrım," diye inliyor, sesi yumuşak ve muhtaç, her zamankinden daha derin, daha boğuk. İri mavi gözleri bana kilitleniyor, elleri pembe meme uçlarına gidip kıştırıp yuvarlarken amı etrafımda sıkılaşıyor. Başımı yana çevirip ayak bileğine bir öpücük konduruyorum, yüksek topuklu ayakkabılarından biri hâlâ ayağında. Sanırım en çok bu hoşuma giderdi, istediğim zaman, istediğim her yerde onun yumuşak tenine öpücükler kondurmak.

Onu becermeye devam ediyorum, bizi hareket ettirmeden önce beni derinlere götürmek için kalçaları kalkıyor, böylece sırtımdayım, Ava kalçalarım oturunca benimle dolu. Ona nazikçe rehberlik etmeden ve ne yapacağını göstermeden önce ellerim onun üzerinde dinleniyor.

Kalçalarının kaymaya başlaması uzun sürmez. "Sikimi sür. İhtiyacın olanı al, bebeğim."

Eli göğüs uçlarına gidiyor ve biraz geriye yaslanıp açısını değiştirerek bağılıyor, beni sıkıyor.

Böyle muhteşem görünüyor, saçları sırtından aşağı dökülüyor, yüzü tavana dönük, elleri göğüslerini tutuyor, benimle dolu ve sikimden aşağı damlıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, meme uçlarımı sıkıyor ve bana biniyor, diğer memesi hareketle birlikte zıplıyor. Böyle çok güzel; istediğini alan, beni zevki için kullanan bir tanrıça. "Beni boşaltacaksın." Serbest eli karnından klitorisine doğru iniyor, sürtünüyor ve

yüksek sesle inlemesine neden oluyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, sonra iç kalçasını tokatlıyorum, ben bunu yaparken amı bana sıkılıyor.

"0 benim bebeğim," diye mırıldanıyorum, elimi az önce tokatladığım yeri yatıştırmak için kullanıyorum, sonra onu ovmak için klitorisine geçiyorum ve ondan derin bir inilti çekiyorum. "Bu kimin amı, Ava?"

"0 senin," diye fısıldıyor ve nabzım daha fazla atıyor. "0 senin, Jaime. Siktir!" Şimdi daha fazla hareket etmeye başlıyor, beni daha derine götürüyor, beceriyor ve beni zevki için kullanıyor.

Yaklaştım ve onun da benimle birlikte uçurumun kenarından yuvarlanmasını istiyorum. Başparmağım klitorisine gidiyor, küçük, sert daireler çizerek ovuyor, bana binerken kalçaları sallanıyor. Orgazmım yaklaşıyor, o beni sikerken görüşümün kenarları kararıyor ve klitorisini daha hızlı ovmaya başlıyorum.

"Boşalacağım," diye inliyor.

"Hadi, Ava. Sikimin üzerine çık ve beni de yanına al, amını doldurmama izin ver." Sonra serbest elim boynunun arkasına gidiyor, onu yakınına çekiyor ve dudaklarımı onunkine bastırıyor.

Kafamdaki Ava sırtını dikleştirip ben boşalmadan önce adımı haykırırken ellerim daha hızlı pompalıyor.

Gelirken, bir elimi düşün duvarına dayadım, Ava'nın kokusu etrafımdaki havada asılı dururken ve bunu yaparken ses çıkarıp çıkarmadığımı hatırlayamazken, bunu her yaptığımda yaptığım şeyi düşünüyorum.

Boku yedim.

OTUZ BİR AVA

"Ava," diyor ses, ben rüyasız uykumdan uyanırken kulağımda alçak bir gümbürtü. "Uyan Prenses. Elimden geldiğince uyumana izin verdim ama yola çıkmamız gerek."

Tek gözümü açtığımda Jaime'nin yüzünün benimkinden çok uzakta olmadığını görüyorum, sonra dimdik duruyor ve sanki birkaç dakika önce benden birkaç santim uzakta değilmiş gibi kollarını rahatça göğsünde kavuşturuyor.

"Mmm," diye homurdanıyorum, gözlerimi tekrar kapatıyorum ve yuvarlanıyorum.

Önümde mükemmel bir fırsat varken Jaime'ye sataşamayacak kadar bitkin olduğumda yorgun olduğumu bilirsiniz, ancak son birkaç günden sonra tamamen tükenmiş durumdayım.

"Uh-uh," diyor, sesi aniden sertleşiyor. "Hayır, yola çıkmalıyız. Güneş batmadan önce bir sonraki otele varmak istiyorsak zaten çok az kaldı."

Yine inliyorum ama kıpırdamıyorum. Dün gece toparlandım ve bu sabah bir sonraki ayağa hazırlanmak için yapmam gereken tek şey son dakika eşyalarımı toplamak, üzerime bir şeyler giymek ve Jaime'yi beni çok ihtiyacım olan kafein için bir kafeye götürmeye ikna etmeye çalışmak. Belki bir şeyler atıştırmak için de.

Zulamı çoktan bitirdim ve bu sefer arabayla neredeyse altı saat sürecek.

"Ava, gitmeliyiz yoksa trafiğe takılacağız."

Bir tür insanlık dışı ses çıkardım, bu sefer battaniyenin kenarını tuttum ve onunla birlikte yuvarlandım, kendime ve yatağın sıcaklığına kıvrıldım.

Ve aniden, sıcaklık gitti, klima vücudumu ele geçirdi ve gözlerimi açmaya zorladı. "Ne?" Sırt üstü dönüp dirseklerime dayanarak etrafıma bakıyorum. Karşımda Jaime duruyor, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor, elleri beyaz otel battaniyesini tutuyor, olduğu yerde donup kalmış.

Vücudumda gezinen iri ela gözleri hariç.

Bu seyahatte biraz olsun terbiyemi korumak için pijama giymeye karar verdiğim için şanslı ama *ben* bile bu pijamaların ancak terbiyeli olduğunu biliyorum. Bir çift ipek şort ve dünyanın en küçük ipek tulumu neredeyse hiç kapatmıyor ve karnımın büyük bir kısmını açıkta bırakıyor. Sutyen yok ve serin klima dolgun göğüslerimin meme uçlarının büzülmesine neden oluyor ama bunu gizlemek için kollarımı göğüs uçlarımin üzerinde kavuşturuyorum. Saçlarım omuzlarımin üzerinde ve muhtemelen tamamen dağınık, ama yorgun gözlerimin arasından ona sırtıyorum.

Kendin yapana kadar numara yapmalısın.

"Gördüğün hoşuna gitti mi koca adam?" Omuzlarımi geriye iterek ve göğüslerimi dışarı çıkararak soruyorum.

"Ben-ben-ben-" diye kekeliyor ve gülümsemem daha da artıyor, sonra battaniyeyi tekrar üzerime atıyor. "Gitmemiz gerek." Sonra odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanana kadar ona gülmeme nezaketini gösteriyorum, ancak diğer taraftan gelen inilti bir şey ifade ediyorsa kesinlikle duyuyor.

Ama otoparka girdiğimizde *kimin diğerini daha fazla şok edebileceği* konusunda bir sonraki raundu Jaime kazanıyor, ona yapabileceğimi söylememe rağmen çantamı omzunda tutuyor. Her zamankinden daha sert, bir şey olacakmış gibi tetikte, ama saat sabahın altısı ve otoparkta tek tük araba olsa da çoğunlukla boş.

Siyah SUV'un arka kapısını açıp çantamı attıktan sonra, Jaime yolcu koltuğunun kapısına doğru ilerliyor ve benim için açıyor, ama içeri girmekte tereddüt ediyorum.

"Ne....?" diye sorarken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Bardak tutucusunda büyük bir buzlu kahve, koltukta kabarık beyaz bir battaniye, hiç okumadığım ya da sahip olmadığım bir kitap ve koltukta kulaklığım var. Ayak bölmesinde bir poşet var ve en sevdiğim cips türünün tanınabilir üst kısmı dışarı çıkmış. İnce plastiğin içinden, sanırım sevdiğim jelibon ayıcıklar var - ona kesinlikle en sevdiğim olduğunu söylemiştim, ama bir ya da iki kereden fazla değil.

Korumama ve şoförüne döndüğümde bir elini ensesinde tuttuğunu, diğer elini de arabanın kapısına dayadığını görüyorum.

"Nedir bu Jaime?"

"Hiçbir şey.

Gerçekten."

"Kesinlikle bir şey değil, Jaime. Bu... bu yeni bir battaniye mi?"

"Mağazadaydı ve rahat görünüyordu. Senin rahat olman lazım; bu bacak biraz daha uzun."

"Mağazada. Ne mağazası? Ne zaman? Mağazaya ne zaman gittin?" Tamamen ona dönüyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Yüzünden bu konuyu kapatmamı, arabaya binmemi ve hiçbir şey fark etmemiş gibi davranmamı istediği anlaşılıyor ama asla yapmayacağım. Genişçe gülümseyip cevabını bekliyorum.

"Tanrım, Ava, şu lanet arabaya binemez misin?"

"Dükkanâna ne zaman ve neden gittiğini söyledikten sonra."

Sonunda iç çekti, bir dakika boyunca beni süzdükten sonra pes etti. Sanırım kazanamayacağını anladı.

"Erken kalktım ve spor yaptım. Hala ışık gibi sönük olduğunu fark ettim, ki dünü düşünürsek bu mantıklı. Çok yorulmuştun, tükenmiştin. Yorgunluktan bayılırsan işimi yapmamış olurum, bu yüzden yirmi dört saat açık bir mağazaya koştum ve arabada uyuyabilmen için birkaç şey aldım." Bir sonraki eklemesinin, tamamen yalan olsa bile, davasına yardımcı olabileceğini fark etmiş gibi bir duraksama var. "Eğer sen uyursan, ben de biraz huzur ve sessizlik bulurum."

Şaşkınlıkla ona başımı sallıyorum. "Çok saçmalıyorsun."

Sanki hiç gelmeyen ilahi bir müdahale bekliyormuş gibi başını gökyüzüne kaldırıyor.

"Kitap mı? Nereden buldun onu?"

"Orada çalışan bir kız vardı. Rafları düzenliyordu. Seni okurken gördüğüm bazı kitapların adını söyledim; bunun yeni çıktığını söyledi, ben de güvenli bir bahis olduğunu düşündüm." Yine duraklıyor, kendini tutuyormuş gibi durmadan önce neredeyse dudağını ısıırıyor. "Sen okudun mu? Bunu okudun mu?"

Tanrım, çok *gergin*. İnsanları korumak için para alan dev koruma Jaime Wilde *gergin* çünkü bu son derece tatlı iyilik hareketini nasıl karşılayacağımdan emin değil. Bir adım daha yaklaşp aramızdaki mesafeyi biraz kapattıktan sonra elimi göğsüne koyuyorum.

"Yapmadım, koca adam. Teşekkürler." Duraksayıp gözlerine bakıyorum, ilk kez ağır bir gard almış, sanki çok erkenmiş ya da gardını indirmeyi unutmuş gibi. "Bunu neden yaptın Jaime?" Sessizce soruyorum. "Yapmak zorunda değildin," diye hatırlatıyorum ona.

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm uzun bir süre geçiyor, ama sonra yer değiştiriyor ve bilerek ya da bilmeyerek, vücutlarımız artık daha yakın, neredeyse birbirine değiyor. Üzerimde büyük boy beyaz bir kapüşon ve bir çift bisiklet şortu var, saçlarım

Çünkü herhangi bir gösteri olmayacak ve ben rahatlığa odaklanıyorum. Başka bir durumda yüzümü yaptırmadığım, zırhımı giymediğim için kendimi tuhaf hissederdim.

Ama Jaime yine de her şeyi anlıyor.

Sonunda cevap vermeden önce i geçiriyor. "Ben sadece... Rahatlayabilmen için rahat olduğundan emin olmak istedim. Zor birkaç gün geçirdin." Omuz silkiyor, böyle utangaç ve gergin göründüğünde büyük omuzları ona devasa görünüyor. Yanaklarında hafif bir kızarıklık var ve benimle göz teması kurmayı reddediyor.

Sadece teşekkür edip arabaya atlamalıyım.

Ama Tanrım, bu çok mükemmel. Bunu yapamam - sanırım bir kariyer yapabilseydim, Jaime Wilde'ı Allık Yapmak'ın CEO'su olurum.

Dürüst olmak gerekirse, kulağa oldukça hoş geliyor.

Ama bunu kariyerim haline getiremeyeceğime göre, hobi olarak yapmakla yetineceğim.

"Oh, benden hoşlanıyorsun," diyorum gülümseyerek, bana ayırdığı kk boşluğa bakıyorum, sonra ona dönüyorum, başı şiddetle titriyor ve kızarması artıyor.

Tanrım, o kadar iri ve sert bir adama göre, benim yanımda çok kızarıyor.

Benden çok hoşlanıyor.

"Ne? Hayır, hayır, bilmiyorum. Sadece işimi yapıyorum."

"Senin işin erken kalkıp koltuğumu hazırlamak çünkü dün gece ne kadar yorgun olduğumu biliyorsun ve rahatlayabileceğimden emin olmak mı istiyorsun? Saçmalık." Bir an bana bakıyor ve belki de kendini açıklayacağını düşünüyorum.

Söylemiyor. Onun yerine "Arabaya bin Ava," diyor.

Sırtım arabaya dönük olacak şekilde yer değiştiriyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup ona gülümsüyorum. "Sen itiraf edene kadar olmaz."

"Tam bir baş belasısın, biliyor musun?" "Senin sevdiğin bir baş belası."

Bana bakıyor, gözlerinin ardında düşünceler dolaşıyor, ama ben gülümsemeye devam ediyorum çünkü yavaş ama emin adımlarla kazanıyorum

onu.

"Katlanılabilirsin, bu yeterli mi?"

Sanırım bunu kabul edeceğim. Her şey düşünöldüğünde muazzam bir galibiyet gibi geliyor.

"Şimdi arabaya bin Prenses," diyor daha alçak sesle.

İstedğini yapıyorum ama bunu dudaklarımda dünyanın en büyük gülümsemesiyle yapıyorum.

OTUZ İKİ AVA

Jaime profesyonel bir beyefendiden başka bir şey değildi.

Son derece dikkatli ve nazik davrandı ama bana dokunmadı, hatta alıştığımı fark etmediğim belime hafifçe dokundu.

Zihnimin hastalıklı bir kısmı onun bir şeyi kanıtlamaya çalıştığını düşünmekten başka bir şey yapamıyor. Onu öptüm ve o da kendi aptal *alfa erkek dünyasında* ilk hamleyi erkeklerin yaptığını bilmemi istedi. Erkekler kadınları öper, tam tersi değil.

Zihnimde yaldızlı bir çerçeveye astığım o anı, beni alt etmek için mükemmel bir an olarak kullanmasıyla ilgili bir şey, bunu her düşündüğümde karnımı ağrıtıyor.

Buna bir hafta verdim. Bir hafta boyunca Jaime'yi öpmenin, Jaime *tarafından* öpülmenin duygularını yaşadım, her geçen saat daha fazla hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey yapmadım.

Sonunda biraz yalnız kalabildim. Bu otel odasında kilitli, sürgü ve zincir takılı, Jaime'nin bana öğrettiği çılgın bir sopayla kapıyı kapatarak beni içeride, herkesi dışarıda tutarak geçireceğim muhteşem bir saat.

ve bu akşam gideceğimiz bağış balosu için hazırlanıyorum.

Yıldırım hızıyla duş alıp hazırlanmak için banyoya oturduğumda, hayatımı anlamlandırmama yardım edip edemeyeceklerini öğrenmek için en iyi arkadaşlarımı aramakla bir an bile vakit kaybetmiyorum.

"Hey-" diyor Jules FaceTime isteğine cevap verdiğinde.

"Konuşma. Harper'ı bekliyorum ve bu hikâyeyi bir kereden fazla anlatmayacağım," diyerek Jules'u daha bir şey söyleyemeden durduruyorum.

"Ne?"

"I-"

"Hey, kızım. Şu bronzluğa bak! Suya girmeden önce saçına bir şey sürdüğünden emin misin? Doğal sarışınlar bile-" Harper konuşmaya başlıyor, ama yüzünü görmek *gerçekten* çok güzel olsa da onun için bant genişliğim yok.

"Onu öptüm," diye
geveledim. Sessizlik hattı ele
geçirdi. "Ne?" Jules temkinli
bir şekilde

"Jaime'yi öptüm. Sonra o da beni öptü. Ve sonra biraz, ben-
"

"Bekle, bekle, bekle," diye başlar Harper. "Geri git. Başa dön. Bir hafta önce senden nefret etmiyor muydu?"

Jules aynı fikirde olmayarak başını sallar. "O adam ondan hiç nefret etmedi. Barda bile ondan nefret etmedi. Muhtemelen bara gelip kız gibi kaprislerini gruba merhaba demek için kullanmaya çalışan onuncu kadın olduğu için ona sinirlenmişti ama ondan nefret etmiyordu. Onun *ilgisini çekmişti*."

"Ne?" Birden şaşırarak soruyorum çünkü bu istihbarat haftalar önce neredeydi?

"Oh, kesinlikle," diye onaylıyor Harper. "Ondan gerçekten nefret ettiğini kastetmedim," diyor Jules'a, sanki ben hatta değilmişim gibi. Sadece-

"İlişki dışı ilişki mi ve başından beri benden hoşlanıp hoşlanmadığını kişisel olarak incelemeye ben telefonda olmadığımı sürece ara verebilir miyiz?"

"Ne? Neden?"

"Çünkü hemen ardından tuhaf bir hayranla çılgınca bir şey oldu ve dikkatimin dağılmasının beni tehlikeye attığını düşünüyor, bu yüzden şimdi hayatımın en güzel öpücüğü olmasına rağmen işleri *profesyonel* tutmamız konusunda ısrar ediyor."

"Hayatının mı?" Harper soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Tamam, ama... neden bu senin sinirlerini bozuyor? Güzel bir öpüşme yaşadınız ve şimdi o bir aptal gibi davranıyor. Onun kaybı, değil mi?" Jules soruyor ve ben iç çekiyorum. Normalde aynı fikirde olurum. Jaime'den *başka biri* olsaydı, hak verirdim. Ama...

"Çünkü..." Başlıyorum, sonra duraklıyorum çünkü aniden

Her şeyi itiraf etme konusunda gerginim.

Eğer bunu itiraf edersem, gerçek olur. Tüm dünyadaki en iyi arkadaşlarıma itiraf edersem, aptalca küçük bir aşkım gibi davranmam.

"Çünkü...?" Harper soruyor.

Bir cevap mırıldanıyorum ve aralarında geçen bir bakışı izliyorum, o bir saniyelik an beni o kadar özlüyor ki odaklanamıyorum bile.

"Ne?" Harper soruyor.

"Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

"Neydi o?" Jules soruyor, dudaklarında şimdi küçük bir gülümseme oynuyor.

"Ondan hoşlanıyorum," diye tekrarlıyorum dişlerimi sıkarak. Şimdi sırtıyor ve ne olacağını biliyorum.

"Özür dilerim, bir kez daha? Seni duyamıyor gibiyim-"

"Ondan hoşlanıyorum, tamam mı? Bir erkekten hoşlanıyorum," diyorum ve kullanıyormuş gibi yaptığım saç maşamı bırakıp başımı ellerimin arasına alıyorum.

"O bir çocuk *değil* Ava. O bir *erkek*," diyor Jules ve ben gözlerimi devirip tekrar telefonuma bakıyorum.

"Tamam, bir erkekten hoşlanıyorum. Ama... Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Bir ıslık çaldı ve arkasına yaslandı ve sonunda her şeyin dökülmesine izin verdim, son bir aydır kız kıza konuşacak *kimsem olmadığı* için bir baraj yıkıldı.

"Öyle değilmiş gibi davransa da nazik biri. Peach'e karşı tatlı davranmasını ve saçmalıklarına katlanmasını seviyorum. Onunla flört etmeme izin vermesini ve sadece iş olduğu için değil, gerçekten ama gerçekten beni güvende tutmak istemesini seviyorum. *Kendim* olmama izin vermesinin bir yolunu bulmak istemesini seviyorum. Ve çılgın, vahşi ve biraz da huysuz olacağımı bilmesini ve bunu umursamamasını seviyorum. Bilmiyorum." Tavana bakarak duraklıyorum. "Sadece ondan hoşlanıyorum."

Sırayı sessizlik dolduruyor ve her saniye midem daha da endişeleniyor, arkadaşlarımın bana bu ezilmenin ne kadar aptalca olduğunu, kafamı kullanmam ve gerçek dünyayı düşünmem gerektiğini söylemesini bekliyorum.

"Vay be, Ava Bordeaux'nun birinden gerçekten hoşlandığını itiraf edeceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"İnsanlardan hoşlandım," diyorum gözlerimi devirerek, bıkkın bir şekilde.

"Yani, evet, ama gerçek anlamda değil. Bunun gibi değil. Bu farklı."

"Öyle mi?" Sinir ve heyecanın garip bir karışımı içimi doldururken soruyorum.

Belki sadece ben değilimdir. Belki de her şey benim kafamda değildir ve sırf kalçama yapışmış seksi bir adam olduğu için her şeyi abartmıyorumdur.

"Öyle," diyor Harper.

"Evet," diye kabul ediyor Jules. "Peki sorun ne? Ondan hoşlanıyorsun; onu öptün, kulağa iyi bir öpücük müş gibi geliyor..."

Öyleydi ve Harper konuştuğunda ben de bunu doğrulamak üzereyim.

"Bekâr kalmak zorunda," diyor ve ben de bu aptal sözleşme yüzünden yüksek sesle inliyorum. *Hayatımı mahvediyor* ve bunu mümkün olan en melodramatik şekilde

söylüyorum. "Yoksa

tacı ve turu kaybedebilirdi ve o aptal sürtük kazanırdı."

Elbette arkadaşlarımı Anne ve bana söylediği saçmalıklar hakkında birkaç kez bilgilendirdim ve şu anda tüm iyi arkadaşların yaptığı gibi onlar da Anne'den potansiyel olarak benden daha fazla nefret ediyorlar.

Sizin ateşli bir tutkuyla nefret ettiğiniz kişiden onlar da nefret etmiyorsa arkadaşlarınız gerçekten arkadaş mıdır?

"Yani, onun bana dokunduğunu *hayal edersem* sözleşmemi ihlal etmiş olur muyum? Çünkü eğer yleyse, boku yedim." Harper'ın gözlerini devirdiğini görmek yerine duyabiliyorum.

"Hayır Ava, korumanla yatmayı düşündüğün için sana dava açılmayacak. Aslında onu becerdiğin için dava edileceğini hiç sanmıyorum, sadece bir erkek arkadaşın varsa, mükemmel Miss Americana *fikrini*, erkeklerin hayal edebileceği coşkulu, bekar, ulaşılmaz, saf kadın *fikrini* açıkça mahvediyorsan."

Buna biraz ğrdm.

"Ama bence, siktir et deyip o aptal sözleşmenin nasıl davranacağın ve kiminle çıkıp kiminle ıkamayacağın konusunda ne dediğini umursamayı bırakırsan daha da belalı biri olursun. Senden nasıl davranmanı beklediklerine dair bir şeyler *sızdırırsan* başlatabileceğin basın fırtınasını bir düşünsene," diyor Jules.

"Kesinlikle olmaz. Ona bu fikri *vermeyin* bile. İçimden bir ses, Miss Americana organizasyonu bekar kalması konusunda bir madde koymakta sakınca görmüyorsa, ona imzalattırdıkları sözleşme hakkında açıkça konuşmaması konusunda da bir madde koyacaklarını söylüyor." diyor Harper.

"Okuyabilirim, içinde bir tür Gizlilik Sözleşmesi olup olmadığını anlayabilirim."

"Jules, sen bir dans eğitmenisin, avukat değil."

"Ben bulabilirim, Google'da çok iyiyimdir," diyor. Başımı sallıyorum, *aslında* neden aradığımı ve Jaime dönmeden önce kısıtlı zamanım olduğunu hatırlıyorum.

"Budeğil Hatta önemli." I söyle yüksek sesle
için dur tartışmaları.

"Ne?"

"Bu yüzden seni aradım. Öpüştüğümüzden beri beni
görmezden geliyor."

"Affedersiniz?"

"Beni görmezden gelmiyor, bu adil değil. *Bizi*
görmezden geliyor. Ve o sabah olan her şeyi." Onlara son üç
gündür nasıl profesyonelden başka bir şey olmadığını
anlatıyorum. Daha önce geceleri bir otel odasında birkaç boş
saatimiz olduğunda benimle nasıl takıldığını, şakalaştığını...
Jaime'ye özgü bir şekilde benimle *flört* ettiğini ve benim
bunu hala flört olarak gördüğümü, şimdi ise her gece
kendini odasına kilitlediğini ve sabaha kadar onu
görmediğini anlatıyorum.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" Jules ben bitirdiğimde
söylüyor.

"Ne?"

"Bu konuda ne yapacaksın Ava?"

"Bilmiyorum, sadece sizi arayıp şikayet etmek istedim. I-
"

Harper başını sallayarak sözümü kesiyor. "Ava Bordeaux,
seni hiçbir zaman arkana yaslanıp her şeyi olurluna bırakan
biri olarak tanımadım."

"Ben-"

"Senin her zaman bir planın vardır. Bir plana ihtiyacın
var Ava. Onu harekete geçirecek bir şey. Görmezden
gelemeyeceği bir şey," diyor Jules.

"Çocuklar, ben-" Ben başlıyorum ama Harper daha dik
oturuyor.

Yüzünde bir fikir oluşuyordu.

"Pembe tüylü elbise," diyor Harper.

"Ne?"

"Hayır, hayır. Yere kadar uzanan şampanya," diyor.
"Evet, bu mükemmel. Yırtmacı yüksek, arkası yok ve
göğüslerin bunun içinde olağanüstü görünüyor."

Jules nereye gittiğini anlamış gibi başını sallıyor. "Oh, evet, kesinlikle o. Pembe dudak, klasik kedi gözü. Paketlediğin en yüksek topuklar."

Yavaşça ne söylediklerini anlıyorum. "Tamam," diyorum başımı sallayarak.

"Ve sen ol. Eldivenleri çıkar bebeğim, artık iyi davranmak yok. Cilveli, seksi Ava ol. Ona hatırlat, eğer seni istemiyorsa, sorun değil. Orada seninle birlikte olmak ~~isteyen~~ en az bir düzine erkek olacak."

Ve ben arkadaşlarımla birlikte hazırlanmaya devam ederken Telefonda kendimi yeniden iyi hissetmeye başlıyorum, kim olduğumu hatırlıyorum.

OTUZ ÜÇ AVA

Elbise işe yarıyor.

Tamam, elimden tutup beni bir odaya sürüklemesi ve ikimiz de önümüzü göremeyene kadar beni sikmesi anlamında işe yaramıyor, ama var olmayan sırtı ve dalan boynuyla parıltılarla kaplı yere kadar uzanan şampanya elbisemle odamdan çıktığımda, bu elbiseyle gerçek bir sütyen giyemeyeceğim anlamına geliyor ve neredeyse kalçama kadar uzanan yırtmacı, Jaime'nin gözlerini kapattığını ve görünmeyen bir tanrıya dua ediyormuş gibi derin bir nefes aldığını yakalıyorum.

Jaime'nin kıyafet seçimlerini izleyen tanrı her neyse ona dua ettiğimi, Jaime'ye siyah üzerine siyah, koyu renk elbise ayakkabılarıyla mükemmel bir takım elbise giydirdiği için teşekkür ettiğimi de inkar etmeyeceğim.

Balo salonuna girdiğimizde, Jaime bizi tanıdık yüzlerin oturduğu büyük yuvarlak bir masaya götürüyor. Atlas Oaks'un yanı sıra Stella ve Willa Stone da masanın etrafında oturuyor ve ben gülümsüyorum.

Kendimi tutamayıp Jaime'ye dönüyorum ve sahte bir sinir maskesi takarak elimi koluna koyuyorum. "Sence onlara merhaba dememde bir sakınca var mı? Onaylı listelerinde olmadığımı biliyorum ama..."

Gözlerini deviriyor ve elini belime koymadan önce inliyor, eli çıplak tenimde sıcak, beni onlara doğru itmeden önce.

"Hey, çocuklar! Bakın, bu sefer herhangi bir sorun yaşamadan güvenliği geçmeyi başardım." Önce Jaime'ye, sonra Stella'ya döndüm. "Bu başardığım anlamına mı geliyor?"

"Tanrım," diye homurdanıyor Jaime nefesinin altında.

"Senden hoşlandım," diyor Wes, bir kolunu omzuma dolayarak ve beni yandan sarılmak için kendine çekerek.

"Güzel, en azından biri yapacak. Jaime benden nefret ediyor, bu yüzden-" "Senden nefret etmiyorum," diyor Jaime hışımla.

Devam etmeden önce ona sevgi dolu bir bakışla bakıyorum. "Ah, evet, unutmuşum. Bana aşık ve bunun için *kendinden* nefret ediyor."

"Sana aşık değilim," diyor dişlerini sıkarak, Ciddiyetle başımı salladım ve Wes'e baktım.

"İnkâr içinde. Bu onun için gerçekten çok zor." "Lanet olsun, kadın," diye inliyor Jaime.

"Keşke," diyorum nefesimin altında ve o da tavana bakıp başka bir sessiz tanrıya dua ediyor.

"Bu saçmalığı aştığımızı sanıyordum?" diye sorar. "Bütün bahisler kapandı, koca adam."

Bana bakıyor, kafamda kuruyor olabilirim ama ne dediğimi anlamaya başladığını ve nasıl oynamak istediğinden emin olmadığını görüyorum.

Kötü şans.

"Aman Tanrım, sanki bir TV şovu gibi," diyor Stella nefesinin altında, kocası onu kendine doğru çekiyor.

"Eşikle karşılaşacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor Reed, Jaime'yle aramızda bir karış mesafe varken, ben ona, o da bana bakarken. "Beş ayaklı bir prensesle karşılaşacağını hiç düşünmemiştim." Sonunda Jaime'yle bakışmamı kesiyorum.

"Bir kraliçe, çok teşekkür ederim."

Reed eğilmeden önce genişçe gülümser. "Çok özür dilerim, majesteleri.

"Kabul edeceğim, sanırım."

"Tamam, bizimle oturuyorsun," diyor Willa Stone, yanıma geliyor, bir kolunu koluma doluyor ve beni Stella'nın oturduğu yere doğru çekiyor. "Ve bu elbise hakkında konuşmalıyız ve kendime nasıl bir tane alabileceğimi."

Ve sonraki bir saati ikonik şarkı yazarı Stella Greene ve pop yıldızı Willa Stone ile oturup elbiseler, makyaj ve maceralar hakkında konuşarak geçiriyorum ve tüm bu süre boyunca buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum.

Ve bir kez bile Jaime'nin gözlerinin üzerimde yanmadığını hissetmedim.

Akşam yemeğinden sonra müzik ve dans başlıyor ve bu süre zarfında insanların kalkıp dans pistine gitmelerini izliyorum, ancak oturmaya devam ediyorum, ara sıra Atlas Oaks çocukları veya Stella ve Willa ile sohbet ediyorum. Bu etkinlik bir kez olsun benim etrafımda dönmediği için harika oldu, yani ben sadece görünmek için buradayım, spot ışıklarının üzerimde olması için değil.

Ama en sevdiğim şarkılardan biri çaldığında ve grup açılış notalarını çaldığında, nefesim kesiliyor ve dans pistinde bir araya gelen çiftleri izleyerek biraz sallanmaya başlıyorum.

"Ne?" Jaime köşeden bir tehdit fırlayacakmış gibi etrafına bakınarak soruyor.

"Ben sadece... Bu şarkıyı seviyorum," diye mırıldanıyorum, sonra ona dönüyorum, gözlerim kocaman, dudaklarım büzülmüş. "Lütfen dans edebilir miyiz?"

"Kesinlikle hayır," diyor hemen ve ben de suratımı daha da ekşitiyorum.

"Hadi, Jaime. Lütfen. Sıkıldım! Herkes dans ediyor!"

Atlas Oaks'un davulcusu Beckett masanın diğer tarafından, "Tam burada oturuyorum," diyor.

"Benimle dans etmek ister misin?" Dikkatimi ona çevirerek soruyorum.

Genişçe gülümsüyor ve ağzını açıyor, sonra duruyor. Jaime ayağa kalkıp sandalyesini geriye iterken ve elimi tutarken müziğin sesini bile duyabiliyorum.

"Güzel. Bir tane. Bir dans."

"Yippee!" Elini tutuyorum ve beni dans pistine götürürken neredeyse zıplıyorum.

"Az önce *yippee* mi dedin?"

"Evet, heyecanlıyım. Arada bir duyguları hissetmeyi denemelisin." Bu onun gözlerini devirmesine neden oldu.

"Duyguları hissediyorum," diye homurdanıyor. "Georgia'da duyguları hissettim."

İçimde beni hiç de üşütmeyen bir ürperti dolaşıyor. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünürken dans pistinin yarı açık bir noktasında duruyor, ellerimi tutup omuzlarına koyuyor ve ellerini beceriksizce belime yerleştiriyor. Ona bakarken dudaklarımdan küçük bir kahkaha dökülüyor.

"Tanrım, bu ne böyle, ortaokul mu? İsa'ya yer mi bırakıyoruz?"

"Ne?"

"Lisedeyken Katolik okuluna giden bir çocukla çıkmıştım ve danslarda da böyle diyorlardı. İsa'ya yer bırakmak için aramızda bir ayak olması gerekiyordu. Taşak geçmeyi engellemek içindi ama çocukların yarısı zaten flörtleriyle oynamak için gizlice dışarı çıkıyordu, o yüzden pek işe yaramadı."

"Huh. Şey, evet. Profesyonellik, hatırladın mı?"

Gözlerimi deviriyorum, sonra bir adım daha yaklaşıyorum, kollarım boynuna dolanana kadar ilerliyorum ve sinsi bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Evet, beni duvara yasladığında, ellerin göğüslerimdeyken ve yıldızları görene kadar beni öptüğünde gerçekten profesyonelceydi."

"Ava..." diyor, kendini bırakmaya başlıyor ve başını sallıyor. "Bu boktan bir fikirdi."

"Hayır, hayır, hadi ama. İyi olacağım," diye fısıldıyorum, sözcüklere içtenlik karışıyor. "Sadece bir dans. Seni zorluyormuşum gibi görünmeyecek gerçek bir dans." Ona kocaman köpek yavrusu gözleri atıyorum ve pes etmesi, kolunu belime dolayıp beni sıkıca kendine çekmesi sadece bir an alıyor.

"Bu hiç profesyonelce değil."

"Eğer biri seni bu konuda uyarırsa, bunun benim fikrim olduğunu ve seni buna benim zorladığımı tüm dünyaya anlatacağımdan emin olabilirsin. Onlara bana nasıl katlanamadığını ve bana zar zor tahammül ettiğini anlatacağım." Başını sallıyor, belimdeki kolu gevşerken yüzünde sinirli bir ifade belirliyor. "Ne? Bu sefer neyi yanlış yaptım?"

"Sanırım şimdiye kadar senden nefret etmediğimi açıkça belirttim Ava. Bundan en uzak şeyi hissediyorum."

"Benimle uğraşırken hep çok sinirli görünüyorsun," diyorum şarkıya eşlik ederken, mırıldanan bir ses ve yavaş enstrümanlar etrafımda dönüyor. Tek bir kadeh şampanya içmiştim ama nedense şu anda kendimi tamamen sarhoş hissediyorum. "Bir kıza kompleks verir, bilirsin."

Biz sallanırken zaman geçiyor ve sonra eli sırtıma bastırıyor, gözlerimin içine bakarken vücudumu onunkine sıkıca yapışmaya zorluyor.

"Çoğu zaman kendime kızıyorum. Beni etkilemene izin verdiğim için kızgınım. Sana takıntılıyım, Ava. Sana çok söyledim. Bana her zaman senden hoşlandığımı söylüyorsun. Her gün benimle sevişiyorsun, benimle flört ediyorsun, sana aşık olduğumu söylüyorsun ve sonra ne zaman birazcık iyi bir şey yapsam, çok şaşırmış gibi davranıyorsun."

"Çünkü seninle taşak geçiyorum Jaime. Aslında düşünmüyorum-"

"Bana yalan söyleme, kendine de yalan söyleme Ava." Bir elini kaldırıp uzun, gevşek buklelerimi omzumdan aşağı, sırtıma doğru tarıyor, bunu yaparken sert parmak uçları boynumu sıyrıyor.

Sallanırken uzun süre konuşmuyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, özellikle de vücudu benimkine bu

kadar yakinken

çok doğru bir şekilde uyuyor.

"Sessizsin," diyor sonunda.

"Hmm," diyorum, onun dile getirilmemiş sorusuna cevap vermeyerek. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

Derin bir iç geçirdim. Bu, bir otel odasında hazırlanırken aklıma gelen bir fikirken, küçük, hayalperest bir parçam beni görüp benden ne kadar hoşlandığını, profesyonelliğin tüm ipuçlarını bir kenara bırakıp en başından beri aramızda yanan bu şeyi denemek istediğini büyük itiraflarda bulunacağını düşünürken eğleneliydi.

Ama şimdi her şey aynı gibi görünüyor - aynı kafa karışıklığı, aynı karışık sinyaller - yorulmuş. Yorgunum, kafam karışık ve incinmekten çok korkuyorum.

"Sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Ne?" Sonunda başını eğip bana baktı. "Burada neler oluyor, Jaime? Sen ve ben. Bir dakika.

Benden kaçmak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun, sonra benimle yavaşça dans ediyorsun ve bana takıntılı olduğunu söylüyorsun. Bir an beni sanki işlevini yerine getirmek için ihtiyacın olan şeymiş gibi öpüyorsun, sonra da bana senin için sadece bir iş olduğumu söylüyorsun. Flört etmene aldırmiyorum çünkü ben de sana karşılık veriyorum ve aramızdaki çizgileri net tutmak istemene de aldırmiyorum çünkü buna saygı duyabilirim. Ama bu karışık sinyaller artık eskidi."

"Ava, ben-"

Bedenim sallanmayı bırakıp ona bakıyor ve yüzü biraz yumuşadığında anlıyorum. Orada gördüğünü biliyorum, çünkü görmesine *izin verdim*. Her zaman taktığım güven maskesinin altında saklanan acıyı ve kafa karışıklığını.

Ona başımı salladım.

"Bana baktığında, beni istediğini söylediğinde, bunda ciddi olan bir adamı hak ediyorum. Bunu iliklerine kadar biliyor. Kararlı bir adamı hak ediyorum. Bana verdiğin bu kırbaç darbesini hak etmiyorum. Hayatımı değiştirecekmiş gibi beni öpen birini hak etmiyorum.

beni görmezden geliyor ve bana herhangi bir işmişim gibi davranıyor. Ben dünyayı hak ediyorum ve eğer bana bunu vermek istemiyorsan, bunu şimdi bilmem gerekiyor."

Cevap vermiyor ama ben ona bakmaya devam ediyorum. Çenesi gergin ve kendi iyiliği için fazla yakışıklı. Tam önümde ve bir şekilde kilometrelerce uzakta,

"Peki ne olacak koca adam?" Bir cevap bekliyorum.

Bekliyorum ve insanlar etrafımızda sallanırken bekliyorum ve her an, romantik şarkının her notasında içim daralıyor ve daralıyor.

İşte o anda sıçıp batırdığımı fark ettim.

Çok büyük bir hata yaptım çünkü bir şekilde, bir şekilde, bu koca aptala aşık olmaya başladım.

Ve ben onun için sadece bir işim.

Bunun farkına varır varmaz şarkı bitiyor ve Jaime sanki en başta beni tutmasının tek nedeni buymuş gibi geri adım atıyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek" diyor.

"Eminim biliyorsundur," diye fısıldıyorum, Beckett'ın hâlâ oturduğu masaya doğru dönüyorum, şimdi Wes'le birlikte, elinde bir bardak, bizi dikkatle izlerken bir bacağı dışarı atmış, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor, ama benimkinde hiç olmadığını biliyorum, hiç değil.

Jaime beni oturduğumuz masaya geri götürüyor, arkamda sert bir el var, ama bir korumanın dokunuşundan başka bir şekilde değil.

"Ona göz kulak olabilir misin?" Jaime arkadaşına sorar ve hiç duraksamadan çıkışa doğru yürür.

İstemediğim halde onu izliyorum ve bana dönüp bakmamasını özlemiyorum bile.

"Peki, sana sırılsıklam aşık olduğunu itiraf etti mi?" diyor bir ses ve dikkatimi beni gülümseyerek izleyen Wes'e çekiyor.

"Ne?"

Ona olan ilgimle birlikte gülümsemesi de artıyor. Oturup bana doğru dönüyor, kollarını masaya koyuyor ve başını sallıyor.

"Yani bu bir hayır olacak. Kendi iyiliği için fazla kalın kafalı."

OTUZ DÖRT JAIME

Cevap vermek için çok bekledim.

Tuvalete gitmem gerektiğini söylerken de yalan söyledim, bu yüzden balo salonunun girişinde volta atıyor, kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum.

Bunu yapmamalıydım, elini tutup onu dans pistine çekmemeliydim, koşudan döndüğümünden beri düğmelerime basarken değil, bütün gece ereksiyonla savaşmama neden olan o elbiseyi giyerken değil. Ama yaptım, Beckett ile dans etmeyi teklif ettiğinde bir hayalet bedenimi ele geçirdi.

Daha birkaç gün önce onu kaldırmama, duvara yaslamama ve öpmeme neden olan aynı hayalet. Ondan hoşlanmadığıma ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekirken bana ona dondurma aldırın. Bana kedi oyuncakları ve tam da onun sevdiği şekilde şafak sökmeden önce buzlu kahveler ve arabada okuması için kitaplar aldırın.

Aklımı kaybediyorum.

O haklı. Onunki çok netken, durmadan karışık mesajlar göndererek onu sürüklemeye devam edemem.

Ama asıl soru şu: Onu benim olarak kabul edecek cesaretim var mı? Ve eğer almazsam, o başka biriyle hayatına devam ederken geride duracak cesaretim var mı?

Cevap açık ve ayaklarım yeni bir rüzgârla partiye doğru hareket ediyor.

Ava benim ve bunun benim için tam olarak ne anlama geldiğini öğrenmesinin zamanı geldi. İşte o zaman tanıdık bir kadın sesi duyuyorum.

"Sakinleşmen gerek," diyor kadının sesi.

Bir kadın çığlık atarak "Sakin olamıyorum çünkü *sikiliyorum* Regina!" diye karşılık *veriyor*. "O *benim tacımı* giyiyor! Ve her gün insanlar bana bu soruları soruyor ve daha fazla makale onu halkın prensesi olarak adlandırıyor, sanki *Diana*'ymış gibi! Onun ben olmam gerekiyordu, Regina! Eğer bunu düzeltmezsen, herkese söylemek zorunda kalacağım-"

Koridorda bir tokat sesi duyulur ve ardından Anne'e benzeyen bir inilti duyulur. Regina ona vurdu mu?

"Sızlanmayı kes artık. Bıktım artık. Ortalığı karıştırman ve senin haksız olduğunu kanıtlamak için kalmasını istemen *yardımcı olmuyor*. İşleri daha da zorlaştırıyorsun Anne. Yaptığın şeyi yapmaya devam et, her şey yoluna girecek. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor." Bir kapı açılıyor ve partinin sesi mekânı dolduruyor ve kapı kapanmadan önce dinlemeye çalıştığım konuşmayı bastırarak bir kez daha sessizliğe gömülüyor. "Ama şu anda tuvalete gitmen, lanet yüzünü temizlemen ve oyunu oynaman gerekiyor. Er ya da geç Amerika Güzeli olacaksın ama bok gibi görünürsen olmaz." Sonra topuklar koridorda tıkırdayarak uzaklaştı.

Çok şey oldu ama aklıma sadece bir tanesi geliyor. şey.

Ava.

Ava, Ava, Ava.

Ava'ya ulaşmalıyım çünkü bu konuda bir şeyler yanlış. Çünkü onun yanında olmam, onunla konuşmam ve yarattığım bu karmaşayı düzeltmem gerekiyor.

Balo salonuna geri döndüğümde gözlerim masamıza kayıyor ve kanım donuyor. Ava beyaz masa örtüsünün kenarına tünemiş, başını geriye eğmiş, Wes'e doğru dönmüş. Eli masanın üzerinde, kalçasının hemen yanında, elbisenin yüksek yırtmacından teni görünüyor, dokunmuyor ama yeterince yakın. Kıkırdarken ayaklarını tekmeliyor ve Wes'in yüzü dudaklarında oynayan bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Herkesin Ava'nın yanında hissettiği gibi o da büyülenmiş.

Aitmiş gibi görünüyorlar. Sanki bir süredir birlikteymişler gibi harika vakit geçiren bir çift gibi görünüyorlar.

Rahat.

Çok rahat.

Kız gülerken eli hareket ediyor, adamın omzunu itiyor ve adam kızın bileğini tutarak masanın kenarından kaymasını engelliyor ve ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

İçimde bir şeyler kopuyor ve hareket ediyorum, neredeyse koşuyorum.

-Masamıza gelene kadar özür dilemeden yanlarından hızla geçerken insanlar geri adım atıyor, elini tutuyor, bir elimi beline koyuyor ve onu masadan kaydırıyorum.

Topukları yere sabitlendiğinde "Hadi," diyorum.

-Bütün gece sırtıma batmasını düşündüğüm o yüksek topuklu ayakkabılar.

"Jaime-"

"Dışarı çıkıyoruz," diyorum, bir elimi dirseğine koyup Wes'in kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana uzattığı küçük pembe çantayı alıyorum.

"Jaime-"

"Benimle tartışmayın Prenses," diyorum nefesimin altında.

"O da neydi öyle Jaime?" diye bağıyor balo salonundan çıktığımızda, elini sıkıca tutup onu asansöre doğru götürürken beni takip ediyor.

"Ben mi? *O da neydi* öyle Ava?"

"*Ne neydi?!*"

"*Sen ve Wes,*" söyle içinde Tısladı Tonlar,
yumruklama Asansörün düğmesi.

"*İyi* davranıyordu! Tanrı korusun, değil mi? Sadece yarışma hakkında konuşuyorduk ve-"

"O adam yarışmaları hiç umursamadı. Gözleri göğüslerine yapışmıştı. *Seni becermek* istiyor, Ava." Ellerimi sinirli bir şekilde havaya kaldırıyor. "En azından

Biri istiyor!" Onun sözleriyle bedenim kaskatı kesiliyor ama Ava bunu görmezden gelerek devam ediyor. "En azından *biri* beni istiyor, bana ilgi gösteriyor. En azından *biri* bunun için uğraşıyor."

"Ava," diyorum ve elini tutarken sesim kendi kulaklarıma alçak ve tehlikeli geliyor. İçini bir ürperti kaplıyor ama elini çekip bir adım daha yaklaşıyor ve beyaz uçlu bir tırnağıyla göğsümü dürtüyor.

"Beni öpemezsin, benimle sevişemezsin, bir sabah beni ne kadar çok istediğini söyleyemezsin ve sonraki birkaç günü kollarını bile bana sürmemek için elinden gelen her şeyi yaparak geçiremezsin. Beni kendine ait kılmak için dünyanın tüm şanslarına sahipken ve bunları hiç kullanmamışken kıskanamazsın. Beni kutumdan çıkarıp benimle oynamak istediğine karar verdiğinde beni bir ipin ucunda, emrine amade tutamazsın." Acıtmak ister gibi parmağını göğsüme saplıyor. "İçeride sana bundan, benden ne istediğine dair bir karar vermen gerektiğini söyledim ve sen çekip gittin."

"Havaya ihtiyacım vardı," diyorum.

"Ve bir cevaba ihtiyacım vardı, ama tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi, herhangi bir konuda bir şey yapamayacak kadar korkaksın."

Zil çalıyor, asansör geliyor ve kapılar kayarak açılıyor. Ben içeri giremeden kapıları kapatmak için düğmeye basıyor ama ben elimi kapılara vurup içeri giriyorum.

Gözlerini deviriyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana dönüyor. "Bundan bıktım Jaime. Ya beni istiyorsun ve kafandaki tüm kuralların canı cehenneme diyeceksin ya da bu turun geri kalanında dostane, platonik arkadaş olmayı kabul edeceğiz. Oyunlardan bıktım."

O haklı.

Ve bu yüzden, duvara yaslanana kadar onun alanına giriyorum, elim kalçasında, diğeri çenesinde, bana bakmak için başını eğiyor.

"Siktir et," dedim.

OTUZ BEŞ AVA

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Bir eli başımın arkasına gidiyor, beni orada tutuyor, başımı geriye eğiyor ve ağzımı yutarken beni istediğı yerde tutuyor.

Bir anda tüm bedenim alevler içinde kalıyor, dilini ağzıma sokup benimkiyle sarmaş dolaş olurken az önce hissettiğim tüm kızgınlık eriyip gidiyor. Çıplak sırtımı yavaş hareket eden asansörün soğuk metaline yaslamam için beni bastırıyor, kalçaları karnıma bastırıyor, böylece onun sertleştiğini hissedebiliyorum.

Dudakları boynumdan aşağı inerken ve dizlerini bükerken, bir eli beni kaldırmak için kıçıma giderken, onun beni etkilediğı kadar benim de onu etkilediğimi onaylayarak nefes nefese bir inilti çıkarıyorum. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor, elbisemdeki yırtma bunu mümkün kılıyor.

"Her gün her an beni delirtiyorsun," diyor boynuma doğru, kulağımı öpüp yalıyor ve lobunu ısıırıyor. Beni tutmayan eli göğsümü avuçlamak için kayıyor ve düşünmeden sırtımı eline doğru eğiyorum.

"Seni çok istiyorum," diye inliyorum. "Lütfen."

"Bana sahip olacaksın, Prenses," diye inliyor, tırnaklarım başının arkasını kazıyor, onu tekrar ağzıma götürüyor, böylece onu öpebiliyor, ona sahip çıkabiliyor ve bunun çılgın bir rüya olmadığına kendimi ikna edebiliyorum.

Asansör bizim katta durdu ve beni indirmek yerine asansörden çıkarıp koridora taşıdı, odamızın kapısına götürürken dudaklarım çenesinin altına bastırdı. Kapının kilidini açıyor, içeri giriyor ve kapıyı kilitlerken ona sürtünmem için beni duvara yapııştırıyor.

Sonunda dudakları tekrar benimkilerin üzerinde, sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni sahipleniyor, yutuyor ve tadıma bakıyor.

"Bunu yapmamalıyız," diyorum, eli elbisemin düşük yakasının altına inip göğsümü avuçlarken ağır ağır nefes alıyorum.

"Yapmamam için bana iyi bir neden söyle," diyor boynuma doğru, ensesi oradaki deriyi sıyrıyor.

"Senin işin," diye nefes nefese boynuna sarıldım, *nedenini* hatırlamaya çalışıyordum. Bunu yapmamalıyız ve o başını sallıyor.

"Kimin umurunda?" diye inliyor, parmakları meme ucumu yuvarlıyor ve benden bir inilti daha çıkarıyor. "Mükemmel."

"Yapmalısın," diyorum, tam bir cümle bile kuramıyordum, elim boynundaydı ve onu kendime çekiyordum.

"Sözleşmen," diye karşı çıkıyor ve ben ne demek istediğini anlıyorum.

Artık umurumda bile değil. Bu adama sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, başka bir şeyin önemi var mı?

"Buna değer.

"Kesinlikle."

Benimle birlikte yürüyor, ayaklarımı yere koymadan önce oturma alanına giden küçük girişten çıkıyor. Eliyle elbisemin bir askısını aşağıya doğru itiyor ve elbisemin bel kısmı kolayca düşüyor. Sonra aynı şeyi diğer taraf için de yapıyor, elbisemin ön kısmı belime kadar düşüyor ve göğüslerimi ona gösteriyor.

Göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle inliyor ve bu dev adamın dizlerinin üzerine çöküşünü izliyorum, bir eli göğsümü kavrayıp ağzına götürüyor, diğeri belime yapışmış kumaşa doğru hareket ediyor. Dudakları meme ucumu emiyor, elbisemi sabırsızlıkla çekiştirirken dili ucunu yuvarlıyor.

"Fermuar," diyorum inleyerek, elim yaşadığım derin zevkin kaynağında onu tutmak için başının arkasına gidiyor. "Arkadan."

Eli hareket ediyor, neredede olduğunu bulmaya çalışıyor, ağzı meme ucumu ısıyor. Sonunda fermuarı kavırıyor ve elbisemin tamamı ayaklarımın etrafında toplanana kadar çekiştiriyor.

"Bunların bile küçük tatlı bir prenses için küçük fiyonkları var, değil mi?" diyor, parmakları tangamın önündeki minik fiyongu elinin tersiyle sıyırıp aşağıya iniyor, kumaşın içinden zaten şişmiş klitorisimin üzerinde bir fırça hayaleti, sonra daha da aşağıya, kalçalarım daha fazlasını almak için çırpınıyor. Sonra parmak uçları merkezimden başlayarak tekrar yukarı çıkıyor. "Tanrım, sırlıslık olmuştun ve ben daha sana dokunmadım bile."

Başımı sallıyorum, ona bakıyorum ve bir şekilde şu anda kendimi hem tamamen onun merhametine kalmış hem de tamamen kontrol altında, sadık tebaası tarafından tapılan bir kraliçe gibi hissediyorum.

Gözlerimi tutarak aşağı iniyor, ağzını külotumun üzerine bastırıyor, klitorisimi yalıyor ve bunu yaparken sanki benden daha fazla zevk alıyormuş gibi yüksek sesle inliyor. Tırnaklarım kafasını tırmalıyor, bana vereceği her şeyden daha fazlasını almak için bastırıyor.

Başparmakları tangamın bel bandına takılmadan önce elleri kalçalarımın yanlarından yukarı doğru hareket ediyor. Külotu bacaklarımdan aşağı sürüklerken yarı yolda duruyor, sonra bacaklarımı ayırıyor, iç çamaşırını sıkıca çekmeye zorluyor, tenimi kesen ve cildimi ateşe veren bir kısıtlama.

Sonunda, kalın bir parmak ayrılmış seks tüylerimin arasından kayıyor.

"Jaime," diye nefes alıyorum, parmağının klitorisimde dolaşmasını izliyorum, bunu yaparken yüzüme baktığını, her dakika tepkimi ölçtüğünü biliyorum.

"Adımı böyle söylemeni ne kadar uzun zamandır bekliyordum biliyor musun?" diyor alçak sesle, sonra alçak bir iniltiyle bir parmağını içime kaydırıyor, bundan en az benim kadar zevk alıyor. "*Siktir*, Prenses." Parmak dışarı kayıyor, oteldeki alçak ışık ıslaklığımdan yansıyarak tekrar içeri giriyor. "Ne zamandır bu daracık amcığı parmaklamak, güzel göğüslerinle oynamak istiyordum?" Parmakları beni terk ediyor ve elleri kalkıp meme uçlarımda üzerine ıslaklık yayarken, göğsümün ağırlığını elleriyle kavrarken kaybettiğim için inliyorum. "Seni tatmak için ne zamandır bekliyorum?" Eğilip meme ucumu ağzına alıyor ve tenimi yalıyor. Meme ucumu yalayıp beni serbest bırakmadan önce her damlasını alırken içinden kopan inilti tenimde titreşiyor.

"Evet, bunu yemem lazım," diyor kendi kendine, Külotumu sonuna kadar indirip çıplak bedenimi kaldırmadan önce ayakta duruyor, dudaklarımı tekrar dudaklarına götürürken bacaklarım onun etrafında kanepeye doğru on adım yürüyor. Dili ağzıma girdiğinde, Jaime'nin belirgin tadıyla karışan kendi tadımı alıyorum ve bu, bacaklarımın arasına yeni bir ıslaklık dalgası gönderiyor.

Beni kanepeye oturtup önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

"O güzel bacaklarını aç," dedi. Dediğini yapıyorum, kanepenin kenarına oturuyorum, bacaklarımı olabildiğince açıyorum. Elleri uyluklarımda iç kısımlarına gidiyor, beni daha da ayırmak için itiyor.

"Daha geniş." Sesi artık derin bir hırıltıya dönüşmüştü. "Oynamak için alana ihtiyacım var."

Ve sonra yapar.

Geniş dili giriş yerimden klitorisime doğru ilerliyor, emiyor ve beni kalçalarımı bükmeye zorluyor.

bana bakıyor. "Hayal ettiğimden bile daha iyi, Ava. Ve senin tadının nasıl olacağını çok hayal etmişim."

"Aman Tanrım." Ona bakıyorum, çenem gevşek ve gözlerim kapalı. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Parmaklarına," diye inliyorum. "Lütfen. Doymam lazım."

Sözlerim üzerine inlerken ikinci kez sormama gerek kalmıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor ve iki parmağı içeri kayıyor. Beni onlarla becermeye başlıyor, içeri ve dışarı kayıyor, onları tam olarak ihtiyacım olan şekilde kıvrıyor, ağzı klitorisime dönerken mükemmel bir hızda gidiyor.

Ellerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, vücudumun aşağısından ona bakıyorum, benim için dizlerinin üzerine çökmüş bu adama, sanki bu dünyadaki tek isteği beni diliyle boşaltmakmış gibi beni yiyor. Hayatımda hiç bu kadar güçlü ya da bu kadar arzulu hissetmemiştim, bu adam beni yerken amımın içinde inliyordu.

O amıma doğru inlerken orgazmım midemde büyük ve sıcak bir şekilde büyüyor. Kalçalarım hareket ediyor, daha fazlasını almak, oraya daha hızlı ulaşmak için çırpınıyor, serbest eli hareket etmeden önce uyluğumu kavırıyor ve talimat verdiği gibi bacaklarımı daha geniş itiyor.

"Boşalacağım, Jaime!" Kalçamın gerilmesinin verdiği hafif acı beni kendine çekerken bağıriyorum, orgazmım patlarken üzerimden akıp gittiğini hissediyorum. Parmakları derine çarpıyor, ben onun diline boşalırken beni okşuyor, adını haykırıyor.

İçime doğru inlediğinde ve elini düğmeleri açık pantolonunun içinden sikini okşarken gördüğümde orgazmım ikiye katlanarak genişliyor, sanki amımı yalamanın verdiği zevk dayanılamayacak kadar fazlaymış gibi.

Yavaşça kendime geldiğimde beni yalayarak temizliyor, ayağa kalkmadan önce klitorisimi ve kalçalarımın kenarlarını öpüyor, pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı kaydırıyor, bunu yaparken uzun, kalın siki yüzümün önünde sallanıyor. Sonra elleri gömleğine gidiyor, ben izlerken ceketinin düğmelerini açıp yere indiriyor, bedenim hâlâ uğulduyor.

"Bana karşı her zaman çok gevezesin; hadi bunu iyi kullanalım. Aç kapıyı, bebeğim."

Tüm vücudum bu komutla ısınıyor çünkü tam olarak bu: ağzımı açmam için bir komut, böylece onu becerebilir. Bunu yaptığımda, kendini yumrukluyor, bir, iki kez çekiştiriyor ve saçlarımı yumruğunun etrafına dolamadan ve ağzımı horozuna yönlendirmek için kaldıracını kullanmadan önce görsel olarak miyavlamamı sağlıyor.

İçeri girerken ona bakıyorum, böylece ağzının açıldığını görebiliyorum, boğazımın arkasına vururken gözleri geri dönüyor, beni geri çekmek için saçımdan bir çekiş kullanıyor, sonra tekrar ileri itiyor, bana bakarken ondan bir inilti çekiyor.

Yüzümü beceriyor.

Yüzümü beceriyor ve ben *buna bayılıyorum*. Elim vücudumda gezinirken gözlerim sulanmaya başlıyor, kanepenin kenarına otururken bacaklarım hala açık, damlayan amımı buluyor ve klitorisimin etrafında dönüyor, içimde düşük bir şehvet uğultusu yükseliyor.

"Tanrım, şu haline bak, kendinle oynuyorsun, sırf sikimi emiyorsun diye beni yeniden hazırlıyorsun." Onun beni izlemesini, amımı parmaklamasını, ağzımın onu emmesini izliyorum. Saçımdaki eli hızlanıyor, ağzımı ona daha hızlı götürüyor ve ağzımın içine giriyor, aynı ritimde kendimi parmaklarken boğazımın arkasına vuruyor. "Tanrım," diye inliyor, sonra geri çekiyor ve ben hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve başını sallıyor. "Mükemmel kadın." Ve sonra yer değiştiriyor, beni kaldırıyor ve beni öperken bizi kanepenin koluna taşıyor, dilimin üzerindeki prekumunun tadı, daha önce dudaklarındaki amımın tadıyla karışıyor.

Beni kanepenin koluna oturtmadan önce öpüşmeyi kesip dizlerim orada durana kadar beni kaydırıyor, böylece diz çöküyorum, ellerim kanepenin koltuğunda. Parmağı yarığımdan aşağı iniyor ve omzumun üzerinden bakıyorum

Bir eli sikinin üzerinde, parmağının hareketini izliyor.

"Bu görevden önce test yaptırdım ve her şey normal çıktı," diyor. "Ve doğum kontrol hapı kullandığını biliyorum. Prezervatif almaya seve seve giderim ama seni dölleriyle doldurmayı hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum Ava."

Onun sözleriyle sıkılıyorum ve inleyip bir parmağını içime kaydırduğunda bunu gördüğünü biliyorum.

"Son randevumda test yaptırdım ve her şey yolunda. Lütfen, Tanrım, kahretsin," diye inliyorum, bir eli kalçamda, sikinin başını girişime dayıyor.

"Geri çekil bebeğim," diyor, sesi neredeyse tatlı.

İstedikini yapıyorum ve alçak, gırtlaktan gelen bir inilti odayı dolduruyor.

İnlemem.

Jaime'nin çok kalın aleti beni gererken ve belirlediğim hızda beni derinlemesine doldururken inliyorum. Elleri nazikçe kıcımda geziniyor, ama işi ben yapıyorum, kendimi Jaime ile dolduruyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, ayakta duruyor ve ben onu alırken huşu içinde aşağıya bakıyor.

"Tanrım, bebeğim, bunu görmelisin, beni alırken ne kadar güzel görünüyorsun. Benimle doluyken ne kadar muhteşem görüldüğünü görmelisin."

Kalçalarım onun kalçalarına çarpana kadar geriye doğru hareket ediyor, sonunda onunla doluyorum, gerginlik sadece tadını çıkardığım bir acıyla renkleniyor.

Derin, titrek bir nefes alıyorum. *Patlamak üzereyim.*

Ben çok doluyum, o çok mükemmel ve buna dayanamıyorum.

"Biliyorum bebeğim," diyor. "Biliyorum." Sanki bu şekilde birleşmenin her şeyi tüketen, düşünceyi eriten mükemmelliğini hissediyor.

Yavaşça kendini dışarıya kaydırıyor ve sonra tekrar içime giriyor, bir eli belime gidiyor, göğsüm kanepeye bastırılana kadar beni yönlendirmek için bastırıyor, bacaklarım dışarıda, kendimi onun için genişletiyorum. Kıçım geriye doğru eğiliyor, bir şekilde onu daha da fazla alıyor, hiç kimsenin dokunmadığı bir dizi sinire çarptığını hissediyor ve

vücudum o n u n l a sarsılıyor. Tekrar dışarı kayıyor

sertçe çarpmadan önce, ben onun enfes hissiyle inlerken hareketi tekrarlıyor.

Birdenbire başlıyor, zevk çok fazla ve boşalmam gerekiyor.

Gelmem gerek yoksa patlayabilirim.

"Jaime," diyorum, elim klitorisimde durana kadar kayıyor, sertçe ovuyor, bacaklarımın arasında başlattığı ve kalçalarının her çırpınışında içimin derinliklerindeki o noktaya çarptıkça körüklemeye devam ettiği her şeyi tüketen ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"İşte böyle. Ben seni sikerken o güzel klitorisini ov, Prenses.

İşte böyle, bebeğim."

Kalçalarım, o beni sikerken, derinlere kayarken, her iki eli de kalçalarımın hareketimi yönlendirirken, beni istediği yerde tutarken, içimde zevk arttıkça sarsılıyor. Bir eli ayrılıyor, geri geliyor ve kıcıma şaplak atıyor. Bu hareketle, yanmayla ve zevkin klitorisimi doldurmasıyla inliyorum.

"Kahretsin, bundan hoşlanacağını biliyordum, benim kötü kızım." Hareket etmeyi bırakıyor, içimde dikili kalıyor ve onaylamadığımı inliyorum. İlk seferki elinin tersi, bir çığlık beni terk ederken tenime vurmadan önce kalkıyor ve klitorisim parmaklarımın altında zonkluyor.

"Jaime, sana ihtiyacım var, lütfen."

"Al o zaman. Ne istiyorsan al."

İnliyorum, ama hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımı sallıyorum ve istediği gibi yapıyorum, içeri girip çıkarken inliyorum. Daha hızlı hareket etmeye başlıyorum, parmaklarım klitorisimi çalıştırırken onu beceriyorum, tüm orgazmları sona erdirecek orgazm karnımda tekrar oluşuyor.

"Benim kötü kızıma bak, ihtiyacı olanı alıyor, benim sikimle kendini beceriyor."

"Çok yaklaştım, Jaime."

"Biliyorum bebeğim, devam et, aynen böyle."

"Evet, evet," diye nefes alıyorum. Parmakları kıcımda sıkışıyor, beni ona açıyor. Uzaktan gelen bir ses kulaklarıma çarpıyor, sonra kıcıma ıslaklık vuruyor, eli hareket ediyor ve başparmağı kıç deliğindeki ıslaklığa

sürtünüyor.

Üzerime tükürdü.

Üzerime tükürdü ve... sol elinin başparmağı yavaşça içeri doğru bastırarak hareket etmeye başladı. Kıcıımı doldurması, Jaime'yle bu kadar dolu olmam, elimin klitorisimde hareket etmesi, kendimi becerirken sikinin zonklaması karşısında gözlerim kapanıyor.

"Benim için gel, Ava." Ve sonra diğer eli hareket ediyor, gürültülü bir alkışla aşağı iniyor ve ben patlıyorum.

Aynı anda çok fazla his, her şeyi tüketiyor ve elektrik gibi içimde çatlıyor ve boşalıyorum, titrerken Jaime'nin adını haykırıyorum. Bir yerlerde Jaime'nin inlediğini duyuyorum, ben ona kenetlenmişken yıldızlar görüyorum.

Aşağı iner inmez sırtıma uzanıp omzumdan çekiştiriyor, böylece tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyorum. Bu yeni bir açı ve öncekinden daha sert giriyor, beni derinlemesine beceriyor, bu sefer kendisi için. Ağzım açık kalıyor ama o beni sikerken hiç ses çıkmıyor, ateş yanıyor, başım biraz dönüyor ama zevk karnımda bir kez daha birikiyor ve birikiyor.

Beni uçurumun kenarına götürmek için klitorisime uzanıyorum, ama kalçaları zar zor içime girene kadar çekildiğinde duraklamadan önce elini tokatlıyor ve raylarında bir yük treni gibi çarpmak isteyen orgazmı durduruyor. Boğazımda miyavlıyorum, daha fazlasını denemek için kalçalarımı eğiyorum.

Eğiliyor, göğsünü sırtıma bastırıyor. "Sadece ben söylediğimde boşalıyorsun Ava. Kötü kızlar böyle olur," diyor alçak sesle ve sertçe kulağıma. "Ve sen benim iyi kızım olacaksın ve ben boşalmana izin verene kadar dayanacaksın."

"Jaime," diye inliyorum, hem duyduğum en seksi şey olduğu için hem de daha fazla dayanabileceğim bir evren olduğunu düşünmediğim için. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin ve yapacaksın da. Benim için, Prenses, dayanacaksın." Kalçaları nihayet hareket ediyor, yavaş, kolay itişlerle kayıyor, sonsuz, donuk zevk çarpıyor, ama yeterli değil - ihtiyacım olan şey değil.

"Jaime, ihtiyacım var-"

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Ava." Sağ eli hareket ediyor, saçlarını sarıyor ve başını geriye çekiyor. Beni tekrar sertçe becermeye başladığında, saçlarındaki çekiştirmeye birlikte zevk sarmaş dolaş olurken, hayatımın orgazmı için benzin alırken, çekiştirirken oluşan acı iğneleri doğrudan amıma iletiyor. Kalçaları derine inip içime girdiğinde kıvılcımlar çakmaya başlıyor ve...

Ve durdu, eli saçlarını bıraktı, siki yarı dışarı kaydı ve hareketsiz kaldı.

"Jaime!" Omzumun üzerinden ona bakarak bağıryorum. "Lütfen."

"Bana yalvarırken çok güzel görünüyorsun Ava."

"Yapamam-" diyorum neredeyse hıçkırarak ve boğazımdaki el nazikçe hareket ediyor, boynumdan aşağı kayıyor, bir göğsümü nazikçe avuçlayana kadar göğsümün üzerinde geziniyor.

"Yapabilirsin," diye tekrarlıyor, parmağı meme ucumu yuvarlıyor ve yavaşça içeri kayıyor, bir kez daha dışarı kaymadan önce beni sonuna kadar dolduruyor. Göğsümdeki eli klitorisimi ovma için tekrar aşağı iniyor, yanımdaki kanepedeki eli de onun ağırlığını tutuyor. Vücudum ağrıyor, onu daha derine kaymaya zorluyor ve çığlık atıyorum, ama yeterli değil, sadece aşırı hassas klitorisime tüy kadar hafif dokunuşlar.

"Jaime, Jaime. Lütfen." Beynimde kelimeleri zar zor seçebiliyorum, tam cümleler kurmak bir yana, beynimin düşünebildiği tek şey onun ne kadar iyi hissettirdiği, bunun ne kadar işkence olduğu ve klitorisimdeki sürekli titreşim.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum," diyor, girip çıkıyor ve elini vücudumda gezdirip meme ucumu tekrar sıkıyor. "Sen benim için boşalır boşalmaz seni dolduracağım Ava. Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor, vücudu benimkinin üzerinde, bana çarpıyor, beni sertçe beceriyor, sonunda, sonunda, derinlere çarpıyor ve orada tutuyor, meme ucumdaki el klitime gidiyor ve ben onun etrafında paramparça olurken sürtünüyör.

Boşalıyorum ve boşalıyorum, adımımı boynuma doğru yüksek sesle inletirken tüm vücudum onunkine çarpıyor ve beni döllerile dolduruyor. Yavaşça içime girip çıkmaya

devam ediyor, parmakları

Kulağıma ateşli sözler fısıldarken klitorisime dokunuyor, vücudumdan son bir orgazm daha çıkarıyor, ama sonuncusu daha yavaş, daha yumuşak ve bir şekilde daha tatlı.

Sonunda, hâlâ içimde ve sözlerinde kendini beğenmişlikle Jaime konuşmadan önce otel odasını sessizlik kaplıyor. "Sana köpeği çalıştırabileceğimizi söylemiştim."

Ve sonra kahkahalara boğuldum.

OTUZ ALTI
AVA

Jaime'nin bedeni kanepenin kolunda benimkinin üzerine uzanırken uzun dakikalar boyunca öylece yattık ve ben "Gidip temizlenmeliyim" diye fısıldamadan önce kafam güzeldi.

Başını salladı ve üzerimden yuvarlandı.

Çabucak banyoya gidip temizleniyorum ve aynaya bakmadan önce bulaşmış makyajımı düzeltiyorum, panik ve kafa karışıklığı beni ele geçiriyor.

Sırada ne var?

Yaşam alanına geri mi döneyim? Odama mı gideyim? Onu görmezden mi geleyim? İçeri girip onu öpeyim mi? Bu tek seferlik bir şey miydi?

Aklımdan milyonlarca soru geçiyor ama bir tanesi en yüksek sesle dile getiriliyor: Ne yapıyorum *ben?*

Kendimden utanmam.

Kendimi ikinci kez sorgulamam. Hatta *ilk* tahminimi bile zar zor yaparım.

Ama şu anda tam olarak böyle hissediyorum. Şimdi beklentimiz nedir? Biz-

"Ava, o tatlı kışını buraya getir," diye sesleniyor Jaime'nin gürleyen sesi odasından ve aynada gözlerim kocaman açılıyor.

Yine de derin bir nefes alıyorum, kendi kendime bir kez başımı sallıyorum ve kaldığı odaya doğru ilerliyorum. Sırtını yatak başlığına dayamış, çarşafı beline kadar çekmiş, tek kolunu uzatmış, parmakları buraya *gel der* gibi hareket ediyor.

Zihnim bunu algılayamadan bedenim itaat ediyor. Yaklaştığımda, eli kalçamı kavlıyor, diğeri belime doğru hareket ediyor, vücudu beni kucağına oturana ve yüz yüze gelene kadar kolaylıkla kaldırmak için kayıyor. Bir eli kalçamdan ayrılıyor, saçlarımı nazikçe omzumun arkasına itiyor.

"Aklından neler geçiyor?"

Havalı kız versiyonumun yerine oturmasına izin verip ona korkularımı ve sinirlerimi göstermemeyi düşünüyorum ama yine de göreceğini biliyorum. Jaime Wilde'ın dezavantajı bu, her şeyi görüyor.

Cevap vermeden önce iç çektim. "Ben sadece... şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum... bilirsin. Nerede durduğumuzu bilmiyorum," diye fısıldıyorum, devam etmeden önce onun yerine elime bakıyorum. "Bu ne şimdi? Sadece bir kez mi seviştik? Sikiş arkadaşı mıyız? Sabah her şey normale dönecek mi?" Dudakları yukarı kalkıyor ve bir an için sonunda bir şeyler içmenin huysuzluğunu yok edip etmediğini merak ediyorum.

"Yani diyorsun ki Ava, hani şu hiçbir şeyi umursamayan, kendine aşırı güvenen, neredeyse iki aydır bana ona aşık olduğumu söyleyen Ava, nasıl davranacağından emin değil mi? Sırf beni kızdırmak için bir rock yıldızıyla flört eden Ava'm," diyor ve bana Ava'm demesiyle içimi bir ürperti kaplıyor. "Birdenbire nasıl davranacağı konusunda gergin mi oldu?"

Dudağımı ısırıp başımı ondan çevirdiğimde utanç, endişe ve şüphe damarlarımda dolaşıyor, ama eli hareket ediyor, yüzümü ona bakacak şekilde hareket ettirirken sert parmakları yanağımda.

"Durduğumuz yerde artık benimsin," diyor tereddüt etmeden. "Sen benimsin Ava. Bunun anlamı her

Bundan sonra o yataklardan birine dokunulmayacak çünkü aynı yatağı paylaşıyoruz. Bu, seninle ilgileneceğim, yanında uyuyacağım, her gece amını yiyeceğim ve istediğim zaman tatlı dudaklarını öpeceğim anlamına geliyor ki bu çok şey demek. Bunun dışında pek bir şey değişmiyor çünkü zaten haftalardır bu çizgide ilerliyoruz. Şimdi sadece üzerinde tepiniyoruz."

Göğsümü dolduran gülümseme ve baş dönmesine karşı koyarak sözlerini alıyorum.

Fevkalade

başarısız oldum.

"Yani çıkıyor
muyuz?"

"Evet, bebeğim," diyor, eli saçlarımı tekrar geriye itmek için hareket ediyor, bunu yapmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Belki de artık bir tür kurala aykırı olmadan bana dokunabilmek hoşuna gidiyordur, ki bu benim kesinlikle anlayabileceğim bir şey.

"Yani sen benim *erkek arkadaşım* mısın?" Soruyorum, sesim alaycı.

Bir an için gözlerini kapatıyor ve iç geçiriyor. "Erkek arkadaş sanki on beş yaşındaymışız ve ben seni baloya götürüyormuşum gibi geliyor. Ama bana böyle hitap etmek istiyorsan, buyur et." Gülümsemem daha da genişliyor. "Yine de net çizgiler belirlemeliyiz."

Kulağa hoş gelmediği için burnumu kıvrıyorum, o da sanki yer değiştirmişiz gibi gülümsüyor. Ben sırtüstü yatana kadar yerimizi değiştiriyor, ellerini yatağın iki yanına koyuyor.

"Neden bundan hoşlanmayacakmışım gibi hissediyorum?" Homurdanıyorum. "Çünkü herhangi bir kuraldan ya da kısıtlamadan nefret ediyorsun. bana gelip seni daha güvenli hale getirmeye çalışıyor."

"Bu doğru değil-" diye başlıyorum ama ters ters bakıyor ve sonunda başımı sallıyorum. "Tamam, belki biraz doğru."

Derin bir nefes alıyor, beni yerimde tutmak ve gözlerimi onunkilerde tutmak için elini saçlarıma gömüyor.

"Sen varken birlikte olamayız," diyor. "Sen Miss

Americana'yken, ben senin korumanım. Ava olduğunda, benimsin."

"Yani bu... sadece sikişmek mi?" Bu düşünceyle midem ayaklarıma kapanıyor çünkü her ne kadar sakın davranabilsem ve az önce olanlar *harika* olsa da Jaime'yle *sadece seks yapmak* istemiyorum.

"Sana söyledim, ben kararlı bir adamım. Ne istediğimi görürüm, istediğime karar veririm ve onu elde ederim ve istediğim şey sensin. Bunu kolay kolay bırakmayacağım." Bir eli yataktan ayrılıp çenemi kavırıyor ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak beni sersemletiyor.

"Ama..."

"Ama bu taç ikimizi de öldürse bile sende kalacak çünkü bunu senden daha fazla hak eden kimse yok." Karnımda sıcaklık çiçekleri açıyor. "Ve senin biriyle çıkmaman gerekiyor. Teknik olarak sözleşmeyi bozmuş olursun-"

"O sözleşme umurumda değil Jaime. Ve bu *bekar kalma* saçmalığının modası geçti. Bunu uygulamaya kalkarlarsa çok tepki alırlar. I-"

"Beni çoktan uzaklaştırmakla tehdit ettiler," diyerek sözümü kesiyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Georgia'daki olaydan sonra patronum aradı. Miss Americana yarışması onu aramış ve seni daha iyi hizaya getirmemi, yoksa beni değiştirmek zorunda kalabileceklerini söylemiş." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o gülümseyip konuşmaya devam ediyor. "Ona bir kaplanı ne kadar hizada tutabilirsen seni de o kadar hizada tutabileceğimi söyledim. Ama bu seni izledikleri ve mutlu olmadıkları anlamına geliyor. Beş haftamız kaldı ve ben bu davadan alınmak istemiyorum."

"Kıçımı izleyen tek kişinin sen olduğundan emin olmak istiyorsun, ha?" Eli çıplak sırtımdan kıçıma doğru ilerliyor ve onu kavırıyor.

"Kesinlikle. Ama daha çok, seninle ilgilenecek başka kimseye güvenmiyorum."

"Bana gerçekten çok iyi bakıyorsun, Jaime." Elim yanağına dokunmak için hareket ediyor. "Tamam," diye kabul ediyorum. "Devam edeceğiz"

Turne bitene kadar her şeyi gizli tutacağım, böylece senin işini mahvetmeyeceğim. Ama turneden sonra bunu tekrar gözden geçiririz. Sonsuza kadar sır olarak kalmasını istemiyorum."

Başını sallıyor. "Harika, şimdi bu iş hallolduğuna göre, seninle biraz daha ilgilenmeme hazır mısın?" Sırtım yatağa gelecek şekilde beni çeviriyor ve vücudumdan aşağı doğru kaymaya başlıyor.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," diyorum gülümseyerek. Sanırım bu yeni halimizi *çok seveceğim*.

OTUZ YEDİ JAIME

Ava'yı benim yapalı üç gün oldu.

Aramızda patlayabileceğim kadar hissedilir bir şey yokmuş gibi davranmak zorunda olmadığım üç muhteşem gün. Her türlü dürtüyle hareket edebileceğim, otelde yanımdan geçerken onu bedenime çekebileceğim, arabada eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırabileceğim ya da araba kullanırken elimi bacağına koyabileceğim üç gün.

Hala profesyonel kalmaya ve toplum içinde benim görevim olması dışında benim için yokmuş gibi davranmaya zorlansam da, kapalı kapılar ardında olduğumuz anda o benimdir ve telafi etmemiz gereken bir ton zamanımız var.

Ama şimdi biraz yalnız zamanım var ve bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Her şey mahvolmadan hemen önce kulak misafiri olduğum o konuşma aklımın bir köşesinde duruyordu. İçimden bir ses bu bulmacanın eksik parçalarının kesinlikle kritik olduğunu söylüyor, bu yüzden Ava ve Peach'i otel odasında güvenle kilitli bırakıyorum, o bu geceki etkinlik için hazırlanırken ben de kahve almaya çıkıyorum.

Dönüş yolunda, tanıdığım en zeki adamlardan birini arıyorum. "Miles," diyorum telefonu açtığında, merhabaları atlayıp hemen içine atlıyor. "Biraz zamanın var mı?"

Miles çılgın bilgisayar korsanlığı ve araştırma becerilerine sahip bir bilgisayar dehasıdır. Hank'in sahibi olduğu dönemde Five Star için çalışmış, potansiyel tehditler konusunda gerekli araştırmaları yapmış, ancak şirket el değiştirdikten sonra işten çıkarılmış. Öğrendiğim kadarıyla Greg önleyici güvenlik için zaman ve para harcanmasına inanmıyor.

"Sana da merhaba, nasılsın? Ben iyiyim," diye homurdanıyor.

"Nezaket için zamanım yok."

"Bunun senin şu yarışma kraliçenle bir ilgisi var mı?" diye soruyor gülerken ve ben inliyorum. Hank'i aramaktan kaçındım çünkü onun alaycı saçmalıklarıyla uğraşmak istemiyordum ama yine de buradayım ve uğraşıyorum.

"Dur tahmin edeyim, Hank ile mi konuştun?"

"Koca bir ağzı var ve şimdi emekli olduğu için tanıştığım tüm hatunlardan daha fazla gevezelik ediyor," diyor gülerken.

"Ama ben sadece seninle taşak geçiyorum. Neler oluyor?"

Elimi yüzümde gezdirip iç geçiriyorum.

"Bilmiyorum. Burada bazı şeyler birbirini tutmuyor ve dışarıdan bakan gözlerin göremediği herhangi bir bağlantı bulup bulamayacağınızı görmem gerekiyor." Otele zorla girilmesi, saldırı ve Regina ile Anne'in konuştukları her neyse, bunlar arasında bir bağlantı varsa, bunu ortaya çıkaracak kişi o olacaktı. "Hiçbir şey olmayabilir ama içimde kötü bir his var."

"Kötü bir his konusunda yanıldığımı hiç görmedim. İçgüdülerin bir şeylerin ters gittiğini söylüyorsa, ben olsam ona güvenirdim." Midem çalkalanıyor çünkü haksız değil. Bu işte içgüdülerime güvenmeyi öğrendim ve kırmızı bayraklar dalgalandığında bunlar asla yanlış alarm olmuyor.

"Evet, ben de bundan korkuyorum." İç çekiyorum. "Yine de biraz sıkışmış durumdayım, özellikle de kimse bunu ciddiye almıyor gibi görüldüğü için. Greg'in artık en azını yapmak istediğini biliyorsun. Sana biz turnedeyken olan biten her şeyin bir listesini göndersem, Ava dışında herhangi bir bağlantı bulmaya çalışabilir misin?"

"Elbette. Bana detayları anlat," diyor, ses tonundaki her türlü mizah belirtisi kayboluyor ve ben de gördüklerimi anlatmaya başlıyorum. Elimdeki tüm detayları ve isimleri ona vermek sadece birkaç dakikamı alıyor.

"Araştırmanızın Anne Holmes ve Regina Miller'ın derinliklerine indiğinden emin olabilir misiniz?" Soruyorum.

"Regina Miller, Miss Americana yarışmasının ikincisi mi?" diye soruyor, tuşlara basıyor.

"İşte o. Ava'dan hoşlanmadığı için mi yoksa başka bir şey mi var bilemiyorum. Ava için organizasyona bir tehdit mektubu gönderilmiş ve hala bana bundan bahsetmediler. Saldırıya uğradığı gün Ava'ya bakmamam konusunda ısrar edenler Regina ve Anne'di ve kulak misafiri olduğum konuşmayı size zaten anlatmıştım."

"Anladım," diyor sanki artık ihtiyacı olan her şeye sahipmiş gibi. "Haklısın; kırmızı bayraklar dalgalanıyor."

Arka planda tuşlar birkaç kez daha tıkırdıyor.

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde üzerinde çalıştığım birkaç proje var, ama ne yapabileceğime bakmaya çalışacağım." "Gerçekten minnettarım dostum," diyorum otele girerken.

Park yeri.

"Her zaman. Yani yarışma kraliçesine aşık mısın?" Miles gülerek soruyor ve ben inliyorum. "Söylemeliyim ki, birkaç hafta önce Hank beni aradı, eşinle tanıştığını ve bir hatuna sıırıslıklam aşık olduğunu söyledi. Küçük bir şeyle çekilmiş paparazzi fotoğrafını görene kadar deli olduğunu düşünmüştüm. Sonra her şey anlam kazanmaya başladı."

"Siktir git," diyorum, kendimi birden ona karşı korumacı hissederek. Kahretsin, aramızdaki şeyler somutlaşmadan önce bile, onu koruma görevlerimin çok ötesine geçen bir şekilde koruyordum.

Ava'ya bir karar verdiğimde tereddüt etmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Ava'nın benim olduğuna karar verdim, bu da onun sadece güvende değil, aynı zamanda mutlu olması için elimden geleni yapmam gerektiği anlamına geliyor.

"Bunu henüz resmileştirmediniz mi?" diye soruyor. Konuşmuyorum, her şeyin çok yeni ve hâlâ gizli olduğunu düşünerek nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışıyorum ama sanırım sessizliğim yeterince şey anlatıyor. "Aferin sana dostum. Gördüğüm kadarıyla iyi bir kız, seninle uğraşmaz."

İnliyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ülser yapıyor beni," diyorum.

"Olması gerektiği gibi. Seni gezegendeki en sıkıcı insan olmaktan alıkoyacak birine ihtiyacın var."

"Oh, siktir git. Greg görevimle çıktığımı öğrenip beni kovduğunda sıkıcı olmayacağım."

"Siktir et o işi," diye inliyor Miles. "Aylardır sana oradan ayrılmanı, kendi şirketini kurmanı söylüyorum. Referansların muhteşem, müşterilerin tam olarak ne aradığını biliyorsun ve onlar için fazladan yol kat etmeye hazırsın. Five Star beni işten çıkardı ve o zamandan beri yönetebileceğimden çok daha fazla iş aldım."

"Kulağa hoş geliyor ama emekliliğime sadece üç yıl kaldı ve altmış yaşına kadar bir tarlada çalışmak istemiyorum."

"Her şey saha çalışması olmak zorunda değil ve emeklilik saçmalığı tartışılabilir. Tazminatımın bir kısmını bana verdiler. Hank ayrılmadan önce o sözleşmeyle bize bir iyilik yaptı; bunu satış anlaşmasına koydu, böylece ne olursa olsun kazandığınızı alacaksınız. Greg bunu senin başına kakıyor çünkü seni kaybederse müşterilerini de kaybedeceğini biliyor."

İlginç, sanırım, çünkü hiçbir fikrim yoktu. Belki de sözleşmeye bir göz atmamın ya da Hank'e neler olduğunu anlatmamın zamanı gelmiştir. Ona şirketi sattığından beri işlerin ne kadar boktan olduğunu söylemek istemedim, böylece hak ettiği emekliliğinin tadını çıkarabilirdi, ama belki de bu bir hataydı.

"Ne yani, siktir et deyip bizi dışarı mı atayım?" Şaka yaparak soruyorum.

"Kesinlikle olmaz," diyor, sesi kararlı. "İkimiz de *onun* güvenliği için her şeyi gizli tutman gerektiğini biliyoruz. Eğer ilişkinizi açıklarsanız, anladığım kadarıyla, onu yarışmada tehlikeye atarsınız ve onlara onunla uğraşmak için bir neden daha vermiş olursunuz. Şu anda gerçek niyetlerini bilmiyoruz. Ve Beş Yıldız seni en azından davadan alacak. İkimiz de biliyoruz ki kimse senin yerini dolduramaz ve kızını güvende tutamaz."

Bunca zamandır düşündüğüm şeyin doğrulanmasıyla içim daralıyor. Ava'ya teslim olmamın bu kadar uzun sürmesinin nedeni de buydu - bu sürekli üzerimizde dolaşan fırtına bulutu. Greg beni her an bu görevden alabilir ve Regina ile Anne'in planladıklarını bildiğim her şeyi planlamaları ve Greg'in Ava'yı güvende tutmaktan çok sözleşmeyi almak için endişelenmesi arasında, bunu riske atmayacağım.

Miles gülerek devam ediyor: "Yine de söylemeliyim ki, siz ikinizin halka açılması çok komik olacak."

"Ne?"

"İnsanlar onun her hareketine takmış durumdalar, ikinizle birlikte çok eğlenecekler. Tanrım, kameralara gülümsemek zorunda kalman için sabırsızlanıyorum. Buna bayılacaksın."

"Siktir git," diyorum anahtarı kontaktan çekerek. "Gitmem gerekiyor. Bulduğun her şeyden beni haberdar et."

"Hadi ama, ben-" diye başlıyor ama Ava'nın kahvesini alıp kız arkadaşımın yanına gidiyorum ve o daha tek kelime edemedi telefonunu kapatıyorum.

OTUZ SEKİZ

AVA

Telefonum bir mesajla bipliyor ve ben de banyoda Harper ve Jules'la FaceTime'da olduğum yerden fırlayıp Jaime'yi otel odasına almaya hazırlanıyorum.

"Bir saniye," diyorum, sonra kapıya atlıyorum, çubuğu, sürgüyü ve kapıda tutmam için ısrar ettiği zinciri çözüyorum, Jaime'nin bir elinde iki kahve tepsisiyle üzerimde yükseldiğini görmek için açıyorum.

"Siktir, Prens," diye inliyor içeri girerken, kapı arkasından çarpıyor, beni vücuduyla duvara yaslıyor, boştaki eliyle kıcıma dokunup beni kaldırıyor. Sonra dudakları dudaklarımda, tadı sade kahve ve Jaime'nin her şeyi gibi.

Bacaklarım beline dolanıyor ve dili ağzıma girerken dudaklarına doğru iç çekiyorum. Anında kalçalarım kalkıyor, şimdiden onu istiyorum.

Bu sabah ona sahiptim; en az üç kez boşaldım, ancak son orgazm biraz bulanıklaştı, zihnim birinin nerede başladığını ve diğerinin nerede durduğunu tam olarak belirleyemedi, bu yüzden daha fazla olabilirdi. Ama yine de onu tekrar istiyorum.

Sanki bedenim birlikte olduğumuz her anı, orada olmayı reddettiğimiz haftaları telafi etmek için kullanmak istiyor.

aramızdaki her şey. Yine de sonunda geri çekildi ve alnını benimkine yasladı.

"Kahveni getirdim," diyor alçak sesle ve ben gülümsüyorum.

"Kızlar banyoda FaceTime'dalar," diye fısıldıyorum ve yavaşça beni indiriyor.

"Ve içeri girmeye hazır olmalısın." Saatine bakar. "Kırk beş dakika." Gözlerimi deviriyorum, *en az* bir saat sonrasına kadar hızlı buluşma etkinliğinde olmamız gerekmediğini biliyorum. "Yani seni şimdi becerecek zamanım yok."

Bunun utanç verici olduğunu düşünmeme rağmen dudaklarım yukarı kalkıyor.

"Ama sen o küçük bornozun içinde ve altına giydiğin her neyse," diyor krem rengi ipek bornoz ve ona uygun ipek ve dantel sütyen ve iç çamaşırı setiyle hazırlanırken, "doğru seçimi yapmamı gerçekten çok zorlaştırıyorsun."

Ona gülümsüyorum, kahveme uzanıyorum ve duvara dayadığı kolunun altına giriyorum.

"Peki, sonrasına kadar beklemek zorunda kalacak, değil mi?" Gülererek, tüm makyaj ve saç ürünlerimin dağınık bir şekilde durduğu banyoya geri dönüyorum.

"Bu o mu?" Jules, hâlâ sıcak olan saç maşamı elime alıp kâküllerimi son bir kez düzeltirken soruyor.

"Evet, bu Jaime," diyorum, kahvemden bir yudum aldıktan sonra primerimi alıp makyaj bazımı sürme işlemine başlıyorum.

"Jaime!" Jules telefonumdan bağırıyor. Ona dönüyorum, benden on adım ötede far ışıkları altındaki bir geyik gibi duruyor. Elimde bir makyaj sünger ve dudaklarımın arasında kahvem pipetiyle onun şok olmuş, paniklemiş yüzüne gülümsüyorum. "Buraya gel."

"Jules, adamı korkutacaksın," diyor Harper nefesinin altından. "Bizi sevmesi için ona ihtiyacımız var."

onu eve götür." Arkadaşlarımla hayatımdaki yeni erkeğin kendilerini sevmesini istemeleri içimi ısıtıyor.

"Çağııldın Koca Adam," diyorum Jaime'ye.

"Aman Tanrım, ona koca adam diyorsun, ben bile diyemiyorum."

"Buraya gel," diyorum Jaime'ye, başımı banyoya doğru eğerek.

"Sanmıyorum-" diye başlar ama Jules onu duyar ve üzerine atlar.

"Isırmam, en azından telefon ekranından ısırmam," diyor.

"Onu gerçekten korkutacaksın, dur Jules!" Tamamen ona dönüyorum ve onu diğer odada panik içinde görünce gülmek için kendimi zor tutuyorum. "İnan bana, buraya gelip onlara merhaba dersin ikimiz için de daha kolay olur." Bana bakıyor ve gülümseme savaşımla kaybederek yüzümü ele geçirmesine izin veriyorum. Sonra iç geçiriyor ve benim, Jules'un ve Harper'ın alkışları arasında banyoya giriyor.

"Aman Tanrım, FaceTime'da daha da ateşli," diyor Jules nefesinin altında.

"Jules!" Harper bağılıyor.

"Bana yanıldığımı söyle. Yap şunu. Yapamazsın!"

"Merhaba Jaime, çok özür dilerim, lütfen bunu görmezden gel. Ben Harper, Ava'nın *aklı* başında arkadaşı."

"Siktir git," diyor Jules. "Ben Jules, çok daha eğlenceli olan.

Sizinle tanışmak çok güzel. Ava'mız sana iyi davranıyor mu? Sana çok kafa veriyor mu?"

Şimdi başımı telefonuma çevirme sırası *bende*, yanaklarım kızarıyor. "Jules! Ne oluyor lan!"

"Sakın bana o adama kafa vermediğini söylemeye *kalkma*. Şuna *bir bakın*."

Yüzüm yanıyor ve Jaime bu felaket karşısında başını sallıyor etkileşime girer ve geri dönmeye başlar.

"Bu arada, ben gidiyorum," diyor.

"Hayır! Hayır, gitme!" Jules bağıırır.

Uzanıp kolunu tutuyorum ve telefonumun ekranına bakıyorum. Kalmasını, arkadaşlarımla sohbet etmesini ve benimle birkaç dakika daha geçirmesini istiyorum. Son zamanlarda tek istediğim bu: onunla takılmaktan başka bir şey yapmadan zaman geçirmek, sanki *gerçekten* benimmiş ve iş ile zevk arasındaki çizgilerin fazlasıyla bulanık olduğu bu çok tuhaf düzenlemede değilmişiz gibi.

Sadece *biraz* normallik istiyorum. Birkaç ay içinde neler olabileceğine dair bir tat.

"Eğer uslu durur ve dürtmeyi bırakırsan, o da kalır, değil mi?" Telefonumdan aynadaki Jaime'nin yüzüne bakarak söylüyorum.

"Söz veriyorum iyi olacağım! Garip bir şey olmayacak. Sadece kız arkadaşımı özledim ve bana ilginç detayların hiçbirini anlatmıyor, bu da muhtemelen *senden gerçekten hoşlandığı* anlamına geliyor ve ben de içeriden bilgi almak istiyorum. Ama bizimle takılırsan baş belası olmayı bırakacağım."

Jaime iç geçiriyor. Önce bana, sonra telefonumun ekranına bakıyor, sonra banyoya doğru ilerleyip kapalı klozet kapağına oturuyor.

"Ee, nasıl gidiyor?" Harper soruyor. "Heyecan verici bir şeyler oluyor mu?"

"Bana kendimi korumayı öğretiyor!" Heyecanla söylüyorum, onlara henüz bu konuda bilgi vermediğimi hatırlıyorum. Dün otel odasına vardığımızda, Jaime salıvermelerimizi tekrar uygulamak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Ancak bu kez dersi, dans stüdyosundaki ilk dersimizden *çok* daha eğlenceli bir şekilde sona erdi.

"Woowow," diyor Jules. Sonra bakışları Jaime'nin ekran dışında oturduğu yere kayıyor. "Onun saçmalıklarına hazır ol Jaime, çünkü bu tür şeyler söz konusu olduğunda tam bir baş belasıdır. Ona dans rutinlerini öğretmek zorunda kaldım ve bu diş çekmek gibiydi."

Bir elimi kalçama koyarak gözlerimi deviriyorum. "Çünkü sen bir eğitim çavuşusun! Yorulmuştum! Ayaklarım acıyor!"

"Ben sadece adamı uyarıyorum. Eğer size kendinizi savunmayı öğretecekse, gerçek anlamda bir şey öğretmenin ne kadar imkansız olduğunu bilmeli."

Jaime konuşmadan önce bana gülümsüyor. "İnan bana, onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorum." Ona ters ters bakıyorum. "Yine de iyi iş çıkardınız Prenses," diyor, sesi biraz daha kısık.

Elimi göğsüme götürerek nefes nefese kaldım. "Bu bir iltifat mıydı?" Dudaklarımda geniş bir gülümsemeye alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Evet, öyle. Seni motive etmeliyim ki öğrenmeye devam edesin" diyor.

Yine de sözlerindeki gerçeği görüyorum - *böylece dün geceki gibi daha fazla gece geçirebiliriz.*

"Sabırlı bir eğitmenim olduğu için şanslıyım," diyorum. Gülümseyerek eğilip allık fırçamı burnuna sürmeden önce gözlerini devirmesini sağlamak için. "Mükemmel."

"Az önce burnuma makyaj mı yaptın?"

O ters ters bakarken gülümseyip ona göz kırpıyorum.

"Belki."

Bana gözlerini devirerek tam da aradığım tepkiyi verdi. Küçük bir şekilde de olsa onu etkilediğimi bilmek hoşuma gidiyor.

"Tanrım, siz ikiniz çok tatlısınız," diyor Jules alarm çalmadan hemen önce iç çekerek. "Kahretsin, bu benim evden çıkma hatırlatıcım. Gitmeliyim bebeğim."

"Ben de, on dakika içinde hazırlanmam gereken bir telefon görüşmesi var." "Pekâlâ. Sizi seviyorum çocuklar!" Arkadaşlarıma söylüyorum.

"Ben de seni seviyorum. Sonra görüşürüz, Jaime. Kızımı güvende tut, tamam mı?" Jules diyor ki.

"Benim tek işim," diyor gürlüyerek ve ben ekrana gülümsüyorum. Ekran kararmadan hemen önce Jules ve Harper'ın gülümsemeleri benimkinin bir yansıması.

İç çekiyorum, arkadaşlarımı şimdiden özlüyorum.

"İyi görünüyorlar. Senin gibi biraz çılgınlar ama iyiler." "Onlar en iyisi," diyorum başka bir iç çekişle.

"Eve döndüğümüzde onlarla tanışmak için

sabırsızlanıyorum," diyor Jaime, elini belimi ovmak için uzatırken.

Ona gülümsüyorum, hazırlanmamın geri kalanında banyoda kalmasının benim için ne anlama geldiğini kelimelere dökemiyorum, sanki o da benim istediğim kadar yanımda olmak istiyormuş gibi.

OTUZ DOKUZ

JAIME

Başlangıçta, Ava'nın durakları için bir güzergah verildiğinde, bir çöpçatanı tanıtmak için hızlı buluşma oturumuna gitmenin kışkımda biraz acı olduğunu düşündüm, ama muhtemelen Ava işini yaparken birkaç saat huzur içinde bir köşede durabileceğim anlamına geliyordu.

Miss Americana'nın saltanatı boyunca *biriyle* çıkmaması gerekirken hızlı randevuya çıkarılmasının biraz tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ama sonra bunun cazibenin bir parçası olduğunu fark ettim: Miss Americana'ya sahip olma *potansiyeli*.

Birinin onunla çıkma ihtimali, bu mükemmel Kadın.

Yanlış hesap yaptığım nokta, ona tamamen saplantılı hale gelmem ve nihayet onu benim olarak kabul ettikten ancak bir hafta sonra, gözlerimin önünde bir düzine erkekle çıkmasını izlemek zorunda kalmamdı.

Bu benim kişisel cehennem versiyonum.

Daha yirmi dakika ve dört randevudayız ki dişlerimin sağlığı için endişelenmeye başlamam gerekiyor. Bütün bu gıcırdatma onlar için iyi olamaz.

Şu anda birlikte oturduğu adam uzanıp Ava'nın eline dokunduğunda -basit, nispeten zararsız bir hareket-

Cebime uzanıp telefonumu aldım, ekrana dokundum ve gönder tuşuna bastıktan sonra kızıma baktım.

Bu pisliklerin sana dokunmasına izin verme Ava.

Vücudu biraz hareket ediyor, bir titreşim kaydediyor, ancak erkeklerin yer değiştirme zamanının geldiğini bildiren zil sesi duyulana kadar telefonuna uzanmıyor.

Kıskandın mı?

O gönderir ve yanıt ilea gülümseme ve onu bakışlarını bana yöneltti.

Ben: Çok.

Bunu görüyor ve daha geniş bir şekilde gülümsüyor, sonra da çok beyaz gülümsemeli yeni bir adam karşısına otururken hızlıca bir yanıt veriyor.

Güzel.

Sonra telefonunu küçük çantasına geri koyuyor. Bu etkileşimi de son dördünü izlediğim kadar büyük bir ilgiyle izliyorum ve her seferinde cildim tahriş oluyor.

Öne doğru eğiliyor, bunu yaparken göğüslerini birbirine bastırıyor ve ona gülümsüyor. Adam da onun gibi kocaman gülümsüyor ve bunu anlıyorum. Ava ne zaman bir gülümsemesiyle beni şerefleendirse ben de büyüleniyorum ama pembe boyalı dudaklarından yayılan gülümseme onun için değil.

Tam bana yönelik.

Parmaklarım telefon ekranımda hareket ediyor.

Şımarıklığı bırak, Ava.

Zil çalıyor, süre doluyor ve dangalaklar bir kez daha yer değiştiriyor. Ava tekrar gülümseyip yazmadan önce telefonunu kaldırıyor.

Şımarıklığımı seviyorsun. Seni sertleştirdiğini söylemiştin.

Burası zor olmak için çok uygunsuz bir yer olurdu. Ayrıca, aktif olarak başka biriyle randevunuz varken çok heyecanlanmak zordur.

Bu mesaja gözlerini deviriyor.

Bana gözlerini devirmeyi bırak, yoksa devirmen için sana bir sebep veririm.

Söz mü?

Verdiği cevap karşısında başımı sallıyorum ve her nasılsa, karşısında oturan ve elini sıkmak için uzatan başka bir adama rağmen, yine de sikimde bir seğirme hissediyorum.

Bu kadın bana ne yapıyor böyle?

Dirseklerini masaya koyuyor, adam konuşurken başını ellerinin arasına alıyor, kendinden bahsediyor ve bir kez bile onu sormuyor. Ava'nın gözleri bana doğru kaymaya devam ediyor, bu küçük bir teselli. Sonra sahte bir kahkaha atarak başını arkaya eğiyor, eli göğsüne gidiyor ve dikkati dekolteli bluzunun içindeki göğüslerine çekiyor.

Tanrım, Ava, lanet göğüslerine ok çekmemeye çalış.

Bana hızla bakıyor, dudaklarında bir gülümseme var ve bu bakışın asla iyi bir şey ifade etmediğini bildiğim için içimden inliyorum.

Her zamanki gibi Ava beni şok ediyor. Telefonunu çantasına geri koymak yerine bacaklarının arasına yerleştiriyor, bir bacağını diğerinin üzerinden geçiriyor, telefonu şu anda gerçekten olmak istediğim yere sabitleniyor.

Ava.

Tek söylediğim bu, ama vücudu biraz sarsılınca söylediğimi anlıyorum. Başkalarının fark etmesi için yeterli değil, ama onun her nefesini kaydetmek için eğitilmiş olan ben bunu kolayca görebiliyorum.

Ava, ne yapıyorsun?

Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve sonra bana bakıyor, gözleri alev alev yanıyor.

Şu anda çok kötü davranıyorsun.

Ben seni odanın öbür ucundan ıslatırken bu zavallı adamla dalga geçiyorsun.

Olan bu, değil mi?

Okumadığı şeylere mesaj attığım için kendimi aptal gibi hissetmeliyim ama nefes alış veriş hızlanmaya başladığından, her küçük vızıltının işkence olduğunu biliyorum.

Bu gece bana sataştığın için sana şaplak atacağım,

Prenses. Ne kötü bir kızsın.

Benim kötü kızım.

Elini kaldırdığında vücudum donup kalıyor ve o daha fazla hareket etmeden ne yapmayı düşündüğünü anlıyorum. Beni çıldırtmaya, kışkırtmaya çalışıyor. Kırılıp kırılmayacağımı görmek için.

Sakın o adama dokunma Ava.

Adamın elini tutup avucunu okur gibi çevirmeden önce gözleri önce bana sonra geriye kayıyor, parmakları elin üzerinde geziniyor.

O bunu fark etmiyor ama ben adamın yüzündeki anlık şehveti görüyorum, aklından geçen düşünceleri biliyorum, kadının ona başka bir yerde hafifçe dokunmasını istiyor ve bir karar veriyorum.

Hızlı buluşmayı yöneten kişiye doğru ilerliyorum, okuduğum kadarıyla, Ava'm ve onun aşk kitapları gibi, insanların aşık olması fikrini sevdiği için bu işe başlamış tatlı, yaşlı bir kadın.

"Merhaba, Jane, değil mi?" Başını sallıyor, kafası karışmış görünüyor. "Ben Ava'nın güvenlik görevlisiyim ve onunla bir dakika konuşmam gerekiyor. Bu turdan sonra biraz ara verebilir miyiz? Beş, on dakika?"

Başını sallamadan önce tatlı tatlı gülümsüyor. "Oh, elbette! Zaten biraz kaynaşmaları gerekiyor." Zil çalıyor ve Jane mikrofonu eline alarak kalabalığa on beş dakika ara verdiklerini ve şunları unutmamalarını söylüyor

Hangi koltukta oturduklarını bilmiyorum ama Ava'ya doğru fırtına gibi koşarken bunu fark etmedim bile.

"Ava, bir dakika," diyorum, onu dirseğinden tutup kaldırıyorum ve elimden geldiğince nazikçe boş bir odaya doğru götürüyorum.

"Jaime, ne-"

Ama kapıyı arkamdan kilitleyip onu duvara yasladığımda ve öptüğümde artık konuşamıyor.

Ava'yı damarlarımda akan kıskançlık ve kızgınlığın her zerresiyle öpüyorum, kimsenin onun alındığını, benim olduğunu bilmemesinden duyduğum hayal kırıklığı, tüm bu erkeklerin *benim* olana sahip olabileceklerini düşünmelerinden duyduğum kızgınlık.

Onu öperim ve tadına bakarım, eli saçlarıma gider. Elim belinden göğsüne doğru kayarken, sert meme ucunu sütyeninin ve gömleğinin içinden geçirirken beni kendine doğru çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye inliyor dudaklarıma karşı. "Sana kim olduğunu hatırlatıyorum," diyorum, bir elimi kullanarak göğsünü dekolte üstünden kurtarmak için, elimi aşağı doğru hareket ettirmeden önce meme ucunu sıkıştırıyorum, giydiği kısa, takılmış eteğin altını kavıyorum ve yukarı çekiyorum. Sonra elimi külotunun önünden aşağı kaydırıyorum.

Alnımı onunkine dayayarak ona bakıyorum, nefeslerimiz birbirine karışıyor, parmağım aşağıya dalmadan önce klitorisinin etrafında dolaşıyor ve ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

"Tanrım. Bu beni kızdırdığın için, değil mi? Beni kışkırtmak seni bu kadar ıslattı mı?"

Başını benimkine doğru sallıyor. "Evet," diye itiraf ediyor. "Seni sarsmayı seviyorum." Bir parmağımı içine soktuğumda pantolonunu indiriyor ve inliyor. "Sana ulaştığımı bilmeyi seviyorum."

"Tek yaptığın bana ulaşmak Ava," diyorum, iki parmağımla onu sikmeye başlayarak. "Tek yaptığım seni düşünmek, seni hayal etmek. O ilk geceden beri beni tamamen tüketiyorsun." Hareket ediyorum, aşağı

kayıyorum, karnında gömleğiyle eteğinin birleşmediği
noktayı öpüyorum, dizlerime kadar devam etmeden önce
pürüzsüz bir cilt çizgisi bırakıyorum,

İçine girmeyen elim iç çamaşırını ayak bileklerine kadar indiriyor. İç çamaşırlarını çıkarıyor ve ben de krem rengi danteli cebime sokuyorum.

Ava inliyor, kalçaları onu beceren parmaklarımla aynı anda sallanıyor. "İşte bu," diyorum dizlerimin üzerinden ona bakarak. "Böyle muhteşem sikişiyorsun, ihtiyacın olanı alıyorsun."

Bana bakarken gözleri kapalıydı, meme uçlarını sıkıyordu, eteği belindeydi, saçları öne düşmüştü.

"Jaime, ben... Ben..."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Ava. Sana hizmet etmek için buradayım. İhtiyacın olan her şey senindir." İçine bir parmağımı sokuyorum, ben sokarken kalçaları titriyor, ıslaklığı elimden aşağı damlıyor.

"Ağzını istiyorum," diyor sessizce ve ben inliyorum.

Başparmağım şişmiş klitorisini sıyrarak hareket ediyor. "Ağzımı nerede istiyorsun, bebeğim? Burada mı?" Islak amına üçüncü bir parmak ekliyorum, onları içeri kaydırıyorum ve sıkı vücudunun etrafımda gerildiğini hissediyorum. "Ya da burası." Başparmağım klitorisini sıyrıyor ve inliyor.

"İşte! Lütfen, lütfen," diye yalvarıyor.

Ona gülümsüyorum, başparmağım yavaşça hareket ediyor, parmaklarım derine batıyor.

"Sessiz ol Ava, yoksa kapının arkasında bir oda dolusu insan varken korumanın tatlı amcığını yemesine izin vererek ne kadar kötü bir prenses olduğunu herkes öğrenecek."

"Oh, Tanrım."

"İstedğin bu mu? Değil mi?"

"Evet, evet," diye bağılıyor, şimdi neredeyse panik içinde sessizce. "Evet, beni ağzınla boşalt."

İkinci kez sormasına gerek yok. Serbest kalan elim bacağını kaldırıp omzuma koyuyor ve onu sabit tutmak için bacağından beline doğru kaymadan önce bana açık bırakıyor. Sonra aşağı inip klitorisini ağızma alıyorum.

Parmaklarım onu becerirken. Elleri saçlarıma gidiyor, beni daha yakına çekiyor, yüzüme ve parmaklarıma biniyor.

Lanet bir kraliçe, istediğini alıyor.

"Jaime, Jaime, Jaime," diye bağıyor, adım her söyleyişinde kalçaları hareket ediyor, keskin tırnakları kafa derimi kazıyor.

O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Dölünü dilimde tatmak için her şeyi yaparım, parmaklarım şimdi daha hızlı hareket ediyor, daha derine iniyor, her harekette G noktasını sıyırmak için kıvrılıyor.

"Oh!" diye bağıyor, ses yükseldikçe sessiz kalmaya çalışıyor, amı parmaklarımın üzerinde sıkılaşıyor. "Aynen böyle, aynen böyle. Tanrım, beni boşaltacaksın, Jaime."

Ağzımı geri çekiyorum ve o da kaybından yakınıyor, eli beni tekrar yaklaştırmak için başımın üzerinde hareket ediyor.

"Kimsin sen Ava?" Hiç

tereddüt etmiyor.

"Ben seninim, Jaime. Ben seninim.

"Evet, öylesin Ava. Kimin yüzüne boşalacaksın?"

"Senin bebeğim, sadece senin."

Yüksek sesle inliyorum. "Evet, öyle. Ve seni dilimle temizledikten sonra, seni külot giymeden oraya geri gönderdiğimde, seni ne kadar ıslattığımı hissedeceksin ve bunun sahibinin kim olduğunu hatırlayacaksın."

Parmağım kıvrılıyor ve o inliyor.

"Evet, bebeğim, evet. O senin."

Ona gülümsüyorum, gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmıştı, bir elim memesindeydi, klitorisine geri dönüp sertçe emmeden önce pembe meme ucunu çimdikliyordum. Eli saçlarımı neredeyse acıyla kavırıyor ve tüm vücudu sertleşmeden önce kalçalarını yüzümde bir, iki, üç kez sallıyor, amı parmaklarımın etrafında sıkılıyor, adım dudaklarında sessiz bir dua. Amcığı parmaklarımı bırakana kadar onu nazikçe becermeye devam ediyorum, ayağa kalkmadan önce dilim onu temizliyor.

"Şimdi de sen mi?" diye soruyor, gözleri zar zor açılmış ve göğsü hala nefes nefese, başımı sallıyorum, sütyeninin içindeki göğsünü düzeltmek için hareket ediyorum ve eteğini çekiştiriyorum. İç çamaşırı olmadan giymek için biraz fazla kısa, dizlerinin sadece birkaç santim üzerinde bitiyor, ama sıkı, bu yüzden bir saat daha iyi olmalı. Ayrıca bu, araba geri dönerken otele varana kadar onun güzel amıyla oynayabileceğim anlamına geliyor.

"Hayır Prenses," diyorum, bir parmağım rujunu düzeltmek için dudağının üzerinde geziniyor. "Şimdi iyiyim."

"Affedersiniz?" diyor dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Ben iyiyim. Sadece sana kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyordu. Beni deli ediyorsun, biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor gülümseyerek ve ben başımı sallıyorum.

"Artık dokunmak yok, Ava."

O presler kapalı ve duvar ve adımlar daha yakın için Sanki dakikalar önce onu tamamen merhametime bırakmamışım gibi yüzünde baştan çıkarıcı bir ifade vardı. "Seni kıskandırdım mı koca adam?" "Hiçbir fikrin yok," diyorum, küçük eli sert sikime gidip onu nazikçe kavrarken inliyorum. Ona veriyorum Geri çekilmeden önce dudaklarımı onunkilere son bir kez bastırıyorum.

"Önce sen. Dışarı çık, Jane'e her şeyin yolunda olduğunu söyle çünkü ona seninle acil bir durum hakkında konuşmam gerektiğini söyledim." Dudaklarını ağzının içinde yuvarlıyor. "Beş dakika içinde geleceğim. Ya da bu ereksiyonun geçmesi ne kadar sürerse."

"Pekala, Jaime," diyor, çok tatlı.

Ve sonra kapıyı açarken kışını izliyorum, sihirli bir şekilde telefonunu düşürmeden önce omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor, onu almak için hala kapı aralığında eğiliyor ve bana şişmiş, ıslak amının en çıplak görüntüsünü gösteriyor. Ayağa kalkıyor, eteğini indiriyor ve hiçbir şey olmamış gibi tatlı, yaşlı kadına doğru

yürüyor.

Kadınım benim ölümüm olacak; bu kesin.

KIRK
AVA

Bir sonraki durağımız Utah ve bu eyaletin bu turda gitmekten heyecan duyduğum yerler arasında çok çok alt sıralarda yer almadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Utah muhteşem, heyecan verici ve ilginç olmadığı için değil. Eminim öyledir. Hatta eminim ki seyahat ettiğimiz eyaletler arasında en ilginç bile olabilir.

Ama Regina Miller ve Anne Holmes'un memleketi olduğu için umurumda bile değil ve ikisini de bir daha görmeden bir ömür geçirebilirim, hele de memleketlerinde olmanın verdiği cesaretle.

"Her şey yoluna girecek," diyor Jaime, ben parfüm sıkarken elini sırtımda gezdirerek.

Bunu yapmayı, ben hazırlanırken banyoda takılmayı alışkanlık haline getirdi ve her seferinde karnımın dönmesine neden oluyor. Sırf benimle vakit geçirmek istediğı ya da *beni* mutlu ettiğı için hiç ilgisini çekmeyen aptalca bir şeyi yapmamı yakından izliyor.

"Biliyorum. Sadece tüm bu durağı atlamanın çok daha keyifli olacağını düşünüyorum," diye homurdanıyorum ve rujumu sürmek için eğiliyorum.

"Evet, ama Anne'in onun memleketini atlamandan duyacağı sevinç seni sonsuza dek yiyip bitirir. Turun geri kalanında ona bakmak zorunda kaldığını düşün, seni kızdırdığını bildiğini bil."

Burnumu tiksintiyle kırıstırıyorum çünkü bu, tüm günü Anne'le geçirmekten bile daha kötü geliyor. Bu, çok küçük bir şekilde de olsa onun kazanmasına izin vermek olurdu ve ben *bunu* yapmayacağım.

"Haklısın," diye homurdanıyorum.

"Ben her zaman haklıyım," diyor bakarak, sonra kışımı tokatlayarak oturma alanına doğru yürüyor. "Hadi, gitmemiz gerek."

"Jaime!" Kahkaha atarak bağıyorum. Jaime'nin katı kabuğunu kırdığını, benimle daha fazla dalga geçtiğini ve benim düğmelerime bastığını görmek çok keyifliydi. Sanki o çizgiyi aştığımızı karar verdiğinde, içinde bir şey koptu ve tamamen kendisi olmasına izin verdi. Gerçek benliğinin koruma benliğinden çok da uzak olmadığı ortaya çıktı-sert, çok fazla dikkatli ve kesinlikle huysuz-ama aynı zamanda biraz daha eğlenceli.

"Gitmelisin, yoksa geç kalacaksın, Anne ve Regina da senden nefret etmek için bir başka neden olarak kullanmak isteyeceklerdir."

Aynadaki yansımama bakıp suratımı asıyorum. "Ah, neredeyse onun da orada olacağını unutmama izin verecektim. Neden hayallerimin içinde yaşamama izin vermiyorsun?"

Tacımı kaptığım gibi dikkatlice başıma yerleştiriyor, yerine sabitliyor ve sağa sola dönerek her açıdan kontrol ediyorum. Her etkinlikte takmıyorum ama Anne'in katılacağı herhangi bir etkinlikte de takmak için çaba sarf etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Çünkü birimizin gerçekliğe dayanması gerekiyor ve bu kesinlikle sen olmayacaksın."

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. Haksız değil.

"Tamam, nasıl görünüyorum?" Banyodan çıkarken soruyorum. Jaime telefonunu karıştırıyor ama

Ben içeri girdiğimde duvara yaslanmıştı. Telefonunu cebine sokuyor ve beni kendine çekecek kadar yaklaşıp kadar birkaç adım atıyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Rujumu mahvetme."

Dudakları yukarı kalkıyor, yanağına götürdüğüm elim gamzenin ortaya çıkışını görmek yerine hissediyor.

"Anlaştık. Bunu sonra yaparım."

"Evet, lütfen," diye fısıldıyorum. Aniden geri adım atıyor, Jaime'nin neden olduğu baş dönmesinden kurtulup kendi başıma ayakta durabilmem için bir elini belime koyarak devrilmemi engelliyor. "Kaba."

"Görüşürüz, Prenses." Eli uzanıp tacımdaki mücevherlerden birine dokunuyor. "Biliyor musun, seni bunun içinde ilk gördüğümde çok sinirlenmiştim."

"Evet, biliyorum, güven bana. Atlas Oaks bölümüne gizlice girmeye çalışan bir hatun olduğumu sandınız."

"Kızgınlığının nedeni bu değildi."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ve o da uzaklaşıyor, çantamı omzuna atıyor ve kapıyı açmak için bir elini kapıya koyuyor. Bunu yapmadan önce bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var ve söylemek üzere olduğu her ne ise çok etkili olacağını biliyorum.

"Oh?"

"Hayır bebeğim, bölüme girmeye çalıştığın için sinirlenmedim. Kızgındım çünkü tek düşünebildiğim, o taçtan başka bir şey giymeden seni becermenin nasıl bir şey olacaktıydı."

Vücuduma bir sıcaklık hücumu yayılıyor, başımı hafifletiyor ve ayak parmaklarımı karıncalandırıyor ama Jaime kapıyı açıyor, dışarı çıkıyor ve benim için açık tutuyor.

"Önden buyurun, Prenses."

Spor salonuna girdiğimizde, düzinelerce küçük ve genç kız fısıldaşmaya başladı, bazıları heyecanla, bazıları da odanın önündeki kızıl saçlıya uyan bir kızgınlık ifadesiyle. Utah durağı için, Anne ve diğer birkaç Miss Americana yarışmacısına, tüm çocukluğu boyunca bir parçası olduğu ve şimdi sözcülüğünü yaptığı Utah Kız İzçileri ile bir toplantıda katılıyorum.

Diğer her durakta kadınlara ait küçük işletmeleri destekleme misyonumu vurguladığımızı düşünürsek bu garip, ancak Miss Americana organizasyonu söz konusu olduğunda işleri olurlarına bırakmayı öğrenmeye başladım.

Lise spor salonunun arka tarafını dolduran bir düzine kadar gazetecinin sorularını yanıtladıktan sonra bana bir mikrofon veriliyor ve Anne ile birlikte salonun ön tarafındaki küçük sahnede duruyoruz. Bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlatıp duruyor ve bana döndüğünde dikkatimin dağılmaması için kendimi zorluyorum.

"Peki, bugün bizim için ne hazırladın?" Anne dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle konuşuyor ve birdenbire, Jaime gibi eğlenceli bir şekilde değil, tamamen becerildiğim hissine kapılıyorum.

"Pardon?"

"Kızlara göstermek için bir şeyler hazırladınız, değil mi? Onlarla paylaşabileceğin bir hayat dersi, onlara öğretebileceğin bir şey... Ne de olsa buraya gelmenin tüm amacı buydu." Gülümsüyorum ve gözlerini oyma isteğimle savaşımaya çalışıyorum. "Hepsi Regina'nın sana gönderdiği e-postadaydı," diyor, kızlara özür dileyen bir bakış atmadan önce doğrudan elindeki mikrofona fısıldayarak.

Hayatımda gördüğüm en sahte bakışlardan biri.

"Çok üzgünüm kızlar. Bize bir saniye izin verin. Hazırlık konusunda bir sorun var gibi görünüyor. Bayan New Jersey bir izci kız değildi, bu yüzden bir numaralı kuralımızı bilmiyor!" Bana her zaman Bayan Amerikalı demeyi reddetmesini özlemiyorum.

Kızlar hep bir ağızdan cevap veriyor, izci kız olmanın ilk temel kuralı ya da ürkütücü küçük bir kız ordusu gibi her neyse. "Her zaman hazırlıklı ol!"

Anne'ye alçak sesle "Kimseden e-posta almadım," diyorum ve o da bana hüznü bir gülümsemeyle bakıyor.

"Sanırım tüm bu kızları hayal kırıklığına uğratacaksın," diyor, sadece ikimizin arasında kalacak şekilde sesine müdahale etmeden ve kolunu zarifçe odaya doğru sallayarak.

Kızgınlık ve öfke içimde kaynıyor, kaynıyor ve kaynama noktamın yaklaştığını hissetmeye başlıyorum. Gözlerim odada geziniyor, bir sonraki adımda ne yapacağımı anlamak için kendimi gerçeğe döndürmeye çalışıyorum. İşte o zaman Regina'nın kanatlarda durduğunu görüyorum, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme ve bir şekilde biliyorum.

Bu *kasıtlıdır*.

Bu beni kötü göstermek için çünkü bana katlanamıyor. Onun değerli küçük yarışmasını kazanmama ve tüm kadınların uyması gerektiğini düşündüğü aptal kalıba uymamama katlanamıyor.

Uyarılarına kulak asmadığım ve hizaya gelmediğim için o kadar öfkeli ki, her hareketim kamuoyunun ilgisini çektiği için bunun sadece bu etkinlikte sınırlı kalmayacağını bilerek beni utandırmaya hazır. Spor salonunun arka tarafındaki muhabirler kameralarını tıklıyor ve kızlar kalabalıkta kendi aralarında fısıldaşmaya başlıyor.

Ama Regina Miller beni sandığı kadar iyi tanımıyor.

Çünkü benim olduğum bir şey varsa, o da inatçılıktır.

Gözlerim kayıyor, zihnim onu gördüğümde ne yapacağımı düşünmek için hareket ediyor, sorunlarım için mükemmel bir cevap.

Bugünlerde her şeyin cevabı o gibi görünüyor: mutluluğumun, orgazmlarımın, güvenliğimin. Jaime orada duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerinde kaslarını ve geniş göğsünü sıkıca saran zeytin yeşili bir tişört ve bir çift

gerçek hayattaki GI Joe bebeği gibi görünen siyah kargo pantolonu.

Tanrım, mükemmel, değil mi?

Ve bundan nefret edecek.

Bu düşünceyi görmezden geliyorum, dönüp Anne'e genişçe gülümsedikten sonra onun geri tepmesiyle başa çıkabileceğime karar veriyorum, kendi kendini beğenmiş gülümsemesi biraz titriyor, ben konuşurken mükemmel alnı kırışıyor.

"Biliyor musun, bu aslında son zamanlarda üzerinde çok çalıştığım bir şeyi paylaşmak için harika bir fırsat," diyorum heyecanla. "Yakın zamanda, birinin iznim olmadan bana elini sürdüğü bir olay yaşadım." Gözlerim kalabalığa kayıyor ve kızlar fısıldayarak başlarını sallıyorlar çünkü bu olay kamuoyunda geniş yankı uyandırdı. "Ve bu olay, her durumda kendini nasıl koruyacağını bilmenin bir kadının görevi haline geldiği konusunda gözlerimi açtı. Korkunç bir şey olmadığı için çok şanslıyım ama bu her zaman böyle olmuyor." Kameraların deklanşörlerini duyuyorum ve omuzlarımı geride, çenemi yukarıda, tacımı dik tutuyorum.

Omuzlar geride, göğüsler dışarıda, bu kaltağı yakaladın, aklımdan geçiyor ve neden burada olduğumu, beni buraya neyin getirdiğini hatırlıyorum.

Ben Ava Bordeaux.

Bir *hevesle* ülke çapında bir yarışma kazandım.

Herkesten daha iyi olduklarını düşünen bir grup aşağılık kaltakla başa çıkabilirim.

"Olaydan sonra güvenliğim bana biraz öz savunma öğretmeyi teklif etti ve bu yaptığım en iyi şeylerden biri oldu. Bana çevremden nasıl daha fazla haberdar olabileceğimi öğretti ve kendimi biraz daha rahat ve özgüvenli hissetmemi sağlayacak beceriler kazandırdı. Eğer ilgileniyorsanız, aynı şeyi hissedebilmeniz için size birkaç temel hareket öğretmeyi çok isterim." Kızlar alkışlıyor ve panik yavaş yavaş dağılıyor.

Bu bende
var. Bunu
yapabilirim.

Sadece bir asistana ihtiyacım var.

Sonunda elimi sahnenin kanatlarına doğru uzattım ve Regina'yla göz göze geldim, yüzü artık çirkin bir şekilde çatılmıştı, bocalamamı istediğini, bana bir tür ders vermek istediğini onaylıyordu.

Ama ben bir Jersey kızıyım. Bana bir engel çıkardığınızda kendimi toparlayacağım. Bunu gerçekten iyi görünerek yapacağım ve bunu yaparken gülümseyeceğim.

"Jaime, bana yardım etmek için sahneye çıkabilir misin?" Gülümseyerek söylüyorum. Kollarını göğsünden indirerek hareket ettiriyor ve *kesinlikle olmaz* anlamında başını sallıyor. Gözlerimi kocaman açıyorum ve "*Hadi koca adam, bir kıza yardım et*" demeye çalışıyorum.

Kıpırdamayınca seyirciye döndüm. İçine çekildiğim bu karmaşayı düzeltme çabam karşısında Anne'in hafifçe gülümsemesini kaçırıyor ve ellerimi kalçalarımın koyarak yüzümde sahte bir hayal kırıklığı ifadesi belirliyor.

"Görünüşe göre arkadaşım Jaime biraz utangaç davranıyor," diyorum yaltaklanarak ve kalabalıktaki kızlar da abartılı bir *ahh* çekerek eşlik ediyor. "Onu yardıma gelmesi için ikna etmeme yardım eder misiniz? Jaime, Jaime." Tezahürata başlıyorum ama kalabalığın eğlenceye katılması için bundan fazlası gerekmiyor ve kısa süre içinde tüm salon Jaime'nin adını haykırıyor.

Onun durduğu yere dönüyorum, ayaklarına bakıp başını sallarken yüzünde hafif eğlenmiş bir ifade var. Kalabalığa geri dönüp sunumu tek başıma yapmaya ya da Anne'i bana saldıran kişi olmaya zorlamaya hazırlanırken (hatta bu tercih edilebilir bile olabilir, onun kışını tekmelemeyi ne kadar çok istediğimi düşünürsek) bana bakıp öne doğru bir adım atıyor.

Ateşli *ve* takım oyuncusu mu? Tanrım, bundan daha mükemmel olabilir mi?

Kızlar onu görür görmez tezahürat yapmaya başlar ve yanakları kızarır.

"Jaime'ye merhaba deyin kızlar!" Bağıriyorum ve neredeyse hep bir ağızdan, yüz kız birden *merhaba Jaime diye* bağıriyor!

Kolunu kaldırdı ve el salladı, utançtan gülümsüyor ve beni eritiyordu.

"Bu kızlara birkaç hareket göstermeme yardım eder misin?" "Sizin için her şeyi yaparım, Prensler," diyor. Bu bir dil sürçmesi, kapalı kapılar ardındaki kişisel rahatlığımız, ama şu anda oynadığımız karakterlere mükemmel bir şekilde uyuyor,

ve buna *bayıldım*.

Omzunun üzerinden baktığımda Regina ayakta duruyor, çenesi gergin ve sinirli.

Ona göz kırpıyorum, galibiyetimin tadını biraz fazla çıkarıyorum.

KIRK BİR AVA

Jaime ve ben yaklaşık yirmi dakika boyunca kızlara ve spor salonundaki kalabalığa bana gösterdiği temel hareketleri gösterdik. Jaime ve ben doğru yapıldığından emin olmak için etrafta dolaşırken tüm kızları sandalyelerini katlamaya, üst üste koymaya ve adımları denemek için eşleşmeye teşvik ettim.

Gün, bolca kıkırdama ve heyecanla geçti, hepsi de kendimi gerçekten iyi hissettiğim bir öğleden sonraya sığdırıldı. Bu, gençlerin, özellikle de kızların bilmesi gereken bir şey ve bu da bunu yapmak için mükemmel bir yol. Aklımda fikirler dönmeye başladı, ancak artık tanıdık gelen bir muhabir yanıma geldiğinde dikkatim dağıldı, çenesi gergin ve elinde bir iPad vardı.

"Hey, Bayan Bordeaux, bir dakikanız var mı?" American Star Magazine muhabiri ve benden kesinlikle nefret eden Preston Smith'e dönüyorum. "Sunumunuz ve genç kızlar için kendini savunma konusundaki düşünceleriniz hakkında birkaç kelime almak isterim."

"Oh, kesinlikle, çok isterim." Turne için düzenlenen pek çok etkinlikte yer aldı ama ben onunla sohbet etmek için pek de heyecanlı değilim.

gazetesi için yazdığı makalelerin çoğunun benim hakkımda pek de *övgü* dolu olmadığını görüyorum.

"Yani bugün bu genç kızlara eğitim verdiniz, yaşları Sekiz ila on sekiz yaş arası, kendini savunma konusunda." diyor.

Bu bir soru değil, ama sanki hepsi aynımış gibi cevap veriyorum.

"Yaptım! Bu kızlara kendilerini nasıl koruyacaklarını, nasıl gayretli olacaklarını göstermek ve bunu onlar için eğlenceli hale getirmek çok keyifliydi." Genç kızların gülüp eğlendiği yere doğru bir el sallıyorum. "Gördüğünüz gibi, hepsi önemli bir yaşam becerisi öğrenirken eğleniyorlar. Bana bu sahneyi bu kızlara daha fazla eğitim vermenin bir yolu olarak kullanma fırsatı veren Regina ve Anne'e çok minnettarım." Belki bu beni onların gözüne biraz daha sokar. Ya da belki bıçağı biraz döndürür. Her iki şekilde de kazanırım.

"Bunun uygun olduğunu düşünüyor musunuz? Genç kızlara dışarıda kendilerini korumaları gereken bir öcü olduğunu öğretmek?"

Sorusu karşısında kaşlarımı çatıyorum, hem kafam karışıyor hem de sinirleniyorum. Yine de gösterişli yüzümü takınıyorum ve cevap veriyorum.

"Keşke tüm kadınlar birazcık da olsa kendilerini savunmayı öğrenseler. Yakın zamanda, etrafımda güvenlik olsa bile, çevremden ve güvenliğimden ne kadar az haberdar olduğumu öğrendim. Kendimi nasıl koruyacağımı bildiğim için minnettarım; Allah korusun kötü bir şey olabilir. Elbette bu kızların başına bir şey gelmemesini umuyor ve dua ediyorum ama onlara herkesin cephaneliğinde bulunması gereken bu güven artırıcı becerileri kazandırdığım için mutluyum." Etrafımdaki yarışmacı kızlardan birkaçı onaylarcasına başını sallarken, Anne'in çenesi sinirli bir şekilde geriliyor.

Etkinliğe katılan diğer yarışmacılardan biri olan Miss Nevada gülümseyerek, "Şahsen ben de birkaç ders daha almak isterdim," diyor. "Tanışma toplantısında başınıza gelenleri gördükten sonra, böyle bir durumda ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ettim."

"Ben de!" Bayan California diyor ki.

Kızlara dönmeden önce Preston'a gülümsüyorum. "Aman Tanrım, evet, bu çok eğlenceli olurdu!"

Orada bulunan diğer dört Miss Americana yarışmacısı, yüzü neredeyse saçları kadar kırmızı, gergin bir çeneyle duran Anne dışında başlarını sallıyorlar.

Anne dişlerini sıkarak, "Bu kadınlara hiç yakışmıyor," diyor. "*Dövüşebilmek.*"

Gözlerimin devirmesine karşı koyarak ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Her şeye hazırlıklı olduğumuzdan emin olmaya çalışıyoruz. Dediğin gibi, '*Her zaman hazırlıklı ol.*'" Bana kaşlarını çatıp sinirli bir şekilde ofladığında gülümsemem kuşkusuz sinsileşiyor.

Tanrım, saçmalıklarının geri teptiğini görmek gerçekten harika ve iğrenç limonlarından bu kadar lezzetli limonata yapmak daha da iyi.

"Derslere gelince, eminim yaklaşan bir tatil gününde ya da turdan sonra bir şeyler ayarlayabilirim. Miss Americana kendini savunma etkinliği düzenleyebilir, sosyal medya üzerinden canlı yayın yapabiliriz."

"Bu fikre bayıldım! Sanırım çoğumuz önümüzdeki hafta Kaliforniya'da olacağız," diyor Kaliforniya Güzeli Cara. "Şehir merkezinde bir arkadaşımın sahibi olduğu bir stüdyo var. Eğer hepinizin planladığı bir şey yoksa, Ava'nın izin günlerinden birinde bir şeyler ayarlayabiliriz. Hatta bunu resmi Miss Americana sayfasında bile yayınlatabiliriz." Omzunun üzerinden Regina'ya geniş bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu harika bir fikir değil mi Regina?"

Bu kasıtsız bir iğneleme mi yoksa Cara bir şekilde Regina'nın ne kadar kaltak olduğunu biliyor mu bilmiyorum ama her iki durumda da Regina'nın yüzündeki kızgınlık *paha biçilemez*.

"Perşembe günü için planladığımız bir şey olduğunu sanmıyorum.

Turum için bir gün izinliyim ama bu zamanı iyi bir amaç için feda etmekten *mutluluk duyarım.*" Jaime'ye dönüyorum. "Birkaç kraliçeye daha kendini savunmayı öğretmek ister misin?"

Jaime beni neredeyse güldüren küçük, haklı bir gülümsemeye "Her zaman," diyor.

"Ateşli bir eğitmene sahip olmaktan zarar gelmez, biliyorsun değil mi?" Cara kalçasını çarparak söylüyor ve ben de geniş, komik bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

Ancak bu yorumla birlikte Anne daha da yaklaşarak konuşmayı dinlemeye başlar. Muhabirin gözleri ona kayıyor ve tekrar konuşmadan önce daha geniş gülümsüyor.

"Şu eğitmen hakkında," diyor muhabir. Onun orada olduğunu bile tamamen unutmuştum, zihnim kendini savunma günü için fikirlerle doluydu. "Yarışmacı arkadaşlarınızdan biri korumanızla kişisel bir ilişkiniz olduğunu ima etti. Hepimizin bildiği gibi, Miss Americana yarışmasının ana ilkelerinden biri bekâr kalmaktır. Şimdiye kadar buna riayet ettiniz mi?"

Açıkça yönlendirici bir soru olan sözleriyle içim içime sığmıyor ve Anne bana bu kadar yakın gülümserken, bunun başka bir tuzak olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Biraz konu dışı bir soru, sence de öyle değil mi? Ne de olsa izci kızlardan ve kendini savunmadan bahsetmek için buradayız," diyorum sıkı bir gülümsemeyle.

"Ben de merak ediyorum," diyor Anne ve yüzümdeki kızgınlığı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum, bunun yerine dudaklarımda tatlı, hoş bir gülümseme tutuyorum. "Taç sendeyken kimseyle çıkmaman gerektiğine göre. Bir *erkek* yüzünden unvanını kaybetmek utanç verici olur."

Ona bakıyorum ve gönderdiğim lanet *hançerlerin* arasından gülümsüyorum.

Bu hatunun *sorunu* ne?

Cara sinirli bir bakışla, "Bu çok eski bir kural Anne, bunu sen de biliyorsun," diyor. "Yarışmadan günler önce erkek arkadaşınla övünmüyor muydun? Bu kadın düşmanı ve aptalca."

Anne'in ağzı tartışmak için açılıyor, ama işler kontrolden çıkmadan önce bunu engellemenin zamanı geldiğine karar veriyorum. İnanılmaz derecede sahte bir gülümsemeyle Preston'a dönüyorum.

"Jaime ve ben sadece iyi arkadaşız," diyorum kolay bir

gölümseme ve elimi hafifçe sallayarak. "Ne zaman daha fazla

Bir insanla birkaç günden fazla zaman geçirirseniz arkadaş olmanız kaçınılmazdır. Tabii hiçbir kişisel yeteneğiniz yoksa." Gözlerim Anne'e kayıyor ve son bir kez gülümsüyorum. "Şimdi, zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, ama birkaç röportaj daha yapmam gerekiyor ve gitmeden önce bazı arkadaşlarımla sohbet etmek istiyorum," diyorum ve Anne ile bu muhabirden başka *kimsenin olmadığı bir yere* doğru yürüyorum.

"İyi iş çıkardınız Prenses," diyor Jaime nefesinin altından.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. Jaime'yi bir sır olarak saklamaktan, onu kendime mal edememekten, çatılardan haykıramamaktan nefret ediyorum. Ama bugün bana bir şey öğrettiyse, o da Anne'in kan peşinde olduğudur.

Sonraki otuz dakikayı, Kaliforniya'dayken stüdyosunu kullanabileceğimizden emin olmak için arkadaşını arayan Cara ile planlar yaparak, fotoğraflar çekerek ve Jaime beni SUV'a götürmeden önce vedalaşarak geçiriyorum ve o sahneye çıktığımdan beri ilk tam nefesimi alıyorum.

Otoparktan çıktığımızda Jaime, "Bu bir tuzaktı," dedi.

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü haklı olduğunu biliyorum. Sadece bu raundu *nasıl* kazandığımı ya da kazanıp kazanmadığımı bilmiyorum. Her birimiz düşüncelerimizin içinde kaybolmuş bir halde sessizce yol alıyoruz ve ben daha ne olduğunu anlamadan otele varıyoruz.

"Teşekkür ederim," diyorum arabadan inmeme yardım ederken, bir eliyle Peach'i taşıyıcısında tutarken diğer elini bana uzatıyor. "Bugün bana yardım ettiğin için. Gerçekten."

"Seni her zaman kurtarmaya geleceğim, Prenses."

KIRK İKİ JAIME

İzci Kız sunumunun ertesi sabahı, güneşle birlikte uyandığımda onun vücudu bana sarılmıştı. Onu uyandırmak için eşofman ve tişörtle yatağa geri kaymadan önce bir egzersiz ve duş alıyorum.

"Günaydın," diye inliyor uykulu ve seksi sesiyle, bacağına kalçamın üzerine atıyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce kendini bana yaklaştırıyor. Gözleri kapalıyken nişan alması pek de kolay olmuyor, bu yüzden bir elimle başını yönlendirip uygun bir günaydın öpücüğü için kendi elimi ona doğru bastırıyorum.

"Kalkmalıyız, Prenses. Yola koyulmalıyız," diye fısıldıyorum öpücük kesildiğinde.

"Yatağa uzanmak istiyorum," diye inleyerek daha da sokuluyor.

Terlerimin arasından bana karşı olan sıcaklığını hissedebiliyorum ve teklifini kabul etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Yola çıkmalıyız Ava."

"Günaydın şipşak."

"Sonra," diye mırıldanıyorum, dudaklarım bir şekilde onun boynuna doğru yol bulmuş.

"Ya da şimdi yapabiliriz..." diyor, sözleri imalı bir şekilde sonlanıyor.

"Ava," diye inliyorum ona karşı, o da kalçalarını kaldırıp bana tutunmaya çalışırken, ama biliyorum ki bu yataktan şimdi çıkmazsam, Las Vegas'taki durağımıza zamanında varma umudumuz gibi, kesinlikle mahvoluruz. Bu yüzden onun ulaşamayacağı bir yere yuvarlanıp yataktan çıkıyorum, sonra onu yakalayıp omzumun üzerinden kolaylıkla kaldırıyorum ve elimi çıplak kışına vuruyorum.

"Haydi. Gitmek zorundayız. Bir sonraki durağa varır varmaz seni sikeceğim." Onu banyoya bırakırken suratını asıyor ve ben gülüyorum. "Beş dakika, Ava. Sonra kapıdan çıkmamız lazım."

Her zamanki gibi Ava hazırlanmak için bizden beş dakika daha fazla zaman harcıyor, sanırım bu noktada seyahat programımıza dahil ettiğimi biliyor, bu yüzden ona sadece onunla dalga geçebilecek kadar bok veriyorum, ama gerçekten bir tartışma başlatacak kadar değil. Kendi eşyalarını taşımasına izin vermem için beni ikna etmeye çalışıyor ama reddediyorum ve küçük çantamı, onun iki çantasını ve Peach'in taşıyıcısını taşıırken bana ters ters bakıyor. Her şeyi SUV'a koyduktan sonra yolcu kapısına yöneldim ve kapıyı onun için açtım ama içeri baktığımda binmediğini gördüm.

Gülümsememle savaşıyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor bana bakarak.

Antrenmanım için kalkmamın nedenlerinden biri de yolun aşağısında gördüğüm yirmi dört saat açık mağazaya gidip ona bir kahve, zulası iyice tükendiği için yeni atıştırmalıklar ve yeni bir kitap almak istememdi.

"Hadi Ava," diyorum. "Atla."

"Bana çiçek almışsın," diyor, beyaz çiçeklerle sarılmış boktan buketi kaldırırken huşu dolu kelimeler

uğradığım dükkândan aldığım buruşuk selofan. Onları gördüm ve nedense ihtiyacı olduğuna karar verdim.

"Evet, güller ya da her neyse."

Bir gülümsemeyele savaşıırken dudakları geriliyor, parmak uçlarına doğru ilerliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce bir elini yanağıma bastırıyor.

"Onlar karanfil, Koca Adam."

Omuz silkiyorum. "Benim için hepsi aynı."

"Sen tam bir erkeksin," diyor, sanki bu ikimiz için de yeni bir şeymiş gibi, onları ön panelde yukarı kaydırıp tekrar yolcu koltuğuna oturmadan önce. "Koltuğumu ne zaman ayarladın?"

Küçük yerine alışmaya çalışırken yüzü kararsızdı. Battaniyesini koltuğa serdim, kahvesini sevdiği şekilde bardak tutucuya koydum, cihazlarının hepsi şarj edildi ve araba çantası ayaklarının dibinde. Peach şimdiden arka koltuktaki taşıyıcısında uyukluyor, ama eminim eninde sonunda öne geçecektir.

"Ava, benim olanla ben ilgilenirim. Şimdi lütfen bin de bana ait olanı bir sonraki varış noktasına götüreyim," diyorum, eğer beş dakika önce bu otelden ayrılmazsak karşılaşacağımız trafiği düşünerek.

Sadece birkaç saniye daha ona bakması, tartışmayı düşünmesi ve söylediklerimde ciddi olduğuma karar vermesi için beni okuması ve tatlı kışını arabaya atması gerekiyor. Ona doğru eğilmeme, emniyet kemerini çekmeme ve onu bağlamama izin veriyor, nihayet bir araya geldikten sonra beni rahatsız etmeyi bıraktığı bir şey.

Ava'ya bakmayı seviyorum. Onun güvende olduğundan emin olmayı seviyorum.

Ama en önemlisi, bana da bu rahatlığı vermeye istekli olması hoşuma gidiyor.

Bir kez daha eğilmeden önce dik duruyorum, dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum çünkü elimde değil, ben bunu yaparken yumuşak eli yanağıma sıyırmak için uzanıyor, ondan küçük bir iç çekiş geliyor.

Bunu bütün gün yapabilirim.

Ama yapamıyorum, bu yüzden geri çekiliyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum, sürücü koltuğuna geçiyorum ve arabayı çalıştırıyorum. Arkaya yaslanıp Peach'in taşıyıcısının fermuarını açıyorum ki istediği zaman keşfedebilsin, Ava da ona aldığım kitabı kaldırıp sayfalarını çeviriyor. Kitabı gördüğünde yola çıkmış oluyorum - otoyola çıkan eski arka yollarda ilerlerken açtığı, kulağı küpeli bir sayfa.

"Ne..." diye mırıldanıyor nefesinin altında ve ben ne gördüğünü biliyorum. Üzerinde pembe tüylü A harfi olan ve onun *açıklama çantası* olarak adlandırdığı şeffaf küçük pembe çantasından ödünç aldığım kırmızı bir sekme.

Bir paragrafın altı çizilmiş, duvara yaslanmış bir kadının ayrıntılı bir tasviri, adamın eli kadının boynunda kan akışını azaltmak için daralıyor. Kenarlarda ise tek bir kelime karalanmış: *Bu gece*.

Çevresel görüşümde, kafasını kaldırdı ve bana baktı Sıradan olmaya ve gözlerimi yoldan ayırmamaya çalışsam da gülümsememe engel olamıyorum. Bu anı bekliyordum.

"Ne-"

"Kitaplarınızdaki şeyleri hiç denemediğinizi, çünkü sizi boğacak bir erkeğe asla güvenmediğinizi söylemişsiniz. Sanırım oldukça güvenilir olduğumu kanıtladım."

Bana bakıyor ve belki de ilk kez Ava Bordeaux'yu başarılı bir şekilde şok ettiğimi düşünüyorum.

Eğer bir başarı varsa, o da budur.

Koltuğunda kıvranıyor ve yarım saat önce tuvaleti kullanmak, bacaklarımızı uzatmak ve Peach'in işini yapmasına izin vermek için durduğumuzdan, bunun o olmadığını biliyorum.

"Orada iyi misin?" Gözlerimi yoldan ayırmadan soruyorum.

"Evet, gayet iyi," diyor, sesi yüksek bir gıcırtyla.

Yoldan Ava'ya bir kez daha baktığımda yanaklarındaki kızarıklığı, kitabının sayfalarını okurken gözlerinin nasıl açıldığını, dudaklarını dişlerinin arasına nasıl sıkıştırdığını, göğsünün nasıl yükseldiğini yakalıyorum...

Sikeyim.

Ava'nın okuduğu kitap türleri konusunda cahil değilim. Hızlı bir araştırma ve birkaç tanesine göz gezdirmeye bana bilmem gereken her şeyi anlattı ve bu da Ava'nın bazı kitaplarının kesinlikle *ığrenç* olduğu.

Bunu da derinlemesine inceledikten sonra bilinçli olarak seçtim.

Ava hazırlanırken etrafta beklediğim birçok zamandan birinde araştırma yapıyordum.

"Kitabın nasıl?" Aynı anda hem gülümsemeye hem de ereksiyona karşı savaşıyor soruyorum. Ava'nın özelliği bu. Beni aynı milisaniye içinde hem güldürüp hem de sikimi kaldırabilen tek kadın o.

"Güzel," diyor, çok hızlı.

Tahrik oldu.

Bacaklarını tekrar çaprazlayıp açtığında mizah hararete dönüşüyor, ateş a l e v l e n i y o r .

"İçinde ne oluyor?" Soruyorum ve kendi kulaklarıma bile sert geliyor.

"Ne?" diye soruyor, bu sefer daha da yüksek bir sesle.

"Kitabında neler oluyor?" Gözlerini daha çok

hissediyorum

ve nasıl cevap vereceğinden emin olamadığını, aniden utandığını hissediyorum.

Ava'mın aksine.

"Şey, bir adam hakkında-" diye başlıyor.

"Hayır, *şu anda* kitabında neler oluyor?" "Şu anda mı?"

"Hemen şimdi Prenses," diyorum, sesim sert ve hararetli.

Hızlıca ona baktığımda yanaklarında bir kızarıklık

olduğunu görüyorum. "Uh, o, uh..." Derin bir nefes aldı

ve biraz kıpırdandı

konuşmadan önce koltuğuna oturur, sözlerine bir kez güvenir

Daha fazla. "Bir yataktalar. Kadın çıplak, adam giyinik. Adam onu parmaklıyor."

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" Soruyorum, sesim kendi kulaklarıma bile çakıllı geliyor.

"Sıcak," diye fısıldıyor.

"Gerçekten ateşli." "Bana oku."

"Ne?"

Kelime gergin bir gıcırtyla çıkıyor ve dudaklarıma bir gülümseme gelmesini engellemek için dudaklarımı ağzımın içinde yuvarlıyorum. Onun cesaretini kırmak istemiyorum ama çok tatlı.

"Kitabını bana oku. Okuyamam, araba kullanıyorum. Biraz eğlenmeye ihtiyacım var."

"Jaime, yapamam-"

"Yapabilirsin, seni ödüllendireceğim bebeğim." Söylenmemiş söz havada asılı kalıyor ve onu ikna etmek için ihtiyacı olan şey bu olmalı çünkü kitabı kaldırıp okumaya başlamadan önce derin bir nefes alıyor.

"Daha önce hiç duymadığım, gırtlaktan gelen bir iniltiyle, başı çarşafıya daha da gömüldü, sırtı yataktan ayrıldı, boşaldı," diye okuyor Ava, kelimeleri nefes nefese. "Ve orgazmıyla birlikte bir sıvı fışkırıyor, ben onu ovmayı bırakmayı reddederken devam ediyor." Hay sikeyim. Bu kitapta fışkırtma olduğunu fark etmemiştim.

"Bunu hiç yaptın mı?" Ona sordum.

"Ne yaptın?"

"Fışkırtmak. Bir erkek seni hiç fışkırttı mı?"

Yüksek sesle cevap vermeden önce başı sallanıyor.

"Hayır." "Mmm. Bunu bir ara düzeltmemiz gerekecek, değil mi?" "Oh, Tanrım," diye nefes alıyor, bacakları kıpırdıyor.

"Bacaklarını aç bebeğim," diyorum, sesim kısık.

"Okumaya devam et ve bacaklarını aç."

"Ne?"

"Aptal numarası yapma. Sen akıllı bir kadınsın, beni duyduğunu biliyorum." Sonra uzandım, parmaklarıma uçları

Bol eşofmanının bel bandına kadar iniyor ve beklemeden önce altına dalıyor, elim karnının yumuşak teninde duruyor.

Sonra istediğim gibi bacaklarını açtı. Yine de o okumaya başlayana kadar kıpırdamadım.

"'Siktir, Zoe. İşte bu, bebeğim. Lanet olsun, kendini görmelisin. Lanet olsun,' dedi. 'Bu çok fazla, oh tanrım, lanet olsun, ben... Sana içimde ihtiyacım var.'" Onun sözleriyle parmaklarım aşağı kayıyor, klitorisinin etrafında hafifçe dönüyor ve iç çekiyor ama okumaya devam ediyor. "Buna mecbur kalıyorum, parmaklarım içeri giriyor, bir kez daha G noktasına bastırıyor ve dudaklarından çıkan inilti acı veriyor. 'Hayır, hayır, sadece sik beni, lütfen! Kalçaları huzursuzca hareket ediyor, sözlerine rağmen daha fazlasını almak için kalkıyor ve çoktan sınıra geri döndüğünü biliyorum."

Şimdi neden bu şeyleri okumayı sevdiğini anlıyorum. Onu ödüllendiriyorum.

Parmaklarımı aşağı kaydırarak, bir parmağımı içine sokarak, onu yavaşça becererek iyi bir davranış sergiledim. Şimdiden sıırıslıklam olmuştu ve bunun ne kadarının kitaptan ne kadarının da eylemin kendisinden kaynaklandığını merak ediyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor ve kafamı çevirdiğimde başı arkada, gözleri kapalı ve kitabı elinde kaymaya başlıyor.

"Gözler açık, Prenses. Okumaya devam edin."

"Tanrım, tanrım, tanrım," diyor, kalçaları titriyor, ama yerini kaybettiğini düşünmeme rağmen okumaya devam ediyor.

"'İşte bu bebeğim, benim için bir kez daha fışkır,' diyorum alçak sesle ve başı geriye doğru eğilirken beni duyabildiğini bile sanmıyorum, dudaklarından yüksek bir inilti çıkıyor ve sonra ciğerleri çalışmaya konsantre olamamış gibi kesiliyor, amcığı bir kez daha fışkırıyor, elimi ve yatak örtüsünü ıslatıyor."

Bunu istiyorum.

Ava'nın böyle fışkırtmasını istiyorum. Burada değil, arabada değil, ama önümde bir yatağa uzandığında, saçları

Etrafında altın bir hale. Onun fışkırmasını izleyebildiğim zaman, sonra onu sertçe beceririm.

Şimdi iki parmağım içine kayıyor ve çıkardıkları ıslak sesle inleyerek onu onlarla becermeye başlıyorum.

"Kitabın yüzünden sıırıslıklam oldun, değil mi? Pis prenses."

"Senden," diye inliyor ve dudağımı yalıyorum, ısırarak ve başka bir iniltiyle savaşımak için alttakini içeri çekiyorum. Sertleştım, içine girmek için can atıyorum ama otele varmamıza daha saatler olduğunu biliyorum. İç çekiyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor. "Senden, Jaime. Kitaptan ıslanmadım." Dürüstlüğünü ödüllendirmek için parmağımı kıvrıyorum. "Senden ıslandım."

"Bu doğru Ava. Çünkü bu kimin amı?" Başparmağım hareket ediyor ve klitorisine sürtünüyor, sertçe, kalçaları o yaptıkça bükülüyor.

"O senin."

Tanrım. Parmaklarım şimdi daha hızlı hareket ediyor, onu terk edilmiş bir şekilde beceriyor, kalçaları elinden gelen en iyi şekilde hareket ediyor. Kitabının sayfalarını karıştırıyor, ama bu noktada çoktan unutulmuş durumda.

"Bu doğru. İstedığın iğrenç kitapları okuyabilirsin Ava, ama bil ki seni boşaltacak olan her zaman benim. Şimdi iyi bir kız olup ben sürerken benim için boşalacak mısın?"

"Evet, evet," diye inliyor, tekrar eğiliyor, bir eli göğsüne gidiyor, sırtı kavislenirken kitap yere düşüyor.

"Şimdi, Ava. Parmaklarıma gel."

Yapıyor, adımını inliyor, ben onları derinlere batırırken ve klitorisine bastırırken amı beni sıkıştırıyor. Orada kalıyorum, o sarsılana kadar klitorisini okşuyorum, artçı şoklar bitiyor ve hafif dokunuş çok yoğun.

Elim yavaşça pantolonunu ve iç çamaşırını bırakıyor, göğsü inerken k a b a r ı y o r . Ama ben

Parmaklarımı ağızıma götürüp temizlerken beni izlediğini biliyor.

KIRK ÜÇ AVA

Kaliforniya'daki son etkinliğe beş gün kala, Jaime beni erkenden uyandırdı, hiçbir ekstra bilgi vermeden giyinmemi söyledi, beni kesinlikle delirtti ve sonra beni ve Peach'i SUV'a bindirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"On dakika içinde orada olacağız Ava. Bence o kadar bekleyebilirsin," diyor Jaime.

"Yani çok uzak değil," diyorum, düşünmeye çalışırken parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Ama Washington hakkında dün kadınlara ait bir aşk kitapçısını ziyaret ettiğimiz ve taşınıp sonsuza dek orada yaşamak istediğime karar verdiğim gün dışında hiçbir şey bilmiyorum. Her şey pembe ve muhteşemdi ve ağzına kadar kitapla doluydu - bazılarını okumuştum, bazıları okunacaklar listemdeydi ve bazılarını da hiç okumamıştım.

Jaime elini uzatıp benimkini tutuyor ve dudaklarına götürdükten sonra kucağına çekip başparmağıyla arkasına dokunuyor. "Fazla düşünmeyi bırak. Yakında orada olacağız."

İtiraz edemiyorum, bunun yerine ona gülümsüyorum, başını bana bakmak için hareket ettiriyor, bir dur işaretine doğru yuvarlanıyor, sonra uzanıp beni kendine çekiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Bu ne içindi?"

"Öpülmeyecek kadar güzel görünüyordun."

Yanaklarım kızarıyor ve bir kez daha arkasına yaslanmadan önce bana gülümsüyor, arabasını bilinmeyen bir yere doğru sürerken eli benimkini daha sıkı kavlıyor.

"Burada ne işimiz var?" Dün gittiğimiz şirin pembe kitapçıya bakarak soruyorum ve on dakika sonra arabayı park ediyor.

Cevap vermek yerine arabadan inip Peach'in koşum takımını ve tasmaını almak için arka tarafa geçiyor, sonra da kapıma doğru yürüyüp kapıyı açıyor ve çıkmama yardım ediyor.

"Alışverişe gidiyorum."

"Ama..."

"Dün burada on yıl geçirmek istedin Ava." O değil
yanlış- Biz vardı Burada için zar zor
bir Saat,

işletmeyi tanıtmak, fotoğraf çekmek ve yerel basınla konuşmak istiyordum ama tek yapmak istediğim saatlerce reyonları incelemektir. Tabii ki bunu yapmadım çünkü ihtiyacım olan son şey bir muhabirin beni neden bir seçim ya da bir Omegaverse romanı alırken çekmesi ve beni korkunç bir rol model olarak göstermesiydi. Bunun yerine merakla baktım ve daha sonra kontrol etmek üzere kitapların zihinsel notlarını aldım.

"Hey, siz ikiniz," diyor kitabevi sahibi Rosie kapıyı açıp bizi içeri buyur ederken. Arkamdan kapıyı kapatıp kilitlerken ona gülümsüyorum, hâlâ kafam karışık.
"Nasılsınız?"

"Ben... Ben harikayım. I..." Duraksıyorum, başımı sallamadan önce şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. "Özür dilerim, kafam çok karışık." Peach'i tasmaıyla yere bırakan Jaime'ye dönüyorum, o da bir aptal gibi etrafta yuvarlanmaya başlıyor. "Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?"

"Dün adamın beni kenara çekti."

Harper ve Jules dışında kimseye bir *biz olduğumuzu* söylemediğimiz için kalbim yere düşüyor ve yüzümdeki tüm kan çekiliyor.

"Oh, biz-"

"O biliyor Prenses, her şey yolunda. O iyi bir insan," diyor Jaime ve bir kolunu belime koyarak beni yanına çekiyor.

"Ve konuşmadan önce bana bir gizlilik sözleşmesi imzalattı."

Gözlerim irileşiyor ve onu omzundan itiyorum. "Jaime! Ona *gizlilik* sözleşmesi imzalattığına inanamıyorum! Çok özür dilerim, aslında drama kraliçesi değilim, o sadece çok korumacı" diyorum gülümseyen sahibine.

"Bu kaosun bitmesine daha beş gün var. Şimdi bunu riske atamam," diye homurdanıyor Jaime.

"Hiç umursamadım. Aşk *seviyorum*. Yasak aşk en üst düzey mecazlardan biridir." Yanaklarımdaki allıkla savaşıyorum. "Sonra beni kenara çekti ve alışveriş yapabilmen için dükkânı daha geç açıp açamayacağımı ya da birkaç saatliğine kapatıp kapatamayacağımı sordu. Ben de tabii ki evet dedim. Dün buraya gelip kitapçımı tanıttığınız için çok minnettarım. Burası çok bilinen bir yer değil ve adımı duyurmak... Benim için çok önemliydi. Küçük işletmeler için yaptığınız şey inanılmaz."

Ağzımı açıyorum ama konuşmuyorum çünkü ne söyleyeceğimden emin değilim. Ne zaman biri benimle bu şekilde konuşsa, kendimi son derece rahatsız hissediyorum, sanki ben sadece hayatımı yaşarken büyük bir jest yaptığımı düşünüyorlarmış gibi.

"Her neyse, ben arka tarafa geçiyorum, siz ikinizi biraz yalnız bırakayım da gezinip alışveriş yapın."

"Saat iki, değil mi?" Jaime soruyor ve Rosie başını sallıyor.

"Evet! Bugün saat üçte açıyoruz ve dünkü basından dolayı, insanlar buraya gelmeden önce ikinizin yalnız kaldığınızdan emin olmak istiyorum.

"Mükemmel. Teşekkür ederim," diyor Jaime ve başını

sallayarak arka tarafa doğru ilerliyor.

"Ne..." Etrafıma bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

"Seni alışverişe götüreceğim."

"Sen... sen beni alışverişe mi götürüyorsun?" Genişçe gülümsüyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak başını sallıyor. "Beni alışverişe götürüyorsun ve huzur içinde kitap alabilmem için tüm mağazayı mı kapattın?"

"Aynen öyle. Ne istersen senin olsun Ava. Bu yolculukta okuduğun kitaplarla zaten bir spor çantası doldurdun. Bir düzine daha nedir ki?"

"Param var, Jaime. Yapabilirim-"

"Bu bir randevu Ava." Kelimeler etrafımızdaki havada asılı kalıyor, etrafı muhteşem kitaplarla dolu bu pembe dükkânda parıldıyor gibi görünüyor. "Henüz böyle bir şey yaşamadık. Ne zaman fırsatımız olur bilmiyorum, o yüzden bunu alıyorum. Ve düşündüm ki." Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor ve aniden neredeyse... utangaç görünüyor. "En sevdiğin türden bir yerde çıldırmana izin vermenin hatırlanacak iyi bir ilk buluşma olacağını düşündüm."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ve o aniden tetikte görünüyor. "Ne?" Ona bir adım daha yaklaşıp aradaki mesafeyi kapatıyorum.

Aramızda. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey. Sadece... benimle *çok* ilgileniyorsun," diye fısıldıyorum, elim omzuna gelene kadar bir elimi onun önünde gezdiriyorum.

"Hiçbir fikrin yok," diyor eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce. Bu tatlı bir öpücük, arka planda her zaman yanıyor gibi görünen ateşten tamamen yoksun değil, ama bu sefer sadece dudakların dudaklara bastırılması. Dudakları yumuşak ve sıcak, elim boynuna giderken çenesinin kıvrımı benimkine sürtünüyor, o da elini belime götürüp beni kendine çekiyor.

Öylece duruyoruz, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi nazıkçe öpüşüyoruz, sonunda dudaklarımı bırakıp alnını benimkine bastırıyor.

"Ama bütün günümüz yok, bu yüzden seni bir kitapçada sonsuza kadar öpemem."

"Yazık," diye fısıldıyorum ve o da gülümsüyor. "Bu gerçekten iyi bir ilk buluşma olurdu."

"Belki bizim ikinci bir," o diyor, itmek benim Kulağımın arkasındaki saçları. "Şimdi alışverişe git."

"Kaç kitap alabilirim?" Geri adım atıp spor ayakkabılarımın parmak uçlarında zıplayarak soruyorum.

"Ne kadar tutabilirsem, Prenses."

"Bu bir meydan okuma mı?" Gözlerim kollarına kayıyor, sonra eğilip elimin ancak dörtte birini alabildiği pazusunu kavıyorum. "Bahse girerim *çok fazla* kitap tutabilirsin."

Tekrar yaklaşıyor, benim alanıma giriyor ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Eğer en sevdiğin sahnelerden bazılarını bana yüksek sesle okuyacağına söz verirsen, tüm mağazayı satın alırım."

Tam da bunu yaptığımı hatırladığımda içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Anlaştık."

Beni çevirip kışıma şaplak atmadan önce oyuna gireceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi gülümsüyor.

"Git."

"Yani... ilk randevumuz," diyorum gülümseyerek, Jaime'nin bizi kitapçıdan sonra götürdüğü küçük banliyö parkında yürürken.

El eleyiz, Jaime bir kelebeği kovalarken Peach'in tasmaşını tutuyor. Büyük, kötü Jaime Wilde'ın üzerinde minik çilekler olan bir koşum takımına bağlı pembe, simli bir tasma tuttuğunu ve bir yavru kedinin etrafta zıpladığını görmek çok komik ama bir şekilde işe yarıyor.

Jaime ile her şey *yolunda* gibi görünüyor.

Ondan çok hoşlandığım için mi yoksa ikimiz de burada birbirimizin yanında olmak için mi yaratıldık karar veremiyorum. Umutsuz bir romantik olarak, her zaman ilk görüşte aşka inanmışımdır, ama belki de gerçekte biraz farklı işliyordur. Belki de benim sürekli onu rahatsız etme ihtiyacım, onun derin arzusu

ilk görüşte aşkın gerçekte tezahür *etmesidir*. Başından beri oradaydı ve görmezden gelinmeyi reddetti.

"İyi yaptım mı?" Yanaklarından boynuna doğru bir kızarıklık süzülüyor ve gözlerimi devirerek omzumu ona doğru itiyorum.

"Harika iş çıkardığını biliyorsun. İltifat aramaya kalkma. Ama yenmesi zor olacak."

"Mmm, umarım bir sonraki randevumuz bu kadar gizli kapaklı olmak zorunda kalmaz."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Beş gün içinde tur bitecek ve eve döneceğiz. Yine de Miss Americana unvanına sahip olacağım ve hükümdarlığım boyunca birkaç etkinliğe katılmam beklenecek olsa da, bu üç aylık yoğun turne gibi bir şey değil.

"Yani ikinci bir randevuya çıkacağımızı mı söylüyorsun?" Gülümseyerek soruyorum.

"Ava," diyor, yarı sinirli, yarı eğlenmiş. "Geçen ayın hangi bölümünde ikinci bir randevumuz olmayacağını düşündün?"

Omuz silkiyorum ama ona gerçek bir cevap vermeye karar veriyorum. "Bilmiyorum. Artık bana bağlı olmayacaksın ve muhtemelen yeni bir görev alacaksın..." Sesim onun rahatsızlığı karşısında kesiliyor ama Jaime her zamanki gibi yürümeyi bırakıyor, bunu görüyor ve beni kendine çekiyor.

"Ava, eğer senin için çok fazla ya da çok hızlı olmasaydı yarın senin yanına taşınırdım. Üç aydır birbirimizin yanındayız, uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirdik. Geri döndüğümüzde buna sahip olamayacağımı düşünmek beni hasta ediyor, yine de bunu senin hızında yapmaya hazırım. Yani evet, ikinci bir randevu olacak. Ve üçüncü bir randevu. Eğer istediğim gibi olursa, yüzüncü randevu. Eğer gerçekten şanslıysam, *son adımı al* ve parmağına *bir yüzük tak* randevusu."

"Oh," diye fısıldadım.

"Buna neden bu kadar şaşırdın?" diye soruyor gülerek.

"Ben... Ben bilmiyorum. Bilmiyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak mırıldanmalarımı durdurdu. Benden yumuşak bir inilti çıkarana kadar derinlere götürüyor. Geri çekildiğinde, alnını benimkine bastırıyor.

"Benden çok hoşlanıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten istiyorum," diye karşılık veriyor.

KIRK DÖRT JAIME

"Bu iyi mi?" Ava soruyor, kelimelerinde sinir var. Aynada sağa sola ve öne doğru dönüyor, sanki biz ayrılmadan önce düzeltebileceği herhangi bir kusur arıyor, ama her zamanki gibi muhteşem görünüyor.

Elbisesi soluk mavi, uzun kollu ve normalden daha yüksek yakalı, kalçasının ortasına kadar oturuyor. Muhtemelen tüm bu yolculuk boyunca giydiğini gördüğüm en muhafazakâr kıyafetlerden biri, ama bunun nedeni kızımın panikliyor olması.

Bu gece Miss Americana organizasyonunun yarınki final etkinliğinden önceki son izin gecemiz ve artık resmen Kaliforniya'da olduğumuz için Hank ve eşiyle akşam yemeği yiyeceğiz.

Bir kolumu beline doladım, onu bedenime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Gittiğimiz galaya benzer bir kıyafet seçti: siyah bir takım elbise ve siyah bir elbise gömleği. *Bodyguard şıklığı*, dedi bana, gözlerimi devirdiğimde kıkırdadı, ama birlikte çok iyi göründüğümüzü inkar edemem.

"Rujumu mahvetme, Jaime Wilde!" diye bağılıyor, ellerini göğsüme koyuyor ve itmeye çalışıyor,

Ama bu onu hiçbir yere götürmüyor. "Çok sinir bozucu derecede güçlüsün."

"Mükemmel görünüyorsun Ava," diyorum ona, alçak sesle ve güven verici bir şekilde, tartışmasına aldırmadan. Vücudu kollarımın arasında gevşiyor, gözleri sinirlerine rağmen umutla bakıyor.

"Gerçekten mi?"

"Bana her zaman mükemmel görünüyorsun, Prenses." Bu onun iri mavi gözlerini devirmesine neden oluyor ve ben de gülümsüyorum. Elini kaldırıyor, parmağının tırnağı gamzem olduğunu hiç fark etmediğim ama Ava'nın göstermeye bayıldığı yere batıyor.

"Çok sinir bozucusun," diyor iç çekerek.

"Seni sevecekler."

Elleri gömleğimin yakasıyla oynarken beyaz dişleri alt dudağını ısırarak için çıkıyor. "Ama ya yapmazlarsa?"

"Yapacaklar."

"Ama ya-"

"Demek ki sandığım kadar iyi insanlar değillermiş. Ama sana söylüyorum Ava, onlar iyi insanlar."

Uzun bir nefes alıyor. "Gerginim," diye itiraf ediyor sonunda.

"Olmana gerek yok," diyorum, eğilip dudaklarımı ona hafifçe bastırarak. "Sen mükemmelsin Ava. Seni çok sevecekler."

"Bu..." Söyleyeceği şey için gerginmiş gibi etrafına bakınıyor. "Bu gerçekmiş gibi geliyor."

"Güzel. Öyle."

Gözlerini bir kez daha deviriyor ve başını sallarken dudaklarım bir kez daha gülümsüyor.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Sadece bir geceliğine de olsa normal bir çiftmişiz gibi hissettiriyor. Sanki aslında ailen olan insanlarla tanışmak için bir randevuya gidiyormuşuz gibi."

Ava'ya ailemin üniversiteye gitmeme kararımı onaylamadığını, bunun yerine liseden sonra Five Star'da çalışmaya başlamayı seçtiğimi anlatmıştım. Okuldan çıkar çıkmaz

her şeyi toplayıp Florida'ya taşındılar. Bana soracak olursanız, aslında başlangıçta hiç çocuk istemediklerini söyleyebilirim, "bir sonraki adım" olduğu için çocuk sahibi olan tipik boomers'lar. Bir erkek çocuğun nasıl olması gerektiğine dair büyük ideallerine ulaşamadığımda, çaba göstermeyi bıraktılar ve ben de bir ilişkiyi zorlayacak biri değilim, bu yüzden çoğunlukla sadece fiyaskoyla sonuçlandı.

Yıllar içinde Hank benim için sadece bir akıl hocası olmakla kalmadı, aynı zamanda o ve eşi bir bakıma ebeveyn figürleri haline geldi. Hayatımda ilginç bir şey olduğunda ilk aradığım onlar olurdu. Ailemi yılda bir ya da iki kez görsem de, bu Hank ve Janine ile olan yakınlığımın ya da rahatlığımın yanına bile yaklaşamaz. Bir görevde değilsem tatilleri bile onlarla geçiriyorum, ancak yaşam tarzım, şimdiye kadar bana tutunacak gerçek bir kökümün olmamasının iyi bir şey olduğu anlamına geliyor.

"Öyleyiz," diyorum. Yer değiştirerek kanepeye oturuyorum, ellerimi yüzünün iki yanına koymadan önce onu üzerime oturmaya zorluyorum. "Ava. Bu turun bitmesini bekleyemem, böylece seni dışarı çıkarabilir ve gittiğimiz her yerde gösterebilirim. Böylece on mil yarıçapındaki her erkeği benim olduğun için kısıktırabilirim. Bu, biz mi? Bu gerçek. Biz gerçeğiz. *Bu* gece nasıl geçerse geçsin -ve Ava, iyi geçeceğini *biliyorum*- biz gerçeğiz ve aynı kalacağız. Anlıyor musun?"

Bana sadece Ava'nın yapabildiği şekilde bakıyor, gülümseyerek başını sallamadan önce yüzümde sadece onun bulabileceği gerçek olmayan şeyleri okuyor. "Tamam, Jaime. Sana güveniyorum."

Bana bir konuda güvendiği her seferinde çok hoşuma gitse de, bu seferki en önemlisi gibi geliyor.

"Ava," diyor Hank'in karısı Janine, sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlarmış gibi kolunu Ava'ya uzatıyor ve

onu kucaklamak için kendine çekiyor. "Senin hakkında çok güzel şeyler duydum!"

Janine beni tamamen görmezden gelip Ava'ya doğru koşmaya başladığında araba yoluna daha yeni girmiştik. Geri çekildiğinde Ava'nın yanakları kızarmış ve gülümsemesi gergindi.

"Aman Tanrım, şahsen çok daha güzelsin. Muhteşem değil mi, Hank?" Janine kocasına dönerek soruyor, o da bana elini uzatıyor, beni kucaklıyor ve sırtımı sıvazlıyor.

"O buradayken Jaime'nin kızının güzelliği hakkında yorum yapmayacağım tatlım."

"Kes şunu," diyor Janine, kocasına bakıp kolunu Ava'nın koluna doluyor ve bizi içeri götürüyor.

"Janine'in nasıl olduğu konusunda onu uyardın mı?" Onların arkasından giderken Hank elini omzuma koyarak soruyor.

"Muhtemelen yapmalıydım," diyorum nefesimin altında.

"Uzun bir gece bizi bekliyor," diyor Hank gülerek, biz kadınları mutfağa kadar takip ederken, Janine dakikada yüz mil hızla sohbet ediyor. Hiç fark etmemiştim ama Janine Ava'ya çok benziyor, bu yüzden ikisinin hemen kaynaşacağını bilmeliydim.

"Hank'le *benim* korumam olduğu için tanıştığımızı biliyorsun, değil mi?" Janine bir saat sonra önüne bir tabak koyduktan sonra Ava'ya anlatıyor.

Ava'nın ağzı açık kalıyor ve bana dönerek koluma bir tokat atıyor.

"Hayır, bunu bilmiyordum. Aslında, birlikte turnede olduğumuz sürenin neredeyse tamamını bana birlikte olmamızın ne kadar profesyonelce olmayacağını anlatarak geçirdi."

"Merak etme. Hank de aynı şeyi yaptı," diyor gülerek. "Ama bu adamlar bir kez karar verdiler mi, iş tamamdır."

Ava'nın dudakları mizahla kalkıyor, bana dönerken gözleri dans ediyor. "Bunu öğrendim."

Ava'yı kabuğundan çıkarmak için bir kadeh şarap ve biraz kız muhabbeti -benim değil, Janine'in sözleri- yeterli oldu.

Ava'nın turunun ilk altı haftasını "onu çatlatmaya" çalışarak geçirdiğini açıklamasına yol açtı.

Janine kıkırdıyor. "Kesinlikle detaylara ihtiyacım var," diyor öne doğru eğilerek.

"Hayır, bence detaylar konusunda iyiyiz," diyorum başımı sallayarak, Ava'nın ağzını kapatmaya hazır bir şekilde.

"Katılıyorum, herhangi bir ayrıntıya ihtiyacım yok ve Janine'in de herhangi bir ayrıntı paylaşmasına ihtiyacım yok."

Her iki kadın da gülüyor, ama ilk kez değil, Hank ve ben birbirimize bakıp derin bir iç çekiyoruz.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" Janine tatlı bir sesle soruyor. "İşinin bitmesine kaç gün var?"

"Üç," diyor Ava, eline bir çatal alıp makarnayı kenara iterken kelimeye sinirlenerek. "Ve emin değilim. Tüm bunlardan önce." Elini etrafına doğru sallıyor. "Barmenlik yapıyordum. Tüm bunlara bazı arkadaşlarıma yardım etmek için başladım."

"İnan bana, biliyorum," diyor Janine. "Sana söyledim, seni araştırdım."

Ava gülüyor. "Evet, pek bir şey olacağını sanmıyordum ve tüm dünyamı sarstı. Ama ben her zaman akışına bırakan bir kız oldum, o yüzden ne olacağını göreceğiz."

Hank homurdanarak, "Eminim Jaime buna bayılıyordur," diyor ve ben de ona Ava'nın akışına bıraktığı hayat tarzı hakkında *tam olarak* ne hissettiğimi anlatan bir bakış atıyorum.

"Biliyor musun, izci kızlara kendini savunma hareketleri öğretirken yaptıklarını gördüm, sonra da bu sabah yarışmacı kızlarla yaptıklarını."

Bu sabah Ava ile birlikte Miss California'nın arkadaşının sahip olduğu stüdyoya giderek yaklaşık on yarışmacıyla birlikte onlara bazı temel kendini savunma hareketlerini öğrettik. Ava tüm zaman boyunca çok eğlendi, kadınların önünde benimle alay etti ve kızlarla kıkırdadı, ancak her şeyin sonunda, herkesin gerçekten hayati beceriler öğrendiğini düşünüyorum.

rahat bir ortam. Benim için en büyük bonus, Ava'nın daha sonra bu konuda ne kadar mutlu olduğuydu. Tüm tur boyunca olduğundan daha enerjik ve heyecanlı görünüyordu.

"Bu kesinlikle bu turun en önemli olaylarından biriydi," diyor Ava. Jaime öğrenmem gerektiğine karar verene kadar kendimi savunma hakkında hiçbir şey bilmiyordum. En kötü senaryoda kendimi koruyabileceğime dair daha fazla güven duymak beni güçlendiriyor."

"Bundan daha fazlasını yapmayı düşündün mü?" Janine şarabından bir yudum alarak soruyor. Ava'nın alnı kırışıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Temel öz savunmayı öğretmek, bunu moda haline getirmek. Bunu eğlenceli hale getirebilecek biri varsa o da kesinlikle sizsiniz."

Birden Ava'nın yüzü biraz aydınlanıyor ve dudaklarına küçük bir gülümseme geliyor. "Biliyor musun, hiç yapmadım. Ama bu fikre bayıldım. Aslında geçen hafta bir şirket topuzlu anahtarlık sponsorluğu için bana ulaştı."

"Kesinlikle hayır," diyorum aynı anda Hank yüksek sesle gülüyor.

"Ne?"

"Kesinlikle olmaz," diye tekrarlıyorum. "Her gün yanında deneme boyu bir topuz taşımayacaksın."

Ava sinirli bir ifadeyle bana dönüyor. "Neden?"

"Çünkü sen gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketsin Ava. Şansın varsa, birine nasıl çalıştığını göstermek isterken kazara kendine biber gazı sıkarsın."

Tartışmak ister gibi dudaklarını büzüyor ama gülümsemeden önce yapamıyor. "Muhtemelen haklısın. Şok tabancasına ne dersin? Çok tatlı pembe olanları var."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, ona kadar sayıyorum, sanki bu karşımdaki kadının küçük tehdidine karşı yardımcı olacakmış gibi.

Öyle değil.

Bu beni mutlu ediyor çünkü onu seviyorum, kaos ve her şeyiyle.

"Neden daha küçükten başlamıyoruz?"

Dudakları yukarı kalktı. "Evet, bu muhtemelen mantıklı." Sonra tekrar Janine'e dönüyor. "Ama aynı zamanda Utah'tan beri her gün bir sürü insan bana mesaj atıyor, yakınlarında ya da Evergreen Park'ta ders vermeyi düşünüp düşünmediğimi soruyorlar. Tam zamanlı bir stüdyoya sahip olmak isteyeceğimi sanmıyorum, ama bugün bana pop-up ya da başka bir şey yapabileceğimi gösterdi." Sanki aniden bir iş planı hazırlıyormuş gibi başını eğiyor, dudakları gülümsemeyle kıvrılıyor. "Muhtemelen farklı işletmeler tarafından sponsor edilmelerini de sağlayabilirim. Ya da belki çevrimiçi videolar bile olabilir." Sonra bana döndü. "Bana yardım edersin, değil mi?"

İç çektim ve Hank güldü.

"Neden yeni bir iş planı yapmaya başlamadan önce bu turun sonunu getirmiyoruz?" Bana ters ters bakıyor ve ben de dayanamayıp bir elimle saçlarını omzunun üzerinden geriye itiyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme. "Ama evet, Prenses. Sen nasıl istersen."

"Teşekkürler Janine, bu harika bir fikirdi," diyor Ava.

"Eğer başlarsanız bana haber verin ya da Jaime'nin bize haber vermesini sağlayın. İlgilenecek pek çok tanıdığımız olduğunu biliyorum, Hank'in kendini savunma hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen eski müşterileri. Hatta onlara ortak ev sahipliği bile yaptırabilirsiniz! Biraz cazibe katmak için bazı ünlüler. Her yere seyahat edebilirsiniz."

"Janine," diyor Hank uyararak.

"Ne?"

"Jaime'nin kalp krizi geçirmesine neden olacaksın. Ona bir baksana."

Ava güldüğünde kendimi çenemi açmaya zorluyorum.

"Evet, sanırım Jaime on yıl kadar rahatlamaya hazır. Turdan döndükten sonra. Gerçekten sabrını sınıyorum."

Janine elini sallayarak, "Eminim çok hoşuna gitmiştir," diyor.

Uzanıp bir kolumu Ava'nın omuzlarına doluyorum, sonra eğilip saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Ava'dan daha fazlasıyım."

Sabırımı istediği kadar sinamasından mutluluk duyarım," diyorum ve bunda ciddiğim. Ava kızarıyor, Janine irkiliyor ama Hank düşünceli bir şekilde bana bakıyor ve neredeyse belli belirsiz başını sallıyor.

Yemekten sonra Ava ve Janine, üzerinde çalıştığı bir projeyi Ava'ya göstermek için Janine'in el işi odasına doğru ilerlerken Hank nihayet bizim oturduğumuz kanepeye oturuyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Bu günü görecekim hiç aklıma gelmezdi." "Kapa çeneni, Hank."

"Sadece söylüyorum, seni iş dışında bir şeyle ilgilenirken görmek güzel. Uzun zamandır bekliyordum."

"Sanırım,"

"Peki tüm bunlardan sonra planlarınız nedir? Poconos'ta huzur ve sessizlik içinde bir yaşam için ortadan kaybolma planınızın masadan kalktığını varsayıyorum" diyor.

"Evet, Ava'nın ıssız bir yerde yaşamayı pek sevdiğini sanmıyorum." Gülümseyerek söylüyorum, medeniyetten, alışverişten ve sosyalleşebileceği diğer insanlardan çok uzakta olmasını hayal edemiyorum. Yine de onu her seferinde birkaç hafta benimle kalmaya ikna edebileceğime bahse girerim. Bir uzlaşma. Tabii ki Peach'i de getirmemiz gerekecek. Peach, Janine ve Hank'in evinde sanki buranın sahibiymiş gibi dolaşıyor.

"Five Star'da mı kalacaksın?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Birincisi, Ava ile aramızdakileri öğrendikten sonra beni orada isteyip istemeyeceklerinden emin değilim-"

"Yani, siz ikiniz halka mı açılıyorsunuz?"

"Turne bittikten sonra. Herkesin onun kaçırıldığını bilmemesi beni çıldırtıyor," diye itiraf ediyorum.

Başıyla onaylıyor. "Güzel, güzel. İşten çıkarılırsan ya da erken ayrılırsan diye hükümler koyduğumu biliyorsun. Sen ve şirket satılmadan önce on yıldan uzun süredir şirkette çalışan herkes güvence altındasınız. Emekliliğiniz için kimsenin dokunamayacağı farklı bir hesap var."

"Evet, Miles söyledi. Keşke beni bundan haberdar etseydin, muhtemelen Ava'yla ilişkiyi resmileştirmek için bu kadar uzun süre beklemezdim."

"Saçmalık." Hank gülüyor ve öne doğru eğilmeden önce ona bakıyorum. "Seninle tanıştığım andan itibaren hep temkinli bir çocuk oldun. Artılarını ve eksilerini tartmak mantıklı bile değildi. Daha önce teslim olmanın tek yolu, seni zorlamasıydı."

"Beni itmeye çalıştı," diye inliyorum, Ava'nın haftalarca benimle dalga geçip alay ettiğini hatırlıyorum.

Eşsiz bir tür acı verici zevk.

"Oh, inanıyorum. O ve Janine mi? Bir elmanın iki yarısı, bir mil öteden belli. İkisi de aynı kadın. Yani, bilirsin, iyi şanslar."

Karısının yıllar boyunca ona ne kadar çok baş ağrısı yaşattığını bildiğim için inliyorum. Ama aynı zamanda neşenin baş ağrılarından çok daha ağır bastığını da biliyorum.

Birkaç dakika sonra, "Kendi şirketini yönetmekte iyi olurdun," diyor.

"Ne?"

"Sonsuza kadar sahada kalamazsınız ama bağlantılarınız ve mükemmel tavsiyeleriniz var. Erkeklerin nasıl davranması gerektiğini biliyorsun ve sana saygı duyuyorlar. Kendi şirketini kursan iyi olur. Bu muhtemelen kız arkadaşının yanında daha fazla kalabileceğin anlamına da gelir."

Sözlerini anlamaya çalışırken aklım karışıyor. Elbette daha önce de aklımdan geçmişti, ara sıra ilginç bir uğraş olabileceğini düşünmüştüm ama genç yaşta emekli olup mutlu olacağımı da düşünmüştüm. Şimdi o kadar emin değilim.

Şimdi, Ava ile birlikte dünyayı keşfetmeyi umursamayacağımı düşünüyorum, özellikle de Janine aklına çılgın fikirler koyuyorsa, ilk tereddütlerime rağmen onun için çok mantıklı olan fikirler.

"Sadece bir düşün. Yeterince birikmiş paran var ve muhtemelen hayatının geri kalanında bile çalışmayabilirsin.

o emeklilik hesabı olmadan."

Haksız da sayılmaz - yaşadığım hayat, paramı bir şeylere harcayacak pek zamanım olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden maaş çeklerimin çoğunu biriktirdim. Çoğu zaman yolda olduğum için kira ya da ipotek bile ödemiyorum ve yolda olmadığım zamanlarda da Poconos'taki kulübemdeyim.

"Ama seni tanıyorum. Bir süre sonra çıldıracaksın. O zaman benimle konuşmaya gel. Artılarını ve eksilerini tartmana yardım edeyim."

Kanepedeki yerimden Janine ve Ava'nın banyodan çıktıklarını görüyorum, Ava'nın başı gülerek geriye doğru eğiliyor.

"Teşekkürler, Hank," diyorum, gözlerim kızımın üzerinde. Kıkırdıyor ve ayağa kalkarken sandalyesi sürtünüyor. "Evet, kolundaki gayet iyi iş görecek."

Yaklaştıkça, gözleri bana kilitleniyor, gülümsemesi daha da genişliyor ve ısınıyor ve ben de ona katılmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Vedalaşıp ön kapıdan çıkarken bir şey oluyor: elinde parlak bir kamera flaşı olan tek bir muhabir Hank'in araba yolunun dibinde bizi neredeyse kör ediyor.

"Ava, demek korumanla bir ilişkin var?" diye bağılıyor bir ses, sözler gelirken bir fotoğraf çekiliyor.

Bir paparazzi.

Hank'in evinde.

Görünüşe göre Ava ve beni dışarıda bırakıyor.

"Özel mülktesiniz," diye gürliyor arkamdan Hank'in sesi. "Defol git buradan."

Adam Ava'nın adını bağırmaya devam ediyor, kamera flaşı hiç susmuyor ve tek düşünebildiğim Ava'yı güvenli bir yere götürmek.

"Eve gir Ava," diye bağırdım, omzumun üzerinden ona bakmadan. İlk flaş patlar patlamaz onu arkamdan ittim, az önce çıktığımız kapıyla aramızda ancak bir adım vardı.

"Jaime, ben-"

"*Evin içinde*," diye bağıyorum.

Kapı arkamdan kapanmadan önce Janine nazikçe, "Hadi tatlım," diyor ama gözlerim American Star'ın sikik muhabiri Preston Smith'e kilitlenmiş durumda.

"Özel mülktesiniz," diyor Hank. "Kameranı bana ver."

"Tabii ki hayır. Bu fotoğrafların ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Koruma ve Amerika'nın sevgilisi başından beri ateşli bir ilişki mi yaşıyor? Ava Bordeaux'nun satmaya çalıştığı gibi biri olmadığının kanıtı mı?"

Bu aptala kafamı sallıyorum. "Senin için ne fark eder ki?" Basamaktan inip kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum. Benden hem cüsse hem de boy olarak daha küçük ama ona dokunmayacağım. Bunun Ava'yı daha çok inciteceğini ve bu ahmağın işine yarayacağını biliyorum.

"O bir sahtekar ve tüm dünya bunu bilmeli."

Ona bakıyorum, onu içime çekiyorum ve şifresini çözüyorum. "Seni kim gönderdi?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum.

Birdenbire yüzünde bir şey - panik ya da korku - parlıyor, sonra tekrar kendini beğenmiş bakışıyla örtüyor. "Hiç kimse, ben American Star için çalışıyorum."

"Hmm, bu kadarı doğru olabilir, ama başka bir bağlantı var," diyorum, tekrar öne çıkarak. Şimdi aramızda belki bir metre var, kamerası hâlâ havada ama gözlerinde şüphe var. "Regina mı? Sana para mı ödüyor?"

"Hayır. Neden bana ödeme yapsın ki? Ben sadece bir makaleden para kazanmak için buradayım."

"Biliyor musun, senin hakkında biraz araştırma yaptım, çünkü Ava hakkında yazdığın her lanet makale onu sebepsiz yere yerden yere vuruyor. Sen de Ava'nın olduğu etkinlikteydin.

ve Utah'ta saldırıya uğradınız, burada bazı *ilginç* suçlamalar."

"Gerçi suçlama değildi, eski patronunuzun evinde birlikte bir randevudaydınız."

"Peki burada olduğumuzu nereden biliyordun? Beni takip etmediğiniz kesin çünkü fark ederdim." Bir tehdit olmasa bile, *her zaman* kuyruklara dikkat ederim ve hiç kuyruk yoktu.

Dudakları yukarı kalktı. "Küçük bir kuş bana söyledi."

"Benimle uğraşmak istemezsin, Smith. Bu konuda sana söz verebilirim."

"Sen bir hiçsin. Hiçbir şey yapamazsın ve bu" - kamerasını kaldırıyor - "çıktığında, bir işin bile olmayacak. Five Star, değil mi? Eminim yönetmeliklerinde görevinle sevişmekle ilgili bir şeyler vardır."

Bir adım daha yaklaşımadan önce yüzümü tamamen boş tutmak için mücadele ediyorum.

"Bir oyun kazandığını düşünüyorsun ve dürüst olmak gerekirse, bence oynayan sen bile değilsin, sadece başkasının ipindeki zavallı bir kukla. Ama benimle uğraşmak istemezsin, bu konuda sana söz verebilirim. Çünkü istersem senin hakkında her şeyi öğrenebilirim. Nerede okula gittiğini, çeklerini kimin imzaladığını ve muhtemelen yaşadığın annenin evinin adresini bilebilirim. I can know everyone you've received cash from, and if any of it seems a little...off, I can know if anyone has ever paid you to write a friendly article or completely trash someone, and I can take all of that and send it to *your* boss because I have a feeling *that's* against some kind of journalist code." Başımı ona doğru eğiyorum. "Sonra da bu bilgiyi Amerika'daki her haber kuruluşuna gönderebilirim."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Sana sadece Ava'yı rahat bırakmazsan ve bu gece nerede olduğunu sana kimin söylediğini söylemezsen neler olabileceğini anlatıyorum."

Pislik herif gülümseyerek geri çekiliyor. "Sonra görüşürüz Jaime," diyerek arabasının kapısını açıyor, içeri giriyor ve motoru çalıştırıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, maaşının kesinlikle karşılayamayacağı bir arabayla uzaklaşan gazeteciye izliyorum, sonra dönüp eve giriyorum ve doğruca antrede Janine'le duran Ava'nın yanına gidiyorum.

"Bu gece nerede olduğumuzu postaladın mı?"

Ben sordum. "Ne?"

Onun alanına giriyorum, bir elimi nazikçe çenesine koyuyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum.

"Sosyal medya. Nerede olacağımıza dair herhangi bir paylaşım yaptın mı? Ya da buraya geldiğimizden beri herhangi bir şey paylaştın mı?" "Kızmayacağım, sadece bilmek istiyorum" diye eklemeyen önce bir an duruyorum.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Hayır. Telefonumu otele unutmuşum ve tamamen aklımdan çıkmış. Bunun komik olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum çünkü genellikle kalçama takılıdır ama..." Dudaklarını ıslatıyor ve ben de geri çekilip dışarı çıkmak için kapıya doğru ilerliyorum. "Jaime, neler oluyor? Beni korkutuyorsun."

Sözlerindeki tereddütle birlikte arkamı dönüp tekrar onun alanına giriyorum ve bu kez onu kendime doğru çekiyorum. "Her şey yolunda." Elim yanağına gidiyor, onu kavırıyor ve bana bakmaya zorluyor. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sen ve ben mi? Biz iyiyiz Ava," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra da güven vermek için usulca öpüyorum. Başını salladığında, gözleri biraz daha az endişeli görünüyor, geri adım atıyorum ve bir kez daha kapıya yöneliyorum.

Dışarı çıkarken Janine'in "Tanrım, bunu onun için seviyorum!" diye ciyakladığını duyuyorum, Ava kapı arkamdan çarparken kıkırdıyor, bu sesi duymak küçük bir teselli.

"İzleyici," diyor Hank gergin bir çeneyle, elinde küçük siyah bir dikdörtgenle cipin yanında dururken.

"Ne?"

"Arabada bir takip cihazı vardı. Özel ve pahalı görünüyor. Araba kiralık mı?" İçimi çekiyorum, ayaklarıma bakıyorum ve başımı sallayarak alçak sesle küfrediyorum. "Dur tahmin edeyim: senin araban."

Yukarı bakıp başımı salladım. Bu benim SUV'um ve Jersey'den ayrılmadan önce üzerinde kesinlikle bir takip cihazı olmadığını çok iyi biliyorum.

Peki ne zaman eklendi?

"Miles'ı ara. Ona bu takip cihazından bulabildiğin her şeyi ver, sonra da o şerefsizin bilgilerini. Plakasını aldım. Gazeteci olduğunu mu söylemiştin?"

Başımı sallıyorum, Miles'ın numarasını bulmak için kaydırmaya başladım bile. "Magazin gazetesi ama yine de bir gazeteci. Birkaç etkinliğe katılmış ve yazdığı her makalede Ava'yı yerden yere vuruyor."

"Orada daha fazlası olduğunu düşünüyorsun."

"Biliyorum," diyorum Miles'ın numarasını tuşlayıp kulağıma götürürken.

Uzun bir gece olacak.

KIRK BEŞ AVA

Uyandığımda yatağım boştu ve telefonumda Miss Americana yarışmasına katıldığının duyurulmasından bu yana hiç olmadığı kadar çok bildirim vardı. O sabah, "*Aman Tanrım, seni çılgın insan!*" mesajlarıyla ve yıllardır haber alamadığım insanların içeriden bilgi almak için aramalarıyla dolup taşım.

Bu sefer, Miss Americana yarışmacılarından bir düzine kadarıyla arkadaş oldum, bir şey hakkında yorumumu isteyen bir ton muhabir ve hem Harper hem de Jules'dan en az yirmi mesaj, bireysel mesajların yanı sıra grup sohbetimiz.

Gözlerimi kısarak ekrana bakarken önce bunları açıyorum.

JULES

Görmezde
n gel.

HARPER

Yapmayın. Hemen bizi
arayın.

JULES

Korumanı beceriyor olman kimin umurunda?

HARPER

Ne zamandan beri iyi ve gerçekçi bir insan olmak kötü bir şey oldu?

HARPER

Adını arama, Ava. Söz ver bana.

JULES

Dur, kızı korkutma.

HARPER

Sadece söylüyorum, bu yorumların bazıları vahşi. Belki de yorumları okumamalısınız.

JULES

Ama daha da iyileri var. Birçok insan bizimle aynı fikirde.

İnanamayacağım kadar kaybolmuş durumdayım ve mesajlarıma geri dönüp Cara'dan gelenleri açıyorum.

CARA

Lütfen bana o fıstıkla gerçekten yattığını söyle. Yalvarıyorum. Tüm detaylar için de yalvarıyorum.

Ve bir tane de Bayan New York'tan.

LILY

Bebeğim, ara beni! Neler olduğunu bilmem gerek! Ayrıca, aferin sana!

Ne haltlar dnyor burada?

Ben de her normal insanın yapacağını yaptım: Adımı arattım. Ve neredeyse anında, American Star Magazine'den bir yazı çıkıyor, başlık da metinlerin görüldüğü kadar endişe verici.

Miss Americana Ava Bordeaux: Tacını ve Unvanını Küçük Düşürmek

Pekala.

Bu da bir şeydir. Kaydırdığımda, birkaç fotoğrafım var, biri taç giyme töreninde, yüzüm gerçek bir şokla kaplı, ama ilk kez baktığımda Anne'i görüyorum, yüzüne boyanmış ezilmiş bir bakış ve

Gözlerindeki mutlak *nefreti*. Eşlik eden fotoğrafların geri kalanı mükemmel zamanlanmış çekimler, bir muhabirle tartışırken kızgın bir yüz ifadem, Jaime'nin izci kızların kendini savunma eğitiminde bana saldırırken çekilmiş bir fotoğrafı, kışıma şaplak atan adamı tokatlamam. Jaime ve benim yardım gecesinde dans ederken çekilmiş bir fotoğrafımız, olması gerekenden çok daha samimi görünüyoruz. Jaime ve benim ilk buluşmamızda parkta şeftali yürürken çekilmiş bir fotoğrafımız hem damarlarımda buz oluşmasına neden oluyor hem de bu sürüngenin bana bir kopyasını göndermek isteyip istemeyeceğini merak etmeme neden oluyor çünkü bu şimdiye kadarki en şirin fotoğraf.

Ve son olarak, Jaime'nin dün gece beni Hank'in evinden çıkarırken çekilmiş bir fotoğrafı var, ben omzumun üzerinden bakıp gülüyorum, Jaime gözlerinde mutlak bir hayranlıkla bana bakıyor, eli belimde beni *kendine* çekiyor.

Her fotoğraf bir hikaye anlatmak için seçilmiş ve makaleyi okurken hikayenin daha çok aynı olduğunu fark ediyorum.

Miss Americana olmak için yeterli olmadığım ve sektörün ayak takımını dışarıda tutmak için daha fazla nitelik eklemesi gerektiğinden, konumuma değer vermediğime ve beni izleyen birçok genç göz için kötü bir etki yarattığıma kadar bir dizi suçlama var.

Hepsi saçmalık, gerçekten, beni çamura sürükleyecek boktan bir parça, bir kısmı hariç.

Nefesimi kesen bir paragraf. "Ve görünüşe göre Bayan Boudreaux

organizasyonun değerlerine ve geleneklerine uymamaktan çok daha fazla şekilde sözleşme imzaladı. American Star, organizasyon tarafından kendisine refakat etmesi için görevlendirilen Five Star Security'den koruması Jaime Wilde ile çıktığını resmi olarak doğrulayabilir. Çünkü o sadece geleneksel değerlere sahip çıkmamakla kalmıyor, aynı zamanda o kadar bencil ki, tacını kazanması için kendisine oy veren insanları ziyaret ederek *tehlikede* olduğuna inanıyor."

Bu makalede Jaime'yi işe almanın *benim fikrimmiş* gibi gösterilmesine, sanki herkesin ve her şeyin *benim* peşimde olduğunu düşünen, egosu şişirilmiş bir divaymışım gibi gösterilmesine aklım bile ermiyor. İyi bir insan olmadığım ya da sahte olduğum yönündeki suçlamalar umurumda bile değil.

Her neyse.

Ama Jaime'yi bu işe bulaştırmaları umurumda.

Midem bulanıyor ve bir an için bütün gün bu yatakta saklanmayı düşünüyorum.

"Sorun nedir?" Jaime, Peach'in mama kabıyla paylaştığımız odaya girdiğinde soruyor.

Onu duymadan zıplıyorum, yorumları kaydırıp okurken düşüncelere dalıyorum ve yapmamam gerektiğini *haykıran* tüm sağduyuyu görmezden geliyorum. Bazıları harika ve destekleyiciydi, ancak herhangi bir sosyal varlığınız olduğunda çabucak öğrendiğiniz gibi, kesinlikle karalayıcı olan sağlıklı bir miktardan daha fazlası var.

"Bunu gördün mü?" Saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru iterek ve telefonumun başında kambur durduğum yerden doğrulup oturarak soruyorum.

"Makale mi?" Başımı salladım. "Evet. Bir yığın bok." Gömleğini kafasına geçirdi - anlaşılan ben dalginken hem geri dönmüş hem de duş almış. Kahretsin, ne zamandır o tavşan deliğinde kaybolmuştum?

"Bir yığın saçmalık ama *virâl* oluyor. Şu anda gelen kutumda bir düzine mesaj var ve hepsi de detayları soruyor."

"Evet, izci kızlara ders verdiğimiz video da öyle." Midem ayaklarıma kadar iniyor ve aniden başım dönüyor. "Bir de dün sabah kadınlara öğretirkenki. Fark etmez," diyor ve yatağın kenarına oturup çoraplarını giymeden önce çantasını karıştırıyor. Sonra durdu ve bana baktı. "Bunun seni etkilemesine izin vermiyorsun, değil mi?"

Çenem geriliyor ama bu Jaime için yeterli bir cevap gibi görünüyor.

"Seni etkilemesine izin veriyorsun. Neden? Tepkiler konusunda gergin misin? Seni nasıl etkileyecek?" Bana yaklaşıyor, yaptığı işi bırakıp yatağın kenarına oturuyor ve elinin tersiyle saçlarımı geriye doğru itiyor. "Ava, biz yanlış bir şey yapmıyoruz. Bu kuralın modası geçti ve eğer gerçekten uygulamaya kalkarlarsa, bu onlar için korkunç bir durum olur. Bir halkla ilişkiler kâbusu. Miles'a da o pisliği araştırtıyorum, itibarını sarsacak bir şey bulabiliriz."

Başımı sallıyorum çünkü anlamıyor.

"Kendim umurumda değil. Ülkeyi gördüm, maceramı yaşadım ve arkadaşlarım harika şeyler yapıyor. Ne olmuş yani? Ben tacı kaybederim, Anne alır. Kimin umurunda? Her zaman kazanamadığını bilecek ve bu yeterli bir ceza."

Bana bakıyor, gözleri değerlendiriyor ama ne gördüğünü anlamıyor.

"O zaman ne?" diye soruyor, sesi yumuşak ve nazik.

"Seni de bu işin içine sürüklediler," diye fısıldıyorum, utanarak

benim bokum onu bu şekilde etkiliyor.

"Evet, şey." Bu hiç de güven verici değil.

"Başın belaya girecek mi?" diye sordum. Umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "Jaime, bu büyük bir mesele."

"Değil, Ava. Gerçekten değil. Benim dünyamda *sen çok* önemlisin. Diğer her şey arka plandaki gürültü. Aramızdaki ilişkiyi resmileştirdiğimizde sana artık umurumda olmadığını söylemiştim. Benim olmanı önemişiyorum. Senin koruman olarak görevden alınmak istemediğim için her şeyi gizli tutuyorduk ama sadece birkaç günümüz kaldı. Bu konuda çok endişeli değilim."

"Ama... işin?" "O kadar da önemli değil."

"Jaime, sen deli misin? Önünde sadece üç yıl var-"

Başını sallıyor ve sözümü kesiyor.

"Bir süre önce Five Star'dan kovulan bir arkadaşım var. İnek ama iyi bir adam. Onu seversin. Meğer Hank şirketi satarken, kovulsak ya da işten çıkarılsak bile emekli maaşımızı ödemeleri için şart koşmuş. Hank'in biz işe girdiğimizde açtığı bir hesapta duruyor ve Greg ile Five Star ona dokunamıyor. Yani siktir et, beni kovsalar da birkaç yıl içinde paramı alacağım."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca ona bakıyorum, bu haberle ağzım açık kalıyor.

"Bunu haftalar önce bilmek iyi olurdu, Jaime."

"Neden?"

"Yani her anımı, her şey ortaya çıkarsa sana ne olur diye *panikleyerek* geçirmedim! Böyle bir makale çıkar diye endişelendim" -ne demek istediğimi belirtmek için telefonumu kaldırıyorum- "bizi ifşa eder ve bana iki kez baktığına bile pişman olursun." Bu itirafı yapmak istemiyorum ama yine de yapıyorum.

"Ava, bebeğim," diyor, bana yaklaşıyor, yüzü birden yumuşuyor.

"Geriye dönüp baktığında tüm hayatını bir şey için çalışarak geçirdiğini ve sırf benim yüzümden bunu bir kenara attığını düşünmeni istemiyorum."

Şimdi tamamen yatağa giriyor, beni kucağına çekiyor ve bir elini sırtımda gezdiriyor.

"Böyle bir şey asla olmaz Ava," diyor, sonra elini çenemin altından geçirerek beni ona bakmaya zorluyor. "Asla, tamam mı? Aksine, sen bana heyecan bile duymadığımı uzak bir geleceği dört gözle bekleyerek hayatımı boşa harcadığımı gösterdin. Üç yıldır Five Star'da mutsuzdum ve haklısın Ava, hayat çok kısa. Bizim yüzümüzden gitmeme izin verirlerse, bu en iyisi olur. Bana da kendi işimi deneme fırsatı verebilir."

"Denemek... kendi şeyini denemek?"

"İyi referanslarım var. Sonsuza kadar bu alanda olmak istemiyorum ama Hank Five Star'ı yönetmediği için sektörde güvenilir bir acente boşluğu var. Ben orada olmazsam Atlas Oaks onlarla kalmayacak, bu yüzden başlamak için iyi bir yer. Sen daha ortada yokken bu fikri kafamda bir süredir kurcalıyordum Ava, ama Hank dün gece bana bahsetti ve bana giderek d a h a mantıklı geliyor."

Dudağımı ısırıp ona bakıyorum.

"Şimdi toparlanıp Peach'in kum kabını kullandığından emin olmalısın. Ben arkadaşımı ararken sen de bunu yapabilir misin? Bir şeyleri araştırıyor ve dün gece onunla konuştuğumdan beri ondan haber alamadım."

Başımı sallıyorum, sonra yatağın kenarına oturmak için kayıyorum, endişe hala beni ele geçiriyor, zihnim bu kadar kısa sürede yaşadığımız tüm yeni vahiylerden dolayı dönüyor.

Jaime cebinden telefonunu çıkarıyor, bana bakmadan önce çevirmeye başlıyor, duraklıyor ve geri geliyor. Hareket ediyor, yüz yüze gelene kadar önümde çömeliyor.

"Açık olamadıysam diye söylüyorum Ava. Sana çılgınca, saplantılı bir şekilde aşığım. Aptalca bir makale ya da artık sevmediğim bir iş bunu değiştirmez. Şu anda benim işim seni güvende tutmak, mutlu etmek ve sana hiçbir şeyin dokunmamasını sağlamak. Beni anlıyor musun?"

Ona ve bunu söylerkenki rahatlığına ve rahatlığına bakarken ağzım açık kaldı.

"Beni seviyor musun?" Fısıldıyorum.

"Sen akıllı bir kızsın Ava. O ilk gece sana aşık olduğumu biliyordun."

Jaime Wilde'in beni sevmesinin verdiği baş döndürücü heyecanın üzerime çökmesine izin vererek gülümsüyorum. "Benim de seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Belki ilk geceden beri değil, ben bir psikopat değilim ve sen de *çok* huysuzdun ama-" Başlıyorum, sonra beni yatağa yatırıp üzerime çıkınca kıkırdıyorum. "Tamam, tamam, bana bir kadın olduğumu söylediğin andan beri seni seviyorum.

Ateşli bir vücudu olan sarışın. Erkeklerin bana kötü davranmasına bayılıyorum. Muhtemelen derinlerde yatan bir baba sorunu, bilirsin-"

Ciğerlerimdeki nefesi kesen derin bir öpücükle sözümü kesiyor ve ayağa kalkıp bana elini uzatmadan önce çok ama çok çabuk bitiyor. "Pekâlâ, hadi Prenses. Yola çıkmalıyız."

Elini tutuyorum ve beni kendisine doğru çekmesine izin veriyorum. "Yolda kahve içebilir miyiz?" Tatlı bir gülümsemeyle soruyorum.

İç çekiyor. "Az kaldı, Ava."

"Sana yalvarıyorum," diyorum ellerimi birbirine kenetleyerek. "Beni buzlu kahve almaya götürürsen sana ilk doğan çocuğumu veririm, böylece elli tane ılgık atan yarışma kraliçesinin olduğu bir odada kafeinsiz oturmak zorunda kalmam."

Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce dudaklarının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru çekiliyor. "O zaten benim."

Kaşlarım çatılıyor ve ardından şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"İlk çocuğun. Sana kahve getirsem de getirmesem de o zaten benim Ava." Eli hareket ediyor, çenemin altını okşuyor ve yukarı kaldırıyor. "Ve ikincisi, eğer onlardan birini istiyorsan."

"Oh," diye fısıldıyorum, gözlerim kocaman.

"Ve sonunda bir gün senin gözlerine, saçlarına ve benim kusursuz mizah anlayışına sahip olacak o çocukları sana verme şansını elde etmek istediğim için-"

"Aman Tanrım, Jaime, bu... bu bir şaka mıydı?" Sahte bir şok yüz ifadesiyle soruyorum.

Gülümsüyor ama konuşmaya devam ediyor. "Seni mutlu ve çalışmaya istekli tutmak istediğim için, beş dakika içinde kapıdan çıkarsan, durmak için zamanımız olduğundan emin olacağım."

"Sen en iyisisin!" Diyorum, sonra hazırlanıp kapıdan daha önce hiç olmadığım kadar hızlı çıkıyorum ve bunun nedeninin sadece yarısı havada süzülüyor olmam.

KIRK ALTI AVA

Sessizlik içinde turumun son bölümünün gerçekleşeceği etkinlik alanına doğru ilerliyoruz. Zihnim makalenin düşünceleriyle ve diğer Miss Americana yarışmacılarının ne söyleyeceği ve bu etkinlik bittikten sonra ne olacağına dair endişelerle çalkalanıyor. Ancak varır varmaz bu sessizlik bozuluyor.

Jaime anahtarları valeye vermek için cipten indiğinde bağırışlar başlar.

Tanışma ve selamlaşmalar ya da insanlarla etkileşime girdiğim etkinlikler dışında hiçbir zaman *gerçek* bir korumaya ihtiyacım olduğunu hissetmedim. İlk defa biri peşime takılmadan dışarı çıkamama korkusunu gerçekten hissettim.

Jaime kapıyı açıyor, vücudunu kullanarak beni elinden geldiğince koruyor ama dört farklı kameranın hepsi bana dönük ve üç muhabir de telefonlarını bana doğrultmuş durumda.

"Ava! Ava!" diye bağırان paparazziler rahat edemeyecek kadar yaklaşıyor.

"Geri çekilin!" Jaime bağırıyor.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye bağırıyor biri ve karnımın yere düştüğünü hissediyorum.

"Tacı kaybetmeye değer mi?"

"Yorum yok," diyorum, bunu söylerken kendimi aptal gibi hissediyorum, sanki olduğumdan daha ünlüymüşüm gibi, ama bu işleri daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor, Jaime yanımda yürürken onları teşvik ediyorum, bir tarafta bir kalkan oluşturmaya çalışıyorum, ama kameralar bizi kapıya kadar takip ederken her yerdeymiş gibi hissediyorlar.

"Anne içeri girdiğinde bize tacınızın derhal iptal edilmesi gerektiğini ve yarışmanın sözleşmeyi ihlal ettiğiniz için sizi dava etmeyi planladığını söyledi."

"Yorumum yok," diyorum, bu sefer kendimden daha emin bir şekilde.

Anne'in saçmalıklarıyla hiçbir ilgim yok.

Binaya yaklaştığımızda, şimdi on adım ötedeyiz, birkaç güvenlik görevlisi daha fazla ilerlemelerini engellediği için basın geri çekiliyor. Derin bir nefes alıyorum, Jaime'nin belimdeki elini hissetmeye odaklanıyorum, huzur ve sessizlik içinde yürüyüp güvenlik kontrol noktasında durduğumuzda bir topraklama noktası. Jaime makyaj ve giysi çantalarımı koluna asmış, ama ben kimliğimi bulmak için çantamı karıştırmaya başlıyorum.

"İsim?" diyor gardiyan, başını kaldırıp bize bakmadan.

"Ava Bordeaux," diyorum ve biraz sarsılmış da olsa hoş bir gülümsemeyle ona ehliyetimi uzatıyorum.

"Sen değil, tatlım," diyor ve ben bu sevecen ifadeye karşı koyuyorum. "O." Çenesini Jaime'ye doğru çeviriyor ve kaşlarım çatılıyor. Jaime hiçbir zaman benimle bir etkinliğe katılmak için bilgi vermek zorunda kalmamıştı.

"Oh, bu Jaime, benim korumam." Koruma duraksıyor, elindeki panoya bakıyor ve anlayışla başını salladıktan sonra elini omzundaki telsize götürüyor.

"Bir sorunumuz olabilir," diyor.

"Bir durum mu? Ne tür bir durum?" Midem çalkalanıyor ve bunun Regina ve Anne'in tacımı alması olduğunu biliyorum. Etkinlikten kara listeye alındım, artık davet edilmiyorum, ben...

"Bu etkinlik için güvenlik görevlisi olarak yeniden atandınız. Jaime Wilde artık Miss Americana organizasyonuyla sözleşmeli değil ve Bayan Bordeaux'nun güvenlik personelini yeniden görevlendirmemiz tavsiye edildi."

Ve aniden, dünyam tam bir kaosa dönüşürken oda dönmeye başlıyor.

Jaime, güvenlik görevlisi bombayı attıktan sonra bizi aldıkları odaya geri dönerken nefesinin altından, "Buna inanamıyorum," diyor.

İlk şokun ardından Jaime, neler olduğunu anlamak için dışarı çıkmadan önce bulunduğum ofisin güvenli olduğundan emin oldu ve zihnim parçaları bir araya getirmeye çalışarak dönmeye başladı.

Jaime'nin beni sadece bu son etkinliğe götürüp getirmesi ve sonra da eve bırakması gerekiyordu. Yapabileceği başka bir şey yoktu, o halde Beş Yıldız neden benim için birini yeniden görevlendirmeye zahmet etsin ki? Ve bu bilgiyi ne zaman aldılar? Yeni bir muhafız göndermek ve sadece bir gün için uçuş, otelde konaklama ve diğer ekstralar için ödeme yapmak zorunda kalmak verimsiz görünüyor.

Tabii yarışmacılar kızıp değiştirilmesinde ısrar etmediyse?

Ama diyelim ki küplere binen Miss Americana yarışmasıydı - Jaime'yi hizada tutmak için başından beri referans fırsatını ellerinin tersiyle ittikleri halde neden aynı güvenlik şirketini tutuyorlardı?

Bu kadar büyük bir rezalet için yeni bir güvenlik şirketi tutacaklarını ya da etkinlik güvenliğinin beni odaya götürüp getireceğini, sonra da eve dönmem için uçağa atacaklarını düşünürsünüz.

Ve en önemlisi, eğer Jaime davranış kurallarını çiğnediğim için davadan alındıysa, neden kimse bana bir şey söylemedi?

Ben mi? Neden şimdiye kadar tahttan indirilmedim?

Ama bunların hepsi *daha sonra* endişelenmem gereken şeyler. Çok daha sonra.

Şu anda Jaime'yi sakinleştirip yeşil odaya gitmem ve bu son olayda hiçbir şey olmamış gibi gülümsemem gerekiyor çünkü Regina ve Anne'in kazanmasına izin verirsem lanetleneceğim.

"Son durum nedir?" Soruyorum çünkü bizi buraya getirdikten sonra *yeni* gardiyana neler olduğunu sormak için odadan çıktı ve patronunu aradı.

"Davadan alındım. Görünüşe göre Beş Yıldız görevi devralması için yeni bir gardiyan göndermiş," diyor Jaime ve Jaime'nin işinin bittiğini doğrulayınca midem bulanıyor. "En sevdiğim adamlardan biri değil ama yeterince iyi. Onunla kısaca konuştum - dün gece geç saatlerde birkaç günlüğüne toparlanması ve hemen uçağa binmesi için bir telefon aldı. Üç saat önce indi."

En azından bu önceden planlanmamıştı. "Görünüşe göre, yarışma Greg'i arayıp şikayet etmiş.

Hemen yeni bir adam gönderilmesini istedi." Bu bana hala hiç *mantıklı* gelmiyor ama şu anda bundan bahsetmiyorum. Şu anda hiçbir şeyi düzeltmeyecek ya da değiştirmeyecek. "İşe alınmasına yardım ettim ve işi satmadan önce birkaç yıl Hank için çalıştı. Birkaç saattir sağlam durumda ve nerede olduğunu görebilmem için *seninle* odaya kadar yürümeme izin verecek."

Onun için küçük bir teselli, eminim. Georgia'dan beri ne olursa olsun yanımda oldu, bu yüzden orada olmamanın onu rahatsız edeceğini biliyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum, elimi çenesine koyuyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Zaten biz hazırlanırken tepemde dolaşamazdın, Koca Adam. Tüm kızlar aynı dev odada hazırlanıyor ve yarışma bir şekilde senin orada olmana izin verse bile ben izin vermezdim. Odada rastgele bir adamın olması hiç hoş olmazdı.

ise elli Kızlar vardır yapıyor onların
makyaj ve giyiniyorum."

"Ama koridorda durabilirdim," diye homurdanıyor.

"Evet, yapabilirdin ama ne yazık ki bu bir seçenek değil.

Doğru Şimdi, Biz çalışıyor ile
Bu versiyon .

gerçeklik."

"Hoşuma gitmiyor," diyor ve elimi aşağı kaydırıp
göğsüne koyuyorum.

"Ben de bilmiyorum, ama yaptıkları, yapmaya
çalıştıkları her şeye rağmen kazanmalarına izin vermeyi
reddediyorum. Bu yüzden beni yukarı çıkarmayı kabul
edeceksin ve güvende olduğumu onayladığında Miles'i
arayacaksın, sana söyleyecek yeni bir şeyi var mı diye
bakacaksın. Maalesef önce Five Star'ı, sonra da Hank'i
araman gerekecek. Tam olarak nerede olacağını
bilmediğimiz için Peach'i ben alırım, tamam mı? Oh, ve şu
Preston Smith denen pisliği alt etmek için ne gerekiyorsa
bul," diye ekliyorum sonunda.

Dudakları benim sözlerimle
yukarı kalktı. "Kan için mi?"

"Oh, kesinlikle. Ama listemde ilk sırada o var." Parmak
uçlarıma doğru ilerliyorum, iki elimle yüzünü tutuyorum ve
dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Hepsi seninle
uğraşmanın bedelini ödeyecek."

"*Bizimle* taşak geçtiğin için Ava. Onlar da seninle
taşak geçiyorlar. Bunca zamandır varlar ve biz bir takımız."
Bu beni kocaman gülümsetti.

"Biz harika bir takımız, değil mi?" Fısıltıyla soruyorum
ve her nasılsa, her şeye rağmen, genişçe gülümsüyor, otuz
dakika önce her şey kırıldığında bekleyemeyeceğim bir
şey.

"En iyi takım," diye fısıldıyorum dudaklarına, o beni
öpmeden önce, dünyada her şey bir anlığına yoluna giriyor.

Üçümüz de giyineceğim yeşil odaya kadar sessizce

yürüyoruz. Bunu yaparken, zihnimi

Son bir saat içinde olan her şeyi.

Hank'in evinde olduğumuz ve Preston'ın bizi pusuya düşürdüğü son on iki saat.

"İşte bu kadar," diyor yeni Five Star muhafızı Landon. "Onunla kalamayacağın için üzgünüm ama o hazırlanırken ben burada olacağım, sonra da yemeğe kadar ona eşlik edeceğim."

Jaime'nin yüzü sert ve bu turun ilk günlerinde ve haftalarında sahip olduğu, ancak benim için çok daha yumuşak bir şeye dönüşen o bakışı tekrar görmek garip.

"Ava, etkinlik dışında hiçbir şey için o odadan çıkmayacaksın. Sonra bana getirileceksin ve eve döneceğiz. Bunu tek parça halinde atlatmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok, tamam mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben iyi olacağım. Gerek yok-" "Ciddiyim Ava. Söz vermeni istiyorum."

O zaman anladım; sinirleri, paniği. Yaklaşıyorum ve başımı sallıyorum.

"Tamam, koca adam. Elimden gelenin en iyisini yapacağım." İri ellerinden biri enseme gidiyor, saçlarıma batıyor ve ona bakmam için başımı geriye doğru eğiyor.

"Seni seviyorum Ava."

"Ve seni seviyorum, Jaime."

Başını sallamadan önce uzun süre bana bakıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, tatlı ve nazik, sonra geri çekiliyor.

Başka bir şey söylemeden, kıkırdamaların ve kız gibi ciyaklamaların geldiği kapıya dönüp açıyorum ve tam bir deliliğe adım atıyorum.

KIRK YEDİ JAIME

Ön tarafta karşılaştığımız güvenlik eşliğinde binanın lobisine geri dönüyorum ve orada durup içlerinden birinin gitmemi emretmesini bekliyorum. Ama beni şaşırtarak lobide beklememe izin veriyorlar, Ava'nın işi bitene kadar tam altı saat boyunca burada kalmayı planlıyorum.

Bu arada, bazı telefon görüşmeleri yapıyorum.

Önce Miles'ı arıyorum, o da cevap vermeyince Five Star'ı arıyorum.

Five Star Security ofislerini aradığımda, korkak Greg'e ulaşamıyorum, ama asistanıyla konuşuyorum, en azından özür diliyor gibi görünüyor, bana gelmem için tarih seçenekleri sunuyor ve Greg'le bir toplantı ayarlıyor, sanırım kovulacağım. Telefonu kapatıp Miles'ı tekrar aramadan önce, önümüzdeki hafta içinde ne yapacağımıza dair daha iyi bir fikrim olduğunda tekrar arayacağımı ve randevu alacağımı söylüyorum.

Ne yazık ki bu sefer de sesli mesajını alıyorum, bu yüzden Hank'i aramadan ve onu son gördüğümünden beri olan her şeyi açıklamadan önce telefonu kapatıyorum.

"Anlamadığım şey," diyor ben ona bilgi verdikten sonra, "neden aynı ajanstan yeni bir adam gönderdiler?"

"Şey, ben kovuldum, yani-"

"Eğer hala oranın sahibi olsaydım, sinirlenirdim ve adamı kovmayı planlıyor olabilirdim, ancak işte sadece bir olay daha v a r k e n , pozisyonu yeniden atamazdım. Zaman kaybı, kaynak israfı."

"Ne diyorsun, Hank?"

"Bakın, bu adamın nasıl iş yaptığını bilmiyorum. Belki bu sadece onun tarzıdır; belki işleri farklı yapıyordur. Ama Ava'yı riske atmadığın sürece bir adamı bir etkinlik için ülkenin öbür ucuna göndermek mantıklı değil. Ben *olsaydım*, görevini bitirmeni ister, açıklama yapmak için ofise geri döner ve hikayeni dinledikten *sonra* seni ya kovar ya da göz hapsine alırdım."

"Yani..."

"Yani, bana göre, Miss Americana organizasyonu yeni bir adamın gönderilmesini talep etti."

Parçaları bir araya getirmeye çalışırken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Neden aynı ajansı tutmak istesinler ki? Neden yerel birini işe almadılar? Ya da daha da ötesi, onun güvenliği konusunda hiçbir zaman gerçekten endişelenmediklerine göre, neden zahmet etsinler ki? Burada etkinlik güvenliği var, bu yeterli olmalıydı."

"Sorular bunlar, değil mi?" Hank soruyor ve bu yeni düşüncelerle midem bulanıyor.

Daha fazla bir şey söyleyemeden telefonum çalıyor ve elimden çekip ekranda Miles'ın adını görüyorum ve Hank'e telefona bakmam gerektiğini söylüyorum.

"Bak bakalım bir şey bulmuş mu? Regina'yı araştırıyor, değil mi?"

İçimi çektim, sonra başımı salladım. "Evet."

"Güzel. Bir şey öğrenirsen beni ara."

"Tamam," diyorum ve telefonu kapatıp Miles'ın çağrısına cevap veriyorum. "Hey, dostum, sen-"
Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Ava'yla birlikte misin?" Miles kendini tanıtmadan soruyor, sesi kaba ve ani.

"Ne?"

"Senin kızda gözün var mı Jaime?"

Sorusu karşısında midem yere iniyor. "Ben-"

"Eğer yapmazsan, yap. Gözlerini hemen o kadına dik."

Nabzım damarlarımda atmaya başladı. "Miles, sen neden bahsediyorsun-"

"İyi bir sezgin var Jaime. Sadece yanlış yere bakıyormuşum. Anne Holmes, onu tanıyor musun?"

"Ben... evet, onu tanıyorum. Kendisi Bayan

Utah." "Regina Miller'ın yeğeni olduğunu

biliyor muydun?" Vücudum buz kesiyor.

"Miles-"

"Görünüşe göre tacın en büyük adayıydı. Herkes bunu biliyordu. En genç Miss Americana olmak için çabaladığına dair bazı bilgiler aldım."

"Tamam..." Diyorum.

"Ava'nın sosyal medya hesaplarından bazı IP adresleri aldım, ölüm tehditleri ve takipçi çekimleri." Kalbim duracak gibi oluyor ve acaba tekrar başlayacak mı diye merak ediyorum. "Ava'nın aldığı o mesajlar? Anne Holmes'un IP adresinden gelmişler."

Kalbim tekrar atmaya başladı, bu sefer çarpıyordu. "Ne oldu?" Soruyorum, kelimeler soğuk.

"Biraz karıştı, birkaç kez yeniden yönlendirildiler ama sonunda kaynağı bulabildim ve bu Anne Holmes'un telefonu. Görünüşe göre aynı yerden açılmış bir düzine kullan-at hesabı var. Şimdi Miss Americana ofislerine gönderilen asıl mektup üzerinde çalışıyorum - kaynağımdan bir fotokopisini aldım ve görünüşe göre birkaç tane daha gönderilmiş ve rapor edilmemiş. Şu anda bir el yazısı analiz yazılımı çalıştırıyorum, ancak en az yedi tanesinden dördü

Ava'nın doğrudan sosyal medya üzerinden aldığı endişe verici mesajlar Anne Holmes'un telefonundan gönderilmiştir."

"Bunu *şimdi mi* öğreniyoruz?" Panik ve öfkemi yanlış kişiye yönelttiğimi bilsem de soruyorum.

"Sakin ol amına koyayım, bunların çoğu son birkaç saat içinde, parçaları birleştirmek için harcadığım son on iki saat içinde ortaya çıktı. Bir önseziye dayanarak Rambo gibi davranmana ihtiyacım yoktu. Ama yirmi dakika önce aldığım bir telefon işleri biraz daha ilginç hale getirdi."

Ava'yı üçüncü kata çıkarmak için bindiğimiz asansöre doğru ilerliyordum ama sözlerinin havada asılı kalışıyla donup kaldım. "Miles, yemin ederim-"

"Georgia'da Ava'ya saldırmaya çalışan adam savcıyla anlaştı ve her şeyi anlattı. Sakın kendinizi kaybetmeyin ama Anne'in kendisinden Ava'yı kızdırmasını, basında kötü haberler çıkmasını sağlamasını ya da en azından istifa etmesini isteyecek kadar korkutmasını istediğini söylüyor. Ona göre, onu rahatsız etmesi, kışına dokunması ya da her neyse, ama abartıyormuş gibi görünmesini sağlaması, yoktan bir şey yaratması gerekiyordu. Ne yazık ki senin kız biraz serseri mayın gibi-"

"Ağzından çıkana dikkat et," diyorum, şu anda bile onu koruma ihtiyacı hissediyorum.

"Demek istediğim, onun bu şekilde geri dönmesini ya da basının onun lehine eğilmesini beklemiyorlardı. Görünüşe göre senin kedi yavrusu ısıyor." Her şeye rağmen bir an için dudaklarımın ucuna karşı koyamıyorum, çünkü haksız değil. "Daha fazla araştırma yapacağım, özellikle de otel soygunu ve duraklarınızdan herhangi birinde garip olaylarla ilgili diğer raporlar hakkında. Hepsi ilgisiz ve tesadüfi olabilir ama Regina Miller'a ya da onun maaşlı çalışanlarından birine güvenmiyorum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, asansörü atlamaya karar veriyorum ve merdivenleri arıyorum. "Gitmem gerek."

"Jaime-" Ama sözünü bitiremedi çünkü telefonu kapatıp merdivenlere açılan kapıya doğru koşmaya başladım.

"Efendim, yapmanız gereken-" Biri beni durdurmaya çalışıyor ama dinlemiyorum.

Onun yerine, gözlerim telefonumdaki Ava'nın konumuna yapışık bir şekilde merdivenleri fırlayarak çıkıyorum ve beni dinleyecek her kim varsa, onun yanından ayrılarak hayatımın en büyük hatasını yapmadığım için dua ediyorum.

KIRK SEKİZ

AVA

Odaya girdiğimde, herkesin makaleyi okuduğundan ya da en azından duyduğundan emin olduğum için ne bekleyeceğimden emin değildim. Bir parçam mutlak bir sessizlik ve kötü bakışlar bekliyordu, ama bunun yerine sıcak *merhabalar*, sarılmalar ve hatta birkaç *evet kızım* ile karşılandım!

Kısa sürede anladım ki, hükümdarlığı sırasında biriyle çıktığı için ifşa edilen ilk Miss Americana ben değilim ve şimdiye kadar herkes bunun, Trenton'da Pazar günleri turşu yemenin teknik olarak yasadışı olması gibi, kimsenin uymadığı modası geçmiş bir kural olduğunu düşünüyordu. Aslında kimse bunun uygulanmasını *beklemiyor*.

"Saltanatımın son ayında *nişanlandım* ve Regina beni tebrik etti!" Laura, iki yıl önceki kraliçe. "Sonra da bunun bir kraliyet düğünü olarak televizyonda yayınlanmasını isteyip istemeyeceğimi sordu."

Gözlerim açılıyor ve küçük bir kahkaha atıyorum. "Tüm görüşleriniz ne olursa olsun, bu bir kuraldır. şu anda hüküm süren Amerika Güzeli bekar olmalı ya da hükmen yenik sayılmalıdır

"Anne, oturduğunu bile fark etmediğim bir köşeden," diyor.

Gözlerimi devirip ağzımı açıyorum ama onun yerine Tina konuşuyor. "Biliyor musun, nefret etmek için harcadığın enerjinin yarısını bile cana yakın olmak için harcasaydın, kazanabilirdin Anne."

Dudaklarımı ağzıma götürüyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Anne'in yüzü neredeyse saçları kadar kızarıyor ve bir şey söyleyecek oluyor ama bir kafa içeri giriyor.

"Kırk dakika, hanımlar!" diye bağılıyor müdür ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Oh, kahretsin," diyorum. Jaime'yle aşağıda neler olup bittiğini anlamaya çalışarak neredeyse bir saat geçirdikten sonra nihayet buraya geldiğimde bir on beş dakika daha dedikodu yaptım ve şimdi hazırlanmak için neredeyse hiç zamanım yok. Etrafıma bakıyorum ve tüm kızların çeşitli hazırlık durumlarında olduğunu görüyorum, ama çoğu neredeyse bitmiş durumda.

"Pekâlâ hanımlar, toplanın!" Cara diyor ki. "Saçı bende." "Bu senin makyaj çantan mı?" Emily sordu, ben de başımı salladım.

"Otur, otur! Madison, fermuarımı çekmeme yardım et, sonra Ava'nın tabanından başlayacağım," diyor Ashleigh.

Ve görüldüğü gibi, kızlık sizi desteklediğinde, hepimiz iş moduna geçiyoruz ve işleri hallediyoruz.

Otuz beş dakika sonra kapı açıldığında Regan elbisemin fermuarını çekmeme yardım ediyordu, muhtemelen etkinlik yöneticilerinden biri programa uymamız için bizi acele ettirmek için buradaydı.

"Neredeyse hazırız!" Kıkırdayarak bağııyorum ve Cara tacımı yerine oturtuyor. "Sahne görevlisi hazırlanmak için üç buçuğa kadar vaktimiz olduğunu söyledi," diyorum ama o sırada odanın sessizleştiğini, Cara'nın saçlarımdaki ellerinin donduğunu fark ediyorum. "Ne-"

Ama sonra gördüm.

Siyahlar giymiş, yüzüne kar maskesi geçirmiş bir adam içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Aman Tanrım!" Bağııyorum ve geri çekilmeye başlıyorum, odada yardım edebilecek biri olup olmadığını görmek için sağa sola bakıyorum, ama ne yazık ki, sadece

bir dizi elbise ve makyaj içinde yarışma kraliçeleriyle dolu
bir oda.

Tanrım, Jaime korumasız olduğumuzu anlayınca beni öldürecek.

Gözlerimi tamamen siyah giymiş, yüzünü boktan bir kötü adam gibi kaplayan siyah bir maske takmış davetsiz misafire dikmeden önce hissetmeme izin verdiğim en fazla şey bu. Jaime'ye kıyasla kısa boylu, belki 1.80 boylarında ve yine Jaime'ye kıyasla ufak tefek, dar bir beli ve cılız kolları var. Kolunda bir dövme göze çarpıyor ve Jaime'nin bana verdiği eğitim devreye girmeden önce bunu not alıyorum.

Saldırmadan önce dağıtmaya çalışın ama fazla zaman kaybetmeyin.

Elim uzandı, bulabildiğim ilk şeyi kaptım. Cesur bir ses tonuyla "Defol buradan, burada bulunmaya yetkin yok" demeden önce. Başımı kapının açık olduğu tarafa doğru eğiyorum. "Sadece git, biz de bunu büyütmeylelim."

"Benimle gelersen büyük bir sorun çıkmaz," diyor bana yaklaşıyor. Omzunun üzerinden Bayan New York'u görüyorum, elinde büyük bir kutu sprey var.

Bana gülümsüyor, sonra başını sallıyor. *Gülümsüyor.*

Belki de arkadaşlarım ve ben biraz deliyizdir.

Ne yazık ki davetsiz misafirimiz ne kadar dengesiz olduğumuzu anlamış gibi görünmüyor ve bana bir adım daha yaklaşıyor. Bunu yaptığında omuzlarım geriye gidiyor, ayaklarım Jaime'nin bana öğrettiği duruşa kayıyor.

"Cidden, ben olsam daha fazla yaklaşmazdım. Pişman olacaksın." Pislik herif gülüyor, gözleri yeşil ve biraz tanıdık, ama kim olduğunu anlayacak yeteneğim ya da enerjim yok, önümdekine konsantre olmam gerekiyor çünkü bu pislik *gülüyor.*

Gülüyor. "Ya da ne?"

Gülümsüyorum.

Tanrım, bu kötü bir film gibi, değil mi?

"Yoksa kışına tekme basmak zorunda kalacağız," diyorum.

"Sikerim böyle işi" dedi, oyun bitmişti. Sonra hareket ediyor, ellerini beni tutacakmış gibi uzatıyor ve işte o zaman kaos patlak veriyor.

Elime geçirdiğim dev saç spreyi kutusunu yüzüne sıkıyorum, yanımdaki Regan da aynısını yapıyor ve gözlerini kapatarak çığlık a t m a y a başlıyor.

"Bu parıltılı sprey mi?!" Ben soruyorum.

"Sadece bu kadarını tutabildim!" diye bağıyor ama sonra Peach çığlık atıyor ve hayatımda ilk kez birinin tehdit oluşturduğuna karar verip zıplayarak pençelerini koluna geçiriyor.

Bir an için onun güvenliği için panikliyorum ama sonra Emily'nin saç kurutma makinesini adamın kafasının arkasına çarpmasını izliyorum. o düşer için ve toprak. Şeftali atlar sonraki için onu, swatting at onun yüz Tekrar tekrar, olarak Madison geliyor Arkasından yaklaşıp saç aletinin telini kullanarak ellerini bağlıyor. Kadın adamın sırtına otururken adam "Bu ne lan!" diyor. Ayaklarının yakınında bir yerde Ashleigh bacaklarını külotlu çorapla bağlıyor ve sonra hepimiz geri çekilip başyapıtımızı seyrediyoruz. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama Peach kışına atlıyor, pençelerini geçiriyor ve ben de yüzünün yanına çömeliyorum.

"Yerinde olsam aşağıda kalırdım," diyorum tatlı bir gülümsemeyle. "Seni kaltak-"

Saç spreyini alıp tekrar sıkıyorum, gözlerine geldiğinden emin oluyorum.

"Ben de çenemi kapatırdım. Dürüst olmak gerekirse, kışınızı tekmeleyeceğimizi söylemiştim."

Adam ağzını açıyor, kumaş maskesi biraz yamuk ama ana kapı açılıp adım haykırıldığında odayı bir sessizlik kaplıyor.

"Ava-!"

Kafamı kaldırdığımda, çok telaşlı, çok paniklemiş bir Jaime kapıda duruyor ve ben de ayağımı fetihçi bir korsan gibi yabancının sırtına koymadan önce gülümseyerek ayağa kalkıyorum. "Oh, iyi zamanlama."

Odaya bakıyor, davetsiz misafir yerde yatıyor, birden fazla saç aletiyle bağlanmış, sim ve kuru şampuanla kaplı ve kim bilir başka neler var, gözlerini kapatıp iç geçirmeden önce.

KIRK DOKUZ

JAIME

Merdivenleri koşarak çıkarken aklımdan milyonlarca düşünce geçti ve sonra boş koridorda en son Ava'yı gördüğüm yere doğru koştum, odaya göz kulak olması gereken güvenlik görevlisi ortalıkta yoktu.

Bunların hiçbiri Ava'nın giyinip kuşanmış ve muhteşem bir şekilde önünde yere bağlanmış bir adamla durmasını içermiyordu.

İyi zamanlama, dedi içeri girdiğimde, sanki beni bekliyormuş gibi, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle.

"Onu Scooby Doo yapabilir miyim?" Ava soruyor.

"Ne?" Kargaşanın içinde ilerleyerek Ava'nın önündeki kişiye yaklaşıyorum. Saç aletlerinin ipleriyle bağlanmış ve her tarafı kim bilir neyle *kaplanmıştı*.

"Maskesini çıkarmak istiyorum! Kim olduğunu görmek istiyorum!"

"Tanrım, Ava,"

"Lütfen, lütfen, lütfen!?"

Yarışmacılardan biri -Bayan Wyoming olabilir- sanki birkaç dakika önce odaya maskeli bir adam girmemiş gibi hülyalı bir iç çekişle "Siz ikiniz çok tatlısınız," diyor.

"Ava, bunun hiçbir kısmına dokunmayacaksın. Bence yeterince şey yaptın." Gözlerim ellerine kayıyor.

Büyük bir saç spreyi kutusudur ve sanki işe yarayacakmış gibi onu arkasına doğru kaydırır.

"Suç mahallini lekelemeyecek misiniz?" Anne hepimizin durduğu yere doğru yürüyor ve dudaklarını kaşıyor. Ona bakıyorum, onu okuyorum ve yüzündeki paniği görüyorum.

"Ortada lekelenecek bir suç mahalli olduğunu sanmıyorum," diyor Cara. "Her tarafı sim ve saç spreyiyle kaplı."

İçimi çekiyorum, sonra hareket ediyorum, adamı tutup kollarının altından kaldırıyorum ve bir sandalyeye oturtuyorum. Maskenin arkasındaki gözler tanıdık geliyor ama geri çekilip kollarımı göğsümde kavuştururken tam olarak çıkaramıyorum.

"Kimsin sen?" Önünde çömelerek soruyorum.

"Siktir git," diyor adam ve ses yine tanıdık geliyor, biraz mızımız ama tam çıkaramıyorum.

"Polisler geldiğinde öyle ya da böyle öğreneceğiz," diyorum.

Her zamanki gibi Ava sabrını kaybediyor ve uzanıp maskeyi kapıyor ve yere atmadan önce çekip çıkarıyor. Ayağa kalkıp onunla tartışmak için dönüyorum ama gözleri kocaman.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor Ava, elleri kalçalarında öylece dururken. Makyajı kusursuz, payetli ve tüylü minik pembe elbiselerinden birini giymiş, saçının tek bir teli bile yerinde değil.

Tam bir muamma.

Benim bilmecem.

"Preston?" diyor ve ben de suçluya dönüp ona bakıp iç çekiyorum. Sandalyeye bağlanmış, gözleri bir tür tahriş edici madde yüzünden kızarmış, parıltılı ve ucuz siyah kıyafetinin her tarafı beyaz pudrayla kaplı olan kişi Ava'yı takip eden muhabir, yani kovulmama neden olan makaleyi yazan kişi.

Kızlardan biri "Bu Anne'in erkek arkadaşı değil mi?" diye soruyor ve başımı ona doğru çeviriyorum.

"Aman Tanrım, evet! İşte bu! Bize geçen yıl plajda çektirdikleri fotoğrafları gösterdi ve onunla övünüyordu," diyor Montana Güzeli Joy parmaklarını şıklatarak.

Yüzler, yüzü korkunç derecede beyaz olan Anne'e doğru kayar. "Bunun *byle* olmaması gerekiyordu," diye mırıldanıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye tekrarlıyor Ava, şimdi biraz eğleniyor.

"Bakın, ben sadece kız arkadaşıma bir iyilik yapıyordum; bu iş kontrolden çıktı," diyor Preston çabucak. "Hepsi Anne'in fikriydi. Bu kadar çılgınca olmaması gerekiyordu. Sadece bir..." Duraklıyor, kırmızı gözlerle etrafına bakıyor, yüzü simlerle kaplı. "Bir şaka."

"Adam kaçırmayı pek komik bulmuyorum," diyorum. "Peki ya makaleler?"

"Bakın, bu biraz-"

Bu maskaralık üzerine ona doğru yürüyorum ve kolundan tutarak onu güvenlik kapısından dışarı çıkarıyorum. Yine de ona zarar vermek için yaklaştığımı düşünüyor olmalı, çünkü başını sallıyor.

"Tamam, tamam! Sana her şeyi anlatacağım!"

Ava ona *saldırmayacağımı* bilecek kadar beni tanıdığı için gülümsemekle savaşıyor bana mizahla bakıyor.

"Bak, Anne senin yarışmaya katılmana çok üzüldü. Benden bazı makaleler yazmamı, biraz araştırma yapmamı ve bazı pislikler bulmamı istedi. Patronlarım makalelerin ulaştığı erişimi beğendi, bu yüzden devam ettim, ama ben... Seni takip falan etmiyordum."

"Adamım, arabamıza takip cihazı koymuşsun," diyor Ava, cihazı onun koyduğuna dair hiçbir kanıtımız olmamasına rağmen. Ama yüzü ağardığında, onun yapmadığını anlıyorum, gerçi cihazın varlığından haberdar olduğu çok açık.

"Bakın, bu... bu görüldüğü gibi değil, bu-"

"Parktaki randevumuzda bizi takip ettin, ürkütücü fotoğraflar çektin, sonra bir arkadaşımızın evine kadar bizi takip ettin."

yemek yediğimiz yer. Nasıl başka bir şey olabilir anlamıyorum-"

"Randevuda bile olmamanız gerekiyordu!" Anne çılgılık atıyor. "Bayan Americana'nın biriyle çıkmasına izin yok!"

"Görünüşe göre denemek için manipüle ettiğin bir erkek arkadaşın yok mu... ne? Beni kovdurmak için mi? İstifa edene kadar bana zorbalık mı ediyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturmadan önce Ava'ya ters ters bakıyor. "İkisi de." Ava sanki her şey çok mantıklıymış gibi başını sallıyor. "Final yarışmasına bile katılmaman gerekiyordu. Regina Teyze *bana* o zamana kadar bırakacağına *SÖZ* vermişti, o kötü yazılar ve sana gelen mesajlar seni ele geçirecekti."

Kapı tekrar açıldığında zamanlama kusursuzdur, biri Beş Yıldızlı muhafız olmak üzere üç güvenlik görevlisi kapıdan içeri dalar. Önlerindeki karmaşayı gördüklerinde adımları duraksar.

Arkalarından Regina içeri süzülür ve normal bir insan gibi paniklemek yerine önündeki felaket bölgesine bakıp iç çeker.

"Burada neler oluyor?"

"Yeğenin az önce bilinmeyen bir nedenle beni kaçırmaya çalıştı."

"Eğer bu etkinlik için burada olmasaydın, senin yerini ben alırdım ve herkes benim daha uygun olduğumu görürdü!" Anne bağırıyor ve ben ona bakıp başımı sallıyorum çünkü planı bu muydu? *Bir etkinlik* için tacı takabilsin diye erkek arkadaşının Ava'yı kaçırmasını sağlamak mı? Ava'nın ortadan kaybolmasıyla bunun en azından ertelenmiş olacağını hiç düşünmemişti bile.

"Peki *sen* neredeydin?" Regina kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakarak soruyor.

"Ne?"

"Neredeydiniz? Sen onun güvenliğisin, onu korumak için burada olman gerekmez miydi?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Davadan alındım. Bu sabah yarışmanın isteği üzerine alındım. *Senin* isteğin üzerine."

Regina'nın yüzü tam bir şaşkınlığa dönüşür. "Neden Bunu yapar mıyız? Bu hiç mantıklı değil." Beş Yıldızlı tişörtüyle Landon'a bakıyor. "Kimsin sen?"

"Ben Five Star'ın gönderdiği yedek kişiyim hanımefendi. Burada değildim çünkü o" - Anne'i işaret ediyor - "bize etkinlik alanında acil bir durum olduğunu söyledi, biz de kontrol etmek için koştuk ama bir şey çıkmadı."

"Evet ama sen neden *buradasın*? Neden bir yedek var?"

Landon'ın suratı daha da karışıyor ve çocuk için gerçekten üzülüyorum.

"Patronum, Ava'yla birlikte olduğuna dair çıkan haber nedeniyle bu etkinlikten önce Jaime'nin yerine birini göndermesi için ısrar ettiğinizi söyledi."

"Bu delilik, neden..." Kafasını Anne'e çevirmeden önce zihninde bir şeyler tıkırdamaya başladığında bir duraksama oluyor. "Anne." Bu tek, azarlayıcı bir kelime, ama kızıl kafaya bakmak için hareket ettiğimde onu görüyorum. Solgunlaştı.

"Eğer o buralardaysa, planımın asla işe yaramayacağını biliyordum! Bu yüzden Five Star'ı arayıp senmişim gibi davrandım ve eğer onu hemen uzaklaştırmazlarsa uzun vadeli bir sözleşme imzalamayacağımızı söyledim." Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir doğrulama süreçleri bile yoksa boktan bir güvenlik şirketi." Kimse bu noktaya itiraz edemez, gerçekten. Ama bu, en azından akla yatmayan bazı kısımları açıklıyor.

"Özür dilerim. Başa dönebilir miyiz? Sanki birkaç bölümü kaçırmışım gibi hissediyorum," diye soruyor Cara, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde.

"Birileri aylardır Ava'nın gözünü korkutmaya çalışıyor. -Taç giyme töreninin öncesinden beri..." diyorum. "Görünüşe göre o kişi Anne olmuş."

"Ama işe yaramadı bile çünkü *istifa etmedi* ve *hile yaptı* ve tacımı çaldı!" Anne sızlanıyor. "Nasıl hile yaptım?" Ava sorar.

"Bilmiyorum! Ama sen yaptın. Kimse sana oy vermezdi, sen bir eziksin! Sen bir hiçsin! Güzel bile değilsin!"

"Kazandım çünkü cana *yakınım* Anne. Kazandım çünkü insanlar beni seviyor, kibarım ve herkesten daha iyiymişim gibi davranmıyorum."

"Tabii ki *değilsin*, çünkü herkesten daha iyi *değilsin*." Tanrım, bu hatun gerçekten asıl noktayı kaçırıyor. "Miss Americana'nın sevillebilir olması gerekmiyor. Ona *imrenilmesi* gerekiyor. Mükemmel. Ulaşılamaz. Ama sonra sen geldin, hile yaptın ve kazandın. Sonra da seni bıraktırmayı kendime görev edindim." Küçük bir gülümsemeyle kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Yani beni istifa ettirmek istedin ve küçük erkek arkadaşına bir sürü karalayıcı makale mi yazdırdın?"

"Sen de Ava'nın otel odasını dağıtmışsın," diyorum, bir önseziyle atlayarak.

"O yereldi-" diye söze başlar Regina ama Anne onun sözünü keser. "O bendim. Ama siz çok çabuk geri döndünüz ve ben not yazacak vakti bile olmadı, o yüzden işe yaramadı."

"Peki ya Georgia'daki etkinlikteki adam?"

"O zavallı adama vurdu ve herkes onu alkışladı! Bu nasıl bir yarışma kraliçesi davranışı!" Regina'nın gözleri irileşiyor ve birden ne kadar çok şey olduğunu fark etmediği anlaşılıyor. "O benim hayranımdı ve Ava'yı koruması yokken rahatsız ederse benimle yemek yiyeceğine söz verdim. Sadece kendini güvende hissetmemesini ve artık bunu yapmak istememesini istedim!"

"Anne!" Regina dedi ki. "Bu yüzden mi Bay Wilde'ın size eşlik etmesini isteyerek ortalığı ayağa kaldırdınız?"

Anne gözlerini devirir. "Belli ki. Her zaman onun kışında. Ondan önce birkaç şey denedim ama işe yaramadı.

çünkü işinde sinir bozucu derecede iyi."

"Hayır, gerçekten sinir bozucu bir şey, inan bana," diye homurdanıyor Ava ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Şimdi sırası değil, Prenses."

"Aman Tanrım, sana Prenses diyor," diye fısıldıyor Bayan Oklahoma ve Ava gülümsüyor.

"Yani sunum olayı? Bu..."

"Bunun seni utandırması gerekiyordu," diyor Anne somurarak. "Hazırlıksız olman ve utanman gerekiyordu ve sonra çok sıkıcı ve aptal olduğun için *viral* olacaktı. Sonra da o aptal kendini savunma numaranı yaptığın için viral oldu. Küfür gibi bir şey çünkü bu, şimdiye kadarki *en az* yarışma kraliçesi şeyi! Anlamıyorum. Herkesin senden nefret etmesini sağlamaya çalışıp durdum ve her seferinde bir şekilde geri tepti!"

"Çünkü ben iyi bir insanım, Anne. Bir ara sen de denemelisin."

"Başka ne yaptın?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum. Peki ya ofise gönderilen ölüm tehditleri?"

"Ne?" Ava şaşkınlıkla sordu. Ona bunları hiç anlatmamıştım.

"Ava'nın sosyal medyada aldığı ve Miss Americana ofislerine gönderilen ölüm tehditleri?"

"Ofislere gönderilenleri nereden biliyorsunuz?" Regina yüzünde şaşkınlıkla soruyor. "Beş Yıldız'a onlardan bahsetmedik çünkü Anne işi çok ileri götürüyordu ve bunu gizli tutmam gerekiyordu."

"Bunlardan bir tanesini biliyorum çünkü posta odanızdaki biri güvenliği arayacak kadar sağduyulu değildi ama yanlışlıkla eski patronumu aradı ve o da beni bilgilendirdi. Bu bilgiyi bekledim, bana ne zaman haber vereceğinizi merak ediyordum ama hiç haber alamadım. Yani bunları başından beri biliyor muydunuz?"

"Tabii ki onları biliyordum. Aptal yeğenim onları gönderdi ve ben de personeline onları görmezden gelmelerini ve doğrudan

bana." Anne'e dönüyor. "Çünkü bu saçmalığa bir son vermezse, sadece Miss Utah tacını lekelemekle kalmayacak, gelecek yıl kazanma şansını da mahvedecekti."

"Özür dilerim Regina Teyze," diyor kocaman gözlerle. "Özür dilerim, ben sadece... Ondan nefret ediyorum!"

"Yani ölüm tehditleri mi gönderiyorsun? Deli misin sen?"

"Sonra da beni kaçırmaya çalıştı," diyor Ava, sanki yardımcı olmaya çalışıyormuş gibi. "Bunun amacının ne olduğundan hâlâ emin değilim."

"Kazanmaman gerekiyordu!" diye bağırıyor ve ayağını yere vuruyor. "En genç Miss Americana olmam gerekiyordu. Regina Teyze ve ben bunu yıllardır planlıyorduk. Etkinliğe yeni bir ilgi getirecek ve birkaç yıl içinde ikinci kez kazanacaktım. Tarih yazacaktım!" Parmaklarını sıkarak derin bir nefes almadan ve yarışmacı gülümsemesiyle genişçe gülümsemeden önce dramatizmini bir anlığına durdurdu.

Gerçek zamanlı olarak izlemek, bir anda öfke nöbetinden sakinliğe geçişini izlemek endişe verici.

"Ama sorun değil. Hâlâ iki kez kazanan ilk kişi olabilirim. Gelecek yıl benim yılım olacak ve sonra birkaç yıl bekleyip karanlık bir at olacağım." Ava'ya dönüyor. "Sen de öyle yaptın; kimsenin kazanmasını beklemediği karanlık at oldun. Mükemmel." Planı kesinmiş gibi gülümsüyor ve odadaki herkes aklını tamamen yitirmiş gibi ona bakıyor.

"Boku yediğini biliyorsun, değil mi?" Ava, Anne'e tamamen delirmiş gibi bakarak soruyor çünkü *öyle*. "Hakkında bu kadar çok suçlama varken bir yarışmayı kazanmanın *hiçbir yolu yok*."

Anne gözlerini devirir ve elini sallar. "İnsanlar beni seviyor. Preston da bunun acısını çıkaracak, değil mi bebeğim?" Bu ona yeni bir şeymiş gibi gözlerini kocaman açıyor. "Ve sonra herkes beni sevecek. Nasıl bir kadın olduğumu anlatan bir anı kitabı yazacağım."

bamboozled tarafından Aşk sonra I oldu
dayanılmaz çünkü tacım çalındı ve-"

"O bir deli," diye fısıldıyor biri.

"Oh, kesinlikle."

"Tamamen hayal ürünü," diye fısıldıyor üçüncü bir
yarışma kraliçesi.

Ama Ava dudaklarında küçük bir gülümsemeyele başını sallıyor. "Ooh, ne yazık ki senin için bunun olacağını sanmıyorum. Ama bir hapisane hücrelerinden küçük aptal anılarını yazarken eğlenebilirsin sanırım."

"Hayır, konuşmayacağım. Bir şey yaptığıma dair hiçbir kanıtınız yok ve bu odadaki herkes Regina Teyze ile gizlilik sözleşmesi imzaladı, benim hakkımda kötü konuşamazlar-"

"Komik bir hikaye, gizlilik anlaşmaları böyle işliyor *olsaydı* bile, ki çok üzgünüm bebeğim, ama kesinlikle böyle işlemiyor, bizimle canlı yayında küçük bir hazırlık yapıyorduk. Bilmiyordun çünkü her zaman bir köşede oturup bizden vebadan kaçır gibi kaçırıyorsun çünkü bizim için fazla iyisin. Neyse ki hepimiz için, bu mankafa içeri girdiğinde, durmadı. Yani, bilirsiniz. Her şeyi kaydettim. Ve." Ava telefonuna bakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Görünüşe göre 283.000 kişi ve daha fazlası bunu görmüş. Yani..."

"Ne?" Anne çılgılık atıyor.

Ava tekrar telefon ekranına bakıyor. "Görünüşe göre insanlar artık senin ne kadar korkunç bir insan olduğunu bildikleri için kolay kolay ikna olmayacaklar. Yorumlar seni parçalara ayırıyor." Ava telefonu bana göstermek için hareket ettirdiğinde kendi yüzümü görüyorum ve yorumlar listesinde hızlıca bir gezinti yapıyorum.

Ne psikopat

ama! Seni

seviyoruz, Ava!

Ben de bunu ekrana kaydediyorum! İhtiyacınız olursa bana DM atın

0!

0 kaltak ömür boyu hapsi hak ediyor.

Ve sonra yorumların doğası değişiyor.

Ooh, şu koruma seksi mi?!

Bedenimi korumasına izin verirdim.

Geri çekiliyorum, gözlerim kocaman açılmış ve yüzüm kızarmış, Ava tekrar ekrana bakıyor.

Ava onları da okurken gülümseyerek, "Tüh," diyor, sonra da azarlar gibi bakıyor. "Jaime'ye karşı nazik olun çocuklar, yoksa bir daha asla bunlardan birine gelmeyecek." Sonra yüzü öfke ve panikten kıpkırmızı olan Anne'e dönüyor. "Üzgünüm Anne. Ama insanlar iyi bir gerçek suç hikayesine bayılırlar, o yüzden belki yine de anılarını yazarsın. Avukat masraflarını ödemene yardımcı olabilir."

EPILOGUE

AVA

Amerika Güzeli olarak talandıırılmamın üzerinden yaklaşık bir yıl geçti.

Anne'in hapse girmesinden ve Regina'nın yönetim kurulu tarafından Miss Americana yarışmasının başkanlığından istifa etmeye zorlanmasından bu yana dokuz ay ve ülkeyi dolaşmak (tabii ki dünya hakimiyeti yakın), pop-up'lara ev sahipliği yapmak ve kadınlara temel öz savunma öğretmek için kurduğum Pretty Strong organizasyonunu başlatmamdan bu yana altı ay geçti.

En hafif tabiriyle çılgın bir yıl oldu.

Ve şimdi bir makyaj masasının önünde oturmuş, Miss Americana olarak son resmi görevim olan bu yılın kazananını açıklamak için saımı ve makyajımı yapıyorum.

Organizasyon bana tüm yarışmacılarla birlikte hazırlanmamı teklif etti, ancak geçen sefer olanları göz önünde bulundurarak, sahada ayrı bir yeşil odada hazırlanmayı tercih ettim.

Saıma son rötuşları yapmadan önce tacı yerine tutturuyorum ki Jaime kolunda bir giysi torbasıyla içeri giriyor.

"Ahh! O burada!" Koşarak çantayı elinden aldım ve fermuarını açarak elbisenin her tarafındaki uçuk pembe elmas taşları ve payetleri ortaya çıkardım. Harper bunu kesinlikle parkın dışına vurdu ve onu giymek için sabırsızlanıyorum.

Jaime'nin çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarıma geçmeden önce elbiseyi yavaşça ofisimdeki küçük kanepeye yerleştiriyorum. Sonra allık fırçamı almadan önce makyaj masama geri dönüyorum.

Bir an sonra Jaime'nin alt yarısı arkamdaki aynaya yansıyor. "O bornozun altında ne var?"

"Ne?"

"Bornozunun altında ne var, Ava?"

Aynada ona bakıp ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

"Sütyen ve külot," diyorum.

"Ayağa kalk."

Tartışabilirim. Ne demek istediğini sorabilirim.

Bunun yerine ayağa kalkıyorum, ona doğru dönüyorum ve parmakları ipeksi krem rengi bornozumun bağını kavrarken bunu yapmaya devam ediyorum, yanları açılıyor, sonra bir eli omzumdan iterken düşüyor, ta ki ayaklarımın etrafında birikene ve beni içine almak için bir adım geri çekilene kadar.

"Tanrım, çok güzelsin."

"Ateşli olacaktım," diyorum, sesim kısık ve cılız, dudaklarım gülümseyerek yukarı kalkıyor.

"Evet," diyor yaklaşımdan önce gülümseyerek.

"Jaime, kapı-"

"Çoktan kilitledim. Sence başka birinin benim olanı bu şekilde görmesi riskini alır mıyım?"

"Sahiplenici oluyorsun." İçinden bir hırıltı yükseliyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ve ben de elimi aramıza sokup, sıkı çalışmamı bozmasını engellemek için göğsüne bastırıyorum. "Jaime Wilde, hayır. Makyajımı *yeni* yaptım!"

"Komik, çünkü planladığım şey için yüzünle hiçbir şey yapmama gerek yok.

"Ne yani, beni öpmeyecek misin?"

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce bana gözlerini deviriyor. "İşin bittiğinde seni düzgünce öpeceğim.

gece. Yüzünü mahvetmeyeceğim bebeğim." Parmakları sırtıma doğru ilerliyor, sütyenimin kopçasını çözüyor ve yere düşmesine izin veriyor, bir eli öne doğru hareket ediyor, göğsümü kavırıyor ve meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlıyor.

"Jaime, biz-"

"Çok vaktimiz var. Dörde kadar orada olmak zorunda değilsin," diye fısıldıyor boynumun kıvrımına, o bunu yaparken başım biraz eğiliyor, kaba nasırlı eli sırtımdan aşağıya, kalçalarımın doğru iniyor ve iç çamaşırımı çekiştiriyor.

"Dört mü? Bana iki demiştin!"

"Bunu yapmak için zaman istedim," diyor.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama elleri belime doğru hareket edip çıplak kıkırmı makyaj masamın yüzeyine koyduğunda onun yerine bir çığlık çıkıyor. Eşyaların devrildiğini ve yuvarlandığını duyuyorum, ama sonra Jaime dizlerinin üzerine çöküyor ve bunu yaparken tenime öpücükler konduruyor. Boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimin arasını, göbük deliğimin hemen üstünü, hemen altını...

"Ne yapıyorsun?" Fısıltıyla soruyorum, ellerim makyaj masasının kenarlarını kavrarırken o aşağı iniyor ve tam klitorisimin üzerine bir öpücük konduruyor.

Ellerinden biri hareket ediyor, ayak bileğimi kavırıyor ve makyaj masasının kenarına yerleştiriyor, diğer bacağım onun önünde geniş ve çıplak olana kadar aşağı sarkıyor. Parmaklarından biri hareket ediyor, karnımdan aşağı iniyor, klitorisimin etrafında dönüyor ama dokunmuyor, sonra amıma doğru iniyor, girişimi çevreliyor ama ona ihtiyacım olan yere asla dokunmuyor.

"Jaime," diye fısıldıyorum.

"Size prenses diyordum ama belki de başından beri kraliçe demeliydim. Majestelerinin önünde diz çökmeme izin ver." Sonra eğilip klitorisime bir öpücük konduruyor, gözleri bana bakıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, çoğunlukla kendi kendime, çünkü o sırada Jaime'nin dili giriş yerimden dudakları klitorisimi çevreleyene kadar ilerliyor. Bir elini kalçama

götürüp beni tutuyor.

Daha fazlasını almak için eğilmeye çalıştığımda aşağı iniyor ve bana karşı inliyor. Onun ağız hamleler Aşağı, onun dil hareketli için benim giriş önce o başlar içinsiktir Ben ile onun dilini çıkarıyor, vücuduma bakıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Vücudum şarkı söylüyor, zevk damarlarımda dönüyor ve artıyor, sonra ağzı klitorisime geri dönüyor, sertçe emiyor ve iki parmağını içeri kaydırırken dişleriyle sıyrıyor.

Ben.

"Çok iyi hissediyorsun Jaime," diye inliyorum, elim başına gidiyor ve kalçalarım biraz sallanıp yüzüne ve parmaklarına binerken onu kendime doğru tutuyorum. Dudakları şeytani bir planı varmış gibi titrerken zevk dalgası yükseliyor.

Adını haykırarak boşalmaya başladığımda durdu, topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve orgazmı olduğu yerde durdurdu.

"Jaime-" diye inliyorum, kalçalarım bir şeyler, daha fazlasını, herhangi bir şeyi almak için sallanıyor. Sadece gülümsüyor, bir elini karnıma koyuyor ve üç parmağını içime sokuyor, beni sikerken parmaklarını kıvırıyor.

Ayak parmaklarımdan başlayıp kalçalarım ve sırtımdan aşağı bir hayalet gibi inen, kavrayamadığım yeni bir zevk, her şeyi tüketiyor.

"Hadi Ava," diye inliyor, bundan da zevk alıyor. Amımdaki parmaklarına bakarken yüzü gergin, pantolonunu indirirken dudakları ayırık, parmaklarının içimde hareket etmesini, yavaşça çözülmemi izliyor. O da en az benim kadar bundan zevk alıyor ve bu da beni sınıra yaklaştırıyor.

"Jaime," diye inliyorum, bacağımdaki el alt karnıma doğru hareket ediyor, itiyor ve çökmeye hazır bir baraj gibi zevki daha da artırıyor. "Siktir!"

"İşte böyle, bebeğim. Benim için ortalığı dağıtmanı istiyorum; oraya girdiğimde sıırıslık olmanı istiyorum."

Başımı sallıyorum; her şey çok fazla, çok yoğun. "Yapamam, yapacağım-" Ona altıma kaçıracaktım gibi hissettiğimi söylemeye çalışırken kekeliyorum, o ise gülümseyerek sözümü kesiyor.

"Benim için fişkıracaksın, bebeğim. Arabada bana kitabını okuduğun zamanı hatırlıyor musun?"

Odaklanmaya ve nihayet tıkladığında anlamaya çalışırken parmakları içimde kıvrılırken zihnim geri gidiyor.

Fıskırtma sahnesi.

"Daha önce hiç yapmadığını söylemiştin. Bunu değiştireceğiz."

"Jaime, bu çok fazla." Parmakları beni terk ediyor, klitorisime doğru ilerliyor ve oraya sürtünüyor, hızlı ve sert, zevk ve baskı karnımda artıyor ve artıyor. Tam üzerime çökmek üzereyken duruyor, parmakları içeri kayıyor.

"Jaime, lütfen-"

"Biliyorum. Sadece bana güven." Parmakları beni hızla beceriyor, kıvrılıyor ve içimde kalçalarımı titreten bir şey bastırıyor. "Kendini çok iyi hissedeceksin Ava. Hem de çok iyi." Dudaklarımdan saçma sapan kelimeler dökülüyor, ta ki neredeyse, neredeyse, neredeyse-

Klitorisime geri dönüyor.

"Ah!" diye bağıyorum, ama bu sefer daha da yoğun, basınç giderek daha hızlı artıyor.

"İşte bu, Prenses. Sikeyim evet." Önümde diz çökerken, makyaj masasının iki yanına yayılmış bacaklarımdan arasından ıslak bir ses geliyor. Eli karnıma bastırıyor ve sonra eli beni çalıştırmaya devam ederken, oluyor.

Adını haykırırken içimden bir sıvı fişkırıyor ve derin bir inilti geliyor - şimdiye kadar hissettiğim en yoğun orgazm içimi parçalıyor. "Jaime!"

"İşte bu, Ava. Kahretsin, şu haline bak, benim için her şeyi berbat ediyorsun." Parmakları yavaşlıyor, artık tüm eli beni okşuyor, artçı şoklarla sarsılırken amım sıırılsıklam. "Ne kadar iyi bir kızsın," diyor ayağa kalkarken, elleri kemerine gidiyor, çözüyor ve pantolonunu sikini çıkaracak kadar indiriyor.

"İzin ver-" diye başlıyorum, çözmek için başımın tepesindeki taca doğru ilerliyorum. Hiç kaymamış, sabitlenmiş

ama- ıslak, şişmiş amıma sert bir tokat geliyor ve bağırlıyorum, sonra içime yayılırken inliyorum.

"Kesinlikle olmaz," diyor. "Bir yıldır seni bu lanet taçla becermeyi düşünüyordum Ava. Şimdi kraliçemi sikimin üzerine boşaltacağım."

Onun sözleriyle yüksek sesle inliyorum, sonra içime kolaylıkla kayarken daha yüksek sesle.

"Mükemmel," diye inliyor derinlere gömüldüğünde. "Benim tarafımdan becerilmek için yaratılmışsın."

Başımı sallıyorum, kabul ediyorum çünkü o haklı. Beni bu dünyaya Jaime tarafından becerilmek, onun bana her şeyi tüketen bir zevk vermesini sağlamak ve bu iyiliğe karşılık vermek için gelmediğime ikna edemezsiniz.

"Becer beni Jaime," diye fısıldıyorum ve gözleri ateşle parlıyor ama istediğimi yapıyor, kayıyor ve içime çarpıyor, her itişte derin ve sert vuruyor. Memelerim zıplıyor, vücudum dirseklerimden destek alıyor. Bir elim kayıyor ve göğsümü tutup meme ucunu çekiştiriyorum.

Neredeyse çok sert çimdiklerken, inlerken ve onu sıkıştırırken gözleri beni izliyor.

"Böyle çok sıkısın, Ava. Sikeyim. Ve hepsi benim."

"Seninim," diye inliyorum nefes nefese. "Becermek için seninim, sahip olmak için seninim. Lütfen," diye mırıldanıyorum, beni boşaltması, rahatlatması için ona yalvarıyorum. ve Acı içinde benim mide o bina daha yüksek Kalçalarının benimkilere her derin vuruşunda daha da yükseliyor. Elim göğsümden aşağıya, karnıma doğru iniyor ve ben bunu yaparken gözleri üzerimde yanıyor, parmaklarımı beni doldurduğu yere yayarken, parmaklarımın arasından kaydığını hissediyorum ve Klempleme aşağı olarakI yap. O zaman hissetmek o Çok sarhoş edici ve neredeyse oradayım, tekrar yer değiştirdiğinde neredeyse içimde onunla boşalmaya hazırım. Elleri kıcımda, beni kaldırıyor ve otelin sağladığı geniş minderli sandalyeye oturmadan önce iki adım geri atıyor.

beni kucağına oturttu.

"Oh, lanet olsun," diye daha yüksek sesle inliyorum, şimdi bir şekilde daha derine kaydığını hissediyorum, derinlerde yeni hassas noktalara çarpıyor. Kalçalarımı kaydırıyorum ve onun adını haykırıyorum.

Çok yaklaştım.

Ellerimi tutup omuzlarına yerleştiriyor. "Sür," diyor, elleri kalçalarımın doğru hareket ederken sözlerinde bir emir var.

Bana iki kez sormasına gerek yok. Kaval kemiklerim sandalyenin minderine yerleşmişken kalkmak için hareket ediyorum, bunu yaparken dudaklarımdan kısık bir inilti çıkıyor.

"Kahretsin, iyi hissediyorsun," diye inliyor, ellerini beni aşağıya çarpmak ve bana karşı öğütmek için kullanıyor, pelvisi şişmiş klitorisime sürtünürken kalçalarım sallanıyor.

"Oh!"

"İşte bu, Ava. Benden ne istiyorsan al. Sikime bin."

Eli yüzüme doğru ilerliyor, nazikçe orada duruyor ve beni gözlerine bakmaya zorluyor. Cesaretlendirici sözler fısıldarken dudaklarımız zar zor birbirine değiyor, aynı nefesi paylaşıyoruz. Kalçalarım kıpırdıyor ve zevk -her zamankinden çok daha fazla- bir iniltiyle gözlerimi kapatana kadar karnımda birikiyor.

"Hayır," dedim. "Bu çok fazla."

"Hayır, değil. Gözlerini aç. Kraliçem benim için geldiğinde gözlerini istiyorum." Gözlerimi açıyorum, eli gözlerine kilitleniyorum ve aşağı doğru süzülürken pathıyorum, ellerinden biri kıcıma doğru hareket ederken adını haykırıyorum, kalçaları yukarı kalkarken beni aşağıda tutuyor, bir memnuniyet iniltisiyle derinlere gömülüyor, beni dolduruyor.

Kucağında öylece oturuyorum, nefes nefese, az önce yaşananların etkisinden kurtulmaya çalışıyorum, eli yüzüme doğru hareket ettiğinde içimde yumuşadığını hissediyorum, beni kendine çekiyor ve öpüyor, dili dilimin içine kayıyor ve bu o kadar iyi ki, neredeyse hazırlanmam gerektiğini ve muhtemelen makyajımı mahvettiğini unutuyorum.

"Jaime!" Geri çekilerek söyledim. "Makyajımı mahvetmeden *beni* becermeyi başardığına inanamıyorum, ama şimdi her şey bitti ve *sonra* karar veriyorsun?!"

Kıkırdıyor, beni kaldırırken gözleri sıcak ve rahat. Ayağa kalkmadan önce, üzerimde yükseliyordu.

Başparmağı alt dudağımda gezinirken, "Git Prenses. Git rujunu düzelt, sonra da giyin de gidelim."

İlk öpüşmemizi, odayı terk edişini anımsatıyor çünkü kendi sözleriyle, bir dakika daha kalsaydı beni deliler gibi becerecekti.

O zaman hep böyle olacağımızı fark ettim: düşüncesiz ve çılgınca aşık ve birbirimize karşı koyamıyoruz.

Ve tahmin edilebilir olsa da, içine düşmekten mutluluk duyduğum bir tahmin edilebilirlik.

Bir yıl sonra

"Rosie!" Neredeyse iki yıl önce geldiğimiz küçük pembe kitapçıya girerken bağıríyorum. Biraz değişmiş -bazı yeni dekorasyonlar ve belli ki yeni çıkan kitaplar- ama çoğunlukla aynı ve bu garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Ava! Nasılsın?" diye soruyor esmer kız, yanıma gelip beni kucaklıyor.

"New Jersey'de ikinci bir yer açsanız daha iyi olur," diyorum uzaklaştığımızda. "Böylece koca adamı alışveriş yapmak için beni Batı Yakası'na kadar sürüklemeye ikna etmek zorunda kalmam."

Tam olarak doğru değil ama Washington'da bir Pretty Strong pop-up'ı planlamadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Pretty Strong, hafta sonları farklı şehirlerde kız kıza takıldığımız, kız kıza konuştuğumuz, aptalca el işleri yaptığımız, güzel yemekler yediğimiz ve tabii ki öz savunma öğrendiğimiz kız kıza inzivalardan oluşan işim büyük bir başarıya ulaştı.

Miss Americana olarak geçirdiğim yıl bittikten ve Jaime'nin kendi güvenlik şirketi Wilde Security, derslere yardımcı olmak için benimle aylık bir gezi planlayabilecek kadar sorunsuz bir şekilde kurulup çalışmaya başladıktan sonra, bu etkinlikleri ve haftalık eğitim videoları da dahil olmak üzere sahip olduğumuz çevrimiçi varlığı yürütmeme yardımcı olacak dört kızdan oluşan bir grubu işe alarak işe gerçekten eğildim.

İki yıl önce hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim olmadığını, sadece arkadaşlarıma yardım etmek için bir yarışmaya katıldığımı ve gerçek, her şeyi tüketen aşkın benim için sadece aşk kitaplarında olabileceği gerçeğini yavaş yavaş kabullenmeye başladığımı düşünmek komik.

Ve işte buradayım: dünyanın en güzel korumasıyla çıkan emekli bir yarışma kraliçesi iş sahibi. Ve bir kedi annesi!

Peach sanki buranın sahibiymiş gibi tasmaıyla mağazaya giriyor, Jaime de arkasından. Hayatındaki tüm kadınların ona aynı şekilde davrandığını söylemeyi seviyor ve onu Peach ile gördüğümde buna katılmadığımı söyleyemem.

"Belki bir gün," diyor hüznle. "O zamana kadar, beni görmek için buraya gelmeye devam etmen gerekecek."

"Memnuniyetle," diyorum. "Daha sonra yemek yiyelim."

Cevap vermeden önce gözlerinde sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bir pırıltı var. "Evet, belki. Özellikle aradığın bir şey var mı?"

"Hayır, sadece bakacağım. Koca adamın ne kadar taşıyabildiğine bakacağım, bilirsiniz, normal."

Başını sallamadan önce cınlayan bir kahkaha attı ve Jaime'yle birlikte dolaşmaya başladık. Oradan buradan kitaplar alıp tanıtım yazılarını okuyorum. Bazılarını geri koyuyorum ve Jaime'den diğerlerini tutmasını istiyorum, ta ki üzerinde sadece bir kitap olan bir masada durana kadar.

"Bu nedir?" Kapağında koyu ve açık çizgiler olan pembe bir kitaba yaklaşarak soruyorum, kitabın başlığını çevreleyen altın bir çerçeve içinde büyük pembe bir fiyonk: *Yolcu Prenses*. Kitabın kenarlarında küçük simgeler var ve kitaba şöyle bir bakıyorum, kafam karışıyor çünkü bu kitabı kesinlikle hiçbir yerde tavsiye edildiğini görmedim ama yine de tanıdık geliyor. Ayrıca, kitabın adı *her şey demek*.

"Neymiş o?" Jaime, Peach'in küçük koşum takımını takmış, onun arkasında tırıs giderken soruyor.

"Bu kitabı daha önce hiç görmedim ama bu kapağa bayıldım," diyorum ve kitabı kaldırıp arkasına bakmak için çeviriyorum. Kadın ana karakterin adını gördüğümde vücudum geriliyor, Ava. Peki ya erkek ana karakter? Jaime.

"Ne?" Jaime bir kitap rafına yaslanmış, elini cebine sokmuş ve yerde yuvarlanan Peach'e bakarken zar zor ilgilenerek soruyor.

Kitabı karıştırıyorum ve Ava'nın Peach adında turuncu bir kedisi olduğunu görüyorum. "*Aman Tanrım!*" diye bağıriyorum. "Jaime, bu izinsiz bir biyografi gibi bir şey. Bu-"

Ve sonra onu
gördüm.

Müstehcen.

Burada Jaime'nin arabada beni parmaklamasıyla ilgili müstehcen bir sahne var.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sayfaları çeviriyorum, sonra Jaime'ye bakıyorum. "Bu lanet *olası fanfiction bizim hakkımızda* mı?"

"Hayran kurgusunun ne olduğunu bile bilmiyorum Ava."
Yukarı bakıyorum
ona, eğlenmeden.

"Kapa çeneni, evet, biliyorsun. Sana gönderdiğim Omegaverse fanfic'ini okuduğunu biliyorum." Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Beğeneceğini biliyordum!"

Gözlerini deviriyor, başını hâlâ kitaba doğru eğiyor Ellerimde. "Yazarı kim?" diye soruyor. Kitabı elimde oynatarak bakıyorum, kapaktaki ismi bulamıyorum. "Sonunu kontrol *et, yazar hakkında* bir sayfa olabilir."

Kaşlarım çatılıyor ve dünya dönmeye başlamadan önce arka tarafa geçiyorum.

Jaime ve benim Maine'de birlikte durduğumuz bir fotoğraf - aylar sonra onun benim için telefon simgesi olduğunu öğrendiğim bir fotoğraf.

Yazar hakkında:

Jaime Wilde bir yarışma kraliçesinin koruması ve Prenses Peach'in babasıdır.

Hayattaki amacı, hayatının aşkı Ava Bordeaux'yu hayatının geri kalanında karısı olarak onunla birlikte dünyayı dolaşmaya ikna etmektir. O kadar ileri gitti ki tüm bir hayran kurgusunu (yalan söyledi: hayran kurgusunun ne olduğunu tamamen biliyor ve evet, ona gönderdiğiniz Omegaverse'i beğendi) yaptırdı ve onu ilk randevularını yaptıkları Washington'a sürükledi, böylece ona sonsuza dek onunla geçirmesini isteyebilecekti.

"Jaime-" diye fısıldadım panik içinde, ama sonra başımı kaldırıp baktığımda
Yine, orada değil.

Yere düştü.

Diz çökmüş, elinde bir yüzük, dudaklarında gergin bir gülümseme.

"*Jaime*-" diye fısıldıyorum ama bu kez boğazımdaki yumru yüzünden duruyorum.

"Bunu seninle tanıştığım kulüpte yapmayı düşündüm, dürüst olmak gerekirse muhtemelen sana aşık olduğum yerde. Sonra Atlantic City'deki tahta kaldırımı düşündüm, senden olabildiğince uzak olmak istememe rağmen beni yanına oturttuğun yeri çünkü o zaman bile senin için deli olduğumu biliyordum. Benden kaçtığın Maine'i düşündüm ve nereye gidersen git seni hep kovalayacağımı fark ettim. Sonra Georgia'yı, her zamanki gibi çok cesur olduğun yeri. Florida, bana elini tutup atlamamı söylediğin yer. Missouri, seni ilk kez öptüğüm ve sonra durmak istemediğim için korktuğum yer. Teksas, bana bağırdığın ve sonunda başından beri gerçek olduğunu bildiğin şeye teslim olduğum yer. Hatta Utah'ta.

Pretty Strong fikrinin ilk çekirdeği. Ama hiçbirini doğru gelmedi."

Bana genişçe gülümsüyor, gamzesi ortaya çıkıyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor ve düşmelerine izin vermemek için savaşıyorum.

"Sonunda burada karar kıldım. İlk randevumuzu gerçekleştirdiğimiz yerde, okumayı sevdiğin hikâyelerle çevrili, bizimkiler senin ellerinde."

"Jaime," diye fısıldıyorum, tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölüyor.

Yüzüğü kaydırmak için uzanıyor, elini orada bırakıyor ve diğer eli hala henüz bakmadığım yüzüğü tutuyor.

"Aşık olma fikrini sevdiğini söylemiştin. Sevmiyorum Ava. Sana aşık *olmayı* seviyorum ve her lanet günde sonsuza dek mutlu olman fikrini seviyorum. Sana bir kraliçe gibi davranılmasını ve hayatta istediğın her şeye sahip olmanı sağlamak için sonsuza dek harcama fikrini seviyorum. Her zaman yanında seni destekleyen ve bunu yaparken kıcını kollayan biri olacak."

"Çünkü güzel bir kış," diye fısıldıyorum. "Harika bir kış."

Gülümsüyorum, sonra onu tekrar öpüyorum, bu sefer biraz daha uzun, alnını benimkine bastırmadan önce.

"Peki ne diyorsun? Benimle evlenir misin?"

"Tabii ki yapacağım Jaime. Benden *çok* daha havalı bir soyadın var." Daha da geniş gülümsüyor ve başını bana doğru sallıyor. "Ayrıca, sen bizim hakkımızda koca bir fanfiction yazdıktan sonra hayır diyebileceğimi mi sanıyorsun? Bunu okumak için sabırsızlanıyorum."

Biraz sinirleniyor.

"Yazması için birini tuttum, bu da bir deneyimdi çünkü bir yabancınn senin için yazabilmesi için sevişmemizi açıklamak garipti, ama... Umarım beğenirsin," diye fısıldıyor.

Başımı ona doğru sallıyorum, ben derin bir iç çekerken onun başı da benimkinin yanında kayıyor.

"Aman Tanrım, beni çok seviyorsun," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Evet, gerçekten öyle," diye kabul ediyor.

ACKNOWLEDGMENTS

Yine o zaman geldi: Bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan harika, nazik, güzel insanlar hakkında çatılardan haykıracağım ve onların da orada oturup bunu yapmama izin vermeleri gereken zaman. (Ya da kitabı kapatacaklar, ki bu çok ayıp çocuklar. Bırakın sizi seveyim.)

Her şeyden önce teşekkürler Alex, hayatımın aşkı, bana atıştırmalıklar ve kahve getiren ve gerçek dünyam beni rahatsız etmeden aptal küçük kurgusal dünyalarımda yaşayabilmem için kendini tüketen adam. 13 yıl önce seninle sonsuza kadar birlikte olacağımı biliyordum ve bunu sana çok *çok* erken söylediğimde gözünü bile kırpmadın. Bu yüzden ilk görüşte aşka ve aşksızlık mecazına her zaman inanacağım. (Huysuz güneş ışığı kinayesine de ama bu bir onaylama, kızartma değil).

Her zaman olduğu gibi, Ryan, Owen ve Ella'ya teşekkür ederim, her ne kadar bunu kesinlikle okuyamıyor olsanız da. Sizi yetiştirdiğim için onur duyuyorum ve her gün bana yeni bir şey öğretiyorsunuz. (Bu sadece Nascar, Pokemon ya da Gabby'nin Bebek Evi hakkında olsa bile, öğrendiğim için mutluyum). Sizi çok seviyorum ve anneniz olmaktan ne kadar gurur duyduğumu anlayacağınızı hiç sanmıyorum.

Regan'a teşekkür ederim, dünyanın en iyi asistanı ve ben o tepede öleceğim. Akılsızca saçmalamamın arkasındaki sağduyu olduğun, aptalca küçük fikirlerimi alıp onları gerçeğe dönüştürmeme yardım ettiğin ve soru sorduğum için kendimi asla aptal hissettirmediğin için teşekkür ederim. Tamamen vites değiştirdiğimde buna ayak uydurduğun ve bir şeyi on beş kez hatırlatmak zorunda kaldığım için bana bok atmadığın için teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamayacağımı söylüyorum ve gerçekten ciddiym.

ruhuma kadar işledi. Duymak istemeseniz bile başardığınız her şeyle gurur duyuyorum.

Kapak tasarımcım Madi'ye, Taylor'ımın yaratıcı Jack'ine teşekkür ederim. Seni bir buçuk yıldır tanımıyor olmam kesinlikle çılgınca, seninle konuşmadan iki gün geçirdiğimde kendimi kötü hissediyorum. Bunu sensiz yapamazdım ve sana çok ama çok minnettarım ve büyümeni izlemek inanılmazdı. Bundan sonra neler başaracağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bunun mantıklı olmasını ve tam bir tren enkazı olmamasını sağlamaya yardımcı olan Salma'ya teşekkür ederim. Nezaketiniz ve anlayışınız için ve mesajlara cevap vermeyi unuttuğumda benden nefret etmediğiniz için teşekkür ederim.

En sevdiğim küçük influencer kızım Emily'ye, boomer eğilimlerim başladığında beni her zaman trendde tuttuğu için teşekkür ederim.

Ashleigh'e teşekkür ederim, bizim kişisel güzeller güzeli prensesimiz. Büyük kız işinde çalışırken şikâyet etmeme ve sinir krizlerimizi dinlememe izin vermenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Okuduğun en çılgın hikayeler hakkında bize her zaman en iyi bilgileri verdiğin için teşekkürler.

Bu canavarı düzenlemeye yardım ettiği için Christine'e teşekkür ederim - sen bir cankurtaransın!

Her zaman en iyisini yapan, çatıların tepesinden kitap bebeklerim hakkında çılgınlık atan ARC ekibime teşekkür ederim. Bu kitabın başarıya ulaşmasının ve kariyerimin var olmasının sebebi sizlersiniz ve hepinize sonsuza dek minnettarım.

Son olarak, okuyuculara teşekkür ederim. Her seferinde söylüyorum ama bu işe tükendiğimde kendime yardım etmek için aptalca bir şey olarak başladım ve hayatımı pek çok yönden değiştirdi. Aileme birlikte olmak için zaman tanıdınız, bana içkilerimin peşinden koşma fırsatı verdiniz ve en iyi arkadaşlarımdan bazılarını bulmama yardımcı oldunuz. Yaptıklarınız için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır.

hikayeleri okuyun, sevin, paylaşın. Teşekkür ederim,
teşekkür ederim, teşekkür ederim.

ABOUT THE AUTHOR

Morgan doğma büyüme Jerseyli bir kız, iki oğlu, kızı ve mekanikçi kocasıyla birlikte orada yaşıyor. Buzlu espresso, barbekü cipsi ve Starburst jelibon bağımlısıdır. Genellikle kulaklığı takılı, baharatlı bir sesli kitap ya da Taylor Swift dinliyor. Nadiren ikisi arasında bir zaman vardır.

Kendini bildi bileli yazmak onun tutkusu olmuş. Yedi yaşında yazdığı bir kitabın çerçevelenmiş 'birinci sayfası' bunu kanıtlamak için çocukluk evinde asılı duruyor. Hayatı boyunca zihninde serbest bırakılmak için yalvaran hikayeler yarattı, ancak yakın zamana kadar nihayet onlara dizginleri vermedi.

Benimle bu yolculuğa çıkmayı kabul ettiğiniz için çok minnettarım. [TikTok](#) ve [Instagram](#) üzerinden güncel kalın [Facebook'taki Okuyucu Grubuna](#) katılarak gelecek hikayelerden haberdar olun, ön gösterimler ve bonus bölümler alın!

ALSO BY MORGAN ELIZABETH

Springbrook Hills Serisi

[Dikkat Dağıtıcı](#)

[Koruyucu İkame](#)

[Bağlantı Çalma](#)

[Listesi](#)

İntikam Mevsimi Serisi:

[İntikam Mevsimi Zalim Yaz](#)

[Bradley Reed'in Düşüşü İck](#)

[Faktörü](#)

[Big Nick Enerji](#)

Okyanus Manzaralı Seri

[Eski Dosyalar](#)

[Yürüyen Kırmızı](#)

[Bayrak Acı Tatlı](#)

Üst Akıl Düeti

[Fildişi Kule Elmas](#)

[Kalesi](#)

[Tüm Aşkım](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.